

The book cover features a close-up of a young girl's face in the foreground, looking towards the camera. In the background, a sunset scene is visible with a bright sun, silhouettes of military aircraft, and a landscape with tents. A machine gun is positioned in the lower foreground, with a magazine of bullets visible. The title 'БРАЙЪН ХЕЙЪЗ' is written in large, textured, orange letters at the top, and 'ПОСРЕДНИКЪТ' is written in large, green, outlined letters below it. A small blue logo is in the top right corner.

БРАЙЪН ХЕЙЪЗ ПОСРЕДНИКЪТ

Брайън Хейъз е Джон Гришам
във военна униформа.

Ню Йорк Таймс

О Б С И Д И А Н

Брайън Хейг

Посредникът

На Лиса, Брайън, Пат, Дони и Ани

1

Закъснението може да е достойнство, може да бъде и грях.

Да закъснееш за парти например е модно. Закъснееш ли за собственото си погребение, ще ти завиждат за късмета. Но ако закъснееш за разследване на убийство, неминуемо ще си имаш сериозен проблем с кариерата.

Почти всеки проблем обаче си има решение, затова се обърнах към привлекателната дама в кафяво-бежов костюм и попитах:

– Често ли идвате тук?

– Много смешно – рече тя, без дори да се усмихне.

– Това ми е коронната реплика.

– Тъй ли?

– Нямате представа колко често жъне успех.

– Прав сте. Нямам представа.

Тя закри устата си с длан и тихичко се разсмя или може би се прозина.

Протегнах ръка и се представих:

– Шон Дръмънд. – После добавих с лека доза творческа фантазия: – Специален агент от ФБР.

– Биан Тран – отвърна тя. Не обърна внимание на протегнатата ръка, а явно се мъчеше да не обръща внимание и на мен.

– Хубаво име.

– Тъй ли?

– Харесвам костюма ви.

– Имам работа. Защо не си потърсите нещо и вие?

Разговорът вървеше зле от самото начало. Откровено казано, когато делиш тясна стая с красива жена и пресен труп, чарът и остроумието ти автоматично скачат на по-високо ниво. Посочих с пръст тялото върху леглото.

– Интересно, не смятате ли?

– Лично аз бих избрала друго прилагателно.

– Тогава дайте да видим дали ще се спогодим за съществителните – убийство или самоубийство?

Откакто бях влязъл, тя не откъсваше очи от трупа. Сега за пръв път се обърна и ме огледа.

– А вие как смятате?

– Определено *прилича* на самоубийство.

– Определено. Но дали изглежда така заради него... или заради някой друг?

Смешно. Май точно това я попитах току-що.

Обърнах се и отново огледах трупа. За жалост един висок и шиш-кав съдебен лекар се беше привел над него да търси улики, тъй че виждах само главата на жертвата и два крака със среден размер.

Все пак ето какво можех да забележа: жертвата беше мъж, малко под шейсет, нито грозен, нито красив, нито висок, нито нисък, нито мършав, нито дебел и тъй нататък. Просто човек от улицата. Невзрачно лице, късо подстригана прошарена коса, нормално телосложение и нищо извън обичайното.

Хрумна ми, че ако се разминете по тротоара или седнеш до него в метрото, просто няма да го забележиш.

И това, помислих си, е един сериозен мотив да посегнеш на живота си – убийствена анонимност.

– Откога сте тук? – попитах аз мис Тран.

– От около трийсет минути. – Тя драскаше записки в малък бележник. Извъртя рамо и – съвсем случайно, сигурен съм – скри от полезрението ми бележника. После попита: – А вие?

– Току-що пристигнах. Ще ми помогнете ли да се ориентирам?

Пропуснах да спомена защо бях там, което имаше връзка с факта, че телефонът на жертвата се подслушваше от хора на ФБР, а те пък работеха с хора от ЦРУ които случайно засекали как някаква стресната жена се обажда по телефона на местните ченгета да съобщи за труп.

Жертвата *беше*, както казваме в разузнаването, обект на вражески интерес; беше, тоест в минало време. Сега представляваше обект на загадка, а във всяка загадка има пет основни въпроса. Кой е умрял бе очевидно, както и къде, значи оставаха трите въпроса, които бях пратен да изясня: кога, как и с малко късмет – защо.

Лично на *мен* никой не ми бе казал защо, а в нашия занаят човек не пита. Ако трябва да знаеш, ще те уведомят. Досадно, разбира се. Но за това правило си има съвсем основателни и важни причини. Съдбата на нашата нация може да зависи от него, тъй че се налага да преглътнеш любопитството, да загърбиш догадките и да го спазваш.

Така или иначе, подозрение в шпионаж – това предполагах. Нали разбирате, ФБР и ЦРУ нито се обичат, нито си вярват. Едните работят вън от страната, другите вътре, освен при случаите на шпионаж, когато съвместно опират пешкира. Тогава на малката сцена се сблъскват две

примадони, а всички знаем докъде води това.

Струва си също да отбележим, че страната водеше открита война – в Афганистан и Ирак – и шпионажът бе станал по-актуален, отколкото през Студената война, когато шпионите най-често издаваха други шпиони като в някаква драма с кръвосмесителни убийства. Ако съди по шпионските романи и филмите на Холивуд, човек би останал с чувството, че това е била едничката цел на Студената война. Откровено казано, беше досущ като лудориите на спортисти, които се пляска в съблекалнята с мокри кърпи. Забавно, не ще и дума; в крайна сметка обаче нито успехите бяха тъй големи, нито провалите тъй зловещи, както изглеждаше отстраняване. По-сериозните дела се уреждаха чрез милионите въоръжени войници, разменящи свирепи погледи през границата между двете Германия; а най-сериозните – от двама почтени господина с куфарчета, които можеха взаимно да си видят сметката.

След 11 септември обаче светът стана друг. Времената се менят – днес шпионажът означава рухнали кули, смазани нации и мъртви войници.

Уверявам ви, че по последната тема проявявах най-жив интерес.

Което насочва разговора към мен – току-що произведен полковник по армейско звание, юрист по образование и сътрудник на Главна военна прокуратура по професия, временно командирован към ЦРУ, макар че нито мис Тран, нито местните ченгета трябваше да го знаят. ЦРУ страшно си пада по прикритията, маскировките и заблудите. На територията на Съединените щати това обикновено означава, че се представяме за хора от други федерални служби и трябва умело да разиграваме ролите си. По принцип хората от ЦРУ са интелигентни, хитри, фалшиви и високомерни – всичко това трябва да се прикрие. Федералните пък са върли оптимисти, здравомислещи, досадни, недодялани и противни, тъй че мога да се похваля с три от петте им качества. Сигурно се досещате кои точно.

Както и да е, мис Тран отново бе престанала да ми обръща внимание, затова я попитах:

– Ще ми помогнете ли, или не?

– Защо да ви помагам?

– Ще ви се отблагодаря.

– Тъй ли? По какъв начин?

Усмигнах се.

– После можете да ме поканите на обяд, на вечеря, на Бермудите, където решите.

Без видим ентузиазъм тя отговори:

– Нека да си помисля.

Явно нещо в другия край на стаята я разсея и тя се отдалечи.

Би трябвало също да спомена, че в момента бях зачислен към едно малко и абсолютно уникално ядро в ЦРУ, наречено Служба за специални проекти, или ССП. Единственото *специално* на службата, което съм видял досега, е, че ѝ пробутват задачи, нежелани от никого – като сегашната например. Според мен би трябвало да я кръстят Служба за обигране на големите гадости, но както казах, шпионите си падат по димните завеси и маскировката, тъй че нищо не е каквото изглежда и точно така им харесва.

Както и да е, този отдел работи пряко за директора на ЦРУ, което си има предимства, защото не ни се налага да прескачаме бюрократичните бариери, но е и неудобство, тъй като няма кой друг да поеме вината за издънките. Налага се да балансираме.

Освен това между армията и тайните служби има голяма и съществена културна разлика. Откровено казано, заради нея преживявах известни трудности с адаптацията. Дори ме предупредиха, че ако пак си събуя обувката и заговоря на подметката, ме чака дълго пребиваване в чужбина на много гадно място. Тия хора наистина не знаят как да се веселят.

За армейските офицери не е чак толкова необичайно да ги дават на заем, или казано на военен език, да ги командироваат към други държавни служби. Както ми обясниха, идеята е всеки да донесе на масата нещо различно – различни специалности, различни начини на мислене, различни костюми. Така цялото ставало по-голямо от сбора на отделните части. Когато се говори за организация, терминът е синергия, а при обикновения човек говорим за шизофренично раздвоение на личността. Не съм сигурен каква точно е разликата, но казват, че имало.

По причини, които тепърва трябва да разбере, Управлението поиска мен, а по други, които отлично разбирам, бившият ми армейски шеф с огромна радост ме изрита навън. Значи би могло да се каже, че всички бяха доволни от споразумението, може би освен мен.

Но моята шефка Филис Карни обича да казва, че търси „неуспехници, бунтари и особняци“ заради тяхната „готовност да прилагат нестандартни решения на всекидневните проблеми“. Интересна административна теория. Мисля, че почна да търси друга, откакто се запозна с мен.

Мис Тран бе пхнала глава в гардероба на жертвата. Приближих се изотзад и попитах:

– Нещо интересно?

Тя се извърна към мен.

– Тук има три ченгета, криминалист и четирима детективи. Защо точно аз?

– Информирайте ме и тутакси изчезвам от живота ви.

За пръв път тя прояви интерес към думите ми.

– Защото съм привлекателна ли?

– В никакъв случай – отвърнах аз, а наум си казах: *Определено*. – Изглеждате умна и си водите записки. Като момичето, до което седях във втори клас.

– Кога е било това? Миналата година? – Тя се усмихна на собствената си шега.

Репликата ѝ ми напомня да уточня момента и мястото: десет и трийсет сутринта, понеделник, 25 октомври, апартамент 1209 в един огромен жилищен блок с апартаменти под наем на Саут Глийб Роуд – предимно гарсонieri и тук-там по някой двустаен или тристаен. Пред сградата нямаше надпис „Пансион за разпасани ергени“, но усещах, че има подобна репутация.

Апартаментът беше малък – спалня, кухненски бокс, хол с размерите на дрешник и столова. В рекламна брошура биха го описали като „уютен и задушевен“, което в превод на човешки език означава „непоносимо тесен“. Мебелите бяха малко и изглеждаха нови и евтини – от боклуците, дето можеш да вземеш под наем или да купиш на някоя разпродажба. Собствен почерк не забелязах: нямаше нито книги, нито картини, нито ония ненужни дреболии, които хората слагат тук-там, за да придадат индивидуалност на жизнената си среда.

Обикновено може да се узнае много за един човек по жилището му. Особено за жените, които са склонни да смятат, че облеклото и обзавеждането отразяват същността им. По-често обаче проличава какви искат да бъдат. Мъжете не са чак толкова комплицирани или интересни. Обикновено спадат към две категории: задници или прасета. Както и да е, по моя преценка обитателят на това жилище беше доста спретнат, дискретен, изключително добре организиран и педантичен. Или пък просто безпаричен тип, кух като празна кутия от мляко.

Знаех, че името на жертвата е Клифърд Даниълс, знаех също, че е цивилен и работи в Пентагона към кабинета на заместник-министъра по политическите въпроси.

Знаех още, че въпросната служба има удивително важно значение в необятния лабиринт на Пентагона – нещо като собствено външно

министерство на военните, където се излюпват стратегии за световно господство, преди бойните планове да бъдат предадени за одобрение от цивилните.

Плюс това знаех, че Клифърд е волнонаемен с ранг, който се равнява приблизително на полковник, и че има достъп до строго секретни материали. С оглед на тия факти според мен си струваше да се отбележи, че един мъж над средна възраст, със сериозна професия като неговата, работещ в престижна секретна служба, е избрал да живее в жилищен комплекс с неофициално название „Чукалнята“.

Би трябвало да спомена една интересна лична подробност, която забелязах, минавайки през хола – сребърна рамка със студийна фотография на умерено привлекателна жена на средна възраст, усмихнато момче и навъсено девойче.

Това изглеждаше нелепо в жилищните условия на Клифърд и би могло да означава, че съвсем наскоро се е натъкнал на потайното любовно гнезденце, че е разведен или нещо средно.

И последно: намирахме се на територията на окръг Арлингтън, което обясняваше присъствието на всички тия арлингтънски ченгета, детективи от отдел „Убийства“ и криминалисти, опитващи се да изяснят какво точно е станало.

Ако беше самоубийство, щяха вече да са готови за ранен обяд. При убийство обаче денят им едва започваше.

Както споменах, вонеше здравата и аз бях единственият без парцалче, напоено с дезинфектант под носа – или може би единственият, който все още дишаше.

Но поне изглеждах мъжествен и хладнокръвен, докато всички останали приличаха на шаблонни образи от калпав сапунен сериал. През краткия си престой в Управлението бях узнал, че образът е изключително важен – образът създава илюзията, а илюзията създава реалността. Или май беше обратното. В Управлението си имат школа за тия неща, но аз работех при тях само временно.

Както и да е, БIAN Тран погледна часовника си, въздъхна някак странно и каза:

– Добре, дайте да приключваме. Бързо. – Тя ме погледна и продължи: – Когато дойдох, разговарях със старшия детектив. Станало е снощи. Около полунощ. Мисля, че носят вече ви го е подсказал. Права ли съм?

След пет-шест часа при стайна температура трупът почва да отделя газове, а в тясно и затворено пространство като това тук е по-ужасно и

от тоалетната на мексикански ресторант. Нямах представа какво е вечерял Клиф, но ми се виждаше отвратително.

Мис Тран отбеляза:

– Според статистиката това е часът на самоубийствата. Не точно полунощ. Просто късно вечер.

– Нямах представа.

– Така е при около седемдесет на сто от случаите.

– Аха.

– Помислете си – каза тя. – Изтощение, душевните сили са изчерпани, мракът носи униние и ако жертвата живее сама, обхваща я чувство на самота и депресия. – Сигурно съм проявил интерес към беседата, защото мис Тран продължи: – Пролет. Това е обичайният сезон. Но празниците като Коледа, Нова година и Деня на благодарността също са популярни сред самоубийците.

– Смахната работа.

– Нали? Когато настроението на нормалните хора се повишава, тяхното пада.

– Вие май добре познавате темата.

– Не бих се нарекла експерт. Помагала съм при разследването на седем-осем самоубийства. А вие?

– Убийства, нищо друго. Мафиотски отмъщения, няколко отвличания с фатален край, такива работи. – Помълчах и попитах: – Случвало ли ви се е и друг път да видите подобно самоубийство?

– Не съм и чувала за такова.

– Имаше ли писмо?

Тя поклати глава.

– Но това нищо не значи. Чувала съм за случаи, когато оставят писмо в службата си или дори го пращат по пощата.

Тя отиде до тоалетката и взе да оглежда нещата по нея: гребен и четка, огледалце, няколко мъжки дреболии. Последвах я и попитах:

– Как е открито тялото?

– Жертвата ползва... *ползвала* е услугите на чистачка. Жената имала ключ, в девет сутринта влязла и заварила тая каша.

– Което означава, че при идването ѝ външната врата е била заключена. Нали така?

– Вратата се заключва автоматично. И не... няма следи от взлом.

– Ченгетата провериха ли вече? – Знаех, че по-късно ще ми зададат този въпрос, затова не пропуснах да се осведомя.

– Да, провериха. Може да се влезе само през външната врата или

през плъзгаща се стъклена врата към балкона. Балконската врата също е заключена, ако ви интересува. А и сме на дванайстия етаж.

– Кой повика полицията?

– Чистачката. Набрала 911 и от там я прехвърлили към участъка.

Вече знаех това, но когато пропуснеш да зададеш дежурните въпроси, хората стават подозрителни и почват да разпитват *теб*. Картата ми от ФБР изглеждаше достатъчно автентична, за да мина покрай полиция на входа; сега само трябваше да избягвам сериозните разговори, които биха разкрили колко съм бос. Това го умея.

– Къде е чистачката? – зададох аз следващия дежурен въпрос.

– В кухнята. Казва се Хуанита Перес. Млада, около двайсетгодишна. Силно набожна католичка, вероятно нелегална имигрантка и в момента извънредно разстроена.

– Не се и съмнявам.

Нали разбирате, бях пристигнал в апартаментата с очакването да видя труп, но въпреки това зловонието и гледката ме потресоха. Хуанита може да е очаквала разхвърлян апартамент, но не и мъртъв клиент, особено пък в такова ужасно състояние, а още по-малко проверка дали има зелена карта.

Опитах се да си представя момента, когато тя влиза в спалнята, може би привлечена от миризмата, помъкнала кофа за чистене, четка за прах или някакъв друг инструмент на занаята си. Отваря вратата, прекрачва вътре и що да види: чисто гол мъж, проснат по гръб, с омотани около краката чаршафи. На нощното шкафче има пълна чаша вода, а на пода до леглото се валя купчина дрехи: черни чорапи, бели боксерки, смачкани кафяви мокасини, костюм, бяла полиестерна риза и убийствено грозна вратовръзка – на зелени и кафяви ивици, с летящи птички. Много безвкусно, но по всичко личи, че с тези дрехи е бил на работа предния ден. За наблюдателното око това е своеобразна улика.

Освен това изпод леглото се подаваше само ъгълчето на ожулено кожено куфарче, от което не откъсвах очи – причините ще обясня по-късно.

Всъщност аз дори неусетно пристъпих нататък, лекичко сложих крак върху куфарчето и натиснах. Съдържанието изглеждаше твърдо и плоско – дебел бележник или може би лаптоп. После избутах куфарчето подалеч под леглото и за да разсея мис Тран, посочих купчината дрехи.

– Съблякъл се е набързо.

– Ами... обзалагам се, че не му е било до сгъване и подреждане.

Кимнах. Знаех, че от гледна точка на поведението това донякъде

съвпада със самоубийството, а донякъде – не. Застанали пред бездната на небитието, хората се съсредоточават единствено върху настоящия миг и напълно забравят за утрешния ден, защото за тях той няма да дойде.

Но, от друга страна, самоубийците рядко са тъй забързани и немарливи. Първо, те вече са господари на съдбата и участието си. Някои се борят с изкушението, други се наслаждават на момента. Каквато и смес от страдания да ги е довела дотук, сега тя ще бъде прогонена, заличена... завинаги. Настава покой, може би дори миг на съзерцание. Някои съчиняват обяснителни, гневни или извинителни писма; мнозина стават удивително спокойни и превръщат действията си в ритуал.

Веднъж един познат психиатър ми обясни всичко това и добави, че конкретният метод на самоубийство често разкрива много за настроението и душевното състояние на жертвата.

Мъртъвците не говорят, както са казвали някога ония симпатяги, пиратите. Но в много случаи ни оставят пътеводни послания.

Един често срещан и навярно логичен импулс е стремежът към безболезнен или поне бърз край. Но най-важното е как го постигат.

За повечето самоубийци осакатяването, изгарянето или обезобразяването на собственото тяло е неприемливо; оттам идват и предпочитанията към свръхдозата, отровата, въглеродния окис или найлоновата торбичка върху главата – методи, оставящи опустялото хранилище на духа непокътнато, което по една или друга причина има значение. Други превръщат последното си съзнателно действие в обществен спектакъл – хвърлят се от високи сгради над оживени улици или събират публика, като се обаждат на ченгетата. Трети избират точно обратното, търсят уединено място да изтрият всяка следа от своето съществуване и скачат безименни от високи мостове над дълбоки води или предизвикват пожар, за да изпепелят телата си.

За жалост тогава се намирахме в бар, психиатърът всъщност беше от женски пол, а аз бях пийнал порядъчно и се интересувах повече от размера на бюста ѝ, отколкото от броя на дипломите ѝ. Често се срамувам от собствената си свинщина, но, така или иначе, с едно съм наясно: самоубийството прилича на пантомимата. То е послание от задгробния свят, стига да знаеш как да го разчетеш. Жертвата съобщава *нещо*.

Отново се помъчих да надникна през рамото на съдебния лекар и се запитах какво послание ни изпраща този тип, било то съзнателно или не.

Главата му лежеше върху възглавница, напоена със засъхнала кръв

и частици мозък, а на около пет сантиметра от ухото лявата му ръка стискаше деветмилиметров глок. Показалецът му още докосваше спуска, а на цевта имаше заглушител, което бе интересно. Нямаше видими признаци за борба – още едно доказателство, че човекът е действал самостоятелно.

Разбира се, когато има вероятност смъртта да се окаже убийство, прибързаните изводи са недопустими. Едно виждаш, друго иска да ти втълпи убиецът, а трето *трябва* да съзреш.

– Виждате ли добре? – попита Гран.

– Аз... пропускам ли нещо?

Кой знае защо, въпросът ми предизвика иронична усмивка.

– Да, струва ми се, че май пропускате.

Приех това като съвет и заобиколих трупа, тъй че досадният доктор да не ми се пречка. Плъзнах поглед нагоре от средата на тялото, после надолу.

Първото, което забелязах, бяха моравите петна около хълбоците и долната част на ръцете, което е съвсем нормално няколко часа след като сърцето спре да работи и гравитацията придърпа кръвта надолу. Коремът вече се издуваше от газове, а по тялото не видях синини или охлузвания. Очите бяха изцъклени, а лицето изразяваше изненада, шок или и двете. Позамислих се над това.

Около пет сантиметра над лявото ухо имаше малка черна дупчица, приблизително с размерите на деветмилиметров куршум, което подсказваше, че pistolетът в лявата му ръка е сторил черното дело. Както споменах, на цевта имаше заглушител и pistolетът беше не просто глок, а специален модел, известен под името „Глок 17 про“. Знаех, че е вносен и скъп.

Куршумът беше изстрелян хоризонтално и част от дясното му ухо, половината мозък и парченца от черепа бяха оформили върху доскоро бялата отсрещна стена някакво подобие на абстрактна картина.

Нямаше брачна халка – следователно Клиф Даниълс или не беше женен, или, ако се съди по фотографските доказателства в хола, пазеше брака си в тайна.

Още нещо интересно за човек, който в много отношения изглежда съвсем невзрачен – поне в едно Клифърд Даниълс предизвикваше изумление. Нали разбирате, нямам основания да се оплаквам от мъжките си достойнства, но не бих искал в съблекалнята да стоя точно до Клиф.

И най-интересното: с дясната ръка стискаше другия си пицов и личеше, че в момента на смъртта е бил възбуден. Божичко.

Върнах се при мис Тран. Тя ме погледна и попита:

– Видяхте ли го?

– Кое?

Мълчание.

Някой трябваше да каже нещо и накрая тя уточни:

– Толкова е... голям.

– А, това ли? Не бих го нарекъл голям.

Тя се усмихна.

– Разбира се, въпросът не е до размера – добавих аз.

– Напротив.

– Така е.

Изведнъж се озовахме на тънък лед. Така де, двама почти непознати професионалисти, мъж и жена, дележащи една тясна стаичка с вирнатата мачта на покойник.

– Смятам – подхвърли тя, – че трябва да отбележим неговото... хм... неговото състояние на...

– Какво?

– Нали знаете... неговото...

– Хайде де, изплюйте камъчето.

– Стига толкова, Дръмънд – отсече раздражено тя. – Големи хора сме все пак.

– Тъй ли? Питайте шефа ми по въпроса.

– Вижте... трупът има... имал е ерекция. Нека използваме клинична терминология. Да се държим като професионалисти. Можем да се справим.

– Добра идея. В края на краищата не можем да си затваряме очите пред слона в стаята.

Тя закри устата си с длан и се усмихна или може би се навъси.

– Е... чуйте тогава добрата новина. Мисля, че можем да изключим импотентността и малкия penis като причини за самоубийството.

Разсмяхме се.

Нали разбирате, и двамата бяхме засегнати от смъртта на този човек, съчувствахме на страданията, тласнали го към тъй трагично деяние, и горяхме от професионална амбиция да разкрием цялата истина.

Ерос и Танатос – сексът и смъртта. Когато древните гърци пишели за секса, това било комедия, за смъртта – трагедия. А сцената пред нас представляваше смесица от печалното, отвратителното и смешното. Както знае всяко ченге, иронията е защитен механизъм, начин за постигане на безпристрастност, без който нямаш надежда да спиш лошите.

Така или иначе, това е нейното оправдание. За моето предпочитам да премълча.

Изкашлях се, опитах се да си избистря мозъка и попитах:

– И тъй, убийство или самоубийство?

– Ами... разследващият детектив спомена още няколко неща, които би трябвало да знаете.

– Продължавайте.

– Когато прислужницата влязла в стаята, телевизорът работел... както и дивидито, макар и в пасивен режим.

– Значи е зяпал в екрана, преди да дръпне спусъка. Може филмът да не му е допаднал. Може би, вместо да смени канала, е решил просто да си тегли куршума.

Спомних си как навремето една приятелка ме накара да изгледам цяла серия от „Болницата“ и към края наистина бях готов да се самоубия.

– В плещра имало порнографски филм – каза мис Тран.

Спогледахме се.

– Не съм чувала за подобно самоубийство – добави тя. – А вие?

– Чел съм за случаи, когато някои сексуални фетиши водят до смърт. Казват например, че задушаването подсилвало сексуалните уещания.

– Да, чувала съм. Но при тия случаи смъртта е случайна, нежелан резултат. Тук няма подобно нещо.

– Може би си е спрял дъха, преди да дръпне спусъка.

Тя ми хвърли такъв поглед, сякаш се канеше да ме прати в ъгъла. После каза:

– Сексуална асфиксия... такъв е клиничният термин за извращението, което споменахте. При него се използва примка, предизвикваща внезапен недостиг на кръв, а следователно и на кислород в мозъка. Но не това е станало тук, нали? Гледал е порно, вдигнал е пистолета и си е прснал черепа.

Хрумна ми много забавен отговор, свързан с възможността да е сбъркал голямата и малката глава. Но понякога се вслушвам в гласа на разума, затова предположих:

– Можем да допуснем, че е използвал записа, за да не мисли за предстоящата неприятна задача. Разсейване... един вид душевна упойка. – И като си спомних пак разговора с психиатърката, заявих: – Ето и още една тема за размисъл. При самоубийците начинът на смъртта често изразява какво са мислили в последните мигове.

– Добре... Звучи логично. – Тя погледна замислено трупа на Клифърд Даниълс и попита: – Според вас какво е било последното нещо, което му е минало през главата?

– Деветмилиметров куршум.

Мисля, че с тъпите си шеги бях изчерпал търпението ѝ.

– Опитайте пак – рече тя.

– Е, невинаги става дума за съзнателно или обмислено действие. Може би е някакъв пристъп на пагубен нарцисизъм. Нали разбирате, неосъзнат екхибиционизъм, който в един момент води до амок.

– Смятате ли?

– Смятам, че Клифърд несъмнено е имал с какво да се похвали. Нали не възразявате? Може би е искал да го запомнят точно с това.

Тя не издаде какво мисли за предположението ми, само подметна:

– Странна порода са мъжете.

– Погледнете на най-близкия вестникарски павилион. Не само мъжете си падат по сексуалния екхибиционизъм... или по грамадни телесни органи.

– А вие пък си помислете кой купува подобни издания и защо. – Тя помълча и отсече: – Все пак обаче повдигате любопитен въпрос. Непременно ще се консултирам с психиатър по темата.

Което ми даде очакваната възможност да попитам:

– Защо сте тук? Участвате ли в разследването?

– А *вие* защо сте тук?

– Първо дамите, моля.

– О... значи сте и джентълмен!

Не беше чак толкова смешно, но тя се разсмя.

Трябва да обясня защо попитах. Костюмът в кафяви тонове на БIAN Тран не беше обикновено дамско костюмче, а пустинна маскировъчна униформа с армейска емблема, избродирана точно над дясната гърда.

Армейската униформа може да разкрие много неща. Например емблемата на десния ревер – кръстосани старинни пистолети – я определяше като служител на военната полиция, което можеше да има нещо общо с присъствието ѝ тук. Златното листо на другия ревер издаваше, че е майор, а бойните нашивки на дясното рамо говореха, че е влизала в сражения и е дала приноса си за опазване на западната цивилизация, каквото и да означава това.

Колкото до самата личност под униформата: гъста права коса, сре-сана на път по средата, черна на цвят и дълга до раменете, както изисква уставът, макар че не всички жени го спазват. Очи големи, черни.

Азиатско лице с високи, лукаво изразителни вежди. Прецених възрастта ѝ на около трийсет години – млада за майор, – значи сигурно си разбираше от работата, а погледът ѝ излъчваше доброта и интелигентност.

– Попитах защо сте тук – каза тя.

Вьетнамка по име и външност, макар че английският ѝ нямаше и следа от акцент; всъщност беше безупречен – идеално произношение, интонация и тъй нататък. Умерен грим и ако проявявате интерес към това, както аз понякога – беше без брачна халка, само с простичък черен пластмасов часовник, миниатюрно златно пръстенче от Уест Пойнт и верижка с личен знак, грижливо увит в найлон.

Като цяло Биан Тран ми се стори впечатляващо възплъщение на най-добрите войнишки качества – стегнато, здраво и току-що изкъпано тяло, готово за волейбол на плажа или за рискована мисия срещу вражеско село, в зависимост от обстоятелствата.

Повдигнах вежди.

– Няма ли просто да ми кажете защо сте тук? – повтори тя.

Беше много привлекателна, макар че, разбира се, в днешната армия не обръщаме внимание на подобни неща. Войникът си е войник, а сладострастието е слабост и монопол на хедонистите отвъд портала.

Както и да е, явно бях изчерпал цялото ѝ търпение и имах добро алиби, затова я осведомих:

– ФБР има свой човек в арлингтънския полицейски участък. Тъй като жертвата е – или по-точно *беше* – служител от Министерството на отбраната, нашият човек сметнал, че трябва да хвърлим едно око.

– Какво означава това?

– Ако се окаже убийство, може да го поемем. Ако пък излезе самоубийство, значи е под достойнството на Бюрото да се интересува от него – оставяме го на местните.

– Колко великодушно. – Тя ме изгледа втренчено. – Защо ще се интересува ФБР, дори ако наистина е убийство?

– Не е казано, че непременно ще се интересуваме. Моята работа е да докладвам. После големите клечки решават.

Тя кимна.

– Ами вие? Какъв интерес представлява за армията смъртта на един цивилен от Министерството на отбраната?

– В момента не работя за армията. Зачислена съм към Отдела за специални разследвания, който докладва пряко на министъра на отбраната. Службата, където работеше Клиф Даниълс, бе уведомена за смъртта му от арлингтънската полиция. От там позвъниха на нас и ето ме тук.

– Разследвате или само проверявате фактите?

– Също като вас трябва да съставя кратък доклад за обстоятелствата около смъртта на Даниълс. Нищо повече.

– Познавахте ли го?

– Не.

– Кой ще получи доклада?

– Кабинетът на министъра. Но ще го прочете някой сътрудник и най-вероятно всичко ще свърши дотам. – Тя помълча и добави: – Освен ако мистър Даниълс не е убит.

– И после?

– Това е първият ми подобен случай. Моята служба обикновено не се занимава с насилствени престъпления. Изкарваме си залька от измами, кражби и сексуални нередности. Но най-вероятно министърът ще прати на арлингтънската полиция писмо с молба да ни държат в течение.

Усмихнах се.

– Да не повярва човек, нали? Смъртта... колко писане пада след нея.

– И още как. – Тя също се усмихна. – Слушайте, трябва пак да си поговоря с разследващия детектив. Ще ми направите ли една услуга?

– Цял съм на ваше разположение.

– Нито ви искам, нито ми трябва *целият*, Дръмънд. Просто дръжете под око онова куфарче.

– Куфарче ли? Не видях никакво...

– Онова там. – Тя посочи с пръст. – Което случайно бутнахте под леглото.

– О... Не съм...

Тя сложи пръст върху гърдите ми.

– Смятам да го проверя за отпечатьци. Не искам да намеря и вашите.

2

Щом Биан Тран излезе от стаята, аз пристъпих по-близо до леглото, точно зад съдебния лекар, който, все тъй надвесен над тялото, събираше с пинцети някакви останки от чаршафите. Прокашлях се и попитах:

– Какво виждаме тук?

– Ще напиша всичко в доклада – отвърна той.

– Добре, но...

– Не чувате ли? Казах, че ще го напиша в доклада.

Изчаках малко. После извадих от джоба си химикалка и малък зелен бележник.

– Как ви е името?

– Какво?

– Името ви – кажете го буква по буква.

Той надигна глава.

– За какво става дума?

– За *моя* доклад.

– Какво, по дяволите...

– В Бюрото вдигат голяма врява заради разни граматически глупости. Ужасно се кисват от лошия правопис. – Помълчах и добавих: – Сигурно защото наемаме твърде много адвокати и счетоводители. Нали ги знаете, пълни задници.

– Все още не разбирам какво...

– Много просто. Знам как точно се пише „възпрепятстване на федерално разследване“, но не искам да сбъркам вашето име, мистър...

– Рейнолдс... Тимоти Рейнолдс. – Той извърна лице към мен и обясни с гъгвив жален глас: – Просто си върша работата.

– Че кой не го прави, Тим? – Размахах под носа му фалшивата карта от ФБР. – А сега, какво виждаме тук?

Тимоти се озърна, явно разкъсан между желанието да си върши работата както е редно и изкушението да умилостиви нахалника с федерална значка.

– Засега нищо не е окончателно – запъна се той. – На пръв поглед изглежда, че човекът е извършил самоубийство.

Изчаках малко и попитах:

– А на втори?

– Разбирате, че не мога да отговоря със сигурност, докато не минат

лабораторните анализи.

– Естествено.

– И все още не съм взел отпечатыци от пистолета.

– Ще го имам предвид.

– Очевидно случаят е от извънредна важност и...

– Разбрано.

– Ще трябва да проведем пълен токсикологичен и серологичен анализ. Ако жертвата е била под влиянието на алкохол или наркотици, това може...

Дявол да го вземе.

– Млъквай, Тим. – Дълбоко си поех дъх и се опитах да си припомня въпроса. – Има ли някакви реални улики, за които да се тревожим на този етап от разследването?

Както се казва, насила хубост не става. Тим се озърна през рамо към трупа и отговори:

– Интересно е във всеки случай. *Мисля, че...*

– Тим... попитах ли те какво *мислиш!* Фактите.

– О... добре. Първо, чаршафите на това легло се сменят и перат всяка седмица. Така ни осведоми прислужницата. Информацията е важна и съществена. Тя ни дава рамките на периода. Частиците и петната върху този чаршаф са попаднали там през последните седем дни.

Прелистих бележника, надрасках нещо и казах:

– Рамките на периода... да, да, винаги има значение...

Всъщност рисувах Тим – изправен върху столче, с примка около шията и изпънати нагоре ръце.

– По възглавницата има множество косми от жертвата – продължи Тим, – както и петна от пот. Но това можеше да се очаква. Всеки се поти, докато спи. Има обаче и други косми, влакна и частици.

Изтрих столчето. Краката на Тим увиснаха във въздуха и...

Откъснах очи от бележника.

– *Чужди* косми?

– Е... сам виждате, че неговата коса е прошарена, остра и много късо подстригана. Намерих червеникави косми, както и няколко руси, много фини. И двата вида са дълги, което подсказва, че може да са останени от жени. – Той колебливо добави: – Това е само хипотеза от моя страна. За категорични изводи трябва да проведем хромозомен анализ.

– Повече от една жена?

– Ами... бих казал, че на този етап...

– Да или не?

– Тъъ... да.

Божичко. Въпреки патологичната уклончивост на Тим нещата изведнъж ставаха интересни. Попитах го:

– Приключихте ли с банята вече?

– От нея започнах. Златната жила винаги е там.

– И какво открихте?

– Още косми. Черни и рижи, както и косми на покойника в мивката, вероятно от бръснене. И обичайните срамни косми по тоалетната чиния.

– Значи още потвърждения за присъствието на повече от една жена.

– Изглежда... да, може да са били три. – Знаеше какво ще попитам сега, затова добави: – Проверих чаршафите с инфрачервено осветление. Има интересни следи... вероятно от сперма. Не знам дали са нови или стари.

Ето че от скупен мъж със сив костюм Клиф Даниълс се превръща в нещо далеч по-тайнствено и интересно. Това пораждаше цял куп многозначителни въпроси, да не говорим за няколко съмнителни и мрачни възможности.

Всеки, който си ляга с две различни жени в рамките на една седмица, е любител на риска. Такъв човек няма нужда да лъска бастуна – стига само да си уреди среща с някоя от двете, и тя ще оправи нещата.

Всъщност може би *точно това* бе станало тук в един или друг вариант. Погледнах трупа върху леглото и си зададох очевидния въпрос: какво е вършил Клифърд в часа преди изстрела. Сам ли е умрял? Или в нечия компания?

На Тим зададох малко по-друг въпрос:

– Има ли *някакви* признаци да е правил секс в момента на смъртта или малко преди това?

– Изводът изглежда очевиден, нали? Смятам да отнеса в лабораторията кожни проби от пениса му. Но според това, което видях... или поточно не видях, няма следи от сперма или засъхнала вагинална течност по пениса – има вероятност покойникът да се е самозадоволявал.

Тим ме погледна въпросително, а аз се колебаех дали да му задам нов въпрос, или просто да си тегля куршума. След като мълчанието се проточи, той попита:

– Мога ли да си продължа работата?

– Че какво ви пречи?

– Ами... вие.

– Глупости.

– О... пошегувах се.

Той издаде някакво пискливо подобие на смях. Погледнах го и казах:

– Ако изскочи нещо интересно, повикайте ме веднага. Ще бъда в хола.

Обърнах се и направих крачка, но ми хрумна нещо и отново се завъртях.

– Тъъ...

Той ме погледна втренчено.

– Колко самоубийства сте разследвали?

– Не знам. Доста. В района живеят много хора, подложени на стрес, Самоубийствата са по-чести, отколкото убийствата.

– Колко от тия самоубийства са били извършени с огнестрелно оръжие?

– Няколко. Може би три за последната година. По-често прибягват към свръхдоза или си режат вените. Сред самоубийците преобладават тинейджъри, които не могат да си позволят...

– Разбирам... благодаря. Забелязахте ли пръски от кръв по пистолета?

– Да, има няколко. Стреляно е от упор и част от кръвта е отхвъркнала назад. Освен това дори и с просто око различих барутно обгаряне по лявото слепоочие на жертвата. Това означава...

– Знам какво означава – прекъснах го аз. – Установено ли е, че пистолетът принадлежи на жертвата?

– Не още. За да видим серийния номер, трябва да обърнем оръжието. А ние не променяме нищо на местопрестъплението, докато не приключи с огледа.

Посочих заглушителя.

– Виждали ли сте някога самоубиец да използва такава чудесия?

– Тъъ...

Побързах да уточня:

– Да или не?

– Не.

– Не ви ли се струва странно?

– Оставям изводите на детективите.

– Както е редно. Но сега питам за вашето мнение.

– Да. Необичайно е.

Всъщност сигурен бях, че Тим го смята за повече от необичайно, направо за подозрително, макар че орбитата на предпазливите прилагателни неумолимо го засмука назад и той предположи:

– Вероятно можем да допуснем, че не е искал да стресне съседите. Последна проява на учтивост, тъй да се каже. Или не е искал да го открият. Виждал съм самоубийства, при които жертвите полагат големи усилия да останат незабелязани.

– Ясно.

Понякога всичко е в дреболиите. Като цяло *приличаше* на самоубийство почти във всяко едно отношение; всъщност във всичко освен в две малки подробности. Първо, онова вкаменено изражение върху лицето на Даниълс – широко отворени очи и изкривена уста, смес от застинал потрес и смайване. Имам чувството, че част от секундата преди да забият куршум в собствената си плът, повечето хора инстинктивно затварят очи, стискат устни и напрягат лицевите си мускули – ще боли, много ще боли, затова умът и тялото реагират неволно, дори подсъзнателно на очакването за болка.

Следователно потресът и смайването изглеждаха неуместни. В края на краищата идеята за самоубийство е била негова. Облекчение, гняв, печал, болка – поотделно или в комбинация, това са израженията, които би трябвало да открием върху посмъртната маска.

И, второ, заглушителят беше пълна шуротия. Ако допуснех, че pistolетът принадлежи на Клифърд, веднага изскачаха възражения: заглушителите са скъпи, трудни за намиране и необичайни дори за радикалните любители на оръжия. Нали разбирате, тия типове си падат най-вече по шумотевицата. Не, заглушителите са инструмент за наемни убийци.

Само по себе си нито едно от тия несъответствия не оборваше версията за самоубийство, нито пък подсказваше възможността за убийство. Взети заедно обаче, те повдигаха съмнения, а съмненията са като термитите – пренебрегнеш ли ги, носиш си последствията.

Канех се да задам на Тим нов въпрос, когато чух стъпки. Завъртях се тъкмо навреме, за да видя как майор Биан Тран и един висок мършав чернокож господин със спортно сако от туид прекрачват прага на спалнята. Господинът удивително приличаше на онзи артист, който играе Алекс Крос в „Завръщането на паяка“, включително сипаничавото лице, високите скули, прошарената коса и замислените кафяви очи. Направо да не повярваш.

Посетителят ме гледаше с раздразнено изражение. Майор Тран също зяпаше мен, само че с лукаво присвити очи.

3

Новодошлият тръгна право към мен и ми зададе два директни въпроса, които никак не желаех да чуя:

– Кой сте вие, по дяволите? И чий го търсите на моето местопрестъпление?

Извадих служебната карта и я размахих пред лицето му.

– Специален агент Дръмънд.

Той дръпна картата от ръката ми и се вгледа в нея. Според мен беше наясно, че е пълен фалшификат.

– А вие кой сте? – попитах аз.

– Сержант Бари Ендърс. Това е моето разследване.

Насочих вниманието си към майор Тран. Тя явно бе разтревожена, защото не посмя да ме погледне в очите.

Ендърс прибра картата в джоба си и заяви:

– Слушайте, Дръмънд... ако това е истинското ви име. Вмъквате се на местопрестъпление с подправен документ, нахълтвате без разрешение и лъжете моите подчинени. Това прави – той почна да отброява на пръсти... – представяне за държавен служител... неразрешено нахлуване... възпрепятстване на полицейско разследване и... само изчакайте, ще измисля още три-четири обвинения. – Явно без намерение да изчаква, той посегна към колана си и измъкна чифт белезници.

Погледнах Тран и този път тя отвърна на погледа ми; дори се усмихна.

– Какво става тук?

– Нито един опитен агент не идва на местопрестъпление без дезинфектант – уведоми ме Тран. – Новаците допускат подобна грешка – само веднъж. Повод за подозрение, нали? Тъй че, когато излязох, попитах Бари какво знае за вас.

– И знаеш ли какво излезе, умнико? – допълни Ендърс. – В арлингтънското полицейско управление няма представител на ФБР.

– По-умна сте, отколкото изглеждате – обърнах се аз към Тран.

– Не, просто вие не бяхте кой знае колко умен – рече тя и добави: – Обадохме се в централата на ФБР и помолихме да потвърдят съществуването на специален агент Шон Дръмънд. Искате ли да знаете какво отговориха?

Излишно беше да питам, а и без това Ендърс пак се намеси:

- И тъй, да започнем от правата ви. Имате право...
- Имам право да не си изслушам правата.
- А, веселяк. Какъв сте? Журналист?
- Мълчаливо изтъпях оскърблението.
- Запишете един телефонен номер.
- Защо?
- Изпълнявайте, детектив. Веднага.

Кръстосахме погледи. Явно бяхме почнали състезание кой е по-печен. Или щяхме да се гледаме до второ пришествие, или някой трябваше да отстъпи. В това отношение жените се справят по-добре; усмихват се, казват нещо мило и успокояващо, а за отмъщението мислят по-късно.

Но Тран извади от джоба си молив и бележник и каза:

- Дайте номера.
- Местен 555-4290. Обадете се и попитайте какво да ме правите.

Ендърс застрашително пристъпи към мен и настоя:

– Следващото телефонно обаждане ще е вашето. От ареста. Протегнете ръце напред.

- Не ставайте глупав, обадете се.

Тран, която вече бе доказала, че е по-умна и съобразителна, сложи ръка върху рамото на Ендърс и го посъветва:

- Не виждам с какво може да навреди.

Той неохотно отстъпи назад, после извади мобилен телефон и набра номера.

Изчаках търпеливо, докато той слушаше сигнала отсреща, после някой отговори, Ендърс се представи, обясни за проблема си – тоест за мен – и след дълга пауза каза:

– А откъде да знам, че сте онази, за която се представяте?... Аха... добре... Да, госпожо. – Погледна ме и пак се вслуша. – Не, няма нужда, госпожо... Да, приемливо е... Да, в момента стои до мен.

Подаде ми телефона, разтри ухото си и каза на Тран с нещо средно между възхищение и досада:

– От ЦРУ е. Разговарях със заместничката на директора. – Той се обърна към мен. – Искане да ви чуе.

По дяволите. Поех телефона от Ендърс, загледах се в клавишите и се зачудих дали просто да не го изключа.

На другия край чакаше моята началничка Филип Карни, възрастна дама с вида и маниерите на добрата баба от приказките и със свирепия нрав на злия вълк. Възраст около осемдесет години, тоест далеч над задължителната за пенсиониране, което подсказва, че или е незаменима в

работата си, или знае номера на апартамента, в който председателят на Комисията по разузнаването държи любовницата си. Най-вероятно и двете – Филис обича да си изпипва нещата.

Официалната ѝ титла е „специален сътрудник на директора на Централното разузнавателно управление“ – твърде размито определение, което явно напълно я устройва. Работех за нея от шест месеца и все още не бях наясно нито коя е, нито какво точно върши. Човек може да си помисли, че я познава, и повърхностно наистина е така. Ала същевременно в нея има нещо безкрайно неуловимо, някаква влудяваща мистика, както биха казали писателите. Отчасти задачата ѝ е да прикрива задника на началника си – сизифов труд в една демократична страна като нашата, където шпионският шеф никога не печели доверието на президента, пресата го оплюва, левицата го разпъва на кръст, десницата го обявява за сатанинско изчадие и във всеки момент срещу него се водят не по малко от трийсет анкети и разследвания в Конгреса.

Фактът, че началникът е избрал точно нея за тази тежка и неблагодарна задача, говори що за жена е Филис. Още по-многозначително изглежда това, че е приела службата в момент, когато повечето ѝ съученички или са на два метра под земята, или се мъчат да избегнат кожния рак и ураганите из старческите курорти на Америка.

Изборът обаче навярно е бил добър, защото шефът ѝ вече беше на второ място по продължителен престой начело на ЦРУ, където малцина се задържат по-дълго от срока за заемане на книги от обществена библиотека.

– Дръмънд... телефонът – напомни ми Ендърс. – Началничката ви.

Всъщност аз харесвам Филис. Тя е любезна и възпитана по своя си старомоден начин, освен това е делова и интелигентна. Понякога дори си мисля, че и тя ме харесва. Но взаимоотношенията между шпионите и войниците са, меко казано, сложни. Отчасти защото, когато не си прикриват задниците, военните живеят според воинския кодекс, който не одобрява нелоялността, коварството и липсата на морал. А точно тези качества правят ЦРУ организация от световен мащаб. Но според мен главното е, че просто не си вярваме.

Всъщност няха реална причина да се съмнявам в старата дама. От друга страна, не виждах и нито една причина да ѝ се доверя.

– Дръмънд – подвикна Ендърс, – навъртате ми минути.

Изкашлях се и приближих телефона до ухото си.

– Извинявай за забавянето. Тъкмо убивах международен терорист.
– Мълчание. – Удуших го с голи ръце. Здравата се измъчи, горкият.

Сигурен бях, че ще ти хареса.

Тя не отговори, макар да я чух да въздъхва. Мразя жените да правят така.

След дълга пауза подхвърлих:

– Дали пък да не проведе разговора със себе си? Поне отговорите ще ми харесат.

Този път тя отговори грубо:

– Не ми е до смях, Дръмънд. Знаеш ли най-непростимия грях в нашия занаят?

Усетих, че иска сама да си отговори, затова премълчах.

– Ти току-що си провали прикритието – каза тя. – Едва ли трябва да ти напомням, че ЦРУ няма законното право да разследва убийства в страната. Ако онзи при теб реши да се разпищи...

– Благодаря. Юрист съм. Разбирам.

– Тъй ли? Е... *Cucullus non facit monachum*.

В превод: качулката не прави монаха. Много ме заболя.

– Слушай, Фелис...

– Не, ти слушай, аз ще говоря. Извини се на детектива. Целуни му зад... дупето, ако трябва, после изчезвай. Обещах му да си тръгнеш веднага.

Пак се озърнах към куфарчето под леглото. Биан Тран проследи погледа ми и се усмихна. Трябваше да изравня резултата и знаех точно как да стане.

Уведомих Фелис, а покрай нея и Ендърс, и Тран, които бяха невъзпитани и подслушваха:

– Разбира се. Само ще му кажа, че си променила решението си.

– Че... какво?

– Проблеми?... Не... Детектив Ендърс ми се вижда надарен със здрав разум...

– Не ми обяснявай. Казах ти...

– Усложнения? Само едно. Обади се в кабинета на военния министър.

– Дръмънд, ти слушаш ли...

– Точно така – какво търси служител на военната полиция в цивилна жилищна сграда, извън своята юрисдикция? Къде си навира носа?

Ендърс усети, че нещо не е наред, и взе да гледа Тран с лека досада. Тя пък, незнайно защо, престана да се усмихва. Дори ми се стори раздразнена.

Също тъй раздразнена, Фелис говореше:

– Дръмънд, ти си се побъркал. Най-малко бихме желали...

– Кажу ми на Джим... имам предвид директора... кажи му, че ще го обсъдим, като се върна.

Изключих телефона и го върнах на Ендърс, който ме гледаше с наценки на уважение.

Майор Тран също ме гледаше. Вероятно се питаше как и къде ще прекара остатъка от деня.

– Трябва да си поговорим – предложи тя с нотка на уплах в гласа.
– Насама.

– Какво става тук? – властно попита Ендърс.

Завъртях се към него.

– Имайте предвид, че убитият е служител от Пентагона. Работил е в строго секретна служба и в куфарчето му може да има засекретени материали. Подозирам, че майорът е тук по тази причина. – Изгледах Тран встрепенуто и добавих: – Лично аз съм тук именно затова.

– Защо не го казахте от самото начало?

– Ние от ЦРУ винаги лъжем.

Той сметна това за смешно и се изкиска. Казах му:

– Не пипайте куфарчето, докато с Тран не си изясним отношенията.

Двамата с нея прекосихме хола, минахме през плъзгащата се стъклена врата и излязохме на балкона. Той беше тесен и къс, не повече от метър и двайсет, тъй че се озовахме само на педя един от друг. Под нас движението по Глийб Роуд бе задръстено както винаги и аз си представих как приживе Клиф Даниълс е стоял на нашето място с коктейл в ръка, може би наблюдавайки гъмжилото долу и размишлявайки над злополучните обстоятелства, които са го заставили да посегне на живота си. Самоубийството рядко е спонтанна постъпка и аз се запитах каква ли смес от страдания и болести е убедила Клиф да се оттегли от генетичния фонд.

А можеше и да се окаже, че Клиф изобщо не е водил този вътрешен разговор; може би някой друг бе направил избора вместо него.

Няколко секунди мълчахме. Тран стоеше със скръстени ръце, взряна в купестите облаци в далечината, които не изглеждаха чак толкова интересни. Макар разговорът да бе нейна идея, тя ме заставяше да напращам първия ход.

За да започнем в подходящия тон, аз подхвърлих:

– Ти ме накисна.

– И какво очакваш да ти кажа сега?

– Може би „извинявай“?

- Гледай си работата.
- И така става – усмихнах се аз.
- Добре де... извинявай. Виж какво, Шон...
- За теб съм *полковник* Дръмънд, сестро.
- Тъй ли? – В погледа ѝ пролича изненада, след това недоверие. –

Чакай малко... веднъж вече ме излъга. Защо да ти вярвам сега?

Отворих портфейла и извадих военното си удостоверение, което според устава бях подновил само преди седмица, за да отразява новото ми звание и което е по-важно, новата ми заплата. Оставих я да го проучи на воля и следях как изражението ѝ се променя от скептично към вкиснато.

Пъхнах удостоверението обратно в портфейла. Гран каза:

– Чух те да казваш на онази жена по телефона, че си юрист. Аз... армейски юрист в ЦРУ?

– Не съм се молил за това назначение.

– Странна работа.

– Така си е. – Разбира се, по-високото звание дава право на безцеремонност, затова отсякох, без да си губя времето: – Майор, разполагате с три секунди. Какво става тук?

– Казах ти.

– Каж ми пак. Разрешавам да промениш историята.

– Защо да я променям?

– Чудесно. Сигурен съм, че няма да имаш нищо против, когато си тръгна с куфарчето на Даниълс.

– Напротив, ще имам.

– Аха.

Тя се навъси.

– Нека да напомня, полковник, че Клифърд Даниълс беше служител на Пентагона. Съдържанието на куфарчето може да се окаже военна собственост. Моя отговорност и дълг е да се погрижа за него.

– Не, съдържанието е собственост на правителството. Върховният съд отдавна реши този въпрос.

– За какво говориш?

– „Голямото куче срещу Малкото куче“. Знаменит прецедент. Изненадан съм, че не си го чувала. – Тя ме гледаше с такова недоумение, че ѝ предложих кратко техническо резюме на казуса: – Когато голямо куче препикава дърво, малкото си подвива опашката.

Тя не намери това за забавно. Леко присви очи и заявя:

– Аз съм полицейски служител, а ти не. Куфарчето потегля с мен.

– Извън казармения портал не си полицаи, майоре. Тук си най-обикновена жена, облечена не по устава.

Тя се изкашля.

– Заяждаш се.

– Сама си го изпроси.

Тя ме изгледа строго.

– Не оставяй тоя цивилен костюм да те командва, полковник. Все пак си армейски офицер. Не би било много умно да пренебрегнеш дълга си.

– Какво означава това?

– Помисли си.

Подпрях задник на парапета и се замислих. Макар лицето на Гран да изразяваше други чувства, усещах, че здравата са я притиснали да прибере онова куфарче. Вероятно също като мен не знаеше причината и пак също като мен можеше само да предполага, че става дума за нещо важно; аз обаче подозирах обратното.

– Ще сметна, че не съм чул последното – казах аз.

– Смятай каквото си искаш.

– Имаш ли основания да предполагаш, че Клиф Даниълс е разполагал със секретни или компрометиращи материали?

– Откъде да знам?

– Това не е верният отговор, майоре.

Тя се поколеба, може би се изкушаваше да ми тегли една майна, но вместо това предложи:

– Полковник, хайде да сме малко по-дружелюбни. Става ли?

– *Ти* не се държа дружелюбно.

– Осъзнавам го. И беше голяма грешка от моя страна. – Тя се усмихна сърдечно. – Хей, истинската жена умее да си признава. – Протегна ръка. – Извинявам се. Хайде да започнем отначало.

– И сегашният момент ми харесва – отвърнах аз, като се преструвах, че не забелязвам протегнатата ръка.

– На мен пък... не ми харесва. Сигурна съм, че можем да се споразумеем. Само недей да се надуваш. Не си падам по високомерни мъже.

– А по какво си падаш?

– По каквото би трябвало да си падаш и *ти*. Дълг, чест... обществото, което сме се клеели да защитаваме.

– Сериозно?

Тя се разсмя. Аз също.

Интересна жена беше. Разбира се, винаги е голяма грешка да

подценяваш противника. Личеше си, че Биан Тран е необикновена личност – самоуверена, твърда, решителна, а като отрицателни качества бих добавил лукава, нахална, безсрамна и леко цинична. Под бронята от студен разум и войнишка твърдост долавях присъствието на жена, надарена със страст, потисната спонтанност и независима мотивация – качества, които всяка умна жена в армията държи под контрол или изобщо се отървава от тях, ако иска успешна кариера.

Беше малко странно. От тази азиатка с екзотична външност се очакваше да прояви маниерите на древната си родина, да бъде непроницаема, разсъдлива, покорна спрямо мъжете и прочие глупости, които Западът обикновено свързва с източните жени. Именно затова в огромната претопяваща пещ на Америка стереотипите са тъй опасни; те ограничават *твоето* възприятие, оформят *твоето* мислене и поведение. А обектът на този стереотип може да ти го върне тъпкано.

Така или иначе, моментът изглеждаше подходящ, за да сложим картите на масата.

– Клиф Даниълс беше под наблюдението на ФБР и ЦРУ – уведомих аз.

Тя ме изгледа с недоумение. Не се хванах на въдицата и продължих:

– Мисля, че вече ти беше известно.

– Откъде знаеш?

– Ти ми кажи.

Тя направи гримаса.

– Може би разговорът ще потръгне по-бързо, ако ме просветиш.

– Може би, но не съм информиран.

– Все трябва да имаш някаква идея.

– Повече от идея. Помисли си кое събира двете служби.

– О... – Тя като че искрено се изненада, после каза: – Сериозно, нямах представа.

– Вече имаш. И като ченге си наясно, че шпионажът автоматично прехвърля всичко от ръцете на Военното министерство в джобовете на ФБР и ЦРУ. Куфарчето си тръгва с мен.

За момент тя обмисли възможните варианти. Нямаше избор, но все пак рече:

– При едно условие.

– Случайно да съм показал, че искам разрешение?

– Само ме изслушай. Става ли? Дай да се споразумеем.

– Нито искам, нито се нуждая от... споразумение.

– О... напротив, нуждаеш се. Тръгваме си заедно с куфарчето и заедно го претърсваме. – Тя сложи ръка на рамото ми. – Ще е изгодно за теб. Аз съм не само офицер, но и работя към Отдела за специални разследвания. Да речем, че открием нещо в куфарчето. Мога да разнищя нещата по-бързо от теб.

След като дълго мълчах, тя добави:

– Моята служба е пряко подчинена на министъра на отбраната и не си поплюваме. Когато задаваме въпроси, хората отговарят.

– Прилича ми на Гестапо.

Тя ме погледна в очите.

– Не сме чак толкова кротки. – Помълча и ми подаде мобилния си телефон. – Обади се на шефа си. Кажу ми да отмени онзи разговор в Пентагона.

– На шефката – поправих я аз и взех телефона. – Изчакай малко. Ще ми вдигне страшен скандал.

– Сигурно с корава жена. – Тя ме изгледа съчувствено и добави: – Извинявай още веднъж. Нямах желание да те накусвам.

Отвори стъклената врата и влезе в апартамента, после отиде до отсрещния ъгъл на хола, където скръсти ръце, престори се, че разглежда килима, и двамата взехме взаимно да се наблюдаваме.

Набрах номера на Филис. Мис Тери Йънг, нейната красива и много любезна секретарка, ми каза да изчакам.

Филис ме накара да чакам цяла минута, преди да се обади. Усетих, че не е в настроение, когато започна с думите:

– Дръмънд, крайно съм недоволна от теб.

– Разбирам.

– Дано да звъниш от колата си.

– Разбирам.

– Очаквам добро обяснение за глупостите от предишния разговор.

– Разбирам.

– Ако го кажеш още веднъж, ще те...

– Сега *готова* ли си да слушаш?

Чух я как тихо ахна. Обикновено събуждам най-лошите качества на началниците.

– Дано да имаш добро обяснение – повтори тя.

Преразказах подробно какво съм видял и какво предполагам, включително и това, че някой може да е помогнал на Клиф за самоубийството, че майор Тран проявява подозрително пристрастие към куфарчето и че може би то съдържа нещо компрометиращо или още по-лошо. Филис

умее да слуша – поне проявява търпение – и не се намеси с коментари, преди да свърша. Накрая каза:

– Любопитно.

– Знам защо е любопитно за мен. Но защо и за теб!

– Ами...

Началото определено не ми хареса.

– Изплюй камъчето.

Мълчание.

– Филис, кажи ми какво става или ще пусна Тран да си върви с куфарчето.

– Това твое любопитство ще ти изяде главата.

Имаше предвид по-скоро своята глава.

– Три въпроса – казах аз. – Кой е Клиф Даниълс? Защо ти и федералните се интересувате от него? И защо съм тук?

– Не е много... удобно. Сам разбираш, че не мога да навлизам в подробности по телефона. – Тя помълча и добави: – Ако следеше новините, миналата седмица щеше да прочетеш в „Поуст“, че Клифърд Даниълс е призван да свидетелства пред Сенатската подкомисия по контрола на разузнаването.

– Защо?

– Вероятно защото Клиф Даниълс беше посредник на Махмуд Шараби.

Напоследък в новините се споменават много араби, но това име ми беше познато. Преди двайсет години Махмуд Шараби избягал от Ирак, едва се отървал от главорезите на Саддам Хюсеин, които го гонели със съвсем недвусмислени намерения. Последвали няколко опита за убийство, включително една много грозна история с брадва в лондонски хотел и засада с пушка пред парижки нощен клуб. После Саддам си прибрал кучетата; или други иракски бежанци били избутали Шараби от първото място в списъка, или просто вече не си струвал усилията. Така той навлязъл в тъжната роля на човек без корени. Най-напред потърсил убежище в Швейцария, после в Лондон, Париж и накрая се спрял във Вашингтон. Както мнозина други изгнаници, тласкани от неудовлетворени амбиции и стари вражди, той основал организация за освобождение на родината, наречена Иракски национален симпозиум.

Повечето от тия самозвани групи за освобождение и съпротива не представляват нищо друго освен клубове за сбирки на носталгични бежанци, дружества в подкрепа на очебийно загубени каузи или пък най-обикновени машинации за скубане на пари от лековерни наивници.

Светът е наистина лошо място, пълно с жестоки тирани, отвратителни предразсъдъци, непризнати отдавнашни престъпления, глад, болести, геноцид и братоубийство; за всичко това, разбира се, е виновна Пандора – макар да подозирам, че и човешката същност може да е допринесла. И за всяко сторено зло се намира човек, желаещ да го поправи.

Във Вашингтон има буквално хиляди от тия бездомни революционери, обединени в стотици групички и организации, и всяка от тях мечтае да вмъкне своята мечта или кауза в списъка с най-важните задачи на Чичо Сам. Редките късметлии дори си намират богати или влиятелни покровители, които да финансират и пропагандират техните цели. Но навярно около тия чужденци, кроящи велики идеи за мизерни държавици, има някакъв романтичен и вълнуващ ореол, тъй като са силно търсени от зажаднелите за добри дела холивудски звезди, коктейлните кръгове и светските салони в Джорджтаун. Защо не? Обясненията на някой си Цзян защо изтерзаният Тибет трябва да бъде освободен веднъж завинаги определено са по-достойна тема за разговор, отколкото мърморенето на съпрузите за високите такси в клуба на Конгреса. Лично аз предпочитам да се храня в простишка компания – за пиенето да не говорим.

Америка наистина има богат опит в сриването на чужди държави, макар че в създаването на стабилни нови режими определено не ни върви. А и според мен в днешно време трудно се намира велика сила, готова да скрита нечий задник заради справедлива кауза. Европейците вече са пробвали и още имат нюх в тази област, но са загубили апетит към чужди империи, интриги и авантюри, които често завършват зле. Колкото до руснаците и китайците, на тях им липсват великодушни пориви. Те освобождават, както мафията дава пари назаем; после излиза солено. Но американците са щедри, макар и малко наивни, хора с подчертана склонност към месианство и забавното убеждение, че щом нещо действа при нас, ще действа не по-зле и при другите. Ние сме Новият свят, те са Старият; новото винаги е по-добро. Нали така?

Но както казах, Вашингтон привлича тълпи от тия фанатици, жадуващи да се домогнат до кесията на Чичо Сам плюс няколко легиона, за да оправят обстановката у дома си. Някои са искрени и техните разкази за тирания и скръб, изпълнени с печален оптимизъм, затрогват, дори разкъсват сърцата ни; други са шарлатани, мошеници, хитреци и негодници. За жалост трудно се различават, а когато сбъркаш в преценката, резултатът е значителен брой трупове и оскъден списък с извинения. Малцина щастливци като шах Пахлави или Аристид постигат желаното; но може би те не са най-заслужилите.

Интересна работа. Аз самият имам ирландски корени и откривам във всичко това ирония на съдбата. Вместо да водят битките си с чужди ръце, моите прадеди са имали странния навик да тръгват на луничави пълчища към чужди страни и да се бият за чужди каузи.

В рода Дръмънд тази традиция е едва ли не неприлично стара. През 1862 година прапрадядо Алфонсо избягал от Ирландия заради глада след лошата картофена реколта, както твърдял; за решението му може донякъде да са допринесли една бременна млада госпожица и нейният разгневен баща с ловна пушка. Докато си чешел задника на пристанището в Ню Йорк, той охотно приел сто долара от един преуспял нийоркчанин, за да се включи в Гражданската война. Три години служил като пехотинец в една война, която не разбирал, убивал хора, срещу които нямал нищо против, заради други хора, които *заслужавали* да са там, и накрая решил, че Америка наистина е Обетованата земя.

Прадядо Шеймън изкарал почти година като пехотинец в окопите на Войната, която щяла да сложи край на всички войни – впоследствие прекръстена на Първа световна. До самата си смърт се кълнял, че потеглил натам, без изобщо да подозира, че германците, към които нямал особено лоши чувства, убиват англичани, които искрено ненавиждал, и французи, които според него били високомерни копелета, отдавна заслужили Германия да им стъпи на врата. От преживяното имал поне една полза – до края на живота си всяка сутрин изчитал вестника от първата до последната страница.

Дядо Еразмъс дебаркирал в Нормандия, изгубил се в гората Хюртген и през последните месеци от войната кибичил в лагер за военнопленници. По-късно се кълнял, че това били най-спокойните и разкошни години от неговия живот. Но за да го разберете, може би трябва да познавате баба Мери.

Баща ми бе избрал офицерската кариера и успешно води войни из разни хълмисти и гъсто обрасли места с трудно произносими названия. Би се срещу комунистите в Корея и изкара дълги години във Виетнам – първата авантюра днес наричаме Забравената война, а втората е Войната, която всички искаме да забравим.

Но погледна ли назад към тая обширна семейна хроника, винаги забелязвам, че от нас стават добри пехотинци – ако не друго, поне оцеляваме, – макар миналите успехи да не гарантират печалба в бъдещето, както ни предупреждават, когато инвестираме във взаимни фондове.

Освен това войните, водени от пет поколения Дръмънд, са ставали все по-нежелани, непопулярни и морално объркани. Преди да стана

юрист, аз самият бях пехотинец и се сражавах в Панама, първата война в Залива, Босна и Сомалия – калпава война, добра война, напълно обвъркана война, тотална издънка.

С възрастта все по-трудно приемам разни хора, проявяващи желание Шон Дръмънд да се бие за тяхната кауза.

Както и да е, Филис навярно четеше мислите ми, защото подхвърли:

– Значи си чувал за Шараби?

Оставих въпроса да увисне във въздуха, после попитах:

– Каква беше... или каква е сега връзката на Управлението с Шараби?

– Никаква. Той се обърна към нас преди много години. Проучихме го и видяното не ни хареса.

– Знам официалната версия. Сега пробвай с истината.

– Истината ти казвам. Пасувахме. Шараби беше – и все още е човек на Пентагона. От начало до край.

– И как този мъртвец е станал негов... какъв всъщност?

– Формално погледнато, негова свързка. Но нещата са по-сложни...

Преди да се прехвърли в Пентагона, Клиф Даниълс беше офицер от кариерата във военното разузнаване. Преди десетина години се сприятели с Махмуд Шараби, а може и обратното да е станало. Това е – приключи тя. – Поне доколкото мога да кажа по открита линия.

Позамислих се. От новините вече знаех, че Шараби от около два-сет години се чуди на кого да пробута своите планове за свободен Ирак. Сто на сто си е помислил, че най-сетне ще хване влака, когато президентът реши да бие шута на Саддам, стига само някой да му намери добър претекст.

Нямах представа защо и как въпросният „някой“ се е оказал Махмуд Шараби; но фактът е налице, а мъртвецът в леглото очевидно бе изиграл важна роля в тази история. Освен това, доколкото си спомнях от новините, Шараби трябваше да е човекът на Пентагона, който да командва Ирак след нахлуването, но очевидно не всичко вървеше по план, защото сега в Ирак не командва никой, във всеки случай не и иракчани-те, може би дори не и американската армия.

После, незнайно как, Даниълс привлече интереса на разузнаването и бе поканен да обясни своята дейност пред комисия на Конгреса. Любопитно.

Така или иначе, Филис повтори:

– Наистина не мога да кажа повече по телефона. – После добави: –

И толкова не ти се полага да знаеш. Освен ако не участваш в разследването.

– Не знаех, че се води разследване.

– След като Даниълс е мъртъв, става наложително да узнаем защо. Обикновено тия неща се вършат с разследване.

– Може да е било самоубийство. Определено изглежда така.

– Може би. Но като знаеш каквото ти казах, другият вариант придобива повечко тежест... не смяташ ли? – Тя ме остави да си помисля, сетне продължи: – Сега убеди арлингтънските полицаи, че наистина е самоубийство. И донеси онова куфарче.

– Заповядваш ми да излъжа полицията? Искам да сме наясно по въпроса.

– Да съм казала нещо подобно?

– В общи линии... да.

Не я виждах, но си представих как се усмихва.

– Ти си юрист, Дръмънд. Оправяй се.

– Участвам ли в разследването?

– А искаш ли?

– Не.

– Значи участваш. Разбрахме ли се?

– Не още. За кого работя?

– Докладваш на мен.

– А ти на кого докладваш?

Тя пренебрегна въпроса ми.

– Инспекторатът на Управлението и ФБР вече разследват Даниълс. Ние ще действаме паралелно. Тихомълком и самостоятелно.

Интересно.

– И ще знае ли едната ръка какво върши другата?

– Получавам оперативни отчети за тяхната дейност.

– Не това питам.

– Досещай се сам.

Досетих се. Филис щеше да държи всички карти. Попитах:

– Какво точно разследвам?

– Дали Даниълс е убит, или не. След това ще му мислим.

– А майор Тран?

– Да... Радвам се, че я спомена. Смяташ ли, че можеш да й се довериш?

– Колкото на теб.

Сега бях сигурен, че се усмихва.

– И което е по-важно, доверява ли ти се майор Тран? – попита тя.

– Абсолютно. В момента ме гледа иззад стъклената врата и се мъчи да чете по устните ми.

Филис се разсмя.

– Можеш ли да *работиш* с нея?

– Щом мога да работя с *теб*, значи мога да работя и с нея.

Стори ми се, че чух тиха въздишка. Май току-що бях изчерпал търпението й. Част от очарованието на тая работа е да проверявам докъде мога да стигна. Армията има удивително закостенели възгледи по такива въпроси като неподчинение и неуважение към висшестоящите. Прямотата е допустима, дори се насърчава, стига да се поднася почитително. Разбира се, различните офицери могат да имат съвсем различни представи за чинопочитание, тъй че трябва да си опичаш ума. Като строго йерархична организация, ЦРУ стои някъде по средата между военните и цивилните, което дава малко повече свобода да досаждаш на шефа.

Да се върнем към Филис.

– Мисля, че ще е великолепно да привлечем следователите на военния министър – каза тя. – В края на краищата Пентагонът е един вид крепост. Би трябвало... да й съдействаш.

– Тоест да я използвам като троянски кон?

– Знаеш колко мразя сравненията. Не опростявай сложната ситуация. – Тя помълча малко повече и добави: – Но това сравнение е уместно.

За да не ме сметнете за кръгъл глупак, ще спомена, че в крайна сметка именно Филис ме прати при този покойник, а тя нищо не върши току-така. Наясно е с моето нагло любопитство, със склонността ми да пришпорвам събитията... накратко казано, с всичките ми достойнства. По-важното е, че бях единственият военен в нейната служба, мистър Даниълс беше служител на Пентагона и изведнъж ставаше ясно защо е избрала мен.

А сега тя използваше един троянски кон, за да вербува друг – ужасяващ пример за нейния начин на мислене.

Истината е, че нашите отношения не са нито по-прости, нито по-сложни от тия между котка и мишка. Аз съм пъргав и бърз. Тя също, надарена е с остър ум и остри нокти. Забавна, страшничка и нерядко опасна игра. Но истината е, че исках това разследване.

– Между другото, *bis dat qui cito dat* – уведоми ме Филис.

Казано на човешки език, двойно дава, който дава бързо – и аз разбирах какво точно има предвид и защо. Щом самоличността на

Клифърд Даниълс бъдеше изяснена чрез свидетели, документи, зъбна картина и пръстови отпечатащи, арлингтънският полицейски участък щеше да пусне стандартното съобщение за случая. С малко късмет местната преса можеше и да не схване за кого става дума преди излизането на вечерните издания; без късмет някой предприемчив репортер щеше да провери в интернет името Даниълс и да получи интересни попадения. При всяко положение до сутринта смахнатите щяха да ни налетят като мухи на мед.

Вашингтон винаги е гъмжал от сочни слухове и солидни конспиративни теории, подклаждани от кандидати за стола на Оливър Стоун – хора с мрачни физиономии и възпалени мозъци, чиито дъски определено си струва да бъдат затегнати. Но изобилието на кабелни новинарски канали, клюкарски радиостанции и интернет сайтове превърна някогашното любителско занимание в национална страст. Днес всеки идиот параноик има публика и достъп до нея. На неколцина дори им плащат.

– Проблемът не е мой – изтъкнах аз.

– Вече е твой. Действай, Дръмънд. И то бързо.

Да, бе.

Филис прие да се обади в службата на майор Тран и да уреди някакво бюрокралично споразумение, а аз ѝ казах какво ще ми трябва, когато се върна – като начало нова работа.

Затворих телефона и влязох в апартамента при майор Тран, която все още се преструваше, че разглежда някакъв художествен фалшификат на стената.

Кимнах ѝ. Тя също ми кимна.

– Кога ме засече? – попитах аз.

– Не знам. Може би... още щом излъга, че си от ФБР.

– Тъй ли? Бях нахален, самоуверен и груб. С какво се издадох?

– Изигра го чудесно. Просто не пасваш в картинката.

– Сразен съм.

– Ще ти мине.

– Дори съм си сменил бельото.

– Благодаря за откровението. – Тя се усмихна. – Забравил си, че изглеждаш ужасно порядъчен.

Заедно се върнахме в спалнята при сержант Ендърс.

4

Колкото и да е невероятно, вонята се беше засилила до такава степен, че Биан Тран си сложи още дезинфектант веднага щом влязохме в стаята. Новоизграденото ни сътрудничество явно си имаше граници – на мен не предложи.

Тим Рейнолдс усърдно събираше от леглото мъхчета и частици и ги прибираше в найлонови пликчета с етикети.

Без да откъсва очи от куфарчето, Ендърс разговаряше с друг агент, и той със спортно сако и смешна вратовръзка – на жълти и зелени точки. Онзи час по час надникваше в бележника си – сигурно доказателство, че и той е детектив.

Клифърд Даниълс беше все тъй гол... и мъртъв.

Точно когато влязохме в стаята, детективът обясняваше на Ендърс:

– ... самоубийство. Да, сигурен съм. Вероятно щях да съм по-спокоен, ако знаех нещичко за живота му, дали съвпада с профила на типичен самоубиец. Но... виж какво... пистолет в ръката, няма следи от взлом, положението на тялото... всичко е ясно.

– Да, но...

Преди Ендърс да довърши, се намесих аз.

– Ние с майор Тран също сме сигурни, че е самоубийство.

Той се озърна към мен.

– Случайно да съм ви питал за мнение?

– Не е само мнение.

Температурата в стаята рязко спадна.

– Какво намеквате?

– Тъй като няма видими улики за престъпление, ние с майор Тран прибираме куфарчето на Даниълс като държавна собственост. То няма значение за разследването, а ние прилагаме правото на по-висшата инстанция.

– Правото на... какви ги говорите?

За негово сведение Биан обясни:

– Това е сложна правна теория. Свързана с големи кучета, малки кучета и ако не ме лъже паметта... уриниране по дърветата.

Ендърс ме изгледа тъй, сякаш си имаше работа с луд.

– Куфарчето е мое – заявих аз и пристъпих към леглото.

Ендърс ме хвана за рамото.

– Добре дошъл в окръг Арлингтън, мой човек. Висша инстанция, дрън-дрън. Разследването е *мое*, значи и куфарчето е *мое*. Аз решавам дали има значение, или не.

– Не и този път.

– И този, и всеки друг път. – Като ме видя да правя още една крачка към леглото, той каза: – Пипнеш ли куфарчето, слагам ти белезници.

Ние с Биан се спогледахме, обзети от една и съща нерадостна мисъл. Някой трябваше да играе доброто ченге. Аз го мога, макар че не ме бива твърде, а и вълчата ми муцуна вече се подаваше изпод овчата кожа. Освен това, дори и в друга униформа, ченгето си е ченге, а Биан беше ченге и знаеше кое как става. Тя се обърна към Ендърс.

– Бари, имаш ли съмнения, че може да не е самоубийство?

– Ами... аз... въъ...

Или нямаше съмнения, или бяха толкова незначителни, че не си струваше да ги изрече на глас.

– Защото аз съм съгласна с Дръмънд – продължи Биан. – Твоят детектив също. Той каза, че всичко е ясно, и има право. Човекът се е самоубил.

– Няма нищо сигурно, преди да получи резултатите от лабораторията и да разбере нещо повече за мъртвеца... какво го е довело дотук. Ти си ченге. Знаеш го.

– Знам процедурата, Бари. Знам също така, че имаш известна свобода на действие при извънредни обстоятелства.

Той я погледна.

– Тук се води разследване. В онова куфарче може да има важни улики и докато не се убедя в обратното, то остава под моя охрана.

– Ако намерим улики, ще ти се обадя веднага. Обещавам.

– Я стига. Трябва ли да ти напомням правилата за съхранение на доказателства?

– Аз...

Биан млъкна и се озърна към мен – професионалният подход се проваляше с гръм и трясък.

Моментът изглеждаше подходящ за добър юридически съвет – тоест мъглав, пристрастен и по възможност подвеждащ. Обърнах се към Тран и попитах:

– Твоята служба... с какво по-точно се занимава? С охрана на реда или със следствени действия?

– И двете. Имам пълномощия както да арестувам, така и да водя разследване.

– Е, чиста работа. – Обърнах се към Ендърс. – Само трябва да подпишеш протокол за прехвърляне на улики. Нали така?

– И ако после не се приемат от съда, аз оставам на мушката. Тукашните прокурори са... Виж сега, остават ми две години до пенсия. Не искам неприятности.

– Аз съм правителствен юрист. Вярвай ми.

Може би зле подбрах думите. Той веднага отвърна:

– Нямам представа кой си, по дяволите. Първо твърдеше, че си от ФБР, после от ЦРУ, а сега изведнъж се оказа юрист. Първо реши какъв искаш да бъдеш, пък тогава давай съвети.

Биан го увери:

– Наистина е юрист, Бари. Освен това е армейски полковник... офицер от Главната военна прокуратура.

Званията ми се сменяха толкова бързо, че на горкия Ендърс май му трябваше диаграма, за да ги схване. Постарах се да обясня:

– Виж сега, детектив, не е по-различно, отколкото да пратиш образци за изследване в щатска лаборатория или във ФБР. Майор Тран има следователски правомощия и освен това достъп до секретни материали, което ѝ дава такива възможности за проучване и тълкуване на уликите, с каквито не разполагаш нито ти, нито твоят отдел.

Измислях си, разбира се. Но звучеше добре и Ендърс като че се впечатли от умението ми да си играя с юридически термини или пък просто от безмерното ми нахалство, което на практика е едно и също. Все пак настоя:

– Искам да видя какво има в куфарчето.

Биан понечи да възрази, но аз я изпреварих.

– Чудесно. Човекът си върши работата. Само да се уверим, че няма документи с печат „Строго секретно“.

Пристъпих до леглото, наведох се и вдигнах куфарчето. Както споменах, беше съвсем обикновено, без ключалка, само със закопчалка, която вдигнах и надникнах вътре.

Нямаше нито документи, нито печат „Строго секретно“, нито предсмъртно писмо, което би облекчило работата на всички нас. Само плосък сив лаптоп „Гейтуей“ и дебел бележник за адреси. Отнесох куфарчето при Ендърс и му позволих да огледа съдържанието.

Надничайки през рамото му, Биан подхвърли логичната реплика:

– Изглежда ми безобидно.

– Компютърът служебен ли е или личен? – попита Ендърс.

– За да разбера, трябва да го включа – отговори Биан. – Но не в твоето

присъствие. Така или иначе, не е свързан със следствието. – Тя бръкна в джоба си, извади визитна картичка и я пъкна в ръката на Ендърс. – Ако възникнат проблеми, Бари, прехвърли ги на мен.

– Като получиш резултатите от лабораторията, обади се – добавих аз. – Освен това бихме желали да знаем дали pistolетът принадлежи на Даниълс или на друг човек.

Той ме погледна и отговори:

– Направо примирам от радост, че мога да ти услужа.

– Между другото изобщо не сме били тук.

– Де да беше така – рече той.

На паркинга двамата с Тран решихме, че тъй като тя бе пристигнала със своята кола, а аз със служебна, ще се качим в моята. Подтекст: никой от двамата ни не смееше да остави другия насаме с куфарчето. Освен това моята кола харчеше бензин на данъкоплатците. Това се нарича сътрудничество.

Щом седнахме и закопчихме коланите, тя каза:

– Не ме разбирай погрешно, но... при теб или при мен?

– Аз карам. При мен.

– Знаех си, че имаш задни цели.

– Какво очакваш? Нали съм от ЦРУ.

Включих на скорост, изкарах на задна от паркинга и потеглих на изток към Кристъл Сити, по-точно към големия тухлен склад, където е моята служба.

Трябва да уточня, че Службата за специални проекти не е настанена, както би предположил някой, в голямата централа на ЦРУ в Лангли, а в гореспоменатия склад. Складът е прикритие, или казано на служебен жаргон, легенда, с голяма табела отпред: „Охранителна техника за дома Фъргюсън“. Надписът крие двусмислен намек. Не питайте точно какъв.

Все още бях новак, но доколкото разбирам, ССП разработва по поръчение на директора деликатни и строго поверителни операции. А хората в ЦРУ по обучение и инстинкт са любопитни, лукави и нахални – поне най-добрите от тях. Така че това разделение цели да сведе до минимум риска от изтичане на информация, кражби и саботажи на конкурентна основа. Едва ли е тайна, че ЦРУ не вярва нито на чуждите правителства, нито на своето. Но е изненадващо колко малко вярва има в самото себе си.

След кратко дружеско мълчание Биан каза:

– Имам да ти призная нещо.

– Ако става дума за сексуалния ти живот, задръж си признанието.

Тя ме погледна.

– Тежък ден ли се очертава?

– Поне ще си заслужиш заплатата.

– Добре де... слушай. За Клиф Даниълс... *може да не съм била...*

чисто и просто не бях съвсем откровена.

Когато не отговорих на това храбро признание, тя продължи:

– Пратиха ме, защото Даниълс беше свързка на Шараби. Чувал ли си това име?

– Естествено. Саймън Шараби. Доставя ми прането.

Тя явно почваше да ме опознава, затова продължи:

– Предполагам, че това означава „да“ – Помълча. – Поради връзката на Даниълс с Шараби разследващата подкомисия към Конгреса го призова за свидетел. Трябваше да се яви идната седмица.

– Сигурно няма да може.

– Вероятно. Както и да е, смъртта му ще трябва да се обясни на комисията.

– Защо ми го казваш точно сега?

– Докато работим заедно... – Тя пак помълча, търсейки подходящи думи. – Сътрудничеството означава споделяне. – Докосна ръката ми. – Очаквам от теб взаимност. Нали сме партньори?

Биваше я да лъже, но не чак дотам. Всъщност искаше да каже, че според нея Филис вече ме е посветила в тайната или скоро ще го направи. Но за да не разруша имитацията на дружелюбност, аз попитах:

– Откъде ти е тая бойна нашивка?

– От Ирак. По време на нахлуването и една година по-късно.

– Да вземеш да си смениш туристическата агенция.

Тя се усмихна.

– Ползваме една и съща. – После добави: – При нахлуването бях оперативен офицер на мотострелкови батальон. След това, през първата година от окупацията, служих в разузнаването на корпуса. Втората ми специалност е военно разузнаване и говоря добре арабски. През повечето време водех разпити на пленници или поддържах връзка с иракската полиция в нашия сектор.

– Бас държа, че арабите са се шашнали.

– От кое?

– Красива американска азиатка да говори на техен език. Имаше ли проблеми?

Тя сви рамене.

– Беше неловко. Не заради езика, а заради пола. Те имат

средновековно отношение към жените. Не са фундаменталисти, но в арабските страни идеята за мъжко превъзходство е по-скоро въпрос на култура, отколкото на религия.

– Хей, може пък и да ми хареса там.

Тя благодаразумно пренебрегна мъжкия ми шовинизъм и добави:

– Първо трябва да научиш основните трикове.

– Какви са?

– Показваш пушката и говориш пределно властно. Ако продължават да ти се хият, теглиш им едно коляно в топките... Свикнали са по времето на Саддам. Това им помага да превъзмогнат прехода.

– Тъй ли? Не си спомням за подобен похват в наръчниците.

– Говоря в преносен смисъл. Но Ирак наистина е различен. Наръчниците не помагат. Трябва да ги... пригаждаш.

– Всяка война е различна.

– Друго имам предвид. Както ти се усмихват и махат с ръце... щом изчезнеш от поглед, същите хора почват да заравят край пътя мини, та да те направят на парчета.

– Може би погрешно тълкуваш ръкомахането. Може да казват „сбогом, гадове“.

– Не е смешно. – Тя въздъхна дълбоко, после ме погледна в очите и каза: – Веднъж гледах как на един контролен пост спира кола. Караше жена с черно фередже. Крещеше през отворения прозорец за помощ. За бога, на седалката до нея имаше малко дете. Двама от моите военни полицаи загубиха бдителност, пристъпиха натам и... беше ужасно. Навсякъде се разхвърчаха парчета от човешки тела. – Тя ме погледа още малко и добави: – Те не играят по *никакви* правила – затова нямаш избор. Що за хора взривяват собствените си деца? Налага се да захвърлиш наръчника.

– Хрумвало ли ти е, че хората там може и да са ни сърдити, задето нахлухме в страната им, и сега ни приемат като неканени окупатори? Неразумно, знам, но може би затова се опитват да ни избият.

Явно бях засегнал болно място, защото тя отговори:

– Спести ми високопарните си разсъждения. Тук гледате по новините как обезглавяват хора, как ги разкъсват мини и си казвате: божичко, колко ужасно. А там по цели ноци не спиш и се питаш дали ще си следващият.

Тя понечи да каже още нещо, но явно размисли.

– Когато захвърлиш наръчника, Биан, стигаш до затвора „Абу Гариб“. В такава игра губят и *двете* страни.

Тя реши да смени темата и попита:

– Как попадна в Управлението?

– Един ден пристигнах на работа и нямаше жива душа. И мебелите ги нямаше, само едно бюро и табела с моето име.

Тя се разсмя.

– Държави, правителства, офиси... така ги вършат тия неща. – След малко добавих: – Но не са съвсем лоши хора. Запазиха ми място на паркинга.

– Сериозно?

– Сериозно... Нямам представа защо.

Тя пак смени темата.

– Е, какво смяташ? За Даниълс. Убийство или самоубийство?

– *Ти* как смяташ?

– Откровено казано, някои подробности не съвпадат с идеята за самоубийство. Трябва да си забелязал заглушителя. И голотата – тя ме притеснява.

– За притеснение си е. Доста надарен беше.

Тя ме сръчка с лакът.

– Знаеш какво имам предвид. Налице е противоречие.

– Обясни.

– Добре. Той използва заглушител, вероятно за да не стресне съседите. Следва извод, че дори изправен пред самоубийство, все пак се тревожи как ще го запомнят тия съеди. Но е готов след смъртта да се изложи на показ като похотлив идиот. Звучи ли ти логично?

Не бях погледнал от този ъгъл. Нали разбирате, щом посяга на себе си, човек задължително трябва да е побъркан.

– Несъвместимите елементи са улики сами по себе си – каза Биан.

– Правилно. А забеляза ли изражението му?

– Знам какво имаш предвид. Изплашено, стреснато... дори изненадано. Още една несъвместимост.

– Бил ли е женен?

– Разведен, както ми казаха.

– Какво друго ти казаха?

– Бързах. Нямах време да му чета биографията.

– Добре. Е, скоро ще научим повече за този приятел и неговите мотиви.

След дълго мълчание тя отговори:

– Може би ще научим повече, отколкото ни се иска.

Още не знаех, че точно такава ще е грозната истина.

Завихме към паркинга на „Охранителна техника за дома
Фъргюсън“.

5

„Охранителна техника за дома Фъргюсън“: непосредствено отвъд входа има съвсем истински магазин, който би задоволил и най-параноичния гражданин – дълги лавици с всевъзможна техника, предназначена да държи крадците извън твоя дом или чуждите мъже извън леглото на жена ти. Каквото си избереш.

Ако това не те заблуди, има и услужлива секретарка на входа. Мисис Лайла Мур, която наистина е експерт по системите за домашна охрана; в свободното си време работи и като служител от охраната на Управлението, с пистолет в чекмеджето и разрешение да убива, затова съм много любезен с нея. И защото е истинска красавица.

Когато влязохме, Лайла надигна глава, дари ни с разсеяна усмивка и ме попита:

– С какво мога да ви услужа, сър? Имаме голяма разпродажба на алармени системи за прозорци. Интересува ли ви?

Биан хвърли поглед наоколо. Явно се питаше дали не сме сбъркали мястото.

– Интересуваш ме ти – отвърнах аз.

Лайла ме изгледа с широко разтворени очи.

– Ръцете на бюрото, да ги виждам. Парите или животът.

Лайла театрално вдигна ръце.

– Моля ви, господине... аз съм обикновена служителка. Не ме наравявайте. – Навъси се и добави: – А пари няма. Бизнесът съвсем се скапа.

– Подозирах го. Добре де, какво има?

– Да видим... – Тя се усмихна. – Какво ще кажеш за една много ядосана възрастна дама, очакваща да я посети някой си Дръмънд?

– О...

Лайла се разсмя и бутна по бюрото към мен присъствената книга.

– Знаеш реда.

Надрасках името на Биан, докато Лайла й връчваше пропуск за посетители. Учреждението беше секретно, но охраната явно накуцваше, щом пускаха хора като мен.

– Преди малко пристигна някаква важна клечка от Пентагона – уведоми ни Лайла. – Филис го вписа собственоръчно.

Видях името в книгата и го посочих на Биан.

– Марк Уотърбъри. Моят шеф – обясни тя. – ВДС 1. По-добре не го

закачай. – Биан ме изгледа втренчено. – Бих ти препоръчала... да си подбиращ изразните средства.

– Какво означава това съкращение?

Естествено, знаех, че означава „висш държавен служител, първа категория“ – цивилно звание, отговарящо приблизително на бригаден генерал. Назначават ги по политическа линия.

– Насам – казах аз.

Поведох Биан към вратата в дъното на магазина, отворих я и попаднахме в огромното помещение на преобразувания бивш склад.

Правителството не обича да глези своите служители и централата на ССП е типичен пример, явно обзаведена след търг за най-ниска оферта, а мъждивото осветление може да тласне всекиго към самоубийство. Всъщност има няколко истински кабинета за по-старшите сътрудници, нито един от които не се казва Дръмънд; по-голямата част обаче представлява безкраен лабиринт от килийки с бюро. Липсата на вътрешни стени и уединение цели да насърчава екипната работа, а оскъдното обзавеждане – да породи чувство на пролетарска солидарност. Поне така е на теория; на практика имаме зала, препълнена с хора, които непрестанно шушукат и се държат подозрително.

Неколцина ни поздравиха, докато вървахме към дъното, където е кабинетът на Филис. Почуках два пъти и тя ни покани да влезем.

Филис беше зад бюрото си, а пред нея седеше някакъв господин, приближаващ края на средната възраст, с гола глава и изразителни кафяви очи, зад които в момента сякаш прелитаха печални мисли. Филис се изправи и каза:

– Мистър Уотърбъри, това е Шон Дръмънд. – Излезе иззад бюрото и протегна ръка на Биан. – А вие очевидно сте майор Гран.

Уотърбъри не стана да се ръкува с мен, което бе интересно и многозначително. След като вече знаехме най-общо кой какъв е, ние с Биан седнахме на столове до отсрещната стена. Демонстративно сложих на коленете си куфарчето на Клифърд Даниълс и като добър подчинен, на каквото понякога се преструвам, оставих шефката да направи първия ход.

Филис се беше върнала зад бюрото си. Имаше такъв навик, когато на среща стоят дръвници. Погледна ме.

– Мистър Уотърбъри е директор на Отдела за специални разследвания.

Кимнах на Уотърбъри, който ме гледаше изпитателно.

Филис продължи:

– Не е напълно убеден, че едно съвместно разследване ще е най-добрият начин на действие.

– Защо не? – попитах аз.

– Смята, че случаят попада изцяло в неговата юрисдикция. Както ми изтъкна – и с право, – ЦРУ не може да разследва смъртен случай в страната, бил той убийство или самоубийство.

– Много убедително – отбелязах дипломатично аз и едва се удържах от прозявка.

Отделих малко време да огледам Марк Уогърбъри, докато той от своя страна разглеждаше мен. По вдървената му изпъната стойка, спретнатото облекло и свирепото изражение недвусмислено се досетих, че е бивш военен.

Но военен от определен тип. Някои се втурват към военното поприще по патриотично призвание, други от стремеж за слава, трети в опит да намерят правия път, а четвърти – за да им излезе по-евтино обучение в колежа. Лично аз станах военен, защото по една случайност изглеждам добре в униформа. Неколцина богоизбрани обаче са очаровани от начина на живот – онова разводнено военно чувство за ред, дисциплина и строго йерархична вселена, където всеки и всичко си има място. Холивудските карикатури често се основават на тези стереотипи и макар че те далеч не са мнозинство сред хората в униформа, все пак ги има и си личат отдалече. Обикновено не са нито умни, нито съобразителни, но умеят да те държат на тръни.

Това, разбира се, бяха твърде прибързани изводи за първа среща. Но всичко личеше в очите му – като два миниатюрни стиснати задника със стоманени сачми вместо ириси.

Първите думи на Уогърбъри към мен бяха:

– Нямахте никаква работа в апартамента на Даниълс.

– Глупости.

– Тъй ли? Законът забранява на това управление да се меси във вътрешните работи.

– Съобщиха за смъртен случай и аз отидох да видя. Нормално човешко любопитство. – Усмихнах се на Уогърбъри. – Къде пише, че служителите на ЦРУ нямат право да гледат?

Разменихме си изразителни погледи. Не бях в настроение за спечелване на приятели, а и защо да си губя времето с празни любезности, като знаех много добре как ще свърши всичко?

Той посочи куфарчето в скута ми и се усмихна зловещо.

– Да... изнесли сте веществени доказателства от мястото на

предполагаемо убийство, Дръмънд. Това е сериозно нарушение на федералните закони.

Обожавам, когато някой идиот почне да ми се прави на адвокат. Повдигнах куфарчето на Даниълс.

– Доказателства? Казвате, че в това куфарче има доказателства?

– Аз... какво?

– Доказателства, мистър Уотърбъри. Заявихте, че в това куфарче има доказателства.

– Не съм казал...

– Сигурен съм, че казахте. – Озърнах се към Филис, която изглеждаше развеселена, и я попитах: – Нали така каза?

– Определено това имаше предвид.

Пак се завъртях към Уотърбъри, който почваше да се изчервява.

– Очевидно разполагате с важни предварителни сведения за съдържанието на куфарчето. – Той ме гледаше мълчаливо и аз продължих: – Следователно нещо в това куфарче е свързано със смъртта на Клиф Даниълс. За пръв път чувам. Леле! Трябва да предам куфарчето на съответните власти.

– Не си играй, Дръмънд. Ще го дадеш на мен.

– Едва ли.

Марк Уотърбъри явно не бе свикнал да оспорват заповедите му и с голямо усилие се удържа да не избухне. Изчерви се, сви юмруци и от ноздрите му изригна глухо сумтене.

– Вие сте политическа фигура, а не полицейски служител – продължих аз. – И тъй като повдигнахте въпроса за правомощията, навярно знаете, че вашата служба е упълномощена да разследва само на военна територия. – Усмихнах се. – Ако ви дам куфарчето, това вече ще е престъпление.

Уотърбъри ме зяпаше с каменна физиономия, сякаш нямаше представа за какво говоря. Знаех как да го размърдам. Отново погледнах Филис.

– Това куфарче трябва да отиде във ФБР. Разбира се, ще уведомя нашите федерални приятели, че разполагате с предварителна информация за онова, което ще открият. – Погледнах го и отбелязах: – Те обожават доказателствата да са придружени с човек, който да обясни какво означават. Така пестят време.

Изправих се, но не излязох.

Макар да беше излишно, Филис подхвърли на Уотърбъри:

– Споменах ли, че Дръмънд е юрист?

Уотърбъри тихичко промърмори нещо. Сигурно искаше да каже колко добър юрист съм.

Погледнах Филис.

– И тъй, ако не ви трябвам повече...

Лицето на Уотърбъри вече не бе зачервено, а уплашено.

– Седнете – каза ми той.

– Не приемам заповеди от теб, мой човек.

– Но от мен приемаш – обади се Филис. – Ако обичаш, седни да изясним положението.

Седнах.

Филис пое топката от мен и се обърна към Уотърбъри.

– Какво има в този компютър?

– Нямам представа.

– Може да знаете подробностите, може и да не ги знаете, но все имате някаква представа, инак нямаше да сте тук.

– Не е ваша работа. – Той се вторачи във Филис. – Наредете на Дръмънд да ми предаде куфарчето.

Филис пренебрегна искането и Уотърбъри почна да се поти. Както казах, не беше умен и очевидно бе загубил напълно чувството си за ориентация в една среда, където границите на властта са размити, а споровете не се решават по устав.

Трябваше обаче да го стреснем още малко. Приведох се напред и посъветвах Филис:

– Не ти трябва да знаеш какво има в куфарчето. Щом веднъж *научиш* каквото той знае, ставаш съучастничка в престъпен заговор. – Погледнах Уотърбъри. – Проблемът си е негов. Не го оставяй да замеси и теб.

Настана мълчание. Току-що бях произнесъл златната фраза – престъпен заговор – с всичките неприятни отзвучи от „Уотъргейт“ и „Иран-контри“. Нищо не всява по-голям ужас в сърцето на един правителствен бюрократ, а ако се съди по промененото изражение на Уотърбъри, бях бръкнал право в раната. Филис закри устата си с длан, тъй че не знаех дали хапе устни, или се мъчи да удържи смеха си. Що се отнася до Уотърбъри, колкото и да беше глупав, явно притежаваше достатъчно животинска хитрост, за да разбере току-що чутото – последната спасителна лодка се спускаше зад борда.

– Ами... добре... – неохотно призна той. – Може би Даниълс е водел кореспонденция с приятели от Ирак. Самостоятелно. Извън работа. Възможно е също така тази кореспонденция да съдържа секретни

сведения.

– Подозирате или знаете? – попита Филис.

– Само подозираме.

– Малко, много или със сигурност? – намесих се аз.

– Не ме притискай, Дръмънд.

– Уотърбъри, в момента мои приятели са в Ирак. Миналия месец посетих две погребения на свестни мъже, загинали твърде млади. Ако някой тук върти игрички с живота им, ще те накисна здравата. Разбрахме ли се?

– Може да се изненадаш, но и аз бих се ядосал.

– Да, изненадвам се.

Почвахме взаимно да си късаме нервите; разликата беше, че на мен това ми харесваше.

Филис прекъсна борбата ни за надмощие и сухо попита Уотърбъри:

– Обяснете за каква кореспонденция става дума.

– Всъщност не знаем. Даниълс беше високопоставен служител.

Имаше свобода да действа самостоятелно.

Филис му остави време да осъзнае положението си, после лукаво подхвърли:

– Марк, смятам, че ще е от взаимен интерес да обединим усилията си и да изясним тази история. Не смяташ ли?

Без да откъсва поглед от мен, Уотърбъри отговори:

– Имам ли избор?

– Дръмънд ти обясни ситуацията.

Естествено, той държеше да има последната дума и настоя:

– Ето условията. Каквото открием, отива за решение при министъра на отбраната. Във война сме и ако Даниълс е действал във вреда... на усилията ни... това трябва да бъде оценено от гледна точка на националната сигурност. Предложението не подлежи на обсъждане.

Той изгледа кръвнишки първо Филис, после мен. Не съм кой знае какъв привърженик на обществената осведоменост, но преди малко говорех съвсем сериозно. В Ирак взривяваха мои братя и сестри по оръжие. Първо исках да разбера какво ще открием, а след това щях да реша как да постъпя.

Обърнах се към Уотърбъри и го уверих:

– Звучи ми добре.

Лъжех, разбира се.

Малко по-откровена от мен, Филис настоя:

– Каквото открием, трябва да отиде и при директора. Държа на

това.

Уотърбъри я погледна и неохотно кимна.

– Добре – каза Филис. – А сега искам да си поговоря насаме с Дръмънд.

Уотърбъри и Биан станаха. Напуснаха стаята и вратата се затвори със звучно щракване.

Филис ми се усмихна.

– Добре се справи.

– Той е глупак.

– Не го подценявай – рязко възрази тя. – Нямаше да се справиш толкова лесно, ако не го държеше за топките. – Помълча и добави: – Ще направя каквото мога за теб, но гледай сам да си пазиш задника.

Или почвах да заразявам Филис с грубия си войнишки език, или тя бе слязла на моето ниво, за да е сигурна, че ще я чуя. Имам такова въздействие върху хората. Както и да е, вече се досещах, че бъдещите ми отношения с мистър Уотърбъри ще са обтегнати, може би дори опасни.

Но все още не разбирах всичко.

– Какво става тук? Защо Уотърбъри се стяга толкова?

– Не знаеш ли?

Очевидно не знаех.

– Вече ти казах, че Даниълс беше офицер от военното разузнаване. А, ето какво пропуснах да спомена. При подготовката на войната, както навярно си чел във вестниците, заместник-министърът на отбраната по политическите въпроси реши, че не харесва или може би не се доверява на разузнавателните данни, които Управлението доставяше в Белия дом. Затова хората от кабинета му създадоха свое малко разузнавателно ядро – според твърденията им с цел да разкриват и осуетяват ходовете на иракското разузнаване. Това ядро имаше пряка връзка с министъра на отбраната, а чрез него и с Белия дом.

– И Даниълс беше част от това ядро?

– Да. Един от основателите. – Филис помълча и продължи: – А сега Конгресът иска да знае кой скалъпи фалшивите данни, които вкараха нацията ни във война. По-конкретно несъществуващата иракска ядрена програма. Складовете с химическо оръжие, които така и не бяха намерени. Въображаемите терористични връзки. Белият дом и Пентагонът усърдно изпуснаха сведения пред пресата и сочеха с пръст към нас. Клифърд Даниълс знаеше къде е заровена истината. Тръгнеш ли подир него, ще я откриеш.

– И истината ще ни освободи.

– Не и този път. – Тя се загледа в далечината, обмисляйки какво да съобщи и какво да премълчи. Накрая каза: – Имай предвид още нещо. Бог знае в какво се е замесил Даниълс след началото на войната. С малко късмет може да разкриеш и това.

– Добър ли ще е късметът или лош?

– Като го разкриеш, ще разбереш.

– Филис, това не е достатъчно.

– Добре, питай каквото искаш.

– За шпионаж ли говорим? Изменник ли беше Клиф Даниълс?

Тя не отговори.

– Каж ми го ясно – настоях аз.

– Не мога да бъда по-ясна.

– Не можеш или не искаш?

Тя се усмихна. Когато в армията задаваш на висшестоящ офицер нахален въпрос, той те отрязва направо: „Млъквай, Дръмънд.“ Или още по-недвусмислено: „Виждал ли си военния затвор «Левънуърт»? Голяма гадория.“ Висшите служители в ЦРУ са по-хитри, по-сдържани и рафинирани. Склонни са да излагат отговора без думи, тъй като знаят, че в стаята има скрит микрофон. Затова получаваш хладен поглед, леко навъсени вежди или ледена усмивка. Трябва да слушаш с очите, защото някъде между любезното кимване и лекото трепване на лявата ноздра могат да те окачат на въжето.

– Ако открия нещо, как се очаква да действам?

– Като откриеш, ще разбереш.

– Не става. Какво рискувам – кариерата или живота си?

Спогледахме се и аз осъзнах, че съм нагазил в дълбоки води. Филис ме осведоми:

– Този Даниълс беше свързан с иракчаните почти двайсет години. Знаеше куп мръсни тайни и мисля, че ще откриеш негови отпечатъци върху доста неща, които бяха опасни за здравето му. – Тя добави злоещо: – Не позволявай да станат опасни и за твоето здраве.

Изведнъж разбрах защо толкова много народ иска Клифърд Даниълс мъртъв, тихомълком погребан и навеки забравен.

Когато излязох от кабинета на Филис, Уотърбъри беше изчезнал. Биан Тран стоеше сама до автомата за вода и се усмихваше.

6

Отнесохме куфарчето на Даниълс в един малък страничен кабинет без прозорци, чийто обитател бе получил нареждане да се пръждоса, та двама гении от техническия отдел на Управлението да извършат аутопсия на компютъра на Клифърд. Влязохме и се представихме. Техниците се казваха Уил и Джон. Приличаха на Туидълди и Туидълдум.

Уил имаше по-дебели очила с по-широки черни рамки и повече моливи в предния си джоб. Съдейки по това, връчих компютъра на него, а той тутакси го отвори, включи го и двамата се разкикотиха.

Явно убедени, че това ме интересува, Уил и Джон се опитаха да обяснят намеренията си – да открият паролата на Даниълс, да пробият евентуалната защита и после да се разровят из хард диска, където са най-хубавите неща.

От опит съм установил, че прекаленото висене пред компютъра променя външния вид. Уил например беше почти призрачно бледен, с голям плосък задник и ококорени късогледни очи и нямаше грам представа как се общува с хора, които не са свързани с джойстик. Джон пък беше от онези, дето вярват, че всички житейски проблеми могат да се уредят с добра антивирусна програма. Но инак сигурно бяха симпатични и компетентни момчета. Мнозина обикновени хора се панират в присъствието на компютърни гении и аз спадам към тях. Срамувам се от невежеството си.

Така или иначе, беше много интересно. Джон тъкмо се впусна в подробно и бих казал, дори увлекателно обяснение относно правилата за преодоляване на компютърната защита, когато измъкнах пистолета и ги очистих и двамата. Не бе, майтап.

Изобщо не бях въоръжен, затова сторих единственото възможно – избягах.

Дори Биан, която познаваше темата поне колкото да им зададе няколко предпазливи въпроса, ме последва навън с облекчение.

Спряхме до автомата за кафе, сипахме си по чашка и отидохме да седнем в моята тясна килийка.

– Защо задаваш въпроси! – упрекнах я аз. – Това само ги поощрява.

Тя се усмихна.

– Единствено за да видя изражението ти, когато попитах за системата за кодиране.

Трябваше да сменя темата, затова казах:

– Между другото твоят шеф силно ме впечатли. Случва ли му се да си вади главата от задника?

– Видях, че си допаднахте. Дали ще е начало на нещо красиво и трайно?

– Лично аз го харесвам. Наистина. Ще направя всичко по силите ми, за да установим топли дружески отношения.

– Дрън-дрън.

– Именно. Кой е той?

– Бивш военен. По-точно полковник в оставка от военната полиция. Виж, знам, че е малко напорист и неотстъпчив... но си разбира от работата. Действа много старателно, по устав.

– Като Адолф Айхман.

– Добро сравнение. Но... – Тя се зачуди какво хубаво да каже и най-накрая измисли: – Поне никога не е тайна защо върши нещо.

– Добре. Защо се зае с Клифърд Даниълс?

Тя се разсмя.

– Кой знае, по дяволите?

– Той знае. – След малко попитах: – Е, как ще подходим към случая?

Биян разбираше много добре какво питам и защо. Когато започваш разследване на убийство, обикновено имаш труп, а ако си късметлия, и оръжие на убийството. Останалото трябва да търсиш – мотиви, заподозрени, достатъчно улики, свидетели и доказателства, за да пратиш злия човек на горещия стол. Понякога – дори твърде често – убиецът е идиот и оставя купища улики, водещи от жертвата право към него: отпечатъци, сперма, ДНК, а в последно време деянието все по-често може да се окаже заснето на видеозапис. Убийците или поне повечето убийци не са чак толкова хитри.

Но този случай не беше такъв. Подозирах, че си имаме работа с един от онези редки убийци, които работят на по-високо ниво – затова решението откъде да започнем и как да действваме щеше да определи бързината на следствието и броя на задънените улици по пътя му.

Биян отпи глътка кафе и предложи:

– Добре, нека да *предположим*, че е убийство. Мисля, че ще е най-добре и за двамата ни. В такъв случай да процедираме като при стандартно разследване на убийство.

– Разумна идея.

– Защо не започнем от заподозрените?

– Добре. Мисля, че доста хора са искали да запушат устата на Даниълс. Може би и американци, разтревожени от евентуалната шумотевица и последствията за кариерата им, ако той се раздрънка пред комисията. Това включва хората, с които е работил, хората, за които е работил, и нагоре, чак до министъра на отбраната и президента на Съединените щати.

Тя кимна. Аз продължих:

– Възможно е някои иракчани да са желали смъртта му. И...

– Не може ли по-конкретно?

– Ами... някои иракчани може да имат зъб на нашия приятел, задето е изиграл важна роля при убеждаването на президента да нахлуе в страната им. Дребнаво, разбира се... но такива са хората. А може Шарابي или някой от хората му да е имал неприятни тайни за криене.

– Кръгът става доста широк, нали?

– Не още. Имаме само около трийсет милиона заподозрени. Не изключвай и врагове с по-интимни мотиви – зарязани приятелки, разгневени мъже, с чиито жени може да е спал Клиф, ревнива бивша съпруга, алчен брат, искащ да наследи семейното богатство, или...

– Добре, благодаря. Мисля, че това изчерпва възможностите.

– Нищо подобно. Възможностите са всичко, което очакваш и което не очакваш.

Спомням си, че веднъж водих обвинение за убийство, извършено заради чифт маратонки. И то предумишлено убийство. Родителите на жертвата бяха в съда и никога няма да забравя потресените им изражения, когато узнаха, че синът им е прострелян с три куршума в корема заради чифт маратонки за сто долара, които след шест месеца щяха да бъдат демодирани и протъркани боклук. Причините едни хора да убиват други са безбройни, понякога дребнави, друг път направо смешни. Погледнах Биан и казах:

– Убийците имат безгранично въображение. Недей да ограничаваш своето.

– Разбрано – кимна тя. – Зарязваме заподозрените. Да опитаме с възстановка.

– Добро решение.

– Ще изброя известните факти. Ти предлагай хипотези.

– Лошо решение. Защо да не е обратното? Ти си ченгето.

– Аз първа се сетих. – Тя ме перна по ръката. – Освен това юристите са майстори на измислиците.

Така си е.

След малко тя каза:

– Нямахше следи от взлом. Какво подсказва това?

– Че Даниълс е пуснал убиеца в апартамента, от което пък следва, че е бил негов познат. Или убиецът е имал ключ и следователно са се познавали още по-добре. Или убиецът е бил спец по ключалките. Или бравата не е била наред.

– Бравата беше наред. Проверих, след като те оставих в спалнята.

– Не само ме наклепа, но си намерила и време да провериш бравата?

– Преодолей го най-сетне.

– Преодолях го. Ти си изкупи греха.

– Как така?

– Можеше да уведомиш Уотърбъри, че съм влязъл в апартамента на Даниълс с фалшив документ. Но не го стори. Или пък можеше да ми подлещ вода, като кажеш, че вече съм споменал за възможността в куфарчето да има улики. И това не направи.

Тя кимна, но не отговори. Погледнах я в очите.

– Защо?

– Какъв смисъл щеше да има?

– Точно това питам. – Помълчах и повторих: – Защо?

Вместо да отговори, тя попита на свой ред:

– А ти как мислиш?

– Мисля, че не харесваш шефа си и му нямаш доверие.

– Той е... труден... и неприятен като началник.

– Просто е задник.

Тя се разсмя.

– Да, и това също.

Аз не се разсмях.

– Освен това според мен се боиш, че собственият ти отдел иска всичко да бъде потулено. Не непременно прикрито... но и двамата знаем, че едно вътрешно разследване ще се движи със скоростта на охлюв по много заобиколни пътища и само тесен приятелски кръг ще бъде посветен в резултатите.

Тя не потвърди, а отново попита:

– И какво ме интересува това?

– Искаш да предположа, че те водят морални съображения. Военната академия, дълг, чест, родина и прочие. – Погледнах я в очите и откровено казах: – Всъщност наистина вярвам, че се ръководиш от тези фактори.

– Но смяташ, че има и други мотиви. Нали?

Именно.

– Ако ще работим заедно, бих искал да ги узная.

– Не ми ли вярваш?

Не й вярвах, но нямаше смисъл да го изтъквам. Вместо това казах:

– Разкритията ни могат да се окажат крайно неприятни и може би много вредни за твоите шефове. Бих искал да знам на каква позиция си, как ще реагираш.

– Прекалено залагаш на това. – Тя ме погледна и каза: – Мисля, че си много умен, много наблюдателен и умееш да водиш разследване. Искам да разгадая случая и от теб ще излезе добър партньор. Ето професионалната причина. – След още малко добави: – А може и да те харесвам. Сигурно е шаблон... но ми напомняш на някого.

– Имаш право. Изтъркан шаблон.

– Но е вярно. На годеника ми. Той е в Ирак, майор от Първа бронирана дивизия. – За миг топлиите й очи се вгледаха в мен. – Не си приличате, но имате толкова общи черти. Направо невероятно.

Не пропуснах да отбележа, че смени темата, но тази беше по-интересна и определено далеч по-приятна от разговорите за убийства.

– Например?

– Марк... така се казва... Марк е някак наперен, движи се по особен начин – секси, самоуверено. И двамата имате неприятния начин да пришпорват хората, когато смятате, че сте прави, а те ви се пречкат.

– И си сгодена за такъв тип?

– Е, има си недостатъци. – Тя се разсмя. – Ще се погрижа за тях след сватбата.

Това им харесвам на жените.

Тя ме погледна.

– И той като теб не знае кога да си затваря устата, няма инстинкт за самосъхранение и...

– Извинявай... не говорехме ли за възстановка на престъплението?

Тя се усмихна. Почти.

За да върна разговора към Даниълс, аз казах:

– Факт номер две. Човекът умира в собственото си легло с пистолет в ръката.

– Да. Защо?

– Или сам е взел пистолета, или някой го е сложил там. Шансът е петдесет на петдесет.

– Добре. Факт номер три. Беше гол и надървен. Какво ще кажеш за

това?

Изблещих се.

– Да го формулирам ли по друг начин? – попита тя.

– Вече няма смисъл. Най-невинното обяснение е, че се е насладил на миг сексуално усамотение преди самоубийството. Вече го обсъдихме.

Тя не ме помоли да преразгледаме въпросното обсъждане, а мъдро допусна:

– Но има и не тъй невинни обяснения, нали?

– Така изглежда. Имал е компания и тя не се е държала според очакванията му.

– Компания от женски пол.

– Е... не изключвай възможността вкусовете на мистър Даниълс да са били насочен в обратна посока или някъде по средата – казах аз. – Но до доказване на противното ще работим с предположението за жена. И тук става интересно. Защо му е да зарежда мръсен запис в машинката?

– Ти ми кажи.

Усмихнах се.

– Това надхвърля опита и въображението ми.

Тя също се усмихна, малко хладно, но все пак реши да не разваля играта.

– Добре. Ще се опитам. Някои хора използват порнографски изображения, за да създадат романтично или чувствено настроение, нещо като прелюдия или загрявка преди истинската игра. Това всъщност не е извращение... дори не е отклонение от нормата. Мнозина сексуални терапевти определено го препоръчват. – Погледна ме и отбеляза: – Освен това идеята за видеото не е непременно негова... може да е нейна.

– Добре, негова или нейна. Все пак трудно се обяснява подобно нещо при първа среща. Някои жени или мъже могат да го сметнат за странно и да реагират отрицателно.

– Да, мисля, че би се получило неудобно.

– Значи е някой, когото познава добре. Не за пръв път са били заедно, нали така? – Тя кимна и аз продължих: – Ето откъде започваме: жена... човек, с когото вече е имал интимни отношения.

– Добре казано.

– Боря се за чистота на езика.

– Продължавай борбата.

– Благодаря. Но имай предвид, че все пак не е изключено в апартамента да са влезли непознати. Клиф спи, пръсват му мозъка и пххват

пистолета в ръката му. Не избързвай с хипотезите.

– Не избързвам. Но е добре да имам основа за работа.

Биан кръстоса крака и пак отпи от кафето. Аз сложих бележника на Даниълс в скута си и почнах да го прелиствам.

Адресите бяха подредени по азбучен ред и забелязах, че почеркът на Даниълс е учудващо спретнат: прецизен, с равномерни, плавно изписани букви. Не съм експерт по анализ на почерците, но подобен начин на писане често говори за католическо образование или за властна учителка, която държи на тия неща. В собствения ми почерк няма и помен от изящество и лекота.

Биан отбеляза:

– Знаеш ли, не съм чувала някой да е разгадал престъпление с помощта на бележник за адреси.

Не отговорих.

– Странно – продължи тя. – Около деветдесет процента от престъпленията се извършват от познати на жертвата.

– Знам статистиката.

– Добре. Значи изглежда логично бележникът да е нещо като пътна карта от жертвата до убиеца. И наистина той често е вписан там... но за жалост не знаеш това, докато не го откриеш по друг път. – Тя помълча и заключи: – Много малък процент убийства се разкриват по бележника на убития.

– Значи си губя времето?

– Ами... мислех, че трябва да знаеш.

– Сега знам. Благодаря.

– Статистиката може да бъде полезен инструмент за криминалиста.

Погледнах я.

– Чувствителен ли си към критика? – попита тя.

– Аз ли?... Не. Искаш ли един по носа? – Обясних. – Не търся убиеца, Биан. Опитвам се да разбера с кого е общувал, да си създам представа за живота му.

– Ясно. – Тя посочи едно име и попита: – И какво ти говори това име?

Погледнах името. Албърт Тайгърман.

– Статистически е доказано, че само един на милион убийци носи името Албърт и още по-малко са с фамилия Тайгърман. Следователно Албърт отива най-долу в списъка на заподозрените. – Усмихнах се. – Обичам статистиката.

Тя също се усмихна, но с известно усилие.

– Опитай пак.
 – Трябва ли да познавам Албърт?
 – Ако беше от Пентагона... да, веднага щеше да разпознаеш името.
 – Точно затова разчитам на теб.
 – Тайгърман беше шеф на Даниълс. Много могъщ и влиятелен човек. Сътрудник на заместник-министъра по политическите въпроси Томас Хършфийлд – в общи линии може да се каже, че е третият човек в Пентагона.

– Това трябва ли да ми говори нещо?
 – Бързо схващаш. Хайде да поразлистя бележника, а ти ще надничаеш през рамото ми. Може и да познавам още някого.

Подхвърлих ѝ го. Тя започна от А и бързо плъзна пръст по страниците, прехвърли се на Б и продължи надолу. От време на време добавяше с химикалка кръстче или друг знак до някое име. Нямах представа какво означават знаците.

Както можеше да се предположи, повечето имена в бележника на Клиф бяха мъжки, тук-там се мяркаха военни звания. Доколкото успях да разбера, светът на Клиф представляваше обичайната смес от колеги, професионални контакти и хора, имащи значение лично за него: няколко лекари, химическото чистене, вероятно също така приятели и познати. Жените бяха по-малко от една трета. Пак около една трета имаха адреси, останалите се ограничаваха с телефонни номера, предимно с кодовете за Вашингтон и Северна Вирджиния.

Няколко имена обаче ми бяха познати – видни членове на Съвета за национална сигурност, висши служители от ЦРУ, важни клечки от Пентагона и генерал Никълъс Уестфол, шеф на военното разузнаване. За бюрократ на средно ниво Клифърд имаше изненадващо добри връзки.

Биан вече беше на Т, но върна на Д и ми посочи няколко души с фамилия Даниълс, които бе отбелязала с кръстчета – някоя си Тереза с код от Северна Вирджиния и адрес в Южен Арлингтън; Матю с адрес в Манхатън и Мерилин в Плано, Тексас.

Биан сложи пръст върху Тереза от Южен Арлингтън.

– Искаш ли да се обзаложим, че е бившата му жена? Адресът е само на няколко преки от неговия апартамент. Другите може да са му родители, брат и сестра или братовчеди.

В този момент Уил подаде глава иззад ъгъла. С писклив и възторжен глас съобщи:

– Пробихме ключа. Сега му бърникаме из диска.

Прозвуча вулгарно и смешно, но Биан дипломатично попита Уил:

– И какво открихте?

– Ами... много е интересно. Мистър Даниълс е събирал в компютъра доста лични материали. Финансова информация. Банкови сметки. Пресмятал си е данъците. Има и обширна кореспонденция. – Уил добави с братско одобрение: – На „ти“ е с компютрите, но... все пак е много шантаво.

– Кое е шантаво? – попитах аз.

– Трите криптирани фолдера.

– Фолдера ли?

– Да... папки. – Той ме изгледа през дебелиите си очила и стигна до верния извод, че си има работа с пълен невежа в техниката. – Като отделно чекмедже в диска, където прибиращ еднакви неща... да речем, чорапи или бельо. Ако се съди по обема, може да съдържат множество файлове. Но както казах, криптирани са. Няма начин да се отворят.

– За чорапи ли става дума или за бельо? – попитах аз.

Всъщност не съм чак такъв невежа – знаех какво представляват фолдерите, – но това беше начинът да го накарам да зарече техническия жаргон. Той се изблещи, но със сигурност схвана намека.

Биан реши да помогне и го попита:

– Можете ли да опишете алгоритъма?

– Ами... прилича на комерсиалната версия. ФБР и ЦРУ се опитаха да накарат Конгреса да забрани използването на комерсиални алгоритми, но нищо не стана. Тъй че сега има цял куп такива програми. – Той се позамисли и добави: – Най-често обаче ги ползват фирми, а не частни лица.

Ние с Биан се спогледахме. Очевидният въпрос беше: защо един служител от Министерството на отбраната, заподозрян в шпионаж, ще инсталира програма за криптиране в личния си компютър. Но пък, от друга страна, очевидното често е враг на истината.

Уил ни уведоми:

– Ехааа... страшно бих искал да се пробвам лично на тия ключове.

Направо го усетих как мислено потрива ръце. Но понеже бях идиот, попитах:

– И защо не се пробвате?

– Откровено казано, може да отнеме месеци, особено ако е VPN. Виж, ако е SSL, може да извадим късмет.

Биан кимаше. Аз няхах представа за какво мрънка Уил, но не възнамерявах да задам още един глупав въпрос и да бъда заят с поредната порция от онова, което сред тия хора минава за професионален жаргон,

а всъщност си е словесна диария. Дипломатичната Биан предложи на Уил:

– Благодаря. Но не би ли било по-разумно да предадем тези криптирани файлове на Агенцията за национална сигурност? Те имат голям опит в разбиването на ключове.

Уил не се надяваше да чуе точно това и кимна намусено.

– Колко време ще отнеме? – попитах го аз.

– Може вече да имат опит с този алгоритъм. Ако се наложи да го пробиват от нулата, в зависимост от сложността... ден-два... или пък три месеца. За кога ви трябва?

– От днес за вчера. Кажете на Филипс. Тя сигурно знае чий задник да скрита или да целуне.

– Дадено. – Той понечи да си тръгне, после се плесна по челото и се завъртя. – О, Джон смята, че трябва да видите някои писма.

Двамата с Биан си взехме чашките и последвахме Уил към кабинета, където Джон беше забил нос в монитора.

– Уил спомена някакви писма – казах аз.

– Тъж... да. Мисля, че трябва да ги видите – отвърна Джон. – Един момент. – Без да гледа, той насочи курсора тъй точно, сякаш бе свързан с пръста му, и изкара на екрана текстови файл. След това поясни: – Има доста такива. Това тук е малко по-злобно... но като цяло дава представа за общото настроение.

Наведохме се над рамото му. Аз зачетох на глас:

Гадна кучко,

Онзи кръвопиец, шибаният ти адвокат, пак ми се обади. На работа!

Леле! Млъкнах и продължихме да четем наум.

Омръзна ми от тъпите ти заплахи, че пак ще ме вкараш в съда, и СЪВСЕМ ми писна от опитите да ми съсипеш кариерата. Няма повече да търпя. Кажи на онзи тъпанар да не ме търси повече в службата, иначе ще съжалява. Лично ще се погрижа.

Набий си го в дебелата глава: нямам повече пари за даване. Изсмука ме като пиявица. Лизи имала да си плаща колежа – много важно! Кажи й да си размърда задника и да се хване на работа. Трябва да ям, да се обличам, да живея.

Продай проклетата къща, тя и бездруго е твърде голяма за теб. Аз вече не живея в нея. Между другото тия дни минах от

там. Моравата не прилича на нищо. И колата не прилича на нищо. А какво стана с парите, които ти дадох за ремонт на покрива? Явно си ги похарчила за нещо друго, кучко. За какво? Имам право да знам. Парите са МОИ.

Бих те помолил да предадеш поздрави на децата, но, естествено, няма да го направиш. Така или иначе, вече си ги настроила срещу мен. Проклинам деня, когато те срещнах. Къде ми е бил умът да се ожена за теб? Не забравяй, ако адвокатът ти пак ме потърси в службата, ще го накарам да съжалява. Теб също. Не ме подценявай.

Клиф.

Вдигнахме очи от екрана. Спогледахме се. Божичко. Явно не се бяха разделили приятелски.

За щастие военните адвокати не се занимават с разводи – само с войни, които по принцип са гадни, но поне едно им е хубаво: най-често свършват веднъж завинаги.

Биан се обърна към Джон и попита:

– Има ли други такива писма?

– Да. Още се ровя... но по имената на файловете не личи дали са гневни писма до бившата му жена.

– Нещо друго? – попитах аз.

– Една интересна подробност. Мистър Даниълс май е членувал в няколко електронни клуба за запознанства и чат румове.

– Разкажете ни за това.

– О... ами опитал се е да си изтрие пощата. Разбира се, всичко на твърдия диск може да се възстанови. Но знаете ли как се уреждат срещи по интернет?

Вероятно съм изразил недоумение, защото той обясни:

– Много по-ефикасно е. И по-лесно.

– Кое?

– Да се запознаваш с жени виртуално. Не ти трябва да киснеш по баровете и да измисляш умни приказки за пред истински жени.

Напълно разбирах, че за Джон това може да е проблем. Биан ме погледна и му подхвърли:

– Вече чух най-умните реплики на Дръмънд. Направете му услуга, обяснете как точно става.

Усмигнах ѝ се. *Кучка.*

Джон каза:

– При услугите по интернет плащаш такса и попълваш въпросник. Много е удобно – отговаряш на няколко въпроса: какво харесваш, какво не харесваш, какво те влече, с какви хора предпочиташ да се срещаш. Службата преглежда кои жени имат подобни предпочитания и ви свързва по електронен път. Чат румовете пък са свободни за всички. Включваш се в разговора и може някой друг участник да се заинтересува от теб.

– Казвате, че моят компютър е сводник?

– Не... аз...

– Какво става, ако и двамата излъжем?

– Ами... може да се случи, но...

– И ако на срещата се окаже, че сме по-глупави и по-грозни, отколкото твърдим?

Биан хапеше устни, за да не се разсмее.

Джон ме гледаше като извънземно. Светът наистина се е променил. Аз съм от стария свят; не обичам да ми го напомнят. Но все пак казах на Джон:

– Свършихте чудесна работа. Благодаря. – После се обърнах към Биан. – Кой ще уведоми бившата съпруга за смъртта му?

– Арлингтънската полиция.

– Сигурна ли си?

– Да. Преди да тръгна от службата, проверих реда за уведомяване. По армейска линия се извършва само за униформен служител.

– Не и този път. Обади се на твоя приятел детектив Ендърс. Кажи, че ще му спестим неприятното задължение.

– Мислиш ли, че е добра идея?

– Кога е било лоша идея да видиш лицето на заподозрян в момента, когато научи, че трупът е открит?

Тя помълча, после каза:

– Трябваше да се сетя.

– Да, трябваше.

Докато Биан звънеше по телефона, аз стоях над главата на Джон и четях още писма от Клиф до бившата му съпруга или посветени на нея. Всичките бяха от времето след развода, еднакво озлобени, гневни, оскърителни, а често и заплашителни. Хрумна ми нещо и аз подхвърлих на Биан, която още разговаряше с Ендърс:

– Кажи му да провери дали няма стари данни за домашно насилие. Ограничителни постановления, полицейска закрила и тъй нататък.

Фактът, че Клиф общуваше с бившата си жена по електронната

поща, подсказваше за ограничителна заповед, важаща може би и за телефонните разговори. Но пък, от друга страна, не беше изключено той сам да е наложил ограничението. Стигне ли се до развод, логиката изчезва. Твърде рано бе за прибързани изводи, но ако съдех по тона на писъмцата, не би ме изненадало евентуалното ѝ желание да му пръсне черепа.

А сто на сто щеше да е твърде удобно за нас и мнозина други, ако се окажеше, че Клиф е гръмнат от разгневена бивша съпруга. Откровено казано, малко би ме разочаровало, но наистина щеше да е облекчение.

Е, предстоеше ни да узнаем.

7

Къщата беше в южния край на Двайсет и осма улица, по която се редяха двуетажни тухлени къщички в колониален стил, които приличаха на войници с червени мундири. Дворовете бяха малки, около декар всяко, със стари дъбове и брястове; всичко изглеждаше спретнато и добре поддържано. Улицата излъчваше старомоден чар; къщите бяха на една възраст, строени към края на четирийсетте или началото на петдесетте години на дваисети век – квартал за хора от средната класа, завърнали се съвсем наскоро от една световна война, облекчени и готови да се заемат с мирни професии, да градят семейства и да си живеят живота. Все още изглеждаше много добре, но определено навяваше мисли за времената на туиста и Елвис.

Паркирах колата непосредствено пред дома на Тереза и слязохме. Клиф имаше право: дворът беше занемарен и буренясал, от покрива липсваха керемиди, а миниванът „Крайслер“ на алеята отдавна се нуждаеше от пребоядисване, вероятно смяна на маслото, баланс на гумите или направо замяна с нова кола.

Изкачихме се на верандата. Натиснах звънеца и зачакахме. След няколко секунди на прага се появи жена, облечена небрежно с долнище от анцуг и стара тениска, украсена с озъбения булдог на Джорджтаунския университет и надпис „Майната ти!“ . Биан обясни кои сме, като старателно пропусна да обясни целта ни и любезно попита дали можем да влезем.

Макар и с известно усилие, разпознах жената от снимката в апартамента на Клифърд. Беше доста остаряла, или по-меко казано, лицето ѝ бе придобило ново изражение. Уинстън Чърчил е казал, че когато човек навърши петдесет, биографията му се изписва върху лицето. Явно невинаги, защото усмихнатата Тереза Даниълс от снимката беше някъде към петдесет; незнайно как за изминалите оттогава броени години по лицето ѝ се бе изписала съвсем друга история.

Предположих, че някога е била умерено привлекателна – не хубавица, дори не секси, но все пак с интересни, малко остри черти. Както споменах, Клиф имаше доста невзрачна външност, тъй че поне във физическо отношение тя несъмнено го превъзхождаше.

Беше средна на ръст, имаше тясно лице с добра костна структура, високи изпъкнали скули, привлекателни сини очи и стройна фигура с

тесни бедра и широки рамене. Но също като къщата и колата Тереза Даниълс изглеждаше занемарена. Загрубялата кожа и дрезгавият глас издаваха, че е закоравяла пушачка, може би и пристрастена към пиенето, а я бяхме заварили без грим, което бе твърде неприятно и за трима ни. Спомних си, че на снимката косата ѝ беше черна, с изящна къса прическа; сега висеше под раменете – прошарена, рошава, неподдържана, и то от доста време.

Освен това забелязах в стойката и движенията ѝ някаква отпуснатост, сякаш духът вече нямаше сили да управлява тялото.

Както и да е, тя боязливо се вгледа в двама ни – Биан с униформа, аз спретнат и сериозен в синия костюм от „Брукс Брадърс“. Обърна се към Биан:

– Бихте ли ми казали за какво става дума?

– Ами... по-добре би било да поговорим вътре.

Мисис Даниълс немощно махна с ръка. Последвахме я и завихме наядно към тесен, претъпкан с мебели хол. Остъклен портал отляво водеше към мъничка трапезария, а една стръмна стълба зад нас се изкачваше към горния етаж; в такава къща човек като нищо можеше да хване клаустрофобия.

Но иначе холът беше добре обзаведен – дори прекалено добре – и доколкото можах да преценя, мебелите в колониален стил изглеждаха скъпи и изискани. Из въздуха се носеше дъх на улегналост, или казано без преструвки, миришеше на мухъл и застояло. Тази къща, а може би и този живот, се нуждаеше от проветряване.

Тереза се тръшна в креслото с тапицерия на червени и зелени райета до камината, а на нас кимна да се настаним на кафявото канапе до стената. Преметна крак върху крак и отпусна глава назад. Не ни предложи напитки, което подсказваше, че или разбира деловия характер на посещението, или любезността в този дом понакуцва.

Без повече предисловия Тереза Даниълс настоя:

– Кажете ми за какво става дума.

Няколко пъти през кариерата си съм имал задачата да уведомя близките на покойник; винаги е гадно. Никога не знаеш как ще приемат вестта и трябва да бъдеш нашрек. Обикновено реакцията е скръб, понякога шок или гняв, а често и трите заедно.

Разведените съпруги са особено непредсказуеми. Един мой познат се къльне, че подобна особа веднъж го отмъкнала в спалнята за три часа бурна утеха; друга му ударила коляно в топките.

Имайки предвид тия два случая, аз кръстосах ръце в скута си и

уведомих мисис Даниълс:

– Имаме лоши вести. Бившият ви съпруг Клифърд е починал снощи. Обстоятелствата все още са неизяснени.

Тя сведе очи към килима с напълно безизразна физиономия. След кратък размисъл попита:

– Неизяснени? Какво означава това?

– Означава, мисис Даниълс, че бившият ви съпруг е бил открит на леглото с пистолет в ръката и дупка в главата. – Вгледах се в нея да видя дали новината ще я изненада. – Прилича на самоубийство... но засега се въздържахме от преценка.

Чувствайки необходимост да оправдае присъствието си, Биан изчурулика:

– Приемете най-искрените ни съболезнования. Сигурна съм, че въпреки развода чувствата ви в момента са много сложни.

Всъщност не изглеждаха чак толкова сложни. Тереза се изправи и ни обърна гръб. Сега забелязахме върху полицата над камината сребърна рамка със сватбена снимка на много по-младия, широко усмихнат Клифърд в сержантска униформа, прегърнал щастливата булка.

Над половината бракове в Америка завършват с развод, а още една четвърт са ужасно нещастни и се крепят само заради децата, финансови мотиви, навик или простичкото съпружеско удоволствие да досаждаш на другия. И зад всеки един от тях, бил той щастлив, нещастен или разтрогнат, има подобна снимка на млада, жизнена, оптимистична двойка, неподозираща към какъв ад или рай отива.

Тереза Даниълс се позагледа в снимката, после я захлупи върху полицата. Завъртя се към нас и каза на Биан:

– Не разбирам защо ме уведомява офицер от военната полиция.

– Значи познавате униформата ми?

– Надявам се. Баща ми беше офицер. Израснала съм по военните бази.

Биан ме погледна. Обърнах се към мисис Даниълс:

– Двамата с майор Тран помагаме да се изяснят причините за смъртта на Клифърд. Надяваме се да можем да ви зададем няколко въпроса. – След миг се сетих да добавя: – Но ако моментът не е подходящ...

Очаквах да ни изрита веднага; вместо това тя попита:

– Да ви предложи ли нещо? Кафе, чай...

След току-що поднесената вест предложението бе, меко казано, странно. Както казах, никога не се знае. Стиснах коляното на Биан и

отговорих:

– За мен нищо, благодаря.

Биан също поклати глава.

Тереза Даниълс пак ни огледа.

– Изглеждате разочарован, мистър Дръмънд. Нима очаквахте да припадна от скръб? Да си скубя косите, да плача?

– Не *очаквахме* никаква конкретна реакция, мисис Даниълс.

Но, да, поне малка проява на скръб би била уместна.

Тя се вторачи в мен.

– Чудите се какво изпитвам, нали? – Не отговорих и тя продължи: – Откровено казано, нищо. Онзи Клифърд Даниълс, когото познавах, за когото се ожених... той умря преди години.

– Може би за сърцето ви. Но в чисто клиничен смисъл неговото сърце е спряло да бие снощи, около полунощ. Сега имаме задачата да установим дали е било самоубийство... или нещо друго.

– Защо просто не кажете убийство? Това намеквате, нали?

– Да... убийство. – Погледнах я в очите. – Не изглеждате изненадана от подозренията ни.

Тя сви рамене.

– Клифърд имаше ли оръжие?

– Да. Някакъв пистолет.

– Какъв...

– Не ме питайте за модела. Мразя оръжията. Молах го да не държи у дома това проклето нещо.

– Но беше пистолет?

– Знам разликата между пушка и пистолет, мистър Дръмънд.

– И го имаше, докато бяхте женени?

– Да. Купи го година или две преди да се разделим. Уверяваше ме, че е регистриран законно.

– А имаше ли заглушител? – попитах аз и обясних: – Малка тръба, която се завинтва отпред на цевта.

– Не съм сигурна. Но иначе имаше пълен комплект за пистолета. Вечер след работа често сядаше там – тя посочи масата в трапезарията – и се захващаше да го чисти и смазва. Повече грижи полагаше за пистолета, отколкото за мен. Не знам дали някога изобщо е стрелял, тъй че какво толкова имаше да му чисти?

– И когато се разделихте, той взе пистолета?

– Разбира се.

– Защо му е пистолет на един цивилен служител?

– Беше... беше символ на болезненото му самочувствие. Нямаше конкретна причина... нито заплахи, нито нещо друго от сорта, ако за това питате.

– Не ви разбирам напълно.

– Много е просто, мистър Дръмънд. Той вярваше, че е станал толкова видна фигура, че някой може да поиска да го нарани или убие. Много се гордееше с тая мисъл. Онова... оръжие... я потвърждаваше. – Тя добави: – Знаете ги мъжете. Пистолетът им е като penis.

Въпреки тази нападка срещу моя пол – с болезнен привкус на истина – разговорът започваше да става много интересен, но Биан попита:

– Колко време бяхте женени, мисис Даниълс?

– Трийсет и три години.

– Много време. Кога се разведохте?

– Официално се разделихме преди четири години. Разводът приключи година по-късно.

– Имате ли деца?

– Две, син и дъщеря. Елизабет и Джак.

– Къде са сега? – Първоначално бях раздразнен от прехвърлянето на многообещаващия разговор към размяна на светски баналности, но после осъзнах защо Биан пита всичко това. Децата също бяха заподозрени. Тя любезно добави: – Ако не прекалявам с любопитството.

– Елизабет учи в Джорджтаунския университет, последна година е – отговори Тереза. – Живее тук, у дома. Пътува до там. Така излиза поевтино.

– А Джак?

– Джак заряза учението преди две години. Сега е във Флорида и... нека кажем, че си има проблеми.

Биан се озърна към мен.

– Ще бъде ли много грубо да ви попитам какви?

– Ами... разводът... Джак е с три години по-малък от сестра си. Освен това като момче винаги е взимал баща си за пример и при тези обстоятелства... – Тя осъзна, че казва повече от необходимото, и бързо приключи: – Имаше проблеми в училище... дрога, няколко закононарушения. Сега е в специализиран център близо до Тампа.

– Чиста формалност – казах аз, – но трябва да ви попитам нещо.

Лъжех, разбира се – при разследване на убийство няма празни формалности.

Тя ме гледаше без коментар.

– Сещате ли се кой би могъл да желае или да се облагодетелства от

смъртта на Клиф?

– И още как. – Тя ме погледна в очите. – Аз. Искрах го в гроба. – След малко попита: – Случайно да знаете дали си е плащал застрахователните вноски? Застраховката е на името на децата. Няма да ни дойде зле.

Биан се изкашля.

Кратко мълчание. Ние с Тереза продължавахме да се гледаме.

– Споменахте за кафе – казах аз.

Това като че я развесели и тя се изкиска.

– Тъкмо го правех. Заповядайте в кухнята. Няма да ви се отрази добре на кариерите, ако главната заподозряна избяга през прозореца.

– Не сте заподозряна, мисис Даниълс.

Засега.

След ново, по-дълго мълчание тя каза:

– Не бъдете толкова сигурни.

8

След проникателната ѝ забележка станахме и я последвахме през трапезарията към тясната кухничка – метър на два със стари, захабени бели шкафове от двете страни. Подът беше покрит с протъркан линолеум на черни и бели квадрати, а плотовете бяха от пластмаса с противния цвят на зелени лимончета. Ако не се броят присъстващите и няколко електроуредата, кухнята сякаш бе застинала във времето някъде през петдесетте години.

Криво-ляво успяхме да се наместим в тясното пространство. Тереза застана до мивката, където астматична кафеварка кашляше и цедеше последни капки в тумбеста стъклена кана. Изброих три саксии с увехнали цветя, които изглеждаха съвсем подходяща украса за къщата и нейната собственичка.

Тереза попита:

– Някой да иска сметана или захар?

– И двете – обадох се аз.

С Биан се спогледахме неспокойно. Така де, току-що бяхме уведомили жената, че мъжът, с когото са съжителствали трийсет и три години – спали са заедно и са отгледали две деца, – вече лежи в моргата. Не очаквах да стене и да си скубе косите. Но и не очаквах подобно ледено безразличие и се питах дали не е преиграно, един вид защитна реакция, или нещо друго.

По всичко личеше, че незначайната причина за разтрогването на брака им е била катастрофална – но дали бе достатъчна, за да пусне Тереза куршум в главата на бившия си съпруг? Тя явно искаше да си мислим така, но може би ставаше дума просто за неосъществени мечти.

Тереза бръкна в хладилника и извади кутия сметана, после измъкна от един шкаф захарница. Захарта вътре се беше спекла като гранит. Наля две чашки и ни ги подаде.

Докато си слагах сметана и полагах миньорски усилия да откъртя лъжичка захар, Тереза се загледа настрани и каза:

– Трябва ми да пийна шери, че ме присвива стомахът.

Излезе за малко. Когато се върна, държеше висока коктейлна чаша, пълна догоре с кубчета лед и някакъв нов вид шери – напълно безцветно.

– Сигурна съм, че няма да имате нищо против да изпуша една

цигара – рече тя.

Цигарата вече висеше от устата ѝ и одимяваше тясната кухня.

– Иска ми се да си поговорим за Клиф – казах аз и разбърках кафето. – Полезно е следователите да знаят повече за жертвата.

– Не е ли редно най-напред да попитате къде съм била снощи около полунощ?

Приех това за съгласие и я попитах.

– Където всяка нощ. – Тя се разсмя. – Дейвид Летърман ми е алиби-то. Защо не ме поразпитате за неговото предаване?

Усмихнах се. Ставаше все по-забавно.

Биан изчака малко, после каза:

– Не знам как точно да ви попитам.

– Просто питайте. – Тереза сви рамене и добави: – Ако не ми допадне въпросът ви, няма да получите отговор.

– Вярно. Защо се провали бракът ви? На сватбената снимка над камината... изглежда, че някога сте били влюбени.

– Официалната причина, посочена от адвокатата ми, беше изневяра. – Помълча и добави: – И това го имаше. Към края. Но то е само формалната страна на нещата.

Никак не обичам да започвам историите от края, затова попитах:

– Как се запознахте?

– Във Форт Мийд, към края на шейсетте. Баща ми беше полковник от щаба. Клиф беше сержант на срочна служба, специалист по арабски и фарси. Бях само на осемнайсет и се мотаех из войнишкия клуб. Офицерските деца не бива да общуват с нисшите чинове, но тогава бях твърде млада за офицери и... сигурно съм искала да натрия носа на баща си. Шейсетте години бяха все пак. Всички взимаха ЛСД и се чукаха с непознати. Аз флиртувах с войниците. – Тя избухна в тютюнджийска кашлица и отпи солидна глътка „шері“. – Започнахме да се срещаме. След няколко месеца той поиска ръката ми.

– Май е било голяма радост – отбеляза Биан.

– Да. Може да се каже. Обичах Клиф. Той беше... по онова време... умен, мил, амбициозен... не кой знае какъв красавец, но както ще научите, умееше да бъде много чаровен...

Освен това човекът бе имал прът като за овчарски скок, но тя не го спомена. Аз също.

И тъй, през следващите двайсет минути Тереза описа едно идеално начало, идеален брак, идеален живот.

Клиф приключил военната си служба и с радост напуснал армията.

Поради опита от армейското разузнаване и езиковите способности следващата му стъпка била да подаде молба за назначение във военното разузнаване, където го приели веднага. Десетина години Тереза работила в администрацията, за да допринесе за семейния бюджет. Купили къщата, биологичният часовник отмервал времето – бам, бам – две чудесни деца, тя напуснала работа, станала майка за пример и тъй нататък. С две думи – американската мечта в действие.

В професионален аспект Клиф бил умен, работлив, усърден и високо ценен от началството; през ранните години повишенията му идвали като по часовник. Но през Студената война на почит били съветолозите; Близкият изток не бил от особено стратегическо значение и арабистите можели да се издигат само донякъде. Според Тереза, когато Клиф осъзнал, че си има голям проблем с кариерата, вече бил прехвърлил четирийсет – твърде късно, за да променя специалността или професионалната си съдба.

Докато тя говореше, ние честичко я прекъсвахме, за да уточни някоя подробност или да я върнем към темата. Бе станала бърлива и личеше, че държи да се наговори – според мен не толкова като катарзис, колкото за да се наслади на един разказ, чийто задоволителен край вече знаеше.

Понякога разказът беше строен и хронологичен, друг път тръгваше несвързано и свободно. Тереза често спираше да запали нова цигара и на два пъти напусна кухнята за поредната порция „шери“. Беше късен следобед; както я караше, до вечерта щеше да е напълно пияна.

Между другото, по принцип не каня в съда бивши съпруги. Като свидетели са ужасни. Не могат да обрисуват обективно миналото – знаят, че техният рицар на бял кон се е превърнал в егоист и мерзавец, яхнал смрадливо прасе.

И все пак, като се вслушвах внимателно, почвах да си изграждам образа на човека, издъхнал снощи в леглото си по тъй странен начин.

Клиф израснал в малко градче в щата Ню Йорк, баща му бил автомонтъор, имал един брат и една сестра. Свещеникът видял, че момчето е интелигентно, и му уредил безплатно обучение в местното енорийско училище. Единствен в рода си Клиф завършил гимназия, после колеж – и то „Колгейт“, – като се справял по най-трудния начин: с ум, безсъница, вечерна работа и упорство. Както мнозина младежи от онова време, щом хванал дипломата, Чичо Сам му поискал назаем няколко години живот. Най-напред го пратили във Военния езиков институт в Монтерей, където научил арабски, след това фарси, и бил разпределен към

разузнавателния център във Форт Мийд, Мериленд, което определено било далеч по-добро от съдбата на мнозина негови нещастни връстници – да мъкнат четирийсеткилограмова раница из джунглите на Югоизточна Азия.

Според мен в този разказ най-очевидна бе неговата целеустременост. След като успял да се измъкне от мизерията, той завършил колеж, после бил избран за допълнително обучение в армията, занимавал се с разузнаване на високо ниво и грабнал полковнишка дъщеря. В превод на граждански език, все едно селяк да докопа принцеса – огромен скок по обществената стълбица. С влизането си във военното разузнаване той станал високопоставен, образован служител в почетния сектор от занаята, което – с малко късмет, умение и правилна тактика – можело да го отведе и по-нагоре.

Както казват фрейдистите, в крайна сметка всичко опира до егото, а от личен опит знам, че хората, стигнали догоре със собствени сили, са най-склонни към завишена самооценка.

И тъй, вече отминавахме ранните години, къщата и двете деца. След четвъртия джин Тереза взе да заваля думите и да се киска на неподходящи места.

– От началото до края на седемдесетте години го държаха в иранския отдел – каза тя. – През осемдесет и втора го прехвърлиха към иракския сектор – по-невзрачно място нямаше в цялото разузнаване. Той реши, че е дошъл краят на света. Никой не даваше пет пари за Ирак. Тогава кариери се правеха около Иран, а както казах, Клиф знаеше фарси. Оплака се на началниците, но те казаха, че там бил най-полезен.

Между другото въпросите на Биан като че бяха насочени повече към брака и семейния им живот, което според мен се дължеше на хромозомите. Като мъж аз съм убеден, че всички житейски загадки и тайни се коренят в парите, властта и сладострастието. При едно разследване мъжът и жената подхождат от различни страни, но в съчетание обикновено постигат добър резултат.

Както можеше да се очаква, Биан попита:

– Как се отрази това на брака ви?

– Клиф стана още по-внимателен съпруг, още по-добър баща, ако изобщо е възможно. Винаги работеше извънредно, но взе да отделя повече време за нас. Научи се да играе голф, занимаваше се с децата. – Тя запали нова цигара и смукна дълбоко. – Осемдесетте години бяха златни за нас. Работата го огорчаваше, но семейството ни вървеше. Без наказания, без напрежение. – След малко тя добави: – До деветдесет и първа

година.

– Когато Ирак нахлу в Кувейт – досетих се аз.

– Правилно.

– Какво стана тогава? – попита Биан.

– Настъпи началото на края. Много неща се струпаха наведнъж.

Криза на средната възраст... недоволство от работата... не знам. Нещо в Клиф се прекърши.

Биан, която явно слушаше най-внимателно, подхвърли:

– Или се разбуди.

Тереза отпи поредната голяма глътка.

– Той беше от малцината във Вашингтон, които знаеха повече за Садам. За Ирак. Смешно, като си помислиш. Точно това, заради което затъна в блатото, изведнъж го направи търсен навсякъде. Даваше консултации на Шварцкопф, Пауъл и Чейни. Доста пъти ходи в Белия дом. – Тя изгаси цигарата и незабавно запали друга. – Внезапно започна да консултира началник-щабове, да обядва с хора от правителството. Журналистите му звъняха посред нощ.

Спомних си една крилата фраза и подметнах:

– Нашите достойнства най-често са замаскирани недостатъци.

Това се оказа твърде сложно за една дама след четвъртия джин. Тя ме погледна с раздражение, може би и с досада.

– Просто казвам, че той не беше подготвен да издържи. Девет месеца остана в центъра на бурята... точно така се изразяваше. После изведнъж всичко свърши.

– Заради края на войната? – подказах аз.

– Че защо иначе?

– Той беше ли разочарован?

– Разочарован? – Тя се позамисли, сетне попита на свой ред: – Амбициозен ли сте, мистър Дръмънд?

– Сложен въпрос.

Изстреля към мен дълга струя дим.

– Тъй ли?

Биан отбеляза:

– Той е мъж и адвокат. Какво очаквате? Самооценката не му е стихия.

Двете се разсмяха. Какво толкова смешно намериха?

Тереза спря да се смее и каза на Биан:

– Бас държа, че затова не е женен. Между другото, не критикувам. Преди да се ожени, един мъж трябва да осъзнае амбициите си. –

Погледна ме. – Разбирате ли за какво говоря, мистър Дръмънд?

– Ами аз...

Не разбирах и не ми пукаше.

Тя пак се обърна към Биан.

– Имахме деца, за бога. Дом, хубав брак. Не му ли стигаше?

И още цяла минута в същия дух. Изведнъж ми се стори, че гледам сапунена опера. Отправих на мисис Даниълс съчувствена усмивка и се озърнах към изхода.

– Както казваше сам, нямал намерение да се върне в блатото на безличието. Имаше големи идеи, големи амбиции... високопоставени нови приятели.

Биан сякаш усети накъде отиват нещата и каза:

– Албърт Тайгърман и Томас Хършфийлд – за тях намекувате, нали?

Тереза кимна. Биан подхвърли към мен:

– Хършфийлд и Тайгърман заемаха високи постове в Пентагона по време на първата война в Залива. Когато онази администрация се оттегли, Хършфийлд се присъедини към група вашингтонски политолози, а Тайгърман се върна в адвокатската си фирма. Както знаеш, днес и двамата са в Пентагона.

Аз отбелязах:

– Но през по-голямата част от деветдесетте не са били на власт.

– Искаш да кажеш, че не са били свързани с президента – поправи ме Биан. – Все още разполагаха с републиканци на Капитолия, със самата Републиканска партия, с мрежата от влиятелни републикански групички... фондация „Херитидж“ и тъй нататък. – Тя се обърна към Тереза и зададе един много уместен въпрос: – Каква точно беше връзката на Клиф с тези хора?

– Ами... както навярно си спомняте, през онези години Ирак непрестанно присъстваше в новините. Имаше опит за атентат срещу президента Буш в Кувейт, санкции на ООН, обстрел на наши самолети... Да ви разказвам ли цялата история, която заема едно десетилетие от живота ни?

Уверих я, че можем да проверим и сами, и тя продължи:

– Клиф ставаше нелепо потаен, когато се прибираще у дома. Което не беше често. Но Албърт Тайгърман му звънеше редовно.

– Знаете ли за какво разговаряха? – попита Биан.

– Както казах, Клиф не споделяше. – Тереза размаха чаша из тясната кухня. – Но как да не чуя какво говори по телефона?

Тя млъкна, за да запали нова цигара. Ние я гледахме нетърпеливо.

Накрая каза:

– Бяха като някаква пародия на заговор. Вярвах, че Саддам трябва да бъде свален. Като цивилен служител от кариерата, Клиф все още беше отвътре, можеше да оказва влияние и да задвижва нещата в администрацията. Тайгърман и Хършфийлд бяха мислителите. Клиф стана техен инструмент. Те го използваха.

– Те него или той тях? – попитах аз.

Тя ме изгледа тъй, сякаш бях задал идиотски въпрос.

– Той изобщо не можеше да се мери с ония двамата.

– В какъв смисъл?

– Ами... Няма откъде да знам подробностите, нали? Но ще ви кажа едно. След разговорите той много често предприемаше дълги пътувания в чужбина.

– Къде?

– Понякога в Европа, друг път в Близкия изток.

– Какво вършеше през тези пътувания?

– Мисля, че го свързваха с разни араби. Може би иракчани... хора, желаещи да помогнат за свалянето на Саддам.

– На своя глава ли го правеше, или пътуванията бяха одобрени?

– Мога само да кажа, че не плащаме от джоба си. Вероятно по някаква причина военното разузнаване е одобрявало и финансирало пътешествията му.

Това изглеждаше странно, но ми се стори, че разбирам причините. Спомнях си как през втората половина на деветдесетте години предишната администрация нареди на разузнаването да организира действия за сваляне на Саддам. За жалост познанията ми по въпроса бяха доста оскъдни. А ако съдех по приятелите си от ЦРУ, днес щеше да се окаже, че всички страдат от амнезия. Сигурно се дължи на водата в Лангли. Така де, тия хора не помнят дори какъв цвят чорапи са носили.

От новините през онзи период обаче си спомнях, че към средата на деветдесетте бе предприет опит да се подкупят някакви иракски генерали, които да свалят Саддам. Той някак надуши това и генералите съответно бяха поканени в дома му на барбекю и басейн – половината се озоваха на скарата, другата половина в басейна с любимите алигатори на Саддам.

Смътно си спомнях, че съм чел и за други нескопосани опити с участието на кюрди или имигранти. Всички завършваха без резултат и тихомълком биваха прекратени. Обикновено хората от ЦРУ ги умеят тия неща – дълга практика, както се казва, – но с параноята на Саддам

просто не успяха да се преборят. Споменах няколко случая на Тереза, после попитах:

– Участваше ли Клиф в някоя от тези операции?

– Сигурна съм, че да.

– А Хършфийлд и Тайгърман? И те ли бяха замесени?

– Помагаха... отстрани, съветваха го... Мисля, че участваха в планирането и го свързваха с иракчани, които можеха да се окажат полезни.

– Защо? Искам да кажа, защо са се замесвали в тези афери? Нали не бяха на власт?

– Питайте тях.

– А какъв беше мотивът на Клиф? – Сетих се да добавя: – Него не мога да питам.

– Не е ли очевидно?

Беше, но държах да го чуя от нея.

– Кажете ми.

След кратко мълчание тя отговори:

– Пак се връщаме към амбицията, мистър Дръмънд.

Биан попита:

– Тоест Хършфийлд и Тайгърман са се отплащали, нали?

Тереза кимна.

– Нека го кажем така: щом новата администрация пое властта, веднага изтеглиха Клиф от военното разузнаване и го пратиха на по-висок пост в Пентагона.

– Какъв пост?

– Тогава вече бяхме разделени. Говорехме си чрез адвокатите. Няма откъде да знам.

Навлизахме в територията на слуховете – сочни и поучителни, но не непременно верни. Погледнах часовника – четири и половина. Ако побързахме, можехме да си уредим среща с Хършфийлд, Тайгърман или и с двамата. Но оставаше още един неизяснен въпрос и аз попитах Тереза:

– Имате ли представа защо би се самоубил Клиф?

Тя се усмихна и дълго мълча. Накрая каза:

– Спомняте ли си, казах ви, че Клиф вече беше мъртъв.

Кимнах.

– Преди пет, може би шест години той започна... да се самоунищожава. Не стана изведнъж. Промени се малко по малко.

– Как?

– Мисля... разберете ме, той всъщност бе канцеларски плъх от разузнаването. Най-голямото приключение в живота му беше да се прибира по околоръстната магистрала. Знам, че звучи безумно, шантаво... но Клиф взе да се мисли за филмов герой. Като Джеймс Бонд.

Права беше, звучеше безумно и шантаво и навярно мисълта се изписа по лицето ми. Тя веднага добави:

– Не... не в буквалния смисъл, мистър Дръмънд.

– А в какъв?

– Работа под прикритие, пътувания, участие в шпионаж, тайни срещи... разбирате ли за какво говоря?

Гледаше ме тъй, сякаш като мъж трябваше да имам вродена представа за тайнствените ѝ обвинения. Всъщност наистина имах и отговорих:

– Възбудата и приключенията са го съблазнили.

– Съблазнили?... Не, изпепелиха го. Той се промени, стана мрачен, потаен... но и избухлив, упорит, съсредоточен единствено върху себе си. Одеве попитахте за пистолета. – Тя се загледа в чашата. – Когато го донесе у дома и ми го показа... тогава разбрах, че всичко е свършено.

– С кое?

– С интереса му към дома. Към децата. Към мен. Толкова се гордееше с проклетия пистолет. – Тя погледна Биан и сподели: – Когато се връщаше от пътуванията, усещах... просто усещах...

– Имал е връзка? – подсказа Биан.

Тереза се разсмя горчиво.

– Да беше само *една*.

Оставих я да се опомни, после попитах:

– Случайно да знаете имената на жените, с които е спал?

– Ще ви трябва дебел бележник. – Тя се разсмя. – Чукаше всичко живо, щом можеше да го догони.

Не коментирахме това мрачно разкритие. Разбира се, изневярата е най-честият мотив за развод, а Тереза вече бе споменала, че именно тази причина е изтъкнал и нейният адвокат. Има много причини мъже да изневеряват на жените си и жени на мъжете си, но почти всички се свеждат до скука, слабо либидо, отмъщение или нарцисизъм. Ако не сте във Франция – там семейството служи единствено за прикритие на извънбрачните връзки. Но при нас, в англоезичните земи, махмурлукът е много по-често явление от секса.

– Знаех какво става – продължи Тереза. – Една вечер проследих Клиф до един местен мотел и го заснех с някаква жена. Знаете ли от кое

ме заболя най-много? Тя дори не беше хубава. Имаше дебел задник.

Не искам да бъда жесток, но като се огледах – тази задушаваша къща, Тереза след петия джин, застиналия във времето квартал – и като добавих към тази смес една объркана, зациклила кариера, останах с чувството, че Клиф Даниълс само е чакал да му се случи нещо подобно. Можех да си представя как човек, затънал в професионалното и семейното бласто, би извършил самоубийство. Но не можех да си представя такава драстична стъпка от страна на някой, който е избягал към нов живот, оставяйки всичко това зад гърба си.

В една или друга степен всички ние живеем под булото на тихо отчаяние; в метафизичен, а често и в съвсем реален смисъл се молим за онзи щастлив лотариен билет, който ще промени битието ни. Мъжете, разбира се, биха го приели под формата на хубава нимфоманка, която си пада по футбола и има собствена бирена фабрика. Нали сме си прасета.

Попитах мисис Даниълс:

– Между другото Клиф левичар ли беше?

– Не. Защо?

– Просто една от ония смахнати статистики за човешките склонности, които ни карат да попълваме. – Усмихнах се. – Нали ги знаете ония от правителството... гледат великото общество, вирайки се в статистиките. – Помълчах и добавих: – Може би ще ни помогнете с още една. Малко е... хм... неудобно. Проявявал ли е някога Клиф хомосексуални наклонности?

– Не ме ли слушахте досега, мистър Дръмънд? Беше луд на тема жени.

– Разбира се.

Хвърлих поглед към Биан. Тя мълчаливо кимна и явно разбра защо зададох въпроса. Ако си имахме работа с убийство, броят на заподозрените спаднаше наполовина.

След малко отново попитах Тереза:

– Защо би посегнал Клиф на живота си?

– Задавате погрешен въпрос. – Тя се подпря на мивката и тихо изсъска: – Защо да не посегне?

9

Излязох и включих двигателя на колата, докато Биан стоеше на тротоара и се обаждаше по мобилния телефон на шефа си хер комендант Уотърбъри да убеди Хършфийлд или Тайгърман – а ако може и двамата – да ни отделят малко време в дневния си ред.

Щом седна до мен, тя каза:

– Ще има грижата. – Погледна ме. – Как ти се стори?

– Нуждая се от чист въздух.

– Животът на Тереза се нуждае от чист въздух – каза тя и предложи: – Хайде да започнем от нея.

– Искаш да кажеш, че е заподозряна?

– Не е. И двамата сме наясно, нали? Но довчера ще сънува щастливи сънища, в които го е извършила. Клиф е бил нейното чудовище източникът на нейните беди и страдания. Сега ще ѝ липсва. Нали знаеш?

– Знам.

– Но дали Може да ѝ се вярва? От озлобените хора не стават добри свидетели.

– За важните неща ѝ вярвам напълно, а злобата е съвсем оправдана.

– Смяташ, че заслужава съчувствие?

– Определено. Изградила е около този тип живота и семейството си, а той се е превърнал в гадина.

– Колко Изящна елегия. Може ли да си я запиша в дневника?

– Трябва да ме чуеш в Съда. Ела по-раничко. Опашките са дълги, а за билети на черно искат безумни цени.

– Бас държа че си много... забавен. – Тя се позамисли, после отбеляза: – Чухме само едната част от историята. Всеки развод си има две страни.

– Добре Казано. Ако откриеш начин да изслушаме и неговата страна, непременно ми се обади.

Тя поклати глава. Понякога съм много досаден.

– Стара история с много заглавия – казах аз. – Жената от старта, синдром на първата съпруга, идиотизъм на средната възраст. Клиф не е бил нито особено сложен, нито кой знае колко труден за разбиране. Искал е да бъде нещо повече от онова, което е представлявал – дързък, опасен, тайнствен, сексуално привлекателен. Тереза и децата са били част от предишното разочаровашо „аз“.

– Много Плитък го изкарваш.

– Много мъже си мечтаят тайно да бъдат като Джеймс Бонд, но се събуждат и от огледалото ги гледа Джордж Смайли. – След малко добавих: – Мъжете имат два мозъка, водещи непрестанна борба за кръвоснабдяването. Когато единият спечели другият изключва.

– Толкова ли е просто?

– Толкова.

– Разбирам.

– Решил е, че най-сетне идва неговият влак, и е зарязал жена си на перона. – Погледнах я. – Не бих се изненадал, ако излезе, че Клиф от години си е мечтал да я зареже.

– Каквато и да е причината, тя трябва да се стегне и да загърби миналото. Бракът може и да се е разпаднал по негова вина, но ако съсипе себе си, вината ще е изцяло нейна.

– Ти си сгодена, нали?

– Да, казах ти вече.

– Откъде знаеш, че... как му беше името?

– Марк Кембъл.

– Благодаря. Откъде знаеш, че Марк Кембъл няма да се превърне в идиот?

– Няма.

– *Откъде знаеш*, Биан? Съпрузите са непредсказуеми същества. Някои имат скрити дефекти. Понякога човекът се събужда една сутрин, вижда оредяващата си коса, двойната гуша и изведнъж изтъпява. Лекарството може да се окаже разкошна нова кола или разкошна нова блондинка. Трябва ли да ти обяснявам?

Тя не отговори.

– Казано на прост войнишки език, случват се и издънки.

– Видж какво, познавам Марк, откакто бяхме кадети. Може да прозвучи банално, но се влюбих още щом го видях. Аз... – Тя извърна очи за миг, после отсече: – Той няма да се промени. Никога. Сигурна съм.

– Ходиш с един и същ мъж от десет години? Какво подсказва това?

– Е, не беше точно така. Когато бяхме кадети, хлътнах по него, но той беше с две години пред мен. Уставът в Уест Пойнт забранява връзки с горните курсове. А и той имаше сериозна приятелка.

– Какво стана с нея?

– О... ами умря. Подозрителен пожар... всъщност палейж. Много грозна и много тайнствена история. Така и не хванаха подпалвача.

Погледнах я. Тя се усмихна.

– Шегичка.

И аз се усмигнах.

– Родителите ѝ бяха богати, живееха в някакво баровско градче в Кънетикът – Ню Каанан или може би Уест порт.

– Не е. И двамата сме наясно, нали? Но довечера ще сънува щастливи сънища, в които го е извършила. Клиф е бил нейното чудовище, източникът на нейните беди и страдания. Сега ще ѝ липсва. Нали знаеш?

– Знам.

– Но дали може да ѝ се вярва? От озлобените хора не стават добри свидетели.

– За важните неща ѝ вярвам напълно, а злобата е съвсем оправдана.

– Смяташ, че заслужава съчувствие?

– Определено. Изградила е около този тип живота и семейството си. А той се е превърнал в гадина.

– Колко изящна елегия. Може ли да си я запиша в дневника?

– Трябва да ме чуеш в съда. Ела по-раничко. Опашките са дълги, а за билети на черно искат безумни цени.

– Бас държа, че си много... забавен. – Тя се позамисли, после отбеляза: – Чухме само едната част от историята. Всеки развод си има две страни.

– Добре казано. Ако откриеш начин да изслушаме и неговата страна, непременно ми се обади.

Тя поклати глава. Понякога съм много досаден.

– Стара история с много заглавия – казах аз. – Жената от старта, синдром на първата съпруга, идиотизъм на средната възраст. Клиф не е бил нито особено сложен, нито кой знае колко труден за разбиране. Искал е да бъде нещо повече от онова, което е представлявал – дързък, опасен, тайнствен, сексуално привлекателен. Тереза и децата са били част от предишното разочаровашо „аз“.

– Много плитък го изкарваш.

– Много мъже си мечтаят тайно да бъдат като Джеймс Бонд, но се събуждат и от огледалото ги гледа Джордж Смайли. – След малко добавих: – Мъжете имат два мозъка, водещи непрестанна борба за кръвоснабдяването. Когато единият спечели, другият изключва.

– Толкова ли е просто?

– Толкова.

– Разбирам.

– Решил е, че най-сетне идва неговият влак, и е зарязал жена си на

перона. – Погледнах я. – Не бих се изненадал, ако излезе, че Клиф от години си е мечтал да я зареже.

– Каквато и да е причината, тя трябва да се стегне и да загърби миналото. Бракът може и да се е разпаднал по негова вина, но ако съсипе себе си, вината ще е изцяло нейна.

– Ти си сгодена, нали?

– Да, казах ти вече.

– Откъде знаеш, че... как му беше името?

– Марк Кембъл.

– Благодаря. Откъде знаеш, че Марк Кембъл няма да се превърне в идиот?

– Няма.

– Откъде знаеш, Биан? Съпрузите са непредсказуеми същества. Някои имат скрити дефекти. Понякога човекът се събужда една сутрин, вижда оредяващата си коса, двойната гуша и изведнъж изтъпява. Лекарството може да се окаже разкошна нова кола или разкошна нова блондинка. Трябва ли да ти обяснявам?

Тя не отговори.

– Казано на прост войнишки език, случват се и издънки.

– Виж какво, познавам Марк, откакто бяхме кадети. Може да прозвучи банално, но се влюбих още щом го видях. Аз... – Тя извърна очи за миг, после отсече: – Той няма да се промени. Никога. Сигурна съм.

– Ходиш с един и същ мъж от десет години? Какво подсказва това?

– Е, не беше точно така. Когато бяхме кадети, хлътнах по него, но той беше с две години пред мен. Уставът в Уест Пойнт забранява връзки с горните курсове. А и той имаше сериозна приятелка.

– Какво стана с нея?

– О... ами умря. Подозрителен пожар... всъщност палез. Много грозна и много тайнствена история. Така и не хванаха подпалвача.

Погледнах я. Тя се усмихна.

– Шегичка.

И аз се усмихнах.

– Родителите ѝ бяха богати, живееха в някакво баровско градче в Кънетикът – Ню Каанан или може би Уест порт.

След като Марк завърши академията, тя видя какъв е животът на военния. Не ѝ допадна идеята да свързват двата края само с една лейтенантска заплата някъде в Луизиана или Джорджия. Затова драсна на Марк едно мило писъмце и си намери нов приятел, който учеше бизнес в Харвард. Накрая се ожениха.

– А ти чакаше зад кулисите?

– Не съвсем. Сближихме се доста по-късно, някъде преди около три години.

– Три години. Ако си толкова сигурна в него, защо не сте се оженили досега?

– Решихме... да изчакаме по-добри обстоятелства. – Въпросът ми я беше разстроил. Тя помълча и преглътна. – Армейският живот... ти си ерген, разбираш как е.

Разбирах. Глобалната война срещу тероризма, или каквото хитроумно име са ѝ лепнали напоследък, не помага много за романтичните връзки, освен ако случайно не се влюбиш в терорист.

След малко Биан добави:

– През тия три години с всичките истории в Босна, Косово, единайсет септември, а сега Афганистан и Ирак...

– Чия беше идеята да изчакате?

– Защо трябва да е нечия идея?

– Тези неща никога не стават по взаимно съгласие. – Тя се опита да извърне глава, но аз я погледнах право в очите и настоях: – Твоя или негова?

– Добре де... негова. Той беше в Косово, после в Афганистан. И аз бях в Афганистан, но след него, после в Ирак, пак по различно време. След като той изкара една година в Колежа на Генералния щаб в Левънуърт, го назначиха в Първа бронирана дивизия и пак замина за Ирак. Не искал да остана вдовица или цял живот да се грижа за инвалид. Нямахме как да споря. А и какво значение имаше? Така или иначе, щяхме да сме разделени.

Без съмнение през главата и сърцето на Марк Кембъл минаваха цял куп трезви и практични разсъждения и всичките изглеждаха логични, убедителни, дори неоспорими. Но по мое мнение с жена като Биан Тран трябва да се придържаш към друга логика. Аз не бих я пуснал и на десет крачки от мен без пръстен с диамант колкото Гибралтарската скала, целомъдрен пояс около слабините и табелка на шията: „Пипнеш ли я, ще ти откъсна топките“.

Е, както споменах, тя беше много привлекателна и компанията ѝ ми допадала силно. Не можех да си представя някой мъж да изпитва противното.

– Имаш ли негова снимка?

Имаше, разбира се. Бръкна в джоба на армейските си панталони, извади портмоне, измъкна от него малка снимка и ми я подаде, докато

карах. Хвърлих един поглед и върнах снимката.

Беше цветна, направена може би на военен бал, и Марк Кембъл имаше майорски нашивки върху ръкава на парадната униформа, жълти петлици – танкист – и медали колкото за цяла коледна елха. Гледаше право в обектива с широка дружелюбна усмивка, беше строен и широкоплещест, с тъмна коса и тъмни очи, масивна челюст и трапчинка на брадичката. Напълно разбирах защо на жените им се подкосяват краката, като го видят. Красив. Дързък.

– Ще си имате прекрасни дечица – предсказах аз.

Никакъв отговор.

Озърнах се. Изпаднала в мрачен транс, Биан зяпаше през прозореца. Сигурно не и беше леко – любимият на фронта, началството я това-ри с взривоопасно следствие, а отгоре на всичко и аз. Понякога съм много досаден.

– Добре ли си?

Тя продължи да се вира навън.

Не обичам да си говоря сам и няколко минути пътувахме в пълно мълчание. Наближаваше шест вечерта и небето притъмняваше, вятърът брулеше дърветата, а откъм хоризонта се задаваха дъждовни облаци – типична октомврийска привечер във Вашингтон.

Ни в клин, ни в ръкав Биан ме уведоми:

– Наистина искам да разреши този случай.

– Мисли като ченге. Биан. Нищо лично. – След малко я посъветвах: – Надявай се на едно – да приключиш случая без последствия за кариерата си.

– Какво означава това?

– Помисли си за Оливър Норт и Бъд Макфарлейн.

– За кого?

– На колко години си?

– На трийсет и една. Накъде биеш?

– Помниш ли скандала „Иран-контри“?

– Не съм го и чувала.

– Роналд Рейгън?

– Той не беше ли президент преди Линкълн или малко след него? – Тя ме смушка в ребрата. – Добре де, разкажи ми за тия двамата... как им бяха имената?

– Оли и Бъд. Бъд беше бивш полковник и стана съветник на Рейгън по националната сигурност. Оли беше действащ полковник от неговия екип.

Тя отбеляза:

– Полковниците трябва да се държат под око.

– От няколко дни и аз съм сред тях.

– О, в такъв случай... поздравления. Как се чувстваш?

– Горещо-долу. Казват, че трябвала цяла година, за да проумееш, че ти плащат повече, за да постъпваш по-глупаво. Още привиквам.

– Е, за начало добре се справяш. – Тя се разсмя. – Продължавай с историята.

– Не е история, а тъжна столична приказка. Оли и Бъд – свестни момчета, добронамерени, патриоти, с две думи, солта на земята. По онова време законът забраняваше на правителството да праща пари на контрите, които се биеха срещу комунистическото правителство на Никарагуа. В другия край на света иранците и техните приятелчета от Хизбула в Ливан отвличаха американски служители и ги изтезаваха до смърт.

– Грозно звучи.

Кимнах и продължих:

– Между заложниците имаше агент на ЦРУ и офицер от морската пехота. Официалната ни дипломатическа реакция се изчерпваше с празни приказки и вдигане на ръце.

– И каква връзка имаше между двете събития?

– Никаква. Докато Оли не посъветва Бъд да убият с един куршум два заека. Под тезгяха продаваме оръжия и муниции на Иран за войната срещу Ирак. Мунициите ще се продават на изгодни цени, та малко да поизбелим образа на Големия Сатана... заедно с негласно споразумение Иран да освободи заложниците. И за да се затвори кръгът, парите от сделката отиват право при контрите, които ще ги използват, за да закупят оръжия и муниции срещу комунистите. Симетрично, нали?

Погледнах я, за да съм сигурен, че разбира. Явно разбра, защото отбеляза:

– Вижда ми се много тъпа идея.

– Защо?

– Откъде да почна? Първо, защото на иранците не можеш да им имаш вяра. А ако се замислиш, предлагаш им стимул да взимат още заложници и пак да те изнудват за оръжия. Защото става дума за тонове оръжие и стотици милиони долари. Защото ще си имаш работа със сложна логистика, посредници и пране на пари.

– Абсолютно вярно. Нещо друго?

– Тия неща са трудни, може би дори невъзможни за кривне. Много изпуснати нишки, много замесени хора, много подвижни части. Все

отнякъде ще изтече информация.

– Но ако стане, ще бъде голям успех. Нашите заложници излизат на свобода, а контрите трепят комунисти наред. Кое не ти харесва?

– Незаконно е.

– Дребна формалност.

– Мисля, че се нарича кражба на държавно имущество и престъпен заговор. За такава дребна формалност се полагат десет до двамайсет години на топло.

– Много добре. Да, наистина изтече информация и скандалът едва не изхвърли Рейгън от Белия дом.

– Извинявай, това има ли нещо общо с Даниълс, Хършфийлд или Тайгърман?

– Потрай още малко.

– Старая се. – Тя добави: – Но не е лесно да те търпя.

Така си е.

– Оли и Бъд бяха много амбициозни, но ми се струва, че смятаха каузата за благородна, а средствата за оправдани. Когато ги хванаха, трябваше да си подадат оставките. Все още дават показания пред разни комисии в Конгреса.

– Усещам ли тук връзка с Даниълс?

– Ако си слушала внимателно.

– Хайде, кажи ми го с прости думи.

– Бяха замесени още много висши служители, включително министърът на отбраната и държавният секретар. Наложих се неколцина да подадат оставка. Други бяха изведени с белезници.

Тя се размърда на седалката.

– Намекваш, че онзи скандал е подобен на нашия случай?

Не отговорих.

– Мислиш ли, че случаят стига толкова нависоко? Че е толкова разклонен?

– Нямам представа... засега.

– Тогава какво казваш?

– Помисли си за разказа на Тереза Даниълс какво е правил Клиф през последното десетилетие и с кого го е вършил. – Помълчах и продължих: – Може да е действал с разрешение или дори по заповед на началниците си и на техните началници, включително хора от Белия дом. Тия неща винаги започват на дребно – като онзи пазач от „Уотъргейт“, дето си правел нощната обиколка и забелязал, че ключалката е блокирана с лепенка. В онзи момент не е и подозирал, че държи за топките

самия президент на Съединените щати. Знаем, че Клифърд е бил разследван за шпионаж, а сега научихме, че години наред е бил тясно свързан с двама висши служители от Министерството на отбраната. Инстинктът ми подсказва, че историята е много по-голяма и по-разклонена, отколкото изглежда.

– Не знаем да е нарушавал закона – отвърна тя.

– Нарушил го е.

– Откъде знаеш?

Погледнах я.

– Искам да бъда сигурен, че разбираш в какво се замесваш.

– Разбирам.

– Тъй ли? Защото, ако и други хора са бъркали в същата каца с мед, щом влезем в кабинета на Хършфийлд или Тайгърман, работата ще се размърди до небесата. После няма да има връщане.

– Е... колко ти остава до пенсия?

– Твоят проблем е по-голям от моя. Аз поне си имам началничка, която може да се застъпи за мен.

Или да не се застъпи.

– Аз съм американка от азиатски произход със завършена военна академия и три езика. В корпорациите си мечтаят за такива като мен. А ти си обикновен бял мъж с юридическа диплома. – Тя се усмихна. – Тъй че мисли по-скоро за себе си.

– Обичам Америка.

Отново потънахме в размисли и мълчание. Отбих към северния паркинг на Пентагона. Беше шест и петнайсет вечерта, доста след края на работното време, тъй че без затруднение си намерих място близо до сградата. Изключих двигателя, слязохме и тръгнахме по дългата алея.

– Интересно ми е – каза Биан, докато вървахме. – Оли и Бъд. Какво стана с тях?

– Оли беше хитрец и извъртя работата така, че стана герой за консерваторите. Обявиха го едва ли не за светец – добрия морски пехотинец, вършещ всичко по силите си за нацията, която обожаваше. Според мен наистина имаше нещо такова. Така че Оли получи каквото се полага на един низвергнат служител – радиопредаване и цяло състояние от книги и лекции.

– А Бъд?

– Да, Бъд. Една вечер се прибрал у дома и се нагълтал с хапчета. – Изчаках я да го осъзнае, после казах: – Краят е щастлив. Открили го навреме. Извод: във Вашингтон дори добронамерени хора могат да

вършат пакости.

– Но поуката е по-голяма, нали?

Кимнах.

– Използваш тази история за сравнение. Клиф е един от ония двамата.

Пак кимнах.

– Искаш да кажеш, че е хлътнал в нещо голямо, нещо по-сложно, отколкото можел да си представи?

– Осем точки. Продължавай за десетка.

Няколко минути вървахме мълчаливо. Накрая Биан осъзна пълния смисъл на случая и попита:

– Но как е реагирал Клиф – като Оли или като Бъд? Това е въпросът, нали?

– Добре. Сега се пробвай за голямата награда.

– От онова, което знаем за Клиф, той не е бил като Бъд. Животът му подсказва, че е бил издръжлив, упорит, жилав. По-скоро тип Оли. Нали?

Кимнах.

– Значи вярваш, че е убит?

– Имаш ли пистолет? – попитах аз.

– Какво означава...

– Имаш ли пистолет?

– Да... в служебната каса.

– Започни да го носиш.

10

На входа Биан размаха пропуска си за Министерството на отбраната и двамата бързо навлязохме в луминесцентната утроба на бетонния звяр. Всеки път, когато прекрачвам в тази сграда, усещам някакво пърхане в стомаха; нарича се паника. В цивилния живот са сигурни само две неща – смъртта и данъците; за офицера от кариерата има и трета, далеч по-лоша сигурност: назначение в Министерството. Засега бях успял да избегна тази печална съдба. Засега.

– Кабинетът ми е горе – уведоми ме Биан. – На петия етаж. Мистър Уотърбъри ме помоли да се отбия преди срещата.

– Хайде да го излъжем, че си се отбила.

– Ще забележи. По-умен е, отколкото си мислиш.

– Как ме е заблудил!

Тя се изкиска и продължихме напред.

В очите на славната американска общественост Пентагонът е огромен и непроходим лабиринт, успяващ да изхарчи всяка година по четиристотин милиарда долара от парите на данъкоплатците.

Сградата обаче е изумителна почти във всяко възможно отношение. Провеждат се посещения за туристи и екскурзоводите обясняват, че това е най-голямата административна сграда с 616 538 квадратни метра разгърнатата площ, заемаща терен от 117 декара, способна да приюти с различна степен на удобство или неудобство 23 000 служители.

С две думи, това е гигантски мемориал за победата на функцията над формата и колкото и да е невероятно, построили са го само за шестнайсет месеца трескава дейност в разгара на Втората световна война срещу изумителната цена от едва петдесет милиона долара.

Веднъж цитирах тази удивителна статистика на един познат строителен предприемач. Той се разсмя и отбеляза: „Гъпаци. Ние взимаме десет пъти повече само за ремонт на сутерена. И го влачим с години.“

Други интересни подробности: сградата може да се похвали с 284 тоалетни, най-голямата световна колекция от санитарен фаянс под един покрив, над 2000 кабинки и около хиляда писоара. Във връзка с тази увлекателна статистика бих направил само една полезна забележка: трябва да си идиот, за да купиш имот надолу по течението.

Всъщност щабовеите на три четвърти от родовете войски са между тия стени; морската пехота си има отделно здание, но не много далече.

Смята се, че тази насилствена близост ще ги принуди да работят в добросъседска хармония. Изглежда логично, тъй като в края на краищата четирите рода войски изпълняват една и съща основна задача – да пердашат всички държави, които не ни допадат. И точно защото е логично, не се получава: всички ние ламтим за едни и същи пари от бюджета, човешки ресурси и възможности да се изиявим.

Минахме покрай една стена, върху която са подредени спретнато гербовете на армията, военновъздушните сили, военноморския флот и морската пехота. Посланието е ясно: един за всички, всички за един, е *pluribus unum*.

Туристите може и да му вярват.

Моята войска, армията, е най-старата, най-голямата, най-умната и очевидно с най-добрата военна прокуратура. Морските пехотинци също си ги бива, най-вече защото разсъждават и действат като армията, само дето повече ги бие хормонът и имат феноменалната дарба да палят хорските задници.

Най-новият род войска, авиацията, е като сирак с тлъст попечителски фонд – безпределно нахален и превъртял на тема купуване на модерни боклуци. Никой не ги обича, но всички им завиждаме.

И накрая нашите морски вълци – яхтсмени с натруфени униформи, чийто главен принос за националната сигурност очевидно се състои в посещение на кръчми и публични домове из екзотични пристанища.

Другите родове войски може да имат по-различни възгледи, но всички знаят, че те са повлияни от дребнави предразсъдъци.

Но на практика начинът, по който всяка войска си върши работата, внася колорит в нейните традиции, възгледи и стратегически перспективи.

Флотът например смята глобуса за три четвърти вода плюс няколко незначителни петънца суша, наричани континенти и населени с хора, които незнайно защо си умират от страх, щом край бреговете им цъфне самолетносач.

За авиацията светът е чудесно стрелбище, снабдено за удобство с градове и села, по които да мятат разни неща – стига да не е в извънработно време.

Но за армията битките не са нито увеселително пътуване, нито миолетен поглед през прозорчето на кабината – те са направление, бойна задача, дълга и гадна каша, от която има само два изхода: победа или отстъпление, с щита или върху щита.

Както казах, понеже върши в общи линии същото като армията,

морската пехота и *разсъждава* като армията. Но поради тъжния факт, че флотът държи кесията, момчетата са принудени да се правят на земноводни. Успееш ли обаче да дръпнеш някого настрана от морското началство и да го черпиш две-три питиета, набързо ще ти обясни какво мисли за флота. Драги военноморски приятели, запомнете това – те никак не ви обичат.

Думата ми е, че Пентагонът представлява огромно врящо гърне от страсти, съперничества и противоречиви стратегически възгледи. За да изгладят противоречията, в обединения щаб са събрани офицери от четирите рода войски, които би трябвало да загърбят личните си пристрастия и амбиции, за да внесат в съвместната дейност дух на сътрудничество, здрав разум и ефективност. Все едно да търсиш помощ от брачен съветник, който чука жена ти.

И като че няма достатъчно щабове, та са добавили още един, наречен Кабинет на министъра на отбраната, или КМО, и съставен предимно от цивилни бюрократи – смес от дългогодишни чиновници и политически парашутисти – с лека добавка на униформени, за да има кой да носи кафе и да обслужва ксерокса. Тази любопитна институция има за цел да осъществява граждански надзор според повелите на Конституцията. Извод: американците не желаят някоя сутрин да се събудят в бананова република, управлявана от военните.

Но ако оставим това настрана, на бойното поле пехотинци, моряци, пилоти и морски пехотинци не дават пет пари кой кого ще прекара в коридорите на Пентагона – те са готови да дадат живота си един за друг и често го правят.

Както и да е, изкачихме се по дълго стълбище и попаднахме в още по-дълъг коридор на петия етаж, тоест на тавана на Пентагона. Спокойно можете да се обзаложите, че племенникът на министъра не работи там.

Биан спря пред една стоманена врата и взе да набира цифри на малко електронно табло. Табелката до вратата гласеше: „Отдел за специални разследвания“; имах чувството, че стоя пред банков трезор.

Чу се шракване и Биан бутна вратата. Влязохме в добре осветена зала без прозорци, същински лабиринт от работни килийки, където двайсетина души изпълняваха най-различни задачи – едни се бяха прегърбили над компютрите, други бърбеха по телефона, а неколцина щастливци се готвеха за напускане.

Мнозина помахаха на Биан; изглежда, колегите ѝ я харесваха, което винаги е добър знак. Тръгнахме право към вратата в дъното; Биан

почука и влязохме.

Надвесен над бюрото си, мистър Уотърбъри попълваше някакъв формуляр. Стояхме и чакахме, а той се правеше, че не ни забелязва.

Трудно понасям самодоволните типове, затова след две минути казах на Биан:

– Имам си по-важни задачи. Да се махаме.

Уотърбъри рязко вдигна глава и се престори на изненадан.

– Какво... О, Дръмънд, Тран... тук ли сте?

– Някой друг ли трябваше да дойде?

– Аз съм зает човек. Това тук е важна служба.

– Трябвало да наминем. Ето ни. Какво има?

Той не беше свикнал да му държат такъв тон и моята прямота за момент го обърка.

Между другото кабинетът беше малък, а плотът на бюрото – също като ума и личността на обитателя – безплодно чист, без каквито и да било нормални признаци за човешко присъствие. Цялата украса се състоеше от една снимка на министъра на отбраната, закачена на видно място. При по-внимателно виждане различих върху нея автограф с кратък надпис, който навярно гласеше: „На най-стиснатия задник в цялата сграда – продължавай в същия дух“. Обикновено хората използват подобна бюрократична порнография, за да впечатляват посетители и подчинени. В случая обаче подозирах, че Уотърбъри се надява да впечатли министъра, ако по някакво чудо наmine на чаша кафе.

Освен бюрото забелязах три бронирани шкафа с лепенки „Строго секретно“ по чекмеджетата, а в дъното голяма махагонова библиотека със стотина идеално подредени наръчници и справочници. Джордж Оруел си е представял точно такива кабинети и хора.

Уотърбъри огледа Биан, после мен и попита:

– Научихте ли нещо от мисис Даниълс?

Биан понечи да отговори, но аз я прекъснах:

– Какво например?

– Отговаряйте на въпроса, Дръмънд.

– Ами... тя пуши „Кемъл“. Около три пакета на ден. Пада си по евтиния джин. Колата ѝ се нуждае от пребоядисване, лицето ѝ също, а къщата...

– Не ми пука за къщата. Нещо свързано със смъртта на Даниълс?

Изгледах го отгоре надолу.

– Като намеря време за отчет, вътре ще пише всичко.

Той присви очи и каза на Биан:

– Майоре, вие работите за *мен*, нали?

– Да, сър, и...

– Тогава отговаряйте на въпроса.

След кратко колебание Биан каза:

– Не научихме нищо съществено за смъртта на Даниълс. Тя не знаеше как и защо е умрял съпругът ѝ.

Той огледа лицето ѝ, после моето. Уведоми ни:

– Мисля, че е било самоубийство.

– Не е било – отговорих аз.

– Позвъних в арлингтънската полиция и имах дълъг разговор със сержант Ендърс. Получени са балистичните резултати. Пистолетът е принадлежал на Даниълс.

– Очаквахме го...

– Освен това според предварителния анализ пръските кръв по пистолета съвпадат с кръвната група на Даниълс.

– И това очаквахме – осведомих го аз. – Бъдете така добър да не си пъхате носа в следствието.

– Следствието е наполовина мое. Ще се меся, когато сметна за добре.

Погледнах го и казах:

– Майор Тран ме уведоми, че сте бивш военен полицаи.

– Точно така. Двайсет и пет години служба. Под мое ръководство винаги се стигаше до разкриване на престъпленията.

– Двайсет и пет години. В такъв случай навярно знаете основния принцип на следствието – оставете следователите да си вършат работата.

Както навярно предполагате, често ми се налага да работя с военни полицаи. Като ченгета обикновено са превъзходни; по някаква неизвестна причина военните идеи за дисциплина и подчинение се съчетават адски удачно с гражданските представи за ред и закон. Освен това за разлика от цивилните си колеги военните полицаи не живеят в различен свят, не са откъснати от своята общност и не се сблъскват със стената на мълчанието, когато стане напечено. В армията рангът си е ранг и умните полицаи не го забравят. Можеш да глобиш началник-щаб за превишена скорост и аз дори познавам един редник от полицията, който го е правил. Но е добре в участъка да има точна документация за редовните проверки на измервателната апаратура, което обяснява защо въпросният редник беше сержант, когато за пръв път ми стана клиент, преди да се яви пред военен съд.

От време на време обаче се намират отделни личности, прекращаващи тия граници и традиции. Подозирах, че Уотърбъри спада към тях и не ми се вярваше да е оставил приятни спомени във военните части, където е служил.

Всъщност той сам си призна:

– Включвах се в следствието винаги щом сметнех за необходимо. И полицаите бяха доволни.

– Аз пък не съм.

Кръстосахме погледи.

Уверен в дребнавата си победа, той ме уведоми:

– Както казах, Ендърс и неговите детективи клонят към мнение за самоубийство.

– Добре. Засега точно това искаме да си мислят.

Той се позамисли, после се приведе към мен и каза:

– Позицията на министерството е да приемем преценката на полицията – на законните граждански власти, – каквато и да е тя.

– Защо ми се струва, че имате да добавите нещо?

– Правилно, Дръмънд. Двамата с Тран ще ограничат разследването си върху възможността за изтичане на секретна информация. Обстоятелствата около смъртта на Даниълс нито са задача на следствието, нито ви засягат, нито пък се полага да възпрепятствате или дублирате работата на цивилните органи. – Той най-сетне стигна до истинската цел на диалога и каза: – Когато разговаряте с мистър Тайгърман, ще се придържате само към тази тема.

– Смъртта на Даниълс може да е свързана с изтичане на секретни сведения. Знаете това.

– Чисти предположения. Според разследващия детектив става дума за самоубийство, а не за убийство. Даниълс определено си е бил кандидат-самоубиец... разбит брак... буксуваща кариера... Кой знае какво още се е объркало в живота или в главата му?

Изглежда, след последния ни разговор мистър Уотърбъри се бе разровил из случая. Или от самото начало знаеше всичко за Клифърд Даниълс, но заедно с момчетата от горните етажи – всъщност от долните – си бяха поразмърдали главите как да се справят с тази история... и с Шон Дръмънд.

– Искате ли да ви кажа още нещо? – попитах аз. – Имал е заповед да даде показания пред анкетна комисия на Конгреса.

– Няма връзка със случая. Повтарям: следствието не е за неговата смърт.

– Дрън-дрън.

Той присви очи.

– Очевидно се налага да ви припомня, Дръмънд, че Албърт Тайгърман не е заподозрян. И няма да го третирате като такъв. Той е важен, зает човек. Съгласи се да ви приеме единствено от любезност. – Помълча и добави: – Разполагате с пет минути.

Биан се опита да протестира:

– Пет минути са...

– Повече от достатъчно. Подберете разумно въпросите. Всъщност идвам и аз. Прекрачите ли границата, незабавно прекъсвам срещата.

– От какво се боиш, Уотърбъри? – попитах аз.

– Изпълнявай, Дръмънд. – Той се изправи. – Последвайте ме.

Кабинетът на Албърт Тайгърман, сътрудник на заместник-министъра по политическите въпроси, се намираще в най-престижното крило и на най-престижния етаж, само през шест врати от негова светлост министъра на отбраната. Ако близостта означава влияние, този тип здравата беше хванал шефа за шлифера.

Уотърбъри тихичко отвори вратата и влязохме в преддверие, където наперена млада секретарка се криеше зад голямо бюро, отрупано с компютри и телефони. Тя вдигна очи и Уотърбъри помоли:

– Ако обичате, съобщете на Ал, че сме тук за срещата в шест и трийсет. Той ни очаква.

– Знаем. – Тя вдигна телефона, набра няколко цифри и каза: – Хората от ОСР са тук. – Изслуша отговора и затвори. – Ще ви приеме след няколко минути. Седнете, моля.

И тримата седнахме на твърд кожен диван зад масичка за кафе. По липса на по-добро занимание отново обмислих какво знам за човека, с когото щяхме да се срещнем. Преди да напуснем моята сграда и да посетим Тереза Даниълс, Биан отскочи до тоалетната, а аз се разрових из интернет за сведения относно бъдещия ни събеседник. Открих официалната му биография в уебсайта на Пентагона, а също и една статия от „Уошингтън Инсайдер“, която засягаше по-сочните лични подробности.

Карано по хронологичен ред, той беше роден през 1946 година в възможно семейство от Бостън. Следваха типично детство и юношество на богато момче от Североизтока. Елитна гимназия, юридическо образование в Йейл, после скорострелно партньорство в голяма нюйоркиска фирма. Не приличаше на романтичната американска приказка „от дрипи към богатство“ – беше си познатата до болка история „от богатство пак към богатство“. Обичам тая страна.

Както и да е, през следващите трийсет години Албърт редувал работата във Вашингтон, когато републиканците били на власт, с връщане към нюйоркските мелници за пари, когато я губели. Покрай другото си спечелил репутацията на виден интелектуалец в областта на отбраната.

Що се отнася до този термин, „интелектуалец в областта на отбраната“, не бих разпознал подобна особа, дори да ми седне в скута. Първо, войната изобщо не е интелектуално занимание; тя няма нищо общо с мозъка и представлява елементарен пердах, докато единият от

съперниците пропиши и вдигне ръце.

Но доколкото знам, човек става интелектуалец в областта на отбраната, като посещава разни баровски конференции и пише статии, където хилави мисли се излагат с абстрактни изрази. Приложните изследвания в бойна обстановка не влизат в кръга на интересите им.

Добре де... срамота е, че се заяждах с домакина. Без съмнение Албърт имаше златно сърце. Би ми олекнало обаче, ако знаех, че види ли съм на паркинга танк да прегазва лъскавата му кола, ще може да различи дали е модел M1A1 или M1A2.

Освен това според няколко статии, които бях чел, Албърт Тайгърман и шефът му Томас Хършфийлд в момента го бяха закършили, тъй като официално се водеха за интелектуални и бюрократични инициатори на една война, която продължи малко повече от очакваното, оказа се малко по-гадна от прогнозите им и списъците на жертвите бързо нарастваха без надежда за скоросен край.

Както бе споменала Биан, Албърт работеше в Пентагона за втори път – пак под крилото на своя дългогодишен наставник Томас Хършфийлд.

Вратата на Тайгърман се отвори и аз надигнах глава. Двама генерали от авиацията с дебели папки под мишница излязоха и минаха покрай нас, без да ни обръщат внимание, какъвто навик имат военните спрямо цивилните. Секретарката изчака две секунди, после каза:

– Можете да влезете.

Последвахме хер Уотърбъри в кабинета и на един метър от прага ни чакаше Албърт Тайгърман, изпънат като папагал върху стойка. Той незабавно подаде ръка на Уотърбъри.

Отделих малко време да проуча домакина и леко се изненадах, като открих, че съвсем не изглежда внушително – нисък, възпълен, с посребрена коса, дебели очила с рогови рамки, безизразно месесто лице и тънки устни. Срам ме е да призная, но приличаше на адвокат.

След като се ръкува с Уотърбъри, той каза:

– Марк... много се радвам да те видя отново. Чух, че вършиш стратотна работа горе.

След дълго и многозначително колебание непривикналият с подобна язвителност Уотърбъри отвърна:

– Е... и за мен винаги е приятно да те видя, Ал. Съжалявам, че поводът е... толкова мрачен.

– Нищо не можем да променим, нали? – Тайгърман се завъртя към нас. – А вие сигурно сте Дръмънд и Тран.

Като че можехме да сме други.

– Позволете ми най-напред да ви благодаря, че отделихте от ценно си време за среща с нас – каза Биан.

Тъй като не исках да остане с погрешното впечатление, че и аз смятам това за голяма услуга, веднага се намесих:

– Ако не възразявате, сър, бихме искали да започнем. – И добавих: – Несъмнено сте много зает. Всъщност Уотърбъри ни уведоми, че разполагаме само с пет минути.

Тайно се надявах да отвърне: „*Какво* е казал тоя глупак Уотърбъри?... Та нали един добър човек, който работеше за мен и отдаде целия си живот в служба на обществото, е мъртъв при загадъчни обстоятелства. Естествено, че разполагате с колкото време ви трябва.“ Но той не каза това. Само посочи късата заседателна маса до прозореца.

– Там удобно ли е?

Изглеждаше удобно и всички тръгнахме към масата. Тайгърман зае почетното място, Уотърбъри се настани от дясната му страна, а ние с Биан срещу него.

Тайгърман се повъртя на стола, после се приведе напред и рече:

– Марк ми каза, че е умрял един от нашите хора. Адски неприятно.

– Името на служителя е Клифърд Даниълс – отговори Биан. – През последните три години е работил тук, във вашата организация. Предполагаме, че го познавате.

– Да... да, името ми говори нещо. Ако го видя, със сигурност ще се сетя. – Той свали очилата от носа си, извади кърпичка и се зае да ги бърше. – Наистина адски неприятно...

След малко Биан попита:

– Кое е толкова неприятно, сър?

– Тази организация... кабинетът на заместник-министъра...

– Да?

– При нас работят общо деветстотин служители. Колкото и да ти се иска да познаваш всички тия чудесни хора... – Той повдигна очилата си в знак на безпомощност. – Е, как... този тъъ... Даниълс... как е станало?

– Все още се води следствие – уведомих го аз.

– Самоубийство – намеси се Уотърбъри. – Пръснал си е черепа.

– Ясно. – Тайгърман потропа с пръсти по масата. – И тъй, мистър Дръмънд, как бих могъл...

– Имаме само няколко въпроса. Най-общи. – Усмихнах се. – Майор Тран няма да ви чете правата или нещо подобно.

Той също се усмихна.

– Значи съвсем безобидно.

– Защо не?

Спогледахме се.

– Преди две седмици – казах аз – Даниълс е получил призовка да се яви идната седмица пред Подкомисията по разузнаването. Вие... знаехте ли това?

– Ами... чакайте да си помисля. – Той усилено се престори, че мисли. – Да... мисля, че знаех. Неколцина наши служители получиха подобни призовки. Адски неприятно...

– Неприятно?

– Нали знаете... – Той ме огледа, опитвайки се да прецени каква доза зелен хайвер бих поел. – Вашингтон е град на скандалите открай време... но с тая война, с политическото разделение в Конгреса, предизборното напрежение и, разбира се, шумотевицата в либералните медии...

Почвах да подозирам, че Албърт Тайгърман страда от някакво екзотично умствено заболяване, което не му позволява да довършва изреченията. Попитах:

– Можете ли да ми кажете защо Подкомисията по разузнаването е искала да разговаря с Даниълс?

– Бих искал да мога.

– Нямате ли представа?

– Те не споделят с мен. Не.

– Но... не знаете ли поне с каква работа се е занимавал Даниълс тук?

Много съм коварен!

Той се обърна към Уотърбъри.

– Би ли ми освежил паметта, Марк? Към кой отдел беше зачислен?

– Близкият изток и Южна Азия. Шеф на отдел.

– А... да. В такъв случай... ами сигурно е работил по нещо, свързано с войната в Ирак.

– Но не можете да ми кажете точно с какво се е занимавал?

– Чакайте сега... през бюрото ми преминават купища документи...

– Той пак се замисли, после направи измъчена физиономия и заключи: – Наистина не мога да кажа съвсем точно.

Тук вече не издържах.

– А не съвсем точно?

Той сви рамене. Безнадежден случай.

Озърнах се към Биан, която наблюдаваше втренчено лицето на Тайгърман. Тя каза:

– Преди това Даниълс е работил в армейското разузнаване. Познавахте ли го през онези години?

– За кои години става дума, майоре?

– Към края на осемдесетте и през деветдесетте.

– Ами... знам ли... в края на краищата срещал съм много хора от армейското разузнаване. Отдавна беше.

– Разбира се, сър. Но не е типично за професионални разузнавачи да заемат политически служби, нали?

– Не чак толкова. Може да е имал добри познания за региона.

– Дълги години е бил експерт по Ирак във военното разузнаване.

– Тъй ли? Значи ето ви отговора. През последните години Ирак станал... ако ми разрешите да използвам израз от бизнеса... бързо растяща индустрия в тази сграда. – Той се усмихна. – Може дори лично да съм одобрил прехвърлянето му.

– Но не си спомняте?

Тайгърман сви рамене.

– Може някой от нашите асистенти или завеждащ-отдели да го е познавал и да е препоръчал прехвърлянето. – Той пак посочи купищата документи върху бюрото си. – Аз не... да си го кажа направо, не мога да помня всичко, което подписвам, нали?

Сега бе мой ред.

– Днес следобед се срещнахме с бившата му съпруга.

– Ааа! Горката жена. Сигурно е съсипана.

– Напротив, много се зарадва.

– Ооо...

– Всъщност малко съм изненадан от вашата *реакция* спрямо трагичната новина.

– Нима? И защо?

– Мисис Даниълс ни съобщи, че с Клиф сте общували често по време на първата война в Залива. Твърдеше, че след това сте поддържали почти непрестанен контакт. Според нея сте били близки приятели.

Той очевидно се изненада.

– Приятели?

Бях забравил, че съм във Вашингтон. За да му помогна с непознатата дума, обясних:

– Хора, с които общуваме и ги помним след това. Хора, за чиято смърт скърбим.

Това го раздразни, както и трябваше, но той запази спокойствие.

– Тя спомня ли си някога да съм посещавал дома им? Или може би е идвала у нас и познава жена ми?

Не отговорих.

– В този град – обясни той – често се случва дребни чиновници... нали разбирате, да разкрасяват своята кариера пред съпругите си. Или пък съпругите да преувеличават значението на мъжете си. – Намигна ми. – Собствената ми жена мисли, че съм министър на отбраната. Обещайте да не я разубеждавате.

Той ми се усмихна и аз му се усмихнах. Леле, колко се забавлявахме.

След малко изтърси:

– Разбудихте любопитството ми, мистър Дръмънд. Върху какво точно смятате, че е работил този човек и как може да бъде свързано със смъртта му? Или с мен?

Бинго! Колкото и да е изтъркано, виновникът винаги опипва почвата. Трябваше да разбере какво знам; по-специално дали и как можем да замесим и него. Личеше си, че нещо го тревожи, и аз се замислих какво ли може да е то. Ами първо можехме да проверим телефонните данни за дома на Даниълс, за да разберем колко често са разговаряли и откога е започнала връзката им. Освен това можехме да се поразровим около въпроса как точно е прехвърлен Даниълс от военното разузнаване в този отдел.

Но какво толкова? Най-много да докажем, че Тайгърман ни е баламосвал, и евентуално да изясним до каква степен. Заобикалянето на истината във Вашингтон не е престъпление, а стълбичка към служебното издигане.

Погледнах Тайгърман и го уведомих:

– Боя се, че петте ни минути изтекоха. – Изправих се. – Благодаря ви за отделеното време. Ако се наложи, непременно ще ви потърсим отново.

Не звучеше като заплаха, но си беше откровено предупреждение и Тайгърман го разбра. Той стана, Уотърбъри и Биан последваха примера му. За момент Тайгърман ме погледна в лицето и каза:

– Мисля, че ще ви трябва един безплатен съвет, мистър Дръмънд.

Не се съдържах.

– Добре, защо не ми кажете кой уби Клифърд Даниълс?

Тайгърман изведнъж стана много нещастен. А Уотърбъри най-сетне получи възможност да разгърне манията си за преследване и кресна:

– Стига толкова, Дръмънд. – Погледна Тайгърман, за да се увери, че верноподаническата му изява е забелязана, и добави: – Полицията е убедена, че Даниълс се е самоубил. Но Дръмънд развива някакви диви и неправдоподобни фантазии, че може да е убит. Наредих му да не засяга въпроса в този кабинет.

Тайгърман се усмихна насилено.

– Няма нищо, Марк. – После се обърна към мен. – Значи смятате, че е убит? Защо?

– Да кажем, че вярвам в старата поговорка.

Той повдигна вежда.

– И каква е тя?

– Няма друго спасение от признанията освен самоубийството; но самото то е признание.

Той пак потропа с пръсти по масата.

– Много забавно. Но, мистър Дръмънд, вашата поговорка е за самоубийство, а не за убийство.

– Правилно. Но ако открием какво е трябвало да признае Даниълс, мисля, че ще открием и неговия убиец.

Това никак не го развесели.

– Може да откриете, че Даниълс е участвал в много деликатни дейности, свързани с военните действия. Нямам представа защо той... защо се е самоубил. Но се надявам да разберете и да подходите към онова, което научите, с цялата необходима дискретност.

Погледнах го, после погледнах Уотърбъри.

– Тъй като си раздаваме безплатни съвета... до утре сутрин смъртта на Клифърд Даниълс ще стане обществено достояние. Като фигура той представлява значителен интерес за медиите и журналистите ще се разровят – а те умеят да ровят. В правителството не липсват хора, склонни да споделят теориите и подозренията си. Готови ли сте за това? – Изчаках Тайгърман да осъзнае суровата реалност и продължих: – А сега имате ли да ни давате още някакъв „съвет“?

Той ни обърна гръб и тръгна към бюрото. Излязохме и докато вратата се затваряше, го чух да казва:

– Внимавайте.

12

Уотърбъри се върна в кабинета си, а ние с Биан тръгнахме по дългите коридори към изхода и северния паркинг. По някое време тя отбеляза:

– Не мисля, че мина добре.

– Самопризнание ли очакваше?

– Не. Но поне една пукнатина в бронята му щеше да е от полза.

– Той е професионален юрист и правителствен бюрократ. Ако каже истината, ще му изсъхне езикът. А как ти се стори като човек?

– Мисля, че се оказа по-хитър, отколкото предполагах. Много надменна и самоуверена личност, висока интелигентност... такъв тип не се плаши лесно. Не се издаде... почти до края. – Тя усети изненадата ми, че е забелязала подмолния ход и попита: – Защо виновните винаги опипват почвата?

– Внимавай. Може просто да е любопитен, разтревожен заради смъртния случай сред своите хора или пък да се чуди как ще реагира пресата.

– Наистина ли мислиш така?

Усмихнах се. Тя попита:

– Постигнахме ли нещо?

– Лично аз съм много доволен от неговата словоохотливост.

– Ще ми обясниш ли защо?

– За ловеца кротката плячка е винаги най-добра.

Тя кимна и се замисли.

– Добре казано. Китайска поговорка?

– Не, ирландска. От баба ми. – Тя се усмихна и аз отбелязах: – Ето кое е важното. Мистър Тайгърман потвърди, че има нещо за криене. Длъжни сме да допуснем, че и хора по-нагоре във веригата споделят тази тайна. – Погледнах я. – Например той и твоят шеф са замесени.

– Мислиш ли? – Тя се почеса по главата и направи гримаса. – Гледай ти... как не го усетих?

– Просто казвам да внимаваш какво ще разкриеш пред Уотърбъри. Неговата вярност е преди всичко към хората, които са го назначили.

– Знам. Какво следва сега?

– Нямам представа какво следва за теб. Аз съм гладен.

– Надявах се да го кажеш. Умирам от глад. – Тя помълча и попита:

– Какво ядеш обикновено? Сурово месо ли? – Това й се стори смешно и тя се разсмя. – Чакай да се сетя. Месо, картофи и бира, по това си падаш, нали?

– Позна, само че сбърка в подреждането.

– Чудесно. Знам идеалното място. Откарай ме до колата ми, после ме следвай. Заведението е само на три километра от апартамента на Даниълс.

Докато пътувахме, аз се обадох по телефона на Филип да обменим данни. Тя ми съобщи, че технически екип от Агенцията за национална сигурност работи трескаво по декодирането на съмнителните файлове. Посъветвах я да им звъни на всеки трийсет минути и да ги тормози по всякакъв начин. Тя сърдечно благодари за съвета как да си върши работата и ме попита как е минала срещата с Тайгърман. Разказах й, тя се разсмя, напомни ми да си пазя гърба и затвори. Филип не е от дребнавите началници – и затова я харесвам, – но ми мина през ума, че тя несъмнено знае колко могъщи и влиятелни хора може да подразни този случай. Хрумна ми още, че „пази си гърба“ може да означава: „настъпиш ли по мазола погрешен човек, оправяй се сам“. С тия хора трябва да се внимава.

Както и да е, открихме колата на Биан, тя потегли и аз я последвах до тесния паркинг пред невзрачен търговски център на Кълъмбия Пайк. Там спря и аз паркирах до нея. Докато слизах от колата, тя се приближи и подхвърли:

– Дано да обичаш виетнамска кухня.

Понечих да се върна в колата. Тя обаче посегна и сграбчи вратата, преди да я затвора. Разсмя се и каза:

– Идвай. Ще ти хареса, обещавам.

После с едно дръпване за рамото ме измъкна навън. Ама че яко момиче!

– Мразя риба.

– И аз. Рибите са отвратителни. Довери ми се.

Бях *наистина* гладен и с крайчеца на окоото си зърнах на две пресечки от нас спасителната златна арка на „Макдоналдс“. Тъкмо се готвех да хукна, когато Биан ме хвана за ръката.

– Ела. Познавам съдържателката. Двама клиенти ще й дойдат добре. – Помълча и добави: – Ще ти взема късметче.

– Това не беше ли в китайската кухня?

– Добре. Ще ти гледам на ръка.

Нелепият червен надпис над входа гласеше: „Щастлива виетнамска

кухня“.

- Как може храната да бъде щастлива? – попитах аз.
- Какво?
- Щастлива... там пише щастлива кухня.
- Я млъквай.

Прекосихме паркинга и влязохме в мъничко ресторантче; приличаше на долнопробна пицария – пластмасови маси, пластмасови столове, карирани покривки, но за търсачите на автентична азиатска атмосфера по стените висяха няколко пожълтели картини с лодки и дребни човечета, плевящи ориз в мъгливи блата. Миризмата беше непоносима. Казах на Биан:

- Викни ченгетата. Тук има труп.

Тя се разсмя.

– Това е рибен сос. Виетнамски деликатес. Изстискваш рибеното масло и го оставяш да зрее няколко седмици в затворена бъчва. Вкусът е много пикантен.

- А миризмата отвратителна.

– Нима говоря със същия храбрец, който смяташе за глезотия да ползва дезинфектант на местопрестъплението?

- Онова там беше само разложен труп.

Тя ме изгледа втренчено.

- Бъди любезен, иначе ще има още един труп.

Междувременно съдържателната забеляза Биан и заситни към нас. Прегърнаха се, размениха бързи целувки и почнаха да си бърбят на виетнамски. Трябваша ми няколко секунди, за да свикна с факта, че Биан говори този странен език с всичките му акробатични съгласни и древни съзвучия – все едно слушах как грамофонна плоча изведнъж се прехвърля от 33 на 78 оборота. Чудя се как ли им звучи нашият език.

След малко жената ни отведе до една маса в дъното, точно под голяма картина със сламени колиби на кокили, обитавани от дребни човечета със сламени чинии на главите. Нали разбирате, ако човек си отпуснеше въображението, направо би усетил как по врата му се стича пот.

Жената явно не говореше добре английски. Погледна ме и рече:

- Вие сяда... вие сяда... вие сяда...

Седнах, седнах, седнах.

– Тя е собственичката – осведоми ме Биан, после каза нещо на жената и тя се разсмя.

Беше някъде над шейсет и пет, облечена в национален костюм от алена коприна и се виждаше, че някога е била много красива, но е имала

тежък живот. Личеше по уморените очи, сбръчканото лице и провисналите рамене.

– Казах ѝ, че не обичаш риба – обясни Биан.

– Меко казано. *Мразя* риба.

– Тя те нарече типичен американец. Без вкусови рецептори.

Усмихнах се на старицата и я уведомих:

– Прадедите ми са ирландци.

Това, разбира се, обяснява голям брой човешки странности и недостатъци.

Биан преведе, жената мъдро кимна и отвърна с някаква забележка.

Биан се разсмя, отговори ѝ нещо и се обърна към мен:

– Тя каза, че познава ирландците. Кръвожадни диваци, долни пияници и печални поети.

– А ти какво ѝ каза?

– Че не си поет.

Размениха си още няколко думи и Биан се разкиска. Докато жената наливаше вода в чашите ни, Биан ме осведоми:

– Бил си много красив по типично европейски начин. – После добави: – Пита се дали си женен.

– О...

– Казах ѝ, че си молил много жени да се омъжат за теб. Всички са ти отказали.

Двете избухнаха в смях. Жените имат странно чувство за хумор.

После Биан обясни нещо на жената, която ме погледна и каза:

– Може... може.

После добави нещо на Биан и тя кимна. Жената изтича настрани и изчезна зад една врата – вероятно в кухнята, където превръщаха клетите риби в зловонни масла.

Погледнах Биан.

– Къде си учила виетнамски?

– Където се учи най-добре.

– В курсове по метода „Бърлиц“?

Тя се усмихна някак странно.

– В Сайгон. Там съм родена. – Взе салфетката и я разгъна на скута си. – Бил ли си във Виетнам?

Поклатих глава.

– Баща ми беше. На два пъти. Върна се с не твърде приятни истории за престрелки, мини и бомби. – След малко добавих: – Втория път бяха *стреляли* по него.

– Ясно.

– Как попадна тук?

– Дълга и много скучна история.

– Нищо, свързано с теб, не е скучно.

Тя ме погледна.

– Това комплимент ли беше?

– Смятай го за наблюдение.

– Е... баща ми беше офицер в южноvietнамската армия. Майор от елитните части. За него не беше като за американските офицери, които караха по дванайсет месеца и си отиваха. Той се би през цялата война. Цели дванайсет години.

– Страната си е била *негова*.

Тя кимна замислено.

– Не си била толкова голяма, че да си спомняш.

– Не, и не помня. С майка ми се оженили през шейсет и седма. Чакали... чакали... не искали да обричат дете на толкова жалко съществуване. Родена съм през седемдесет и трета година.

– Една година преди войната да свърши.

– Да свърши за Америка, искаш да кажеш. Не и за нас. А според мен той е знаел, че краят няма да бъде приятен. Но вероятно е решил, че са чакали твърде дълго... и... ако продължи да отлага... – Тя опипа пръчиците за хранене. – Странна мисъл. Винаги имам чувството, че съм зачената като проява на фатализъм.

Премълчах.

– Родителите ми са католици. И още по-лошо – майка ми е от богато семейство на земевладелци. Както по необходимост, така и по политически убеждения те били върли антикомунисти и знаели какво би означавала загубата. Баща ми се сражавал до самия край, до седемдесет и пета година.

– После емигрирал?

– Това... Не, това се оказало невъзможно.

– Защо не? Доста вьетнамци са емигрирали тук. Иди в Сан Диего. Канят се да го преименуват на Ня Диего.

– Имали са късмет.

– А които са нямали?

– Северняците имали много време за подготовка на нашествието. С помощта на шпионите си подготвили през войната дълги списъци на южноvietнамски офицери и политици, смятани от тях за корумпирани. Баща ми бил в списъка на хората, които се нуждаят от... официалният

израз е „промяна и превъзпитание“. Два дни след капитулацията бил откаран в лагер, за да се научи как да мисли в новия Виетнам.

– Съжалявам.

Тя отвърна малко неловко:

– Недей да се тревожиш. Било е много отдавна.

– Знаеш ли определението за „много отдавна“? – Явно не го знаеше, затова обясних: – В нечий друг живот.

Вместо отговор тя спокойно отпи глътка вода. След малко продължи:

– Е... майка ми останала в Сайгон още три години. Чакала. Като съпруга на предател за нея нямало работа в новата държава, а и никой не искал да си навлече гнева на властите, като я наеме. Не питай какво е трябвало да върши, за да оцелее.

Няколко секунди се гледахме мълчаливо.

– Разбери – каза тя, – отначало никой не знаеше къде са тези лагери, какво става в тях... Казваха ни, че не са наказателни колонии, а хуманни учреждения, за да помогнат на виетнамците да изградят единно общество, прекрасна нова нация. Звучеше тъй комунистически глупаво, че отначало всички повярваха.

– Получавахте ли вести от баща ти?

– Външните контакти бяха забранени – казваха, че това ще попречи на превъзпитанието.

– На колко години беше ти? Три... четири?

– На три, когато баща ми попадна в лагера. На шест, когато един негов приятел от армията дойде в Сайгон и ни намери. Току-що го бяха освободили от същия лагер. Каза, че баща ми е мъртъв от две години. За да вдъхнови другите непокорни затворници, доброволно приел да бъде пребит до смърт пред очите им.

– Ясно.

– Тогава си тръгнахме. Пристигнахме с последната голяма вълна бежанци – каза тя, сякаш това бе краят, а не началото на историята.

Не знаех как да реагирам. Като почти всеки американец не разполагам с мащаб, за да измеря страданията на БIAN. Най-близки до нейните преживявания бяха спомените за това как собственият ми баща участваше във войната – първия път в началото на шейсетте години, когато бях твърде малък, за да се боя за него или да осъзнавам какво би означавала смъртта му за малкия Шон.

Втория път беше през 1971 година – тогава бях вече на десет, мои приятели губеха бащите си, други бащи се завръщаха без ръце или

крака, трети си идваха духовно и емоционално променени. Тогава осъзнавах всичко. Никога няма да забравя деня, когато откарахме татко на международното летище „Дълес“ за полета до Сан Франциско, откъдето щеше да продължи за Югоизточна Азия. Помня напрегнатото лице на мама, помня как татко ме прегърна с всичка сила, преди да изрече проществените прощални думи: „Да слушаш и да правиш каквото ти заръча мама, инак ще се върна да те убия.“

Последва една година с дълги дни и безкрайни нощи. Всяка вечер предлагам същата изтъркана сделка, както много други хлапета в моето положение: мили Боже, върни татко здрав и никога повече няма да греша.

Е, както споменах, татко се прибра жив, макар и на носилка.

– А майка ти? – попитах аз.

– Още е жива. Спасиха нашата лодка на около сто мили от Филипините. Пътуването не беше... е, не беше приятно. – За момент тя извърна глава. – Няколко седмици лежахме в болница, после попаднахме в бежански лагер край Манила, преди американското посолство да ни уреди визи и самолетни билети за Америка. Много вьетнамци бяха пристигнали преди нас, главно в Южна Калифорния, Луизиана и около столицата. Държавният департамент избираше вместо нас. Така попаднахме тук.

Старицата излезе от кухнята, следвана от мършаво вьетнамско момче с лилава коса, обича на носа, пънкарски дрехи и треперещи ръце, държащи голям поднос. Вероятно родителите му също като Биан можеха да разкажат как са избягали от кошмара и са дошли тук, за да осигурят на сина си по-добър живот, хубаво образование и големи възможности. Като го гледах, бях готов да се обзаложа, че сега се питат имало ли е смисъл.

Младежът остави подноса на сгъваема стойка и двамата със собственичката почнаха да подреждат чинии по масата. Върху повечето имаше задушени зеленчуци и лепкав ориз, но две бяха пълни с нещо люспесто и ужасно зловонно. Хвърлих на Биан обвинителен поглед.

– Ти каза, че мразиш риба.

– Излъгах. – Тя се разсмя. – Вьетнамка съм. Естествено, че обичам риба.

Поне оризът изглеждаше донякъде годен за ядене и миришеше нормално.

Собственичката подхвърли нещо на Биан, а тя й отвърна. После ми преведе:

– Казва, че не предлага бира, защото няма разрешително за

алкохол. Но за избрани клиенти държи тайни запаси отзад, в хладилника. Ще донесе след малко.

Небесата почваха да се разведряват. Усмихнах се на жената, после на Биан.

– Моля те, предай ѝ моите най-сърдечни благодарности за гостоприемството. Кажй, че е безкрайно любезна.

Биан преведе това и жената се поклони. Добавих:

– Освен това, моля те, кажй ѝ, че има красива и много хитра дъщеря.

Биан извърна очи за момент. После пак ме погледна.

– Много си наблюдателен.

– Наследила си красотата от майка си.

– Е... благодаря.

Майка ѝ каза нещо, Биан я потупа по ръката и отговори. Майката ме погледна, после се върна в кухнята.

– Какво си казахте?

– Тя смята, че си добър човек, и има специална изненада за теб. – Биан добави с усмивка: – Казах ѝ, че нищо не разбира от мъже. Би трябвало да ти сипе отрова.

След малко майката на Биан се върна с чиния, върху която вдигаха пара два горещи сандвича от „Макдоналдс“. Остави я пред мен заедно с две кутии светена вода, благословена от папа Будвайзер.

Скочих и я прегърнах. Тя се разкиска и рече на дъщеря си нещо, което сигурно означаваше „Кажй на тоя ококорен идиот да ме пусне, преди да му тегля едно коляно в топките.“

Седнах и майката се оттегли. Биан набоде на вилицата парче риба и каза:

– Опитай мъничко от това. Много е вкусно.

– Не... благодаря.

– Сигурен ли си? Рибата е сладководна. Има различен вкус.

– Да не е плувала в уиски?

Тя се разсмя.

Известно време мълчахме, заети с храната. После тя попита:

– Какво си спомняш за Виетнам? Не за страната, а за войната.

– За мен това беше телевизионна война. Нали ме разбираш?

– Не. Обясни ми.

– Беше първата война, която нахлу в американските домове. През една цяла година от моя живот – годината, когато баща ми служи там за втори път – бях залепнал за екрана. Искях да го видя по телевизията, но

така и не успях. Разбираш ли?

– Не разбирам. За мен бе достатъчно да изляза в задния двор и виждах проблясъците на оръдията.

– Една вечер мой приятел наистина видя по Си Би Ес как баща му пада прострелян.

– Мъртъв?

– Ранен. Но за повечето американци онази война, както и сегашната, беше просто част от вечерните новини между поредния нашумял съдебен процес и прогнозата за времето.

– Телевизията и медиите ли я направиха непопулярна?

– Войните никога не са били популярни.

– Знаеш какво имам предвид. В една историческа книга прочетох, че за една вечер Уолтър Кронкайт е нанесъл по-големи поражения, отколкото цялата офанзива Тет.

– Медиите и телевизията разголиха истината – нежелана и неприятна, но важна истина. В много отношения бяха предубедени и безотговорни... но си мисля, че направиха повече добро, отколкото зло, казваха повече истини, отколкото лъжи. А за голямата истина бяха безпогрешни.

– Коя истина?

– Бяхме се замесили във война, която не възнамерявахме да спечелим. Също като секс, в който никой от двамата не изпитва оргазъм – накрая някой трябва да се оттегли.

– Много... своеобразно обяснение.

– Мисля да напиша учебник по политология.

– И сигурно ще го продават под рафта, в затворен плик? – Отхапа от рибата, после се пресегна, взе бирата ми и отпи солидна глътка.

– Мога да ти поръчам цяла бира – казах аз. – Собственичката много си пада по мен.

Тя се разсмя. Изведнъж се погледнахме в очите.

Аз пръв извърнах глава – все някой трябваше да го стори, преди играта да загубее.

Очевидно някак почвахме да се сближаваме. Тази жена излъчваше чувственост и неосъзната сексуалност, която ми действаше много силно. Нямам представа защо, но сякаш и тя ме намираще за привлекателен. Разбира се, не обичам да посягам на чужди приятелки. Връзките ми с жените са трудни и без допълнителни усложнения. Но понякога допускам отклонения от правилото.

Когато обаче прекрасният принц служи на родината и е заминал

отвъд морето да се сражава с нашите врагове, категорично слагам точка. Права го в знак на патриотизъм. Ако не друго, ние в тила можем поне да не им закачае дамите. Освен това годеникът си има пушка и знае как да я използва.

Биан очевидно също усети, че си играем с огъня, защото веднага насочи разговора към по-безопасни теми. За момент извърна очи, после каза:

– Защо американците загубиха воля за борба във Виетнам? Петдесет и осем хиляди убити. Стотици хиляди осакатени.

– Може би защото някой най-сетне попита има ли смисъл да ги правим петдесет и девет хиляди.

– И все пак... бяхте платили твърде скъпа цена. Как можяхте да хвърлите всичко на вятъра?

– Все още се мъчим да си отговорим на този въпрос. Мисля, че знаеш това.

– Отговорът е важен.

– За теб може би. За повечето от нас войната свърши преди трийсет години. Мъртвите са погребани и оплакани, оцелелите им издигнаха паметник. – Помълчах и добавих: – За повечето американци това е кратка и объркана глава от един дълъг учебник по история.

– Наивен отговор.

– Добре. Аз съм си наивен.

Тя остави вилицата и ме изгледа втренчено.

– Не си. Познавам те само от един ден, но... ти си по-умен и проникателен, отколкото искаш да изглеждаш.

– Яж си рибата.

Биан се усмихна.

– Хей, не съм казала, че си деликатен.

Тя ми допи бирата. Отворих втората кутия.

– Аз стоях от другата страна на това решение – каза Биан. – Баща ми плати с живота си. Майка ми едва оцеля. Огледай се – виж какво бъдеще получи.

– Щастлива ли е?

Биан повтори въпроса ми, после сякаш задълго се замисли над него.

– Отвори виетнамски ресторант и след почти три десетилетия едва-едва говори английски. Какво ти подсказва това?

– Че не иска да умре тук.

– Копнее за своя народ. Сестра ѝ управлява едно сиропиталище край град Хо Ши Мин. Ние с майка ми ѝ пращаме всеки цент, който

можем да отделим. Това момче, кухненският помощник... то е от там.

– Огорчена ли си?

– Аз... не. От щастливите имигранти съм. Свикнах с Америка и тя ме прие. – Явно не й се говореше повече, защото пак смени темата и попита: – Ами Ирак? Може ли историята да се повтори?

– Защо да се повтаря?

– Има очевидни прилики... исторически аналогии.

Посегнах и взех бирата си от ръката ѝ.

– Всяка война е различна. Приличат си само по едно: всичките са гадни и загиват добри хора.

– Прекалено опростяваш.

– Не и ако сред мъртвите си ти или някой твой близък.

– Знаеш какво имам предвид. Много хора вярват, че сме нахлули в Ирак с измислен повод, че правителството е лъгало, че войната трае твърде дълго и даваме много жертви... явно нещата не се развиват според очакванията. Обещаваха кратка и проста война. Тя се оказа сложна и кървава. Прилича на Виетнам, нали?

– Онова беше тогава, а това е сега. Бяха други времена, друг свят, друга Америка. Страната воюваше сама със себе си – негри срещу бели, млади срещу стари, закостенелият ред срещу новото. Една гадна война в чужбина просто ни дойде в повече.

– Ами ако открием, че Клиф Даниълс е направил нещо наистина лошо? Нещо наистина глупаво?

– Например?

– Нямам представа. Но погледни в какво е бил замесен. Както сам спомена преди малко, виж какво и с кого е работил. – Тя отново взе бирата ми и я пресуши. Върна ми празната кутия. – Този случай много ме изнервя.

– Този случай изнервя много народ. Ще открием каквото има за откриване, пък да става каквото ще. Не е наша работа да пресмятаме или променяме политическите последствия.

– Сигурен ли си, че постъпваме правилно?

Преди да отговоря, мобилният ми телефон зазвъня. Измъкнах го от джоба си и отговорих. Беше Филип, която ме уведоми без предисловия:

– Идвай тук незабавно.

– Къде е това „тук“?

– В кабинета ми. Пристигнаха файловете. – Тя въздъхна дълбоко. – Положението е... по-лошо, отколкото си представяхме.

Биан ме последва с колата си – малка и симпатична зелена Мазда за бедни момичета. Включих радиото да чуя вечерните новини в осем.

Говорителят изреди резултатите от последното проучване на общественото мнение за предстоящите президентски избори, до които оставаше само седмица. И то както десетината преди него сочеше, че нацията е разделена наполовина и резултатът трудно може да се предскаже.

Самодоволният говорител на президента се включи в ефир и описа данните като зашеметяваща победа за своя лагер, тъй като след почти четири години на власт шефът му е успял да раздразни само половината електорат.

Също тъй самоувереният говорител на противниковия лагер изпълзва равно количество време, за да провъзгласи триумфа на своя човек, тъй като дори и след две години активна кампания половината електорат все още не осъзнава колко смрадлива гадина е той.

Но може би преразказвам думите им не съвсем точно.

Според мен се очертаваше всичко да виси на кантар до последния момент, тъй че и най-дребната политическа пръдня можеше да тласне изборите в едната или другата посока. Чудех се дали големият човек в Овалния кабинет вече е уведомен за смъртта на Клифърд Даниълс – вероятно да, и също тъй вероятно някъде в сутерена на Белия дом мрачни мъже си блъскаха главите над ситуацията.

Следващата новина беше банална и кратка. В шиитския град Кербала на юг от Багдад избухнала кола-бомба. Шейсет души убити и над трийсет ранени. На друго място, северно от Багдад, трима американски морски пехотинци били убити от крайпътна бомба. Сетне говорителят се захвана с времето – студено и влажно в близките дни, – което напълно съвпаднаше както с гледката зад стъклото, така и с моето настроение.

Припомних си спора отпреди малко и ми хрумна, че аз също проявявам безразличие към тия непрестанни вести за смърт и унищожение в Ирак. Това напомня китайското мъчение с капки вода – или преставаш да им обръщаш внимание, или се побъркваш.

Но Биан, която бе служила там, бе губила бойни другари и годеникът ѝ също служеше там, нямаше този избор. За нея безразличието бе просто невъзможно. Както и за неколкостотин хиляди семейства, които

през идните дни щяха да трепват при всяко позвъняване на вратата, очаквайки с ужас да видят на прага офицер с трагичната новина, че един от мъртвите пехотинци е тяхното момче.

Както и да е, когато пристигнахме, Уил и Джон висяха в кабинета на Филис. Имаше и трети гостенин, чиято майка навярно бе познавала бащата на Уил – приликата бе потресаваща.

Филис ни представи на този нов господин, чието име се оказа Самюъл Елкинс от Отдела за външна поддръжка на Агенцията за национална сигурност, каквото и да означаваше това.

Самюъл (не Сам, подчерта той) отдели малко време, за да обясни на мен и Биан с какво си изкарва хляба. Не че особено ни интересуваше. Накрая предложи:

– Хайде да седнем и да ви изложим какво открихме.

Седнахме.

По средата на заседателната маса имаше две купчинки хартия, всяка дебела десетина сантиметра. Трета купчинка лежеше пред Филис и по разместените и омачкани краища на листовите личеше, че вече е изчетена и осмислена. Но преди любопитството ни да бъде задоволено, трябваше да изслушаме обичайните и задължителни самохвалства.

– Най-важното е, че имате късмет – обобщил Самюъл. – Познаваме кода, използван в компютъра на Даниълс. Патентът принадлежи на НЕМОД – малка компания със седалище близо до Сан Франциско.

Очевидно с Тим вече си бяха говорили за мен, защото той се озърна в моя посока и уточни:

– Ще ви спестя техническите подробности, освен когато се налага да обясня нещо.

– Мога да убия човек с голи ръце – уведомих го аз. – Тъй че, моля ви, колкото се може по-малко обяснения.

Всички се изкискаха. Голям веселяк съм.

Самюъл продължи:

– НЕМОД създава и поддържа системи за безопасен обмен на информация в различни организации. Плащаш им доста солена месечна такса, посочваш участниците в групата за обмен и те ти пращат програми за кодиране и декодиране, които зареждаш в компютъра си. Пряката връзка между кореспондентите минава през сървърите на НЕМОД. Сигурността е гарантирана.

Биан отбеляза:

– Затворена система, нали?

Самюъл кимна.

– Точно затова имате късмет, че се сдобихте с този компютър. На практика няма начин съобщенията да бъдат засечени и прочетени. – Той ме погледна и предположи: – Притежателят на компютъра навярно е имал опит в контраразузнаването.

Никакво „навярно“, мой човек. Но Филис побърза да смени темата и се обърна към мен.

– НЕМОД работи предимно в частния сектор. Между другото сключва с клиентите много строги договори за поверителност. Но след като с директора си поговорихме дружески, той прояви разбиране.

Самюъл трябва да бе чул техния разговор, защото се разсмя и подхвърли:

– След като Филис му натри... така де, след като си поговориха, изпратихме файловете на НЕМОД, а там бързо ги декодираха и ни върнаха съдържанието.

Проявявайки нетърпението, което изпитвах и аз, Биан се пресегна през масата и попита:

– Може ли да ги видя?

Той кимна и двамата си взехме по един купчинка съобщения – едни кратки, други дълги и многословни. Всички бяха на английски.

Прелистих първите страници. Изглеждаше, че цялата кореспонденция е между двама души с кодови имена Кръстоносец Едно и Кръстоносец Две.

Изчетох първите няколко съобщения. Започваха със сърдечни поздравии, дружески приказки и клюки, после преминаваха към съществено. Стилът беше неофициален, а тонът подсказваше, че двамата са добри познати, може би дори приятели. Цитираха се множество арабски имена и иракски организации, които не ми говореха нищо.

Обърнах се към Биан, която бе надвесена над своята купчинка.

– Познаваш ли някого от тези хора?

– Да, много от имената ми изглеждат познати. Предимно висши иракски политици и религиозни водачи.

В този момент Филис се обърна към Тим, Джон и Самюъл.

– Сигурна съм, че вие тримата си имате по-важни неща за вършене.

Те охотно си събраха багажа и напуснаха, без да чакат втора подкана. Всъщност Филис им направи голяма услуга и мисля, че те го знаеха. Ако по-късно бъдеха призовани за свидетели, можеха чистосърдечно да кажат, че са излезли, преди да стигнем до кирливите ризи. Ако имах поне капка ум в главата, трябваше да ги последвам. Но бях любопитен. А всички знаем докъде води любопитството.

Продължих да чета. Ако се съдеше по стила и езика, писмата от Кръстоносец Едно до Кръстоносец Две бяха дело на американец по рождение – вероятно Клиф Даниълс.

Кръстоносец Две владеше английския сравнително добре и имаше доста богат речник, но от време на време бъркаше глаголните времена и някои идиоми. Следователно този език не му беше родният.

Не видях на писмата дати, нито заглавия. Според съдържанието обаче първите трийсетина изглеждаха свързани с един и същ период.

Първоначалните съобщения на Кръстоносец Едно осведомяваха Кръстоносец Две за събитията и настроенията в кабинета на военния министър, Държавния департамент, а понякога и в Белия дом. Някои фигури – между които имаше твърде известни личности – се споменаваха и обсъждаха поименно. Две от най-често срещаните имена ми бяха познати до болка: Хършфийлд и Тайгърман.

Споменаването им обикновено беше свързано с текущи поръчки за идеи и сведения от Тайгърман или Хършфийлд, както и специални инструкции за Кръстоносец Две. Имаше например нареждане от Хършфийлд до Кръстоносец Две да се срещне с двама служители от временните власти на Коалицията в Багдад и да ги свърже с видни шиити от Кербала. В друго послание Тайгърман заръчваше Кръстоносец Две да прехвърли десет милиона долара от оперативната си сметка на друга, посочена малко по-долу. И тъй нататък.

Първоначалните известия от Кръстоносец Две бяха свързани предимно с неговото участие в текущите събития в Ирак, включително личната му борба да създаде свои собствени въоръжени отряди – набиране на хора, снабдяване, оръжия, обучение и така нататък – и напредъка в усилията да си осигури политическа подкрепа.

Биан погледна към Филис.

– Знаете ли кой е Кръстоносец Две?

Филис отговори с леко раздражение:

– Да, Махмуд Шараби. Продължавайте да четете.

Взех остатъка от моята купчина, някъде около сто и петдесет листа, и ги разделих на две равни части: изпратените от Кръстоносец Едно и тези от Кръстоносец Две.

Откровено казано, почвах да губя нишката. Често ми е трудно да помня дори американските имена – а всички тия арабски названия и вътрешни клюки за Вашингтон и Багдад не ми говореха нищо. Освен това повечето писма съдържаха отговори на запитвания и ставаха малко по-разбираеми, когато слагах двата листа един до друг. Не съвсем ясни.

Само малко по-разбираеми.

Някъде след първата трета от купчината обаче тонът, настроението и позициите почнаха да се променят – отначало едва доловимо, после гневът и подозренията пускаха корени и набираха сила. Времето вероятно беше някъде след средата на първата година от окупацията. Даниълс все по-яростно обвиняваше Шараби, че преди войната е подавал съвети, обещания и разузнавателни сведения, които не са се оказали верни. Многократно се споменаваха посочени от Шараби и неговите приятели иракски военни складове и заводи, които американските военни претърсвали до основи и за свой срам не намирали нито следа от бацили, вредни газове или радиоактивни материали.

Отначало Шараби отговаряше със самоуверени съвети да търсят по-добре – доказателствата са там, Америка и светът скоро ще видят с очите си гнусните технологии и химически смеси, които са предсказали той и неговите приятели. По някое време дори използваше интересен афоризъм: „Упорството е майка на изобретателността“. По-нататък обаче променяше тактиката и почваше да обвинява ту някой си Али, ту Мустафа, като настояваше, че най-добросъвестно е предавал онова, в което са му се клеи.

Към средата на купчината доверието и дружбата между двамата очевидно се разклащаха; встъпителните приветствия ставаха по-кратки и хладни, а езикът на текста – официален и конкретен, без разговорни нотки. Вече не бяха добри приятели, споделящи едно изумително приключение. Преобладаваха темите за трудни преговори, заплахи и контра-заплахи – Шараби напомняше на Даниълс колко е важна ролята му за американската окупация. Даниълс пък напомняше, че без американските пари и поддръжка Шараби е гола вода, спукана му е работата и тъй нататък.

Хрумна ми още нещо – по време тези послания съвпаднаха приблизително с писмата на Даниълс до бившата му съпруга Тереза. Явно в този момент той почваше да усеща как ледът под краката му се пропуква и отчаяно размахваше ръце в търсене на опора – предаден, гневен, прегазен от събитията, озлобен и готов да си изкара яда върху когото и да било.

Погледнах часовника си. Десет вечерта. Станах и се разкърших.

Макар и двойно по-стара от мен, Филис изглеждаше удивително бодра, без нито една гънка по костюма и с идеална прическа, сякаш току-що излизаше от фризьор.

Биан не само изглеждаше също тъй свежа, но и някак успяваше да

се съсредоточи върху своята купчинка, прелиствайки страниците една след друга. Може би се дължеше на рибата. Зачудих се дали и Филип не яде риба.

Филип видя, че съм станал, и ме попита:

– Какво мислиш?

– Даниълс пише като човек, който току-що е узнал, че жена му се чука с брат му.

Без да обръща внимание на грубото ми сравнение, тя отново попита:

– Разбираш ли какво четеш?

– А дали искам да разбера? – отвърнах аз не съвсем на шега.

Тя се вгледа в мен.

– Обясненията ще дойдат после. Край на почивката. Сядай и чети.

Между другото Филип е търпелива и кротка като библейския Йов. Собствените ми родители, колкото по-възрастни стават, толкова по-малко сдържаност забелязвам у тях. Не искам да кажа, че носят памперси, изкуфяват или нещо такова. Но имат склонност да дрънкат първото, което им хрумне. Понякога става много досадно – например майка ми започва всяко телефонно обаждане с изтъркания въпрос:

„Имам ли вече внучета?“ На което неизменно отговарям: „Не и с твоята фамилия.“ Татко приема това за бунт. Мама проверява дали още има начин да си осиновят дете.

Както и да е, Филип изглеждаше необичайно напрегната и може би леко развълнувана, а търпението ѝ определено почваше да се изчерпва.

Около пет минути по-късно чух как Биан промърмори:

– Божичко!

Филип отвърна с известно облекчение:

– Е... най-сетне.

Биан вдигна една страница пред лицето си и я загледа с нескрито изумление.

После плъзна страницата по масата в моя посока. Писмото беше от Шараби и започваше с една от постоянните теми – оплаквания от некадърността на американските войници като окупатори. Някъде към средата прочетох:

Сам виждаш, че моето положение стана крайно несигурно и опасно. Моите иракски братя шиити не ми вярват. Садр и Систани правят всичко възможно да ме изместят като водач на шиитите, защото ме смятат за страхливец, който е избягал от най-

страшните години под властта на Саддам, а сега работи за американците, без да проявява вяност към родината. По улиците ме наричат американска марионетка, блюдолизец на Пентагона и още по-лоши неща, които не бих си позволил да повтора. Всичко е тъй ужасно и безкрайно срамно. То представлява сериозен проблем за мен и ти трябва да разбираш, че е голям проблем и за теб, братко. Америка е моята втора родина и аз наистина съм вашият най-добър кандидат за водач на страната. Ти някога го разбираше и навярно все още го разбираш, нали? Знам, че губя доверието ти, но погледни в сърцето си и там ще ме видиш все още като добър приятел.

Срещнах се с хората, които ти описах по-рано – онези персийци от Техеран, които казват, че не харесват Систани и Садр. Те имат свои агенти в иранските разузнавателни служби и ми обещаха, че може да има размяна на информация, която ще бъде извънредно полезна за мен, за теб и за тях. Искам да си възвърна твоето доверие и знам, че трябва да ти осигуря нещо, което ще те върне в прегръдките на Томас и Албърт.

Съжалявам за неприятностите, които ти навлякох. Макар че навярно си спомняш – не аз предизвиках тия ужасни притеснения с фалшивите данни и неверните обещания. Направиха го хора, на които се доверявах, а ти също се срещна с част от тях и им повярва.

Но моите приятели в Техеран имат информация, която могат да ми дадат, и обещават, че тя ще има огромна стойност за вас – както за вашите войници тук, така и лично за теб, мой скъпи приятелю.

За жалост те настояват да им дам нещо в замяна, нещо също тъй важно. Уви, това е страна на пазарите – щом получаваш, непременно трябва и да дадеш. Затова оставям на твоя блестящ ум да реши какво мога да предложа на иранските си приятели. Лошо е, че не можем да го обсъдим по телефона, без да ни чуят ушите на вашето правителство, но трябва да ми повярваш, че онова, което предлагат, надхвърля и най-дръзките ти мечти.

Биан ми подаде няколко допълнителни страници с размяна на послания относно условията на сделката. Даниълс яростно се оплакваше, че Шараби винаги го прецаквал, съсипвал професионалната му репутация, унищожавал кариерата му, а сега неговите шефове Тайгърман и

Хършфийлд заплашвали да го уволнят, ако не спаси положението. Според Даниълс нещата се свеждаха до следното: Шараби го е забъркал в кашата и сега му дължи голяма услуга – нещо изключително, и то без никакви допълнителни условия.

Според мен Даниълс демонстрираше отчаянието си, а Шараби разбираше това и лукаво използваше ситуацията. Във всеки отговор той упорито настояваше, че трябва да има сделка, и хитро затягаше примката още по-здраво. Обещаваше разузнавателни данни, които ще превърнат Даниълс в истински герой – голям удар, който ще му възвърне благоразположението на шефовете.

Вдигнах глава и попитах Биан:

– Ти познаваш тамошните условия. По кое време...

– По кое време са писани тези неща ли? О, предполагам – тя се замисли... – преди пет... най-много шест месеца. Някъде по времето на пролетния шиитски бунт.

Филис стана, отиде до бюрото си и каза:

– Да, там някъде. – После попита през рамо: – Разбирате ли пълния смисъл на това писмо? – Потвърдихме, че разбираме, и тя вдигна един лист. – Това писмо липсва във вашите купчини. Извадени бяха и още няколко. В едно от тях Шараби разкрива на Даниълс какво предлага. – Тя направи театрална пауза и ни уведоми: – Той твърди, че иранското разузнаване знаело името, а вероятно и местонахождението на човека, осигуряващ финансови средства за най-жестокото крило на шиитските бунтовници. Тази информация щяла да бъде предадена на Даниълс само след като иранците узнаели какво може да им предложи. Сега ще ви покажа отговора на Даниълс.

Тя подаде страницата на Биан, която я изчете и плъзна листа към мен. Посланието от Даниълс до Шараби бе кратко и недвусмислено:

Нека да сме наясно – прецакаш ли ме, мъртъв си. Това не е празна заплаха. Заложил съм си главата. Ако не стане, мъртъв си. Това е.

Ти настояваше за нещо важно, нещо, което иранците отчаяно искат да научат – ето го. Агенцията за национална сигурност е пробила разузнавателния им код. От самото начало на войната четат най-строго пазените им тайни.

Сигурен съм, че разбираш колко ценна е тази информация за тях. Сигурен съм също така, че знаеш какво ще се случи с мен и теб, ако някой узнае откъде е изтекла.

Някой бе замазал с черен флумастер следващите десетина реда – на езика на Управлението това се нарича „редактиране“. Зачудих се какво ли има в тях. Понякога го правят, за да защитят важен източник на информация; по-често обаче означава, че институцията гледа да се предпази, като прикрива позорните си провали. Ех, да можех да направя същото с някои периоди от живота си.

Биан бе свела очи към масата. След малко изрече замаяно:

– Осъзнавате ли какво е извършил мръсникът?

Филис явно осъзнаваше. Както и ние. Държавна измяна.

За да спаси разклатената си кариера, Клиф Даниълс бе предал на вражеска държава огромна и много опасна тайна. Не знаех дали разбирам всичко, а и не разполагах нито със специални познания, нито с данни за тамошната обстановка, за да оценя положението изцяло. Но бях наясно с едно: срещу името на някакъв терорист Клифърд Даниълс бе предал на Шараби, а чрез него и на иранците факта, че ние разшифровахме и четем най-секретните им комуникации. Отгоре на всичко сделката дори не бе изгодна. Разбирате ли, Клиф Даниълс се оказваше не само предател, но и глупак.

Но вместо да отговори на Биан, Филис се обърна към мен:

– А сега ми върни страницата.

Върнах я, твърдо уверен, че повече няма да види бял свят.

Дълго мълчахме. Мисля, че и тримата бяхме зашеметени.

Що се отнася до Филис, няхах представа какви мисли прелитат през главата ѝ. Но предчувствах – или при дадените обстоятелства би трябвало да кажа следчувствах, – че още когато ме прати сутринта в апартамента на Даниълс, тя е очаквала да се случи нещо подобно.

Може би не точно това. Но нещо подобно.

Колкото до Биан, сигурен бях, че мисли същото като мен. Клифърд Даниълс имаше късмет; някой ни бе изпреварил. Ако ни беше паднал в ръцете, щеше да си мечтае за куршум в черепа.

Филис се изправи и тръгна към вратата. Мимоходом подхвърли зловещо:

– Има кой да ви обясни всичко.

После излезе.

Обикновено, когато има престъпление, с чудесата на съвременната криминалистика и патология тръгваш от момента след престъплението в обратна посока; възстановяваш, анализираш и свързваш уликите, защото частите трябва отново да станат едно цяло, защото това цяло е човешка личност, чиито пръсти са оставили издайническите отпечатьци,

по чиято кожа има следи от ноктите на жертвата, която е блъсната от балкона, за да се разбие на тротоара двацет етажа по-долу.

Но когато престъплението е бюрократично по произход и същност, имаш работа със съвсем друг престъпник и други улики. За да стигнеш от А до Я, следваш заобиколен път, например от М до Я, после обратно към А и накрая до М. Вместо труп и следи имаш дълга верига от документи, думи, мисли и изрази, които, след като се сглобят, разкриват престъплението.

Сега двамата с Биан знаехме категорията на престъплението – предателство, самоличността на престъпника – Клиф Даниълс, и дори имахме най-обща представа за мотива – идиотизъм, подхранван от безумни амбиции. Оставаше да разгадаем убийството, макар че то изведнъж почна да ни се струва последна грижа.

Някои грехове са по-големи от други, независимо че нарушават едни и същи Божии заповеди. Например „Не убивай“ – всички оттенъци са грижливо описани и оценени в наказателния кодекс: предумишлено убийство, непредумишлено убийство, убийство по непредпазливост и тъй нататък. Но когато убийството е част от масово изстребление, когато е едно от хиляди или милиони, тия термини не подхождат – те стават твърде снизходителни, твърде морално плитски и опрошаващи.

Такъв изглеждаше и сегашният случай. Биан знаеше това, аз също го знаех; бяхме надникнали като Алиса в заешката дупка и виждахме глупака със смахнатата шапка, а без съмнение някъде наблизко Туидълди, Туидълдум и Чешърският котарак биеха тъпаните. Погледнах празния стол на Филипс и се запитах каква ли ще е ролята на Царицата в цялата тази история.

Биан се размърда на стола.

– Взе да ме хваща параноята.

– Искаш ли да се оттеглиш?

– Не. А ти?

– Да. Но вече е късно.

След малко тя попита шепнешком:

– Ами Филипс... мога ли да й вярвам?

– В никакъв случай.

Тя се вторачи в мен.

– Ти вярваш ли й?

Това бе съвсем различен въпрос и аз отговорих:

– Понякога.

– Вярваш ли й в момента?

– Целите ѝ може да не съвпадат с нашите.

– Защо?

– Защото сегашната администрация не се погажда с ЦРУ. Вероятно си чела слуховете и клюките в пресата.

– Да.

Тя се замисли задълго. Изчаках я, после казах:

– Знаеш какъв лов падна в търсене на виновника, дето не е предотвратил единайсети септември. Знаеш, че Белият дом и Пентагонът стовариха всичко върху Управлението. Сега Сенатът разследва как разузнавателната мрежа е пропуснала неверни сведения за Ирак. Администрацията вече побутва вината насам. Пентагонът също. На хората в Лангли взе да им писва.

– Това да не е част от някаква административна вендета?

– Мисля, че всичко, което видяхме, е автентично. Но сега трябва да се запитаме *защо* ни позволиха да го видим.

Тя мълчаливо се втренчи в мен. Продължих:

– Мисля още, че каквото извършим, какъвто подход към случая...

Вратата изведнъж се отвори и аз млъкнах.

14

Филис се връщаше, следвана от някакъв мъж.

– Това е Дон – уведоми ни тя.

Явно Дон си беше загубил някъде фамилното име. Той прекоси стаята и се ръкува с мен. После и с Биан. Забелязах, че не побърза да пусне ръката ѝ.

Беше висок над метър и деветдесет, строен, с пружинираща атлетична походка. Приблизително на моята възраст, в отлична форма, със зализана назад гъста черна коса и доста приятен на вид.

Естествено, името му не беше Дон. И естествено, можехме да смятаме, че тази среща изобщо не се е състояла.

– Къде работите? – попитах аз.

Дон се усмихна.

– Колеги сме. В Управлението. Повече не ви трябва да знаете.

Освен административните служители и кадровите политически надзиратели в Управлението работят предимно анализатори и оперативни работници. Като цяло анализаторите имат съвсем банална външност: очилати, интелигентни и нека не ми се обиждат... облечени като университетски професори.

Освен това анализаторите имат по две имена.

Дон беше издокаран със син кашмирен костюм по поръчка, черни италиански мокасини, широка вратовръзка от розова коприна с безупречно вързан възел и също тъй розова кърпичка в джобчето. Искаше ми се да му кажа, че истинските мъже не са *длъжни* да носят розови вратовръзки.

Но фактът, че харчи твърде много за дрехи, бе вторична улика. Издаваше го цялостното поведение – самодоволно и пресметливо. Плюс това имаше студени кафяви очи.

Мнозина от тия оперативни типове смятат, че са неустойими за дамите и може би малко се подразних, когато задържа ръката на Биан в своята. Така де, вероятно в момента годеникът на горкото момиче водеше ръкопашен бой с банда кръвожадни фанатици на някоя тясна багдадска уличка, а Дон Хубавеца се мъчеше да я вкара в леглото. Мръсник.

Както и да е, Дон седна на председателското място, а Филис се върна зад бюрото си. Тя спомена две-три неща за Дон: диплома по арабистика от елитен колеж, отлична кариера, способност да прескочи

небостъргач, стига малко да му се помогне, и тъй нататък. Накрая обобща:

– Дон има богат опит с Ирак още от времето преди първата война в Залива. Той е високо ценен експерт и лично познава Махмуд Шараби. – Изчака миг, преди да добави: – Понякога е работил с Клифърд Даниълс.

Дон потвърди всичко това с кимване и лигава усмивка. Сигурно щеше да реагира по същия начин и ако Фелис ни беше уведомила, че е импотентен идиот с мозък колкото бобено зърно.

Сега дойде неговият ред и той ни огледа.

– Откровено казано, никак не ми е приятно да обсъждам въпроса с вас. Разбирате ли? Но директорът заповяда... затова... – Той направи дълга пауза, после добави: – Ще ви кажа само толкова, колкото смятам, че е необходимо да знаете.

Съвсем логично попитах:

– Как ще разбереш колко е необходимо да знаем, Дон?

– Ще разбера.

Усмихнах му се.

– Значи, ако Управлението е оплело конците, сведенията стават секретни и няма да ни ги кажеш, нали?

Естествено, Дон не отговори. Изглежда ме с безизразна физиономия и предложи:

– Дали да не почнем от вашите въпроси?

– Добре. Имаше ли мерене на мускули между Управлението и Пентагона относно Ирак?

– Между Управлението и Пентагона имаше разногласия по редица въпроси. Кой да контролира разузнаването? Колко сили да хвърли Управлението за подкрепа на войската, колко за политиците? Оттам се започва всичко. – Предложи ни доста сносна имитация на усмивка. – И няма край.

– Забрави да споменеш Ирак.

Усмивката му изчезна.

– Бъди по-конкретен.

– Добре. Имаше ли разногласия между ЦРУ и Министерството на отбраната по въпроса дали да нахлуваме в Ирак?

– Да.

– Би ли описал тези разногласия?

Той пак се усмихна, което естествено означаваше: „Майната ти.“

Аз също се усмихнах и попитах:

– Тия разногласия засягаха ли въпроса дали Саддам разполага с

купища забранени оръжия?

– На тази тема дори в Управлението... да, имаше... разногласия. Като цяло смятахме, че може би има оръжия, но с една задължителна уговорка.

– Каква?

– Не гарантираме за информацията. Който я приеме, сам да си бере грижата.

– Не ни ли будалкаш, Дон? Според новинарските емисии директорът лично беше уверил президента, че има оръжия.

– Може би да, може би не. Директорът обаче не е Управлението. Той е само временна фигура.

– Все още не разбирам.

– И той не разбираше – каза Дон и се разсмя. Явно обожаваше собственото си чувство за хумор.

Аз не се разсмях.

– Но сега обвиняват Управлението за неверните данни, нали?

– Да... в отделни случаи.

– Отделни случаи? Например цялата американска общественост?

– Е... нашите приятели от пресата създадоха неприятното впечатление, че Управлението носи цялата отговорност. Но това лежи на тяхната съвест, нали?

– Откъде им е хрумнала подобна мисъл?

Той не отговори.

– От източници в Белия дом? От източници в Пентагона?

Дон не отговори. Що се отнася до този въпрос, Вашингтон разполага с поразително изобилие от разузнавателни организации – над дузина. За външен човек подобно разнообразие би изглеждало излишно и може би дори абсурдно – вътрешният *знае*, че е истинска лудост. Но всички тези организации са напълно независими под предлог, че всяка върши нещо различно или използва различни разузнавателни средства, или предлага уникална перспектива, или служи на различни господари с различни потребности.

Това донякъде напомня средновековна Венеция с нейните омешани родове, споделящи една и съща пренаселена територия – винаги нащрек, чувствителни към обиди и напълно параноични по въпросите за влиянието, престижа и съществуването. Бюрократичните престрелки и политическите отровителства са нещо съвсем допустимо.

Но въпреки цялото това изобилие преди войната Тайгърман и Хършфийлд бяха решили да добавят още едно, свое лично разузнаване и

Клифърд Даниълс бе призван за негов основател. Афишираната мисия на това малко ядро беше да пресява суровите разузнавателни данни на другите организации, да оспорва, да преосмисля, да решава дали нещо жизненоважно не е пропуснато, недоразбрано или забравено. Но някои критици твърдяха, че истинската му цел е да размесва, префасонира и обработва суровите данни, за да оправдае едно нахлуване и война.

Дон е знаел това тогава, знаеше го и сега. Силните на деня от Пентагона си бяха пробили път в разузнаването и водеха жестока война за парите на данъкоплатците, за влияние, за репутация – а сега и за прехвърляне на вината – и аз исках да знам каква е позицията на Дон. Всъщност вече я знаех, просто исках да си признае. Така, ако се разплискаше помя, *всички* щяхме да знаем откъде идва.

Погледнах Дон.

– Така или иначе, всички знаем, че Управлението стана изкупителна жертва. Това дразни ли те?

– Лично? Защо да ме дразни, Дръмънд? Бизнес, нищо повече.

Дрън-дрън.

– Как Шараби стана човек на Пентагона?

– Това е дълга и сложна история.

– Ти си умно момче. Дай съкратения вариант.

– Добре. – Той ме изгледа със странна усмивка, сякаш ми взимаше мярка за ковчег.

Както споменах, Дон беше самодоволен, по-точно високомерен, а това почти винаги означава и докачлив. Затова щеше да ни каже каквото той искаше да знаем, ако не го раздразних дотолкова, че да изкопча от устните му няколко непредпазливи признания. По моя преценка беше хладнокръвен лъжец от световна величина и се преструваше на невъзмутим. Играта на котка и мишка сякаш дори му харесваше, а той несъмнено обичаше да бъде център на внимание.

Престана да се усмихва и каза:

– Шараби се свърза с нас по време на първата война в Залива. – Помълча и като че се позамисли. – Към края на деветдесет и трета... или може би в началото на деветдесет и четвърта година. Аз лично се срещнах с него.

– Каква беше целта на срещата?

– Преговори.

– Продължавай.

– Той предлагаше да ни доставя сведения за положението в Ирак. Звучеше примамливо. Направо страхотно. Истината е, че да се намерят

и запазят добри източници в Ирак беше... трудно. Садам беше безмилостен параноик. При такива условия трудно се набират сътрудници.

Той замълча и погледна Биан, която каза:

– Значи изглеждаше добре. Какво стана?

– Предложението му вървеше заедно с изисквания. Първо трябваше да се съгласим да освободим неговия народ от чудовището...

– Мислех си, че това е нашата политика.

– Беше. Малко по-късно. Но тогава – и дори по-късно – ние бяхме... нека го наречем леко загрижени относно допълнителните условия на Шараби.

Биан подсказа:

– Искал е да му дадете властта.

Той кимна.

– Искаше трона. – Помълча, след това продължи: – Твърдеше, че има на своя страна стотици изгнаници и хора в Ирак, готови да помогнат. Ставаше дума за иракчаните, вечно разделени на клики и кланове. Хванеш ли един, хвашаш десетки роднини, познати и съплеменници. Те щели да събират разузнавателни данни, а след като Садам си отидел, щели да създадат здрава основа за властта. Освен това той беше шиит, както около шейсет процента от иракчаните. И още по-хубаво, беше светски шиит, тъй че кюрдите – а евентуално дори и сунитите – можеха да го сметнат за поносим.

Биан отбеляза:

– За тогавашната ситуация кандидатурата му явно е изглеждала привлекателна.

– Идеална. Затова... аз се съгласих на среща с него. – Той пак помълча. – Доведох си и придружител. Психолог от Управлението, специализиран за бързи психологически профили на чуждестранни лидери. Много го бива. Искате ли да чуете неговата преценка?

– Разбира се – казах аз.

– Класически случай на нарцисизъм, съчетан с манипулативни личностни характеристики.

Погледнах Биан и свих рамене. Тя също.

Развеселен от нашето невежество, Дон поясни със самодоволна усмивка:

– Ще го кажа така, че дори ти да разбереш, Дръмънд. Самовлюбен мръсник с меден език, който би те прецакал за десет цента.

– За теб ли се отнася или за Шараби? Или и за двамата?

Той ме изгледа навъсено. После се обърна към Филис.

– Наистина ли трябва да търпя това?

Проницателната Фелис го посъветва:

– Опитва се да те изкара от релси. Не му се връзвай, и ще престане.

Усмигнах се на Фелис. Тя не ми обърна внимание и за да не я дразня, престанах да се усмихвам.

Биан каза на Дон:

– Нямам представа как стават тия неща. Вероятно се прилага процес на отсяване и онзи психолог е бил част от процеса. Нали? – Дон кимна и тя попита: – Не наложи ли психологът вето върху преговорите?

– Не става така. Психологът дава съвети; решавам аз. Той класифицира Шараби като голям риск. По-конкретно предсказа, че ще преследва свои цели, воден от свои скрупули, които по преценка на доктора бяха оскъдни и много разтегливи.

Между другото всеки път щом заговореше, Дон хвърляше поглед към Биан. Личеше си съвсем ясно какво му минава през мръсното съзнание. Колкото до нея, тя сякаш изобщо не забелязваше или погрешно приемаше интереса на Дон за интелектуално ласкателство.

Познавам жени, които дават мило и драго за подобно внимание; други мои познати не правят нищо, за да го предизвикат и проявяват застрашителна слепота пред явните признаци. Не искам да кажа, че Биан беше наивна, но тя бе живяла четири години в Уест Пойнт, където съотношението мъже-жени е около десет към едно. В подобна мъжка среда една жена или трябва да е безчувствена, или да изпадне в сексуална параноя.

Както и да е, опитах се да погледна Дон в очите и казах:

– Не съм свалял чужди правителства, затова може би не разбирам всичко. Не е ли съвсем приемлива подобна цена за свалянето на Садам?

– На пръв поглед, Дръмънд... да, разбира се. Бих се съгласил с теб. Двучичник и лъжец срещу патологичен масов убиец. Естествено. Защо не?

– Точно това те попитах – защо не?

– Прегледах миналото му и не ми се видя... надежден.

За повечето хора надежден означава благоразумен и заслужаващ доверие; хората в Управлението обаче играят по други правила и за тях главният въпрос е дали могат да стиснат човека за топките.

Биан обаче не бе общувала с тях, затова думата ѝ се стори малко неясна и тя попита:

– Можеш ли да обясниш?

– Ами... според теб защо е избягал от Ирак?
– Във вестниците пишеше...
– Знам какво обявиха медиите. Имал политически сблъсък със Саддам и бил принуден да се спасява с бягство. Откъде мислиш, че получи-ха тази история, майоре?

– Ясно. В такъв случай какво е пропуснал да спомене Шараби?
– По онова време Шараби бил банкер. Служител на средно ниво в Иракската национална банка. Господин Никой. – Той се усмихна. – За Саддам – просто нищожество. Възгледите му не са имали никаква стойност.

– Но по-късно Саддам хвърли много усилия, за да го убие. Трябва да е имало нещо.

– По времето на Саддам над три милиона иракчани избягаха в чужбина. Мнозина от тях бяха негови политически противници. Не биха му стигнали куршумите, за да избие всичките. – Дон се втренчи в Биан. – Когато си даваше толкова труд, мотивът винаги беше личен.

– Разбирам.

– Но все още не се досещаш, нали? – Той ни огледа с победоносна усмивчица и каза: – Шараби беше извършил злоупотреба. Прехвърлил около двайсет милиона долара от сметката на Саддам на своя лична сметка в Швейцария. Политиката нямаше нищо общо. – Той добави: – За Саддам това бе въпрос на чест, на принцип.

Биан отбеляза:

– Принципът, че той може да краде милиарди от своите хора, но те нямат правото да крадат от него.

Дон се разсмя и я възнагради с игриво намигане.

– Хей, това ми хареса. Ето сега още една подробност, която сигурно ще ви се стори интересна. След нахлуването открихме в дворците на Саддам десетки касети с филма „Кръстникът“.

Интересно наистина; и без никакво значение за нашия случай. За да се върнем към темата, аз казах:

– Значи заяви на Шараби, че не проявявате интерес. Какво стана после?

– В нашия занаят никога не отказваме категорично. Просто си тръгнах и оставих въпроса да виси. – За момент той се втренчи в мен. – Но по онова време Клиф Даниълс още работеше в иракския отдел на военното разузнаване и също беше на срещата.

– Да допуснем. Защо?

– Между нашите организации съществува неизбежно

съперничество за добри източници. Като първи сред равните обикновено ние имаме правото на пръв избор. Понякога – добави с усмивка той – нежеланите от нас източници попадат в ръцете на нашите приятели отвъд реката. Огризките.

Внезапно хрумване ме накара да попитам:

– А онзи доктор оцени ли и Даниълс?

Дон помълча, после каза:

– Да, наистина. – Сякаш му стана весело, че съм се досетил. Той погледна Биан и добави: – Извинете ме за израза, но човекът направо се дървеше, като чуеше за анализ. Нали ги знаете колко са смахнати психолозите.

Дон намигна на Биан, обърна се към мен и с подигравателна усмивка попита:

– Ти какво мислиш?

Мислех, че не е зле да му вкарат с катетър пет-шест кила селитра. Но си припомних каквото знаех за Даниълс, миналото му, описанията на Тереза за техния брак и съвместен живот, неговите послания до нея и Шараби.

– Класическа пасивно-агресивна личност. Нали?

Отначало той малко се раздразни от догадката ми, но после каза:

– Е, вероятно не е чак *толкова* труден за разгадаване. Всъщност Клиф беше от онези хора, на които върху челата им е изписано: незадоволени амбиции. Непрекъснато се мъчеше да впечатли Шараби – намекваше колко е важен, колко е гениален и как умее да урежда нещата. – Пак се обърна към Биан и попита: – Какво се получава, когато събереш на едно място пасивно-агресивна личност и самовлюбен манипулатор?

Биан отговори:

– Взривоопасна смес.

Той пак се разсмя. Но за да не остане по-назад със сравненията, каза:

– Все едно виждаш как се лепва пиявица. Знаете ли, Даниълс просто сам си търсеше белята, а Шараби го дебнеше като самосвал на очевидно кръстовище.

Предпочитях сравнението на Биан. Беше по-кратко.

Но като си припомних току-що прочетените писма на Кръстоносец Две – тази смес от мазно дружелюбие и прикрито изнудване, – и двете сравнения ми се сториха уместни. Както казват, няма по-опасен човек от онзи, който се стреми да развъртава. Шараби спадаше точно към тези хора и умело бе заложил капана, а Даниълс бе тъй заслепен от своите

амбиции и разочарования в професионалния и личния живот, че разграничаваше добро и зло само по едно нещо: кое е полезно за *него*.

– Как беше уредена срещата? – попита Биан.

Дон отговори на въпроса с въпрос:

– Според вас защо присъстваше и човек от военното разузнаване? – Ние се замислихме, а той обясни: – Албърт Тайгърман. Няколко месеца преди тази среща той се запознал с Шараби на коктейл в Джорджтаун, бил впечатлен от неговите възможности и решил, че ще е умна идея да задълбочи връзката. – Дон ме изгледа втренчено и отбеляза: – Така става, когато в разузнаването почнат да се бъркат любители.

Снизходителната му поза вече сериозно ме дразнеше. В края на краищата говорехме си как един лъжец и измамник се е вмъкнал в нашето разузнаване, как ни е подвел, как е подавал фалшиви данни и е причинил невъобразими вреди.

Дон би трябвало да изпитва известни угризения, дори да бъде дълбоко притеснен. Ала за него това представляваше само удобен случай да демонстрира собствената си виртуозност. Той беше умен, а Клиф идиот. Един на нула за Дон.

Знаех, че трябва да си затварям устата, но казах:

– Знаеш ли, просто се чудя как не са те изхвърлили.

– Какви ги...

– Ти си бил там, Дон. От самото начало. Намеси ли се? Застана ли между Шараби и Даниълс?

– Какво искаш да...

– Излязъл си от онази стая, знаейки, че Клифърд Даниълс е лесна плячка за мръсник като Шараби. Позволил си това да се случи.

Леко объркан от обвинението, Дон ме изгледа безизразно.

– Пълен абсурд, Дръмънд. Не нося ни най-малка отговорност за станалото.

– Глупости. След онази среща Шараби е превърнал Даниълс в своя играчка. През следващото десетилетие е получил пари от Пентагона и официална подкрепа от Вашингтон. И още по-лошо – получил е канал за подаване на лъжи и измами, цяла река от лъжи право към Овалния кабинет.

– Забравяш нещо. Управлението не криеше нашето убеждение, че Шараби не заслужава доверие. Неведнъж сме съобщавали това на Белия дом. Дори положихме изключителни усилия, за да изтече информация в пресата.

– Това не е предотвратяване на катастрофата. Просто сте си

прикривали задниците, а задникът на страната е останал оголен.

– Не знаеш какво говориш. – Сега Дон ме гледаше много напрегнато. Сигурно съжаляваше, че не си е донесъл пистолет.

– Стига толкова! – отсече Филис. – Не сме дошли тук да търсим вина. В момента трябва да разберем какви вреди са нанесени и как могат да се поправят. – След кратко размишление тя уточни: – Дали могат да се поправят.

Права беше. Ние с Дон се спогледахме. Мисля, че и двамата съжалявахме за проявената липса на възпитание и отклонението от главната цел. Дон дори ми каза с много виновен тон:

– Майната ти.

Не му останах длъжен.

Срещата се нуждаеше от рекламна пауза като по телевизията и за късмет мобилният телефон на Биан извънтя – имаше от онези дразнещи музикални сигнали.

– Майор Тран... О, здрасти, Бари. До късно работиш... Аз... Добре, задръж така... – Тя ме погледна. – Детектив Ендърс. – Озърна се към Филис и Дон. – Извинете ни за момент. – Пак ме погледна. – Важно е. Дай да излезем навън.

Бях забравил, че освен престъпленията на Даниълс разследваме и неговото убийство. Станах на крака и настроих ума си на нормален ход от А до Я.

15

Излязохме и се насочихме право към масичката за кафе, където открихме кафеник, наполовина пълен с някакъв лепкав катран.

– Да ти наля ли? – попитах аз.

– Шегуваш се – рече тя с ужас. – Вижда ми се отровно.

Съвсем се бях скапал и без доза кофеин щях да припадна. Напълних една картонена чашка, изчаках да видя дали няма да задими, после отпих глътка.

– Ммм... чудесно.

Всъщност на вкус кафето бе едва ли не по-лошо, отколкото на вид. Но както някога мама поучаваше малкия Шон, прахосничеството е майка на мизерията. Оставих чашката за по-късно.

Биан каза по телефона:

– Слушам те, Бари. – После млъкна за около две минути. Само издаваше утвърдителни възклицания и веднъж-дваж подкани Ендърс да уточни нещо, но няхах представа за какво става дума. Накрая каза: – Добре... да, разбрах. – Пауза. – Да... Полковник Дръмънд също е тук. – Погледна ме и каза на Ендърс: – Защо не му го повториш?

Подаде ми телефона. Ендърс каза:

– Дано да ви заварвам на работа, а не в леглото.

– С твоето мръсно подсъзнание...

Биан ме изглежда въпросително.

– Я стига, Дръмънд – рече Ендърс. – Не си ли го мислиш?

Погледнах Биан.

– Боже мой, прав си. Под униформата имало жена.

– Кого заблуждаваш? От тая мацка и варен спагет ще се вдигне.

Биан явно се мъчеше да привлече вниманието ми, размахвайки среден пръст.

Е, дотук с мъжките приказки. По физиономията ѝ личеше, че сме прехвърлили границата.

– Къде си? – попитах аз.

– В лабораторията. Аутопсията приключи преди час и сега съм тук.

– Ех, ако и химическото ми чистене работеше толкова бързо.

– Тежък ден – въздъхна той и добави: – Докъде бяхме... а, да... аутопсията. – После сякаш зачете готов текст: – Стомашно съдържание: добре изпечен бифтек и печен картоф със спаначена салата. Това

вероятно е вечерята. Резултати от кръвната проба – високо съдържание на алкохол, нула цяло и девет промила. Между другото това не е рядкост при самоубийците. Причина за смъртта: огнестрелна рана в главата, цевта е била на около пет сантиметра от черепа на Даниълс. Смърт: незабавна – някъде между полунощ и един часа.

– Добре, значи така стоят нещата.

– Дали? В апартамента нямаше нито отворени бутилки, нито празни чаши.

– Значи е излязъл да се натряска преди това. Има ли значение къде се е напил?

– Вероятно не. А сега познай какво видяхте, но не забелязахте?

– Чакай да си помисля... – Знаех, че това противоречие ще изскочи рано или късно, затова отговорих небрежно: – Клиф Даниълс не е бил левичар, а входната рана е на лявото му слепоочие.

Малко раздразнен, че му съсипах изненадата, той замълча. После ядосано рече:

– Негодник! Знаел си... и нищо не каза.

– Доколкото си спомням, ти сам заяви, че възгледите ми са нежелани. – Беше колкото вярно, толкова и дребнаво да го споменавам. Добавих: – Така или иначе няма голямо значение. И може да ни отклони в погрешна посока.

– Друг път! Това категорично подсказва, че убиецът е бил десничар. После, за да прикрие следите, се е наложило да сложи пистолета в лявата ръка на жертвата. – И сякаш се нуждаех от допълнителни обяснения, Ендърс добави: – С други думи не е било самоубийство, а убийство.

Оставих го да изпусне парата, после попитах:

– Въръжен ли си?

– Разбира се.

– Добре. Сега прави каквото ти кажа. Извади пистолета от кобура.

– Добре... извадих го.

– Левичар ли си?

– Не.

– Също като Даниълс. Прехвърли пистолета в лявата си ръка.

– Готово.

– Сега вдигни пистолета... насочи цевта към слепоочието си... точно над лявото ухо.

– Дано да имаш основателна причина, Дръмънд. Хората гледат...

– Насочи ли го?

– Да... добре, сега е...

– Бързо – дръпни спусъка.

След дълго мълчание той каза:

– Ха-ха. Много смешно.

– Не чух гърмеж. Знаех, че си умен.

– И два ще чуеш, само да ми паднеш, копеле.

– Много трудно ли беше?

– Разбирам накъде биеш. Но все пак не е естествено. А неестествените неща винаги са подозрителни.

– *Невинаги*. Понякога просто изискват друго обяснение.

– Умирам да чуя как ще го обясниш.

– Спомни си какво видя в спалнята на Даниълс. Телевизорът включен, зареден порно диск, мъртвецът възбуден и се държи за оная работа. Вършил е много неща наведнъж.

Той не отговори.

– Понеже не е имал две десни ръце, Клиф Даниълс е трябвало да избира – продължих аз. – Кое иска повече сила? Повече сръчност? Да лъскаш бастуна или да натиснеш спусъка?

След малко той отговори:

– Няма откъде да знам, нали?

После неволно се разсмя. Аз също. Всъщност почвах да го харесвам. Доброто ченге не пренебрегва инстинкта си; неговият му казваше, че има нещо нередно, и той се вслушваше във вътрешния си глас. Е, наистина имаше нещо нередно; Ендърс просто не знаеше причината. Липсваше му онова, с което разполагахме аз и Биан – информация за служебните и извънслужебните занимания на Даниълс, както и за все по-големия брой желаещи да го видят мъртъв.

Откровено казано, чувствах се малко виновен; Ендърс беше от добрите момчета – усърдно, честно, свястно ченге. Но имаше грижата за реда и закона в своя район; аз трябваше да мисля за мира и сигурността на цялата държава. Извод: можеш всичко да оправдаеш, щом е „за благото на родината“; оттам нататък тръгваш по наклонената плоскост и може би вече вървахме по нея.

– Да се върнем към аутопсията – каза след малко той. – Сливниците на Даниълс са изрязани. Имал е две операции на коляното и...

– Имаше ли пръски кръв по лявата му ръка?

– Ами... да, имаше. Не много. Освен това барутни частици. От изстрела.

– Провериха ли кръвта? Негова ли е?

– Кръвната група съвпада. А положителна. За ДНК тест ще трябва повече време, разбира се.

Кой знае защо, това не ме изненада. След малко Ендърс добави:

– Още едно наблюдение. Черният му дроб е в начален стадий на цирроза. Даниълс се е наливал здравата.

– Семейно хоби.

– Без майтап? И жена му ли? Е, как мина при нея?

– Не както очаквахме. Поля новината с бутилка джин.

– Значи го е искала мъртъв?

– Да... но не е каквото си мислиш. Да го тормози е било единствената радост в живота ѝ.

Той се позамисли, после каза:

– Тим... съдебният лекар, с когото разговаряхте... каза ли ти за космите?

– Три различни типа според последното преброяване. Защо? Да не сте намерили още?

– Не ти ли стигат? След като видях Даниълс, още не мога да повярвам.

Озърнах се към Биан.

– Моята партньорка казва, че размерът е най-важен.

– Сериозно? А пък жена ми разправя, че важното било да съм нежен, да помагам повече у дома. Мамка му... значи излиза, че трябва само да имаш по-голям инструмент.

Разсмях се.

– Според бившата му жена Клифърд си падал по тънката част. Така си съсипал брака.

– Е... случва се. Както и да е, два вида от космите се оказаха органични. Червените и черните.

– Органични? Какво означава...

– Направо от главата. Това означава. Заедно с корените.

– А третият вид... русите?

– Да... русите. Космите са истински, само че краищата са подгънати и сплетени. Знаеш ли какво означава това?

– Перука.

– Хей, знаех, че в ЦРУ сте много умни. Евтините перуки са от синтетичен косъм – изкуствена работа. По-хубавите се правят от истинска коса. Какво мислиш?

– Задръж така... Опитвам да си представя Даниълс с руса перука... Чакай, сецям се – о, боже...

- Какво?
- Излизал съм с нея... с него.
- Много смешно.

– Какво очакваш да мисля, детектив? Може би е имал любовница с преждевременно оредяла коса. Може да е казал на брюнетката или червенокосата, че си пада по русите, и онази да се е съгласила. Може да е ходил на маскарад, преоблечен като Мерилин Монро. Възможности колкото щеш.

След кратко мълчание той отговори:

- Пропусна една.
- Тъй ли?

– Сам знаеш. – После посочи какво съм пропуснал: – Може би е имал маскирана гостенка. Маскирана, за да не я познаят съседите. Може би гостенката не е искала да остави ДНК. И пак излиза, че може да не се е самоубил.

– Не исках да те обиждам на тема интелигентност – казах аз. – Отпечатъци?

– Снехме четири-пет комплекта. От прислужницата, преди да я пуснем, и от трупа на Даниълс. До утре ще приключим с картотекирането и елиминирането.

Сигурен бях, че от това няма да излезе нищо, но не го казах, а попитах:

– Какво мислиш в момента за случая?

– Знаеш ли, клонях към самоубийство. По всичко приличаше на такова. Но днес пет-шест пъти звъня някакъв от Министерството на отбраната. Някой си Уотърбъри.

- Знам го.
- Наистина ли е такъв дръвник, както изглежда по телефона?
- От задника му излиза талаш.

Той се разся.

- Кой е този тип?
- Шефът на Биан.

– Бас държа, че се редят на опашка за работа при него. – Очевидно бяхме приключили със сплетните, защото тонът му стана сериозен. – Работата е там, че имаме труп и кой почва да се навърта наоколо? Агент от ЦРУ военна полицайка, а сега и някакъв тъпанар от Пентагона ми наднича през рамото. Разбираш ли ми проблема?

Всъщност разбрах проблема още когато Биан ми каза кой се обажда. Беше късно, а детективите избягват да работят извънредно, освен

ако не са надушили нещо крайно зловонно.

А и началството трябва да одобри извънредния труд – както за детектива, така и за лабораторията, – тъй че Ендърс не действаше по своя прищявка.

Уотърбъри се оказваше по-голям идиот, отколкото го смятах, ако изобщо е възможно такова нещо. С непрестанното си ровичкане предизвикваше тъкмо онова, от което най-много се бояха и той, и неговите началници – обществен интерес към смъртта на Даниълс.

– Виждаш повече, отколкото има в действителност – рекох аз.

– Знаех си, че така ще кажеш.

– Добре... – Изчаках малко. – Искаш ли цялата истина?

– Естествено. – Той се разсмя. – Затова позвъних в ЦРУ.

– Не те карам да вярваш на мен – провери „Поуст“ отпреди две седмици.

– Защо?

– Ще видиш, че идната седмица Клиф Даниълс е трябвало да даде показания пред сенатска подкомисия.

– И какво?

– И... нека кажем, че от оперативна сметка са изчезнали пари. Много пари. Не си го чул от мен, разбрахме ли се? Сериозно ти казвам, работата е много дебела. Аз не знам дори половината, а между нас казано, другата половина не искам и да я чувам.

– Добре. Кажи ми каквото знаеш.

Както можеше да се очаква, аз не отговорих на този въпрос, а продължих:

– Главното е... че много могъщи хора от Сената притискат Пентагона заради това. А сега се замеси и Белият дом. Ето защо онзи Уотърбъри ти диша във врата.

– Виж ти!

– Ще ти го обясня съвсем просто. Над главата на Даниълс е била надвиснала цяла цистерна помия. Извършил е престъпление. Хванали са го. Както можеш да предположиш, бил е потиснат и разтревожен. Разговаряхме с негови колеги. Казват, че през последните дни се държал странно и...

– Бих искал да разпитам тези свидетели.

– Бари, аз... колко каза, че ти остава до пенсия?

Той се изкашля и рече:

– Не обичам заплахите.

– Никой не ги обича, Бари. Федералното правителство очаква от

теб и твоя отдел да подходите към случая с цялата професионална дискретност, която заслужава. Ако не оправдаете доверието, цяла армия дървенияци със сини костюми ще дойдат да преобърнат света ви с главата надолу. Наясно ли сме?

– Кажй го малко по-ясно.

– Самоубийство, Бари. Човекът е знаел, че под задника му тлее жарава. Решил да спаси себе си и семейството от позора на един публичен скандал. – Помълчах. – Не усложнявай нещата.

– Може би той...

– Трябва да свършвам. От Белия дом ме търсят по другия телефон.

Исключих. Биан, която явно бе слушала внимателно, отбеляза:

– Грубо се държа с него.

– Глупости. Направих му услуга.

– В такъв случай никога недей да ми правиш услуги.

– Вече би трябвало да си наясно: в сегашния случай неведението наистина е блажено.

– Мислиш ли, че ти повярва? – попита тя.

– Не. Той е умен. Но поне ще се постарее да изпипа всичко до последната запетайка, преди да вдигне шумотевица.

– Значи просто печелиш време?

– Имаш ли по-добра идея?

Очевидно нямаше, защото каза:

– Ами перуката?

– Забрави за перуката.

– Сигурно се шегуваш. Като улика тя има извънредно значение.

Погледнах Биан.

– Май говорим на различни езици.

– За кое?

– Размърдай си мозъка, Биан. Всичко говори за предумишлен, а не за спонтанен или случаен акт. Убийцата не само е носела перука, за да прикрие външността си и да не остави ДНК; тя е оставила по ръката на Даниълс пръски кръв и барутни следи. Какво ти подсказва това?

Тя се замисли над въпроса и стигна до верния извод:

– Че е... професионалистка.

Кимнах и добавих:

– Грижливо е проучила мишената и според мен вече имаме основания да предположим, че убийството е планирано до най-дребна подробност.

– Обясни.

– Тя знае, че Даниълс има в апартамента си пистолет. Бившата му съпруга ни каза колко е държал на оръжието и вероятно той се е похвалил пред гостенката си. Може би го е показал като символ на мъжественост и високо обществено положение. Следователно тя е била в апартамента му и друг път, което вече подозирахме. А показвайки пистолета, може би Клиф сам ѝ е подсказал идеята да го убие със собственото му оръжие. В края на краищата такъв вариант има цял куп предимства, включително и възможността за имитация на самоубийство. Освен това вече знаем от жена му, че си е падал по тънката част. Отгоре на всичко е бил алкохолик. Убийщата явно е познавала двете му страсти, жените и пиенето; използвала ги е при подготовката на убийството. Погрижила се е да го напои, преди да отидат в апартамента му – за да не остави слянка и отпечатыци по чашите. След елиминирането на отпечатыците ще останат два или три неидентифицирани комплекта. Искаш ли да се обзаложим, че нито един от тях няма да бъде нейният?

– Добре... разбрах те.

Гласът ѝ звучеше раздражено и аз осъзнах, че съм се държал малко грубо или още по-зле – снизходително.

– Извинявай – казах аз съвсем искрено. – Малко съм нервен.

– И много невъзпитан.

Реших да се върнем на темата.

– Добре. Според мен имаме основания да предположим и че убийщата е добре запозната с полицейските методи и съдебната медицина. Използвала е умело тези познания.

Съгласна ли си? Убийството на Даниълс е извършено хладнокръвно, а не в изблик на гняв. Предумишлено, почти съвършено престъпление.

– Почти? О... прав си. Съвършеното престъпление щеше напълно да прилича на самоубийство. Без капка съмнение.

– Именно. – Хрумна ми нова мисъл и аз казах: – Но защо да го убива тук, в собственото му легло? По такъв начин?

– Не съм сигурна какво точно питаш. Усилията да го представи като самоубийство имат за цел да ни пратят по погрешна следа. Не го ли обсъдихме вече?

– Хайде да го обсъдим още веднъж.

– Объркана съм.

– И двамата сме объркани. Ако ти наредя да убиеш човек или имаш лични мотиви да го направиш, ще действаш ли по този начин?

– Не ми е в стила.

– Точно това имах предвид. Професионалните убийци не се приближават до жертвата. Предпочитат куршум в тила или убийство от разстояние. Да речем, снайперистки изстрел или нагласена злополука. По-малък риск от провал и по-малко следи.

– Може би е била прекалено самоуверена.

– Може би. Но в светлината на онова, което научихме, обмисли още една вероятност: може би убийството не е било хладнокръвно.

– Досега говореше друго, а и според мен не съвпада с уликите.

– Може би от дърветата не виждаме гората, Биан. Помисли за позора... за жалката смърт на този човек. Аз се разсмях. Ти също. Представи си какви шеги се носят в момента из арлингтънския полицейски участък.

Тя се замисли, а аз добавих:

– Може би точно това е било нейното намерение. Може дори да е било главната цел. Ако стигне до пресата – както със сигурност ще се случи, – Клиф Даниълс ще бъде опозорен навеки, ще се превърне в посмешище.

– И ти вярваш, че убийцата е планирала това?

– Не знам. Но започвам да си мисля, че авторът или поръчителят на убийството целенасочено е подготвил... нека го наречем морално унижение. Има някои общества – в Етиопия например, – където кастрирали пленниците и ги пускали да си вървят. Като ги превръщали в евнуси, предотвратявали раждането на деца, които да жадуват мъст. Древните култури са мислили за тия неща, нали?

– Срещала съм мъже, които бих искала да кастрирам – рече тя и ме изгледа втренчено.

– А в чисто практично отношение това карало мъжете сериозно да се замислят, преди да тръгнат на бой срещу етиопците. По-добре е от гарантираното ядрено унищожение, нали? Но на по-първично ниво то целяло да опозори бойците, които се предават, които нарушават древната повеля за воинска доблест – нямаш ли кураж, лишават те от мъжественост. След кастрирането ги пращали да се завърнат позорно при жените и приятелките си. – Погледнах я. – И според теб кой е извършвал кастрирането?

– Чакай да позная... жените на етиопците?

– Не само това, наказанието поначало било *измислено* от жените им. Извинявай, ако ти прозвучи като мъжки шовинизъм, но жените винаги са проявявали повече творчество в отмъщението.

– Добре казано. Не го забравяй. – Тя се усмихна за миг. – И

твърдиш, че това обяснява защо са пратили жена да свърши работата? Или поне, че ни дава идея как точно е избрала да я свърши?

– Твърдя, че е поела сериозен риск и е хвърлила големи усилия, за да организира убийството по уникален начин. Вече стигнахме до извода, че вероятно е излизала с него и друг път, отчасти като един вид разузнаване, за да опознае обекта, да го... прощавай за шегата... да го измери и може би да планира убийството. В наръчниците го наричат „постановка“ – отбелязах аз. – С други думи може би нещата са по-лични и по-стилизирани, отколкото предполагахме.

– Добре... възможно е. Може дори да се окаже следа. – Тя се замисли, после предложи: – Би трябвало да проверим кредитните му карти. Да видим къде е ходил през последните седмици. Ресторанти, киносалони и тъй нататък. Може някой да си припомни, че ги е виждал заедно.

– Да, определено трябва.

– Ти сякаш искаш да добавиш едно „но“.

Кимнах.

– Но това би било безразсъдна грешка от нейна страна. Твърде е очевидно. Имам чувството, че тази дама е много старателна и прецизна.

– Мислиш например, че може да е плащала тя? Или че са ходили някъде, където не се харчат пари?

– Това ще е уникална идея. Жена, която не очаква скъпа вечеря преди *любовната* нощ.

Тя ме смушка в ребрата.

– Защото е възнамерявала да го убие.

Усмихнах се.

– Вече споменах, че начинът на самоубийство представлява послание. Това се отнася и до убийството. Серийните убийци например обикновено използват свой личен метод – един вид подпис. Разбереш ли метода, можеш да надникнеш в уникалната патология на индивида.

– Чела съм литература по темата.

– Добре. И тъй, какво послание ни изпраща тя? Разчети го.

– Казах ти, не ми е в стила.

– Твоите оръжия са перверзията, жестокостта и сладострастието. Мисли като разярена жена, БIAN. Този мъж е извършил нещо толкова въсяващо за теб или за човека, който те е наел, че смъртта ще е твърде меко наказание. Искане нещо повече. Вечен позор.

Тя ме изгледа, после каза:

– Значи наистина го е мразела. Силно, жестоко.

– Продължавай.

– Добре. Ето какво мисля. Не вярвам да е пратена от някого. Мисля, че е било нейно лично отмъщение. Очевидно от самото начало го е съблазнявала тя, а не той нея. Съблазняването е необходима част от нейното отмъщение. Въпреки цялата си ненавист и погнуса към него тя владее ситуацията, а съвкуплението за нея не е нищо повече от обикновен акт – принудителен, символичен, облекчаващ. Погледнато през неговите очи, те са правила любов; през нейните – просто го е чукала.

– Един вид измяна, нали?

– Може би точно така го е виждала. Как беше онова същество... дето се чифтосва и... нали се сещаш?

– Паякът черна вдовица.

– Да, черната вдовица – след секса женската убива мъжкия.

– Точно така. Премахва партньора си от генетичния фонд, което гарантира, че той няма да ѝ изневери с друга и да зачене конкурентно потомство.

– Но в случая очевидно е другояче. Там става дума за секса като генетично оцеляване. Сексът може да бъде и борба за надмощие. – Тя помълча, после подхвърли: – Обзалагам се, че го е накарала да ѝ се моли, да се унижава.

– Мислиш ли?

– Защо не? Някои жени го правят и с мъжете, които обичат.

– Защо?

– Първична демонстрация на власт. Сексуален ин и ян. Не *той* владее положението, а *тя*.

– Олеле.

– Ти ме попита как мисли жената. Отговарям ти, че някои жени мислят и действат по този начин. Не казвам, че го одобрявам, напротив, но се среща сравнително често.

– Но има и още, нали?

– Ами... изчакай малко. – Тя се позамисли, после каза: – Добре, дай да разгледаме финалния акт. Тя го възбужда, след това го убива и нагласява тялото така, като че е мастурбирал. Може би тук също има послание.

– Поредният акт на надмощие?

– Не ми се вярва. Мисля, че нейната потребност от надмощие е стигнала до върха си, когато за пръв път са правила секс. А онова... е, мисля, че си прав – тя е режисирала сцената на унижението му. Може би го е накарала да я моли, но вече не за свое собствено удоволствие, за реализиране на фантазиите си. Манипулирала е неговото сладострастие,

както скулпторът оформя глината, преди да започне да вае. – Тя ме погледна. – Не знам какво ѝ е направил, но за нея последната сцена е трябвало да се равнява на стореното.

– Голотата му... ерекцията... куршумът в главата... кое?

– Няма как да ти отговоря, без да знам с какво е заслужил това.

„С какво е заслужил това“ – малко странен израз бе избрала, но той наистина разкриваше същността на мотива, а точно върху него трябваше да се съсредоточим сега. Убийцата или нейният поръчител си играеше на възмездие. Също като етиопските жени, кълцащи най-милото на враговете, тази убийца осъществяваше свой вариант на кастрирането. Биан ме погледна и добави:

– Просто няма начин да разбера, нали? – После попита: – Според теб тя къде е сега?

Въпросът беше уместен и аз се замислих над него.

– Ако трябва да предполагам, вероятно е напуснала страната още сутринта след убийството. Може би с полет от „Дълес“, а може да е отскочила с кола до Болтимор или Филадельфия, за да заплете следата.

– Значи никога няма да я видим – рече Биан.

– Всички допускат грешки. Просто трябва да открием грешката.

– Наистина ли вярваш в това?

– Не просто вярвам – знам го.

16

Върнахме се в кабинета. Красавецът Дон си бърбеше с Фелис за някакво пътуване до Париж и ресторант на не знам си кое авеню, където имало *разкошен* гъши дроб. Защо ли не го харесвах? Подадох му чашката.

– Реших, че може да ти се пие кафе.

Той малко се слиса от моята щедрост, но я прие.

– Ами... да, разбира се.

Преди Биан да го предупреди, той отпи солидна глътка, изруга и оплиска цялата маса с лепкава черна течност. Захвърли чашата и се вторачи свирепо в мен.

– Не си толкова забавен, колкото си въобразяваш, Дръмънд.

От гърлото на Фелис излетя странен звук, хълцане или може би задавен смях. Очевидно и тя не харесваше Дон. Това ме зарадва.

След кратка неловка пауза Фелис обясни на Дон:

– Трябва известно време, за да привикнеш с Дръмънд.

Винаги се е изразявала много меко.

Биан ми хвърли поглед, сякаш искаше да каже: „Кога ще пораснеш най-сетне?“ Няма що, добра отплата, задето бранех нейното целомъдрие и се мъчех да й покажа що за гадина е нашият Дони.

Усмигнах й се. Тя извърна очи.

Дон обаче вече бе стигнал до извода, че Шон Дръмънд е смешникът на класа – точно каквото желях да си помисли. Често прилагам този трик със свидетелите в съда. Просто е изумително какви глупости казват хората, когато те смятат за глупак.

Опитвайки да възстанови поне някакво подобие на сериозност, Биан каза на Дон:

– Като експерт по Ирак, какво смяташ за този обмен на информация между Даниълс и Шараби?

Дон преглътна няколко пъти и си възвърна самообладанието. Обърна се към Биан:

– Бъди по-конкретна.

Говедо.

Биан отвърна:

– Знаеше ли, че Даниълс предава на Шараби тази тайна?

– Не.

– Имаше ли... официално разрешение за това?

– Защо питаш мен? Мисля, че точно за това са ви...

– Нямахте разрешение – бързо вметна Филис. – Единствено директорът има властта да одобри такава размяна.

Завъртях се към Филис.

– И си сигурна, че не е одобрил?

– Не само аз. И той е сигурен.

– Кой знаеше, че сме пробрили иранския компютърен код? – попита Биан. – В края на краищата става дума за извънредно важен успех с огромна разузнавателна стойност. Не бяха ли взети мерки за опазване на тайната?

– Много ясно, че бяха – обясни Филис. – С кода се занимаваше малък екип от Агенцията за национална сигурност, а в Управлението подбрахме тесен кръг от сътрудници, които да контролират използването на сведенията.

Дон добави:

– Подборки от информацията се предаваха чрез наш куриер на военното разузнаване в Багдад. Но военните оставаха в неведение откъде и как са получени данните. Можеха да ги използват и без да знаят. – Предвиждайки следващия въпрос, той ни уведоми: – Не, Даниълс не участваше в операцията и нямаше достъп до данните. Просто не беше от такъв ранг.

Замислих се над това, после попитах:

– Знае ли се със сигурност, че Шараби е разкрил тайната пред иранците?

Дон за дълго се вгледа в мен и накрая каза:

– Разсъждаваш като адвокат. Питаш се дали зареденият пистолет наистина е гръмнал, дали има жертва, дали има престъпление. – Обърна се към Филис. Тя кимна и той продължи: – Преди около три месеца забелязахме... да... имаше категорични признаци за провал. Иранците знаеха какво става. Но откровено казано, не повярвахме. Отначало. Нямахме представа как може да се е случило.

– А сега знаете. Опиши тези признаци.

– Задай друг въпрос.

– Добре. Тези признаци... неоспорими ли бяха?

След кратко мълчание Дон отговори:

– Да.

– Как? Защо?

– Навлизаш в области, които са... Виж, за целта на разследването

не се налага да знаеш това. Беше огромна загуба. Недей да ровиш повече.

– Разбрано.

– Добре. Важното е...

– Защо беше огромна загуба?

– Никога не отстъпваш, нали? – Той се обърна към Филис, която пак кимна. – Добре, ще ти кажа само едно. Защото дългата ръка на иранците и до днес действа в Ирак. Границата е надупчена от маршрути за контрабанда, които съществуват от хиляда години. По тях прехвърлят големи количества пари, оръжия и хора на различни шиитски отряди и групировки. Не могат да бъдат спрени другояче освен по електронен път.

– И чрез разшифрованите съобщения вие следяхте всичко това?

– Да... следяхме. В минало време. След като научиха, че кодът им е разгадан, те взеха съответните мерки и измислиха алтернативна система за връзка, която засега устоява на всичките ни усилия. – Той погледна Биан. – Ти си била там, нали? Мисля, че разбираш от личен опит колко безценна е тази информация – и във военно, и в политическо отношение.

Биан се замисли над въпроса. След малко се приведе напред и каза:

– Това разкритие се е случило някъде около началото на шиитското въстание, нали?

Дон кимна.

– Всички послания на Даниълс са без дати. Знаеш го. Но по съдържанието на предишните и следващите известия можем да определим, че е изпратил съобщението няколко седмици, може би дори няколко дни преди шиитския бунт на Муктада ал Садр. Всъщност...

– Всъщност стига толкова по въпроса – прекъсна го Филис.

Двамата се спогледаха. Криеха важна част от историята и аз се запитах каква ли е тя. И което беше по-важно, защо не ни я разкриваха?

Тия хора могат да те побъркат – те дори на собствените си дечица не казват къде са скрили великденските яйца.

Както и да е, Дон веднага смени предавката и започна да ни изнася лекция за променящото се положение в Ирак.

– Около година след нахлуването страната затъна в гражданска война – или по-точно няколко конкурентни граждански войни – между шиити и шиити, между шиити и сунити, между сунити, желаещи да се върнат към стария ред, и такива, които искат нещо друго, плюс още три-четири групировки, чиито цели никой не разбираше, вероятно и те

самите. Сред този хаос през границите прииждаха чужденци, защото Ирак се превърна в стрелбище с живи американци вместо мишени. Накратко, Чичо Сам се мъчеше да подреди мозайка с парчета, които нито си пасват, нито искат да стоят на едно място.

По някое време прекъснах Дон и попитах:

– Добре де, какъв е проблемът между тия шиити и сунити? Нали всички са мюсюлмани?

Дон ме изгледа тъй, сякаш не вярваше на ушите си.

– Да, всички са мюсюлмани. Религиозните разлики са дребни, почти незначителни. За всички мюсюлмани Мохамед е пророкът, който получил словото на Аллах от Джибрил, когото ние наричаме архангел Гавриил, и го дал на хората. Главните разлики идват от времето след смъртта му, когато избухнали спорове кой да го наследи – братовчед му Али или най-добрият му приятел Абу Бакр. Шиитите вярват, че само потомците на Мохамед могат да бъдат халифи, а сунитите вярват, че Мохамед е възнамерявал да предаде властта на Абу Бакр. На тази основа мюсюлманите се разделили на две враждуващи секти, като всяка обвинявала другата, че извращава исляма и отстъпва от правата вяра. Накрая първият водач на шиитите Хусаин и неговите последователи били избити от сунитите при една битка в Ирак. Ясно ли е?

– Не.

– Шиитите вярват, че дванайсетият и последен имам се е укрив в пещера и някой ден ще се завърне, за да управлява едно съвършено, праведно общество. За сунитите свещеният град е Мека в Саудитска Арабия. За шиитите най-свещени са храмовете в иракските градове Наджаф и Кербала. През седми век, когато сунитите избили Хусаин и неговите шиитски последователи, разколът прераснал в кървава вражда. Само една десета от мюсюлманите в света са шиити и в тяхната вяра е вплетен гневът на малцинството, чувството, че сунитите ги потискат, че религията им е подложена на гонения. Така си остава и до днес.

Погледнах го и казах:

– Значи един вид семейна вражда за наследството на стареца.

Дон не се впечатли от умното ми обобщение и обясни:

– Не е нито по-значително, нито по-маловажно от враждите, които някога са разделили християните и са предизвикали безброй войни в Европа. С изключение на едно: мюсюлманският разкол така и не е отслабнал.

След това той се върна към основната тема на лекцията. Накрая обобщих:

– Обяснявам ви всичко, за да разберете смисъла... истинското значение на онова, което Даниълс е дал на Шараби, и стойността на полученото в замяна от иранците. Както можете да предположите, иранското разузнаване държи под око сунитската общност в Ирак. Не забравяйте, че по времето на Саддам – а той беше сунит – Иран и Ирак водиха кървава седемгодишна война. Иранците не искат отново на власт да дойде сунит.

Той помълча да види дали имаме въпроси. Нямахме.

– Разберете също така – продължи Дон, – че иранското разузнаване има съвършено ясна представа какво става в Ирак. Това е основният им обект на проучване, съседни са, познават местната култура по-добре от нас и десетилетия наред са създавали и усъвършенствали източниците си на информация, особено сред своите събратя по религия, иракските шиити. Така че не само губехме поглед върху дейността на иранските агенти в Ирак, но и се лишавахме от техните преценки какво става в страната, която познават по-добре от нас. – Той ни изчака да осъзнаем казаното, после добави: – Загубата на този прозорец беше... и си остава разузнавателна катастрофа.

– Като да си загубиш мястото до най-умното момиче в часовете по алгебра – отбелязах аз. – Как ще изкараш контролното? Нали така?

Дон снизходително изцъкли очи.

– Предполагам, че... да, сравнението е разбираемо.

Изглежда, отново се бяхме върнали на етапа въпроси и отговори, затова погледнах Дон и попитах:

– Каква точно беше уговорката между Даниълс и Шараби?

– Не са я споделяли с мен, нали?

– Така е. Опитай се да предположиш.

– Добре. Ето какво си мисля. Както знаеш от новините, още преди нахлуването Пентагонът и Белият дом гласяха Шараби за бъдещ министър-председател на демократичен Ирак. Чел си го, нали? А очевидно негови кръстници са били Даниълс и шефовете му Тайгърман и Хършфийлд, които са убедили Белия дом да го направи техен човек в Багдад.

– Правилно.

– И тъй, по време на нахлуването Шараби и подбрани членове на неговия Иракски национален симпозиум бяха прехвърлени със самолет на предварителни позиции в Кувейт. Идеята беше, щом Багдад падне, веднага да бъдат поставени начело на правителството.

– И какво стана?

– Точно *това* стана. В деня, когато падна Багдад, Шараби отлетя за там с армейски хеликоптер и беше посрещнат с духовна музика и тържествени церемонии. И веднага се зае да разкатава фамилията на коалицията. Беше голяма каша, администрацията скоро се усъмни в първоначалния американски екип, изпратен да ръководи събитията, затова го замени с нов и кашата стана още по-голяма.

Биан, която бе видяла лично онзи период, отбеляза:

– Отгоре на всичко иракското правителство на Саддам се беше разпаднало. Шараби просто нямаше кого да командва. Месеци наред беше пълен хаос.

Дон се усмихна и кимна на умната ученичка.

– Така че Шараби остана да кисне в Багдад и да чака кога суматохата ще се уталожи. Но същевременно данните отпреди войната, които бяха осигурили той и хората му, почнаха да се оказват фалшиви. Из цялата страна тръгнаха екипи да проверяват посочените от Шараби обекти – никакви ядрени бомби, никакви биологични оръжия, никакви грамадни запаси от забранени химикали. За Белия дом и Министерството на отбраната това бе повече от притеснително – беше стратегическо фиаско.

– Купили са котка в чувал – подхвърлих аз. – Значи почнаха да размислят за Шараби?

– Трябваше да мислят от самото начало – отсече Дон с типичната си високомерност.

Биан отбеляза уместно:

– Но не и Даниълс.

– Да, права си – отвърна любезно Дон. – В края на краищата Махмуд Шараби беше негово творение. Той усърдно го контролираше през всичките тези години, а по-късно стана негово връзка с американското правителство. Можеше да се разведе и да избяга от жена си. Но не и от Шараби. – Дон се приведе над масата и ме погледна. – А сега... стигаме до въпроса... защо. Ти попита дали между тях двамата е имало сделка или споразумение. И сега се чудиш защо Клиф Даниълс – бивш войник, професионален държавен служител – се е съгласил да предаде страната си. В края на краищата той беше експерт по региона. Изобщо не предполагай, че не е разбирал какъв удар нанася. Знаел е много добре. – Той се приведе още по-близо и пак повтори: – Въпросът е защо.

Последното прозвуча като реплика от историите за Шерлок Холмс и умирах от желание да отговоря: „Не е ли елементарно, драги ми Уотсън?“ Но Филип четеше мислите ми и ме изгледа свирепо, затова се ограничих със забележката:

– Да, наистина това е въпросът.

– Защото Даниълс беше застаряващ държавен служител с незначителна кариера, вървеше към пенсия и Шараби щеше да се превърне в надписа върху паметника над професионалния му гроб. За него имаше един-единствен път: Шараби трябваше да стане министър-председател. Ако това се случеше, Даниълс като негов най-близък американски довереник можеше да се надява на служебно възраждане, вероятно на работа в Белия дом и на престижна титла, която евентуално да запази и след оттеглянето си. – Той хвърли поглед наоколо, за да се увери, че всички разбираме блестящата му догадка. После отбеляза: – Изречена или не, уговорката винаги е била такава. Успехът за единия означава успех и за двамата. Провалът също е общ.

Колкото и да не харесвах Дон, разсъжденията му звучаха логично. Тереза бе казала горе-долу същото, а като си припомних прочетените послания, с всички ония „добри приятели“ и „братко мой“ Шараби просто напомняше на своя съучастник, че съдбите им са неразделни, че ако той получи голямата печалба, Даниълс може да го използва за ракета носител.

Тъй като вече бяхме навлезли в територията на хипотезите, аз попитах:

– А онзи сунитски ковчезник наистина ли съществуваше, или иранците лъжеха?

– Аз... – Дон изведнъж се спече и хвърли поглед към Филис. – Наистина не мога... Филис не ми показа страницата.

И тримата погледнахме Филис, която съчувствено кимна, сякаш не ставаше дума за нея.

Дон бързо се окопоти и каза:

– Въпросът обаче е добър. Възможно ли е иранците да са прадили Шараби – а чрез него и нас – за зелен хайвер? Да, напълно възможно. Това беше поредната аматьорска грешка на Даниълс. Както се казва, купувачът да си отваря очите, нали? Винаги принуждавай източника да провери преди сделката. Сега няма как да узнаем, така ли е?

Аз отбелязах:

– Значи Шараби е пробутвал лъжи на Даниълс не само в началото, а може би и през цялото време.

Дон намигна на Биан.

– Да ме прощаваш за израза, но това може да се окаже най-обикновен вазелин, за да му го научука по-здраво. От друга страна, иранците наистина имат сериозен мотив да ни разкрият подобна личност. За

съседните държави бъдещето на Ирак не е дреболия. Всички тайно подкрепят свои привърженици в страната. Иранците например желаят от все сърце да поразчистим най-мощните бунтовнически групировки на сунитите. – За сравнение той подхвърли: – Нека обърнем ситуацията; представи си, че Ирак е в Мексико. Щяхме ли да стоим настрана?

Биан попита:

– Откъде идват тия сунитски пари?

– Точно там е въпросът, нали? – Дон ни изчака да осъзнаем отговора, после продължи: – Сунитските съседи на Ирак – а именно Саудитска Арабия, Йордания и Сирия – не искат да имат обща граница с шиитски халифат. Разберете, че откакто през седемдесет и девета година иранската революция издигна аятоласите на власт, Техеран се мъчи да разпространи своята шиитска революция из целия регион. За съседите сунити Ирак под властта на Саддам беше безценна преграда, буферна зона, ако щете. С изключение на Иран, Ирак и Ливан повечето съседни държави са предимно сунитски и ги управляват сунити. Но те имат значителни шиитски малцинства, които в много случаи се чувстват политически и религиозно онеправдани, дори потиснати. Освен това има конкретни бурети с барут, които могат да избухнат и да дестабилизируют целия регион. Например Ливан – също като Ирак, той е крехка и нестабилна сплав с голямо, недоволно шиитско население, което от две десетилетия се намира под контрола на иранците и сирийците. Разпалиш ли неприятности в Ливан, ще се разпрострат върху Сирия, Израел и Йордания. Ако Ирак стане шиитски, то – Дон ме погледна – ще се получат големи гадости.

Казано с две думи, Дон нямаше представа откъде идват парите.

Биан попита:

– Но какъв е бил мотивът на Шараби? Той имаше нашата подкрепа или поне тази на Пентагона. Защо е рискувал да ни предаде и да се сближи с иранците?

– С вас четохме едни и същи съобщения. Нали?

Биан кимна.

Аз не бях толкова сигурен, че сме чели едно и също, но за да не протакаме, също кимнах.

Дон каза:

– Поставете се на мястото на Шараби. Намирате се в Ирак, сунитите дават награда за главата ви, водите борба на живот и смърт за властта с другите шиитски групировки, а този тип – вашата свързка – изведнъж заплашва да ви подреже крилцата. – Той помълча, после попита: – Как

бихте реагирали?

– Бих долетял тук да му строша зъбите – рекох аз.

Той се усмихна снизходително.

– Не се и съмнявам. Даниълс беше аналитик, не оперативен агент. Агентурната работа е сложно и трудно изкуство. Завербуваните са подложени на ужасен психологически стрес, мнозина се раздират от душевни конфликти, а повечето и от фобии. Предполагам, че Даниълс е тласнал собствения си агент в ръцете на иранците.

Биан очевидно бе размишлявала над това, защото отвърна:

– Или пък Шараби се е разтревожил да не загуби нашата подкрепа и е решил да се презастрахова чрез иранците. Предал е получените от Даниълс сведения и сега иранците му дължат услуга. Най-малкото няма да се противопоставят активно на издигането му като шиитски лидер. – Тя добави: – Но след като Даниълс е мъртъв, вече никога няма да разберем.

Дон отговори:

– Може би точно това виждаме в тези писма. Шараби е започнал да тъче на два стана – и с нас, и с Иран. За него положението е идеално.

Биан отбеляза съвсем уместно:

– Но това е възможно само докато ние оставаме слепи за споразумението между Даниълс и Шараби. В края на краищата той ни е предал.

Моментът ми се стори подходящ да опитам:

– Смяташ ли, че Шараби е поръчал убийството на Даниълс?

Дон отговори без колебание:

– За мен той би бил заподозрян номер едно. Както каза Биан, Даниълс отнесе тайната в гроба си. Но не бързайте да изключвате от списъка Хършфийлд и Тайгърман. Те може да са били в течение на кореспонденцията между Шараби и Даниълс – може дори тя да е водена по тяхно нареждане – и тогава биха се притеснили какво ще каже Даниълс пред сенатската комисия. – И добави, сякаш се нуждаехме от напомняне: – Те са свръхамбициозни. Не подценявайте готовността им да направят всичко възможно, за да му запушат устата.

Отново споделях мнението на Дон. Всъщност канех се да задам нов въпрос, когато Филип стана и излезе иззад бюрото. Пристъпи към Дон и нетърпеливо каза:

– Благодаря, че намина. Ще предам на директора колко ни помогна.

Дон сякаш малко се изненада от внезапното пропъждане. Погледна часовника си.

– Разполагам с още малко време. Ако имат други въпроси...

– Няма да се наложи.

По лицето на Дон се смениха изражения на объркване, разочарование и накрая обида. Той се изправи и постоя така.

– Бих искал да ме държите в течение за това разследване. Всъщност... трябва да знам. Важно е за нас... за мен. Знаеш го.

Филис отговори рязко:

– Ще те уведомя, като му дойде времето.

Цялата му самоувереност се изпари. Той се вгледа в очите на Филис. Отвори уста да каже нещо, размисли, после се завъртя и излезе.

Когато вратата се затръшна зад Дон, ние с Биан останахме съвършено неподвижни, а Филис се върна зад бюрото. Кръстоса ръце пред себе си, сведе очи и заприлича на сфинкс.

Най-сетне тя благоволи да заговори.

– Кой от вас би рискувал да предположи за какво беше цялата тази история?

Биан прие предизвикателството и отговори:

– Дон е... Не, *бил* е шеф на екипа за обработка на иранските разузнавателни данни.

Филис кимна.

– Да. – Погледна ме и каза троснато: – Не биваше така да го предизвикваш и унижаваш. – Помълча и добави. – През последните три месеца му отровихме живота. Горкият буквално не се отлепва от детектора на лъжата.

– Отнасях се с него както с всеки свидетел, който може би лъже, изопачава или укрива истината. Хората без фамилии ме тревожат.

– Знам защо го направи. И точно затова се съмнявам в теб. Това не е криминален случай и не може да подхождаш към него от законова гледна точка. Аз наистина...

– Извинявай, става дума за убийство.

Тя ми хвърли един от онези погледи, които намекваха, че съм стъпил на тънък лед.

– Чуй ме, Дръмънд. Ние водим война. На война хората вършат глупости, дори подсъдни действия, които често отнемат човешки живот. Границите между глупост, некадърност, наивност и престъпен замисъл се размиват. Разбираш ли?

– Може би.

– С „може би“ няма да се отървеш. – Тя се вгледа в мен и изведнъж ми се стори, че чувам как ледът пука. – Ти си войник и по редица причини бих предпочела да останеш в разследването. Но по същите причини в момента изпитвам съмнения. Разбираш ли за какво говоря?

– Не съвсем...

И не ме интересува, добавих наум.

Тя се обърна към Биан, която явно попадеше под подозрение заедно с мен.

– Ти разбираш ли, майоре?

Биан отвърна сдържано:

– Едно по-подробно обяснение би предотвратило недоразуменията.

– Добре.

Филис се вгледа в нас. Забелязах, че пръстите ѝ са извити и леко потрепват. За нея това бе равносилно на истеричен припадък.

Мислех си, че знам защо и че ще е най-добре да я изслушаме.

– В това управление и в организацията преди него съм преживяла седем-осем войни – уведоми ни тя. – Втората световна, Корея, Виетнам, Гренада, Панама, две войни в Залива... попълнете пропуснатото. Ако се вгледате по-задълбочено в която и да било от тях, ако погледнете отвъд избелелите фотографии и преобърнете всеки камък в този град, ще откриете отчайващо изобилие от неудачни решения, грешки, неправилни преценки, некадърност, а в някои случаи истинска лудост. Десетки хиляди хора загинаха напразно. Историците знаят едва една четвърт от истината. Аз бях тук, видях всичко с очите си и все пак едва ли знам половината. Но на война се случват лоши неща и ако те бъдат разкрити пред обществото *по време* на войната, нашите учебници по история биха могли... не, направо *щяха* да изглеждат другояче.

– Все още съм в недоумение.

– Тук нищо не е само черно или бяло.

– Аз съм юрист, Филип. Ние сме измислили моралната относителност. Недей да ми четеш лекции.

– А ти недей да ми се правиш на шериф от Дивия запад – отсеке тя. – Задачата на това управление не е да се грижи за реда и закона, а да разпознава. Предлагам ти да проявиш малко... морална търпимост.

– И тя не ми трябва.

– Добре, какво ти трябва?

Стори ми се, че вече разбирам накъде бие, затова отговорих:

– Клиф Даниълс е извършил отвратителна грешка, граничеща с престъпление, може би дори няколко престъпления, включително държавна измяна. Имаме документация за действията му. Освен това разполагаме с двама високопоставени служители, Албърт Тайгърман и Томас Хършфийлд, които вероятно са знаели за престъплението, вероятно дори са дали заповед за него и може би имат пръст в цялата история или най-малкото полагат усилия да я прикрият. Да не забравяме, че е извършено убийство и те са между заподозрените. Надявам се да не те изненадам, като ти кажа, че за всичко това са предвидени алинеи и параграфи във федералните закони.

Тя се усмихна търпеливо, сякаш си имаше работа с капризно дете.

– Твърде много предположения. Какво искаш да направим?

– Каквото *изисква* законът. Да се обадим на ФБР. Да ги оставим да си побъбрят с федерален съдия, а после да направят каквото умеят най-добре – да четат правата на хората, да заплашват, да притискат, да разбиват врати, да сключват сделки, докато някой не издържи и пропее.

Колкото и да ти е чудно, за федералните престъпления има закони и утвърдени процедури, които най-често дават резултат.

Иронията ми очевидно я засегна, защото тя отговори:

– Мисля, че имам известен опит с подобни случаи, след като съм се сблъсквала с тях трийсет-четирийсет пъти.

– И бих добавил, че Управлението се слави с майсторството си винаги да избира правилния подход.

Тя присви очи. Въздъхна дълбоко, после каза:

– Използвайки аналитичните си способности на юрист, как би описал доказателствата?

– Не разбирам въпроса.

– Мисля, че го разбираш.

– Тогава защо питаш?

– Слаби и неубедителни, нали?

– Ами... да...

– И съм сигурна, че ще попълниш липсата на доказателства с дълъг списък на готови за сътрудничество свидетели.

– Знаеш, че аз...

– И трябва да си наясно, че щом някой се обади на ФБР, правителството моментално ще засекрети цялата информация по въпроса. Разбира се, това ще бъде оспорено и, разбира се, съдиите – във война сме в края на краищата – ще подкрепят претенциите на администрацията. След двацет и пет или петдесет години срокът на секретност ще изтече и най-сетне ще се доберем до истината.

– Може би – казах аз.

Филис се навъси.

– Никакво „може би“.

Биан, която внимателно слушаше спора ни, избра този момент, за да отбележи:

– Мисля, че тя е права.

Твърдението ѝ ме раздразни много, защото идваше в преломния момент – и то от военен полицаи, от другар по оръжие и най-вече от човек, за когото мислех, че ми е партньор.

Партньорите трябва да се подкрепят, нали? Здравата се ядосах и погледнах Биан.

– Не си спомням да съм ти искал мнението.

– Недей да ми говориш с такъв тон – отсече тя. – Казах ти и преди, не обичам да се отнасят с мен снизходително.

Огледах я по-внимателно. И тя се беше ядосала здравата.

– Съжалявам.

– Опитай пак и ще съжаляваш още повече.

Божичко. Но Филис бързо се завъртя към новата си съюзничка и я попита:

– *Защо* съм права?

Биан ме погледна и отговори:

– Дори при най-оптимистичния вариант има само един човек, когото можем да обвиним в престъпление. Той е мъртъв. Извън това разполагаме само с подозрения, които биха се сторили възмутителни на всеки здравомислещ човек.

Филис кимна на добрата си ученичка.

– Но вярваш ли, че тези подозрения са... имат ли някакви основания?

Биан я гледаше мълчаливо.

– Важно е – настоя Филис. – Например кога е започнала връзката между Клифърд Даниълс и Шараби?

– Преди около десет години – отговори Биан. – Дон спомена годината... деветдесет и трета или четвърта.

– На петнайсти декември деветдесет и четвърта според отчета, който е попълнил след срещата. Но докато *сегашната* администрация не дойде на власт, партньорството им е било безсмислено – откровено казано, нелепо и смешно. Предишният президент нямаше намерение да нахлува в Ирак. Връзката се насити със смисъл едва когато Хършфийлд и Тайгърман се завърнаха в Пентагона, а придоби сила чак след единайсет септември. – Тя се изправи и бързо закрочи из кабинета. – Сведенията и източниците, които ни подаваше Шараби, изиграха ключова роля за решението на президента да започне война. А, разбира се, бяха включени и в публичните обяснения за причините на нахлуването. Повярвайте ми, знам го. Ако не бяха тези сведения...

Тя не довърши и аз кимнах. Така казваха по новините, а Филис, която бе видяла нещата отвътре, знаеше най-добре какви решения са довели до войната и сега казваше същото.

Филис продължи:

– Дон предположи, че Даниълс сам е тласнал Шараби в ръцете на иранското разузнаване. – Погледна ме. – Ти какво мислиш?

– *Inter sanem et lupum* – отговорих аз.

Филис преведе на Биан латинската поговорка:

– Между кучето и вълка. Може да се каже и „между два огъня“. – Тя се втрени в Биан и попита: – Вярваш ли в това? Няма ли друго

обяснение?

Биан повъртя химикалката между пръстите си.

– Не знам... Става дума за недоказано предположение, нали?

Филис спря да крачи и се приведе над масата срещу нас.

– Ние предполагахме, че Даниълс го е тласнал в ръцете на Иран. Но има и друга възможност, нали?

Имах чувството, че чувам тиктакането на шахматен часовник.

Прогоних това предположение, замислих се... и...

Мили боже!

Премахнем ли първото предположение, стигаме до съвсем нова теория – че може би Шараби не се е нуждаел от тласък или дори леко побутване, защото вече е работел за Иран. А оттук оставаха само две крачки до малко по-широкото предположение, че Шараби е работил – от самото начало – за иранските разузнавателни служби. Биан също го бе проумяла, защото ме гледаше с широко отворени очи.

Филис каза:

– Може би Махмуд Шараби е бил... както се казва на езика на разузнаването, агент с влияние. Може дори иранците да са ни го подхвърлили специално за да подават дезинформация. – Тя понечи да каже още нещо, размисли и с гримаса на съжаление добави: – Изненадана съм, че не ни хрумна по-рано. Това е най-старият гамбит в занаята.

Мислех си, че съм виждал всичко. Но хипотезата, идеята, предположението – наречете го както щете, – че Иран чрез своя агент Шараби е вербувал първо Тайгърман, после Даниълс, после целия Пентагон и накрая Белия дом, беше почти невероятна. Почти.

Филис разбра това и каза:

– Трудно се преглъща, нали?

Не отговорих. Все още се борех с мисълта, че единствената причина за войната може да се окаже машинация на иранците, които са искали да премахнат Саддам и са подлъгали Чичо Сам да им свърши мръсната работа. Изглеждаше логично и в същото време напълно безсмислено.

Биан изведнъж се изправи.

– Май ще ми прилошее.

Погледнах я. Беше пребледняла и краката не я държаха. Тя се подпря на масата и задиша дълбоко.

Никога не приемай нещата лично – това е златното правило. Но поради пряката си, лична връзка с тази война Биан бе поразтърсена от това подозрение, отколкото аз или Филис. Мисълта, че всичко може да се

окаже резултат от някакво геостратегическо мошеничество, явно я разстройваше много дълбоко. Или може би реагираше, както би реагирал всеки нормален човек на подобна шокираща теория; може би бях заприличал на Филис повече, отколкото предполагах – твърде хладен и безчувствен. Бррр, ужасно.

Мислено прехвърлих няколко пъти събитията напред-назад. Досегах се, че Шараби и иранците имат обща цел – Саддам да си иде и на негово място да дойде шиит. Нещо повече, за иранците това щеше да е податлив шиит, който им дължи голяма и позорна услуга. А и нима би имало нещо по-хубаво от това Съединените щати да поемат разходите и жертвите на една превантивна война, която повечето страни в света и растяща част от американското население щяха да смятат за неоправдана, ненужна и стратегически опасна? Малко е да се каже, че така убиваха с един куршум два заека.

Религиозните водачи в Техеран дори навярно биха го приели като своеобразно възмездие, задето някога Америка помогна на техния шах да поеме и задържи властта. Знаех също, че повечето иранци вярват и до ден-дневен, че Съединените щати някак си са предизвикали и след това раздухвали тяхната кървава осемгодишна война с Ирак – война, в която Иран е дал един милион жертви. Не е съвсем вярно. Но всеки народ има право да измисля собствената си история; не се налага тя да е вярна или точна, стига само да повдига духа на хората – дори и американците си позволяват да мажат обилно миналото с черна или бяла боя.

Случаят придобиваше едва ли не библейски мащаби – око за око, зъб за зъб, защо не и война за война? Особено сладко става, когато жертвата дори не знае, че са я прецаkali.

От друга страна, не биваше да прибързваме с преценката. Добре де, тя наистина *сякаш* съвпаднаше с всички известни факти. Но също като живота истината зависи от това през кой край на телескопа я гледаш.

Филис ни изчака да си съберем мислите, после каза: – Ние тримата сме единствените, които знаят. Плюс директора... съобщих му преди два часа. – Тя добави: – Едва не получи сърдечен удар.

Но не беше съвсем вярно и аз изтъкнах:

– Ако сме прави, Шараби и иранците също знаят.

Биан съвсем правилно отбеляза:

– Това би означавало, че те... с две думи държат за топките президента на Съединените щати.

Филис обмисли това и отговори:

– Може би. Ако това се разчуе, идната седмица няма да имаме

нужда от избори. Направо е ясно кой ще влезе в Белия дом.

Коего повдигаше един неизбежен въпрос. Погледнах Филипс.

– Защо избра точно нас?

– Трябваше да натоваря с това най-добрия си сътрудник.

– Кого?

Тя се усмихна.

– Теб.

Беше такава глупост, че неволно се усмихнах и аз.

– Имам си причини – каза тя.

– Не се съмнявам. Бих желал да ги чуя.

Но не аз водех играта, а Филипс, затова тя нареди:

– Кажете ми какво мислите.

– Предпочитам да кажа какво знам. Ти се тревожиш за своето Управление.

– То е и твое.

Хайде де! Премълчах последното и продължих разсъжденията:

– Не вярваш на собствените си хора. Те могат да разпространят тайната, за да унищожат президента, или да я използват, за да притискат и изнудват Белия дом.

– Няма да твърдя, че тук обичат сегашния президент. Да, в Управлението мнозина имат зъб на администрацията – призна тя. После отбеляза: – Ти май нямаш добро мнение за нашите хора.

– Мисля, че са страхотни. Наистина. Не аз, а ти имаш проблеми с доверието. Затова избра нас, нали? Военните изпълняват заповедите.

– Мина ми нещо такова през ум.

– Всъщност – продължих аз – ти и твоят шеф искате да раздавате картите. Контролирате информацията, контролирате следствието, контролирате и резултатите.

Тя не каза нито „да“, нито „не“. Нямах смисъл. Знанието е сила, особено във Вашингтон, а сегашното знание се равняваше на водородна бомба от сто мегатона. Само дето заемаше по-малко място.

Представях си как директорът сяда до онази хубава мраморна камина в Овалния кабинет, усмихва се любезно и казва нещо такова: „Господин президент, Управлението се нуждае от небивало повишение на бюджета... Да... Знаем, знаем.“ Млъква за момент и поклаща глава. „Времената са тежки, националният дълг е хвъркнал до небесата... да, да, без съмнение ще е трудно да се обоснове... но... ами, вижте какво... Прегледайте папката, която ви оставям. Може би там ще намерите основания да ме подкрепите.“

Филис взе един лист от бюрото и го подаде на Биан, която изчете текста и го прехвърли на мен. Беше поредното липсващо послание, този път от Шараби до Даниълс.

Клифърд, мой най-верни и скъпи приятелю, извинявам се за тъй дългото забавяне да ти предам обещаната информация. Уви, една стара арабска поговорка казва: Довериш ли се на персиец, доверяваш се на змия. Наистина, те са най-гнусният народ сред правоверните, мръсни просяци, измамници и крадливи негодници. Но както на няколко пъти ти казах, упорито твърдяха, че са изгубили дирята на онзи злодей и трябва да я открият отново, което сега твърдят, че са сторили. Както обещаваха моите персийски приятели, това е голяма риба, ковчезникът на Абу Мусаб ал Заркауи, който, сам знаеш, уби много ваши войници и ви причини големи беди. Името на човека е Али бин Паша, саудитски гражданин, който живее в град Фалуджа, в бял блок на края на Авеню Али, близо до центъра. Казват, че лесно може да се разпознае, защото му липсва левият крак, и ви съветват да действате бързо, тъй като толкова важен и хитър човек не се задържа на едно място. Виждаш, приятелю, че не съм рядко лайно, както жестоко и безпричинно ме нарече в едно от последните си писма.

– Това беше последният имейл – обясни Филис. – Изпратен е само преди два дни.

Биан ме погледна.

– Значи този човек... този Али бин Паша...

– Точно така – довърши Филис. – Вероятно е все още във Фалуджа и чака да го приберем. Но докога...

Тя сви рамене.

Аз мълчах. Надявах се да не мисли каквото подозирах.

Филис ме гледаше изпитателно с леко повдигната вежда. След като не отговорих *доброволно*, тя настоя:

– Е, Дръмънд?

Значи подозренията ми се оказваха верни. Исках ли да участвам? В никакъв случай – това беше лудост или нещо още по-лошо.

Първо, Али бин Паша можеше вече да се е преместил или цялата работа да излезе поредната измама на Шараби и неговите ирански приятели.

Второ, Филис криеше разни неща. В една подобна операция има

много рискове дори когато знаеш какво става зад гърба ти и всичко е изпиано като по ноти.

И не на последно място, след като вече знаехме за престъпните деяния, ако пропуснехме да уведомим ФБР, ние също извършвахме престъпление.

Невинаги си падам по разни правила и закони, особено ако вярвам, че няма да ме хванат. Но случаят не беше такъв.

Преди да отговоря обаче, Биан се приведе напред и заяви:

– Съгласна съм. – След малко добави: – Всъщност, ако се замислите, аз съм идеалният кандидат.

– Защо? – попита Филис, без да откъсва поглед от мен.

– Воювала съм там. Познавам страната и обичаите. Владее езика и имам пресен военен опит.

Погледнах я.

– Провеждала ли си някога такава операция?

– Аз... шест месеца прочиствах някои от най-опасните свърталища на Багдад.

– Отговори на въпроса.

– Арестувала съм заподозрени, планирала съм акции срещу бунтовнически скривалища. – Явно по лицето ми се изписа съмнение, защото тя добави: – Не виждам разлика.

Имаше огромна разлика – и фактът, че не го разбираше, показваше колко е неподходяща за тази мисия. Впрочем едва ли съществуваше подходящ човек.

Като се мъчех да не прозвучи високомерно, аз казах:

– Ами... как да ти кажа... Разбираш ли...

– Нищо не казвай – прекъсна ме тя. – Аз съм военен полицаи. Ти си юрист. По обучение, опит и способности съм по-подходяща от теб.

Филис се изкашла.

– Преди да стане юрист, Дръмънд беше в Отдела за специални операции. – Тя се усмихна. – Служил е две години в подразделение, изпълняващо акции почти като тази, която имам предвид. Може малко да се е поотпуснал, но казват, че било като карането на велосипед.

Беше вярно само донякъде и с тези думи Филис разкри още малко от начина си на мислене, намеренията си и любимата си тема – Шон Дръмънд.

Само че нямаше нищо вярно в нейното убеждение, че мога с лекота да се върна на старото поприще. Шон Дръмънд можеше някога да е бил същинска машина за убиване, крилата смърт, осемдесет килограма

стоманени мускули и сексапил. Днешният Дръмнд имаше няколко кила в повече, нови убеждения и се бе превърнал в страшилище на съдебните зали.

Не си спомнях кога за последен път съм посещавал стрелбище или съм пробягал повече от петнайсет километра. Както ще ви каже всеки военен ветеран, най-важна за оцеляването е бързината – срещу врага или в обратна посока, в зависимост от обстоятелствата. Спомних си мъдростта, която армията набива в дебетите черепи на новобранците: „На бойното поле има два вида войници – бързи и мъртви“.

Е, с езика все още бях бърз, но краката и инстинктите ми за оцеляване се нуждаеха от малко раздвижване. Може би дори от по-сериозно раздвижване.

На Биан й трябваше малко време, за да осъзнае тази нова и интересна страна от професионалната ми биография.

– Както виждаш – продължи Филипс, – той има идеалната подготовка.

Без капка колебание Биан отговори:

– Няма значение. Аз имам желание да отида. Той не.

Настана кратко мълчание.

Какво можех да кажа? Знаех какво цели Филипс – да ме изправи срещу Биан, да използва първобитните ми мъжкарски инстинкти и да ме изнудва емоционално. Филипс е манипулатор от световна класа и обикновено знае как да ме разиграва – но не и този път. Ако Биан искаше да участва, значи беше страхотно момиче. Животът си беше неин. Добре дошли в свободния нов свят, където равноправието означава еднакъв риск да се прибереш у дома в чамов ковчег.

Все пак бях любопитен. Погледнах Биан, после Филипс и казах:

– Какво точно възнамеряваш?

– Мислех, че е очевидно – отвърна Филипс. – Да откъснем узрелия плод, тоест Бин Паша. Виж, с Шараби е по-сложно. Но той няма къде да се дене, докато Бин Паша може да излезне всеки момент. – Погледна ме и каза: – Шараби ще поизчака.

Не повярвах на ушите си.

– С теб май имаме различни представи за зрелите плодове. Али бин Паша е във Фалуджа.

– Да. Спомням си, че го прочетох в писмото.

– Може би не четеш вестници. Преди шест месеца армията обяви града за ничия земя и се изтегли напълно от там. Сега е сборище на всички любители на джихата.

- Така пише и в нашите доклади. Крайно неприятно място.
- Неприятно? Това е същият град, където убиха четирима строителни предприемачи и закачиха телата им на моста.
- Знам, знам... Много лоши хора. И точно затова трябва да бъдат спрени на всяка цена.
- Знаеш ли, че шансовете да хванем този тип и да се измъкнем са почти равни на нула?
- Операцията трябва да бъде проведена много добре.
- А знаеш ли, че може да е капан?
- Да, важно съображение. Определено ще трябва да го имаме предвид при планирането.
- Той е видна фигура в бунтовническите среди. Ще бъде строго охраняван.
- Да, и аз така мисля. – Тя ме погледна. – Но ако Шараби казва истината...
- Ако иранците са му казали истината...
- Добре де, това е още един риск. – Тя очевидно почваше да се дразни от моите основателни възражения и добави: – Ако предположим, че този Бин Паша е ковчезникът на Заркауи, залавянето му ще бъде невероятен удар срещу бунтовниците. Бъдещата печалба си струва големия риск.
- Има и вариант без риск. Пуснете му бомба в комина. Отгърватите се от Бин Паша, а ние си оставаме живи и здрави. Кое не ти харесва?
- Бин каза:
- Защо го обсъждаме? Ако временно прекратим финансирането на Заркауи, не постигаме нищо. Той просто ще си намери някого вместо Бин Паша, който така или иначе сигурно има помощник или заместник. Тия хора не са глупави – действията им го доказват. Знам. Била съм там.
- Но...
- Но ако заловим Бин Паша, кой знае какво може да ни разкрие? – Тя ме погледна. – Ти не разбираш същността на тази война. Не става дума за превзети градове или удържан терен. Различно е. Става дума за хора, важни хора, които са ключови фигури в операциите на врага. Ковчезници, автори на планове, производители на бомби. Изкарай ги от играта, разбери какво знаят и нанасяш съкрушителен удар на бунта.
- Тя пак ме погледна, за да се увери, че съм разбрал, и каза:
- Ако той е мъртъв, няма да открием нито източниците на пари, нито Заркауи. А точно това искаме да постигнем, нали? Да разберем кой осигурява средствата и да ги лишим от подкрепа.

– Ами ако *нас* ни лишат от живота?

– Това не е твой проблем – отговори тя. – Ти оставаш.

– Добре казано.

Тя погледна Филип и предложи с обидно пренебрежителен тон:

– Той не ни трябва вече. Аз ще се справя.

Филип не смееше да ме погледне в очите.

– Права си. Шон, излез. Каквото обсъждаме отсега нататък, ще е само за участниците. Едва ли е необходимо да казвам, че...

– Ако се разчуе, ще ми монтираш топките на стената си.

Тя посочи едно място на стената и каза:

– Точно там. Само тримата сме в течение. Разбираш, че ще е смеотворно лесно да разберем откъде идва всяко изтичане на информация.

– Знам си задълженията, Филип, и ги изпълнявам.

Изправих се. Погледнах Филип, която отново бе станала непроницаема като сфинкс, после Биан, която също не ме поглеждаше в очите.

Някой трябваше да проговори и след неловко мълчание Биан каза:

– Беше ми приятно да работя с теб, Шон. Ако някога... – Тя се усмихна измъчено. – Е, ако някога ми потрябва адвокат, дано се съгласиш да ме защитаваш.

– Поприказвай още малко в същия дух и наистина ще ти *трябва* адвокат.

Тя не отговори.

Направих две крачки към вратата и спрях. Не ми допаднаше начинът, по който приключваше всичко. Знаех, че няма да ме послушат, но трябваше да опитам още веднъж. Нали разбирате, бях наясно, че Филип смята идеята за добра; за тия хора заговорите, предателствата и измамите са като хляба насъщен. Но Биан? Какво си въобразяваше?

Завъртях се и казах на Биан:

– Уотърбъри няма да ти позволи да го сториш. Сама знаеш.

Филип се намеси:

– Оставете Уотърбъри на мен. Със сигурност ще го убедя, че е в интерес и на него, и на Пентагона да ни даде Биан назаем.

– Ще го изнудиш.

– Ако трябва.

Казах на Биан:

– Заради Марк ли го правиш?

– Какво?

– Чу ме.

– Не го забърквай в това.

Спогледахме се. Изражението ѝ бе като на жена, която се е събудила до напълно непознат мъж.

– Прав съм – казах аз. – Ти вярваш, че дължиш това на Марк.

– Нямах представа какво говориш.

– Ти си отслужи своето, Биан. Сега е негов ред. Сигурен съм, че ако беше тук, и той щеше да каже същото.

– Откъде знаеш какво би казал?

– Защото, ако е и наполовина такъв мъж, за какъвто го смятам... –

Всъщност дори и аз не успях да намеря завършек за глупавото клише. Приведох се над масата и стигнах на около пет сантиметра от лицето ѝ.

– Ти вече направи своето.

– Не знаех, че има ограничения за дълга към родината.

– За дълга не. За глупостта – да. – Посочих Филис. – Тя те манипулира.

– Знам какво става тук.

– Не ми се вярва.

– Аз... напълно разбирам. По-добре от теб.

– Тогава ще разбереш, че има и други начини да се свърши работата. И знаеш ли какво? Някои дори са разумни.

– И дума да не става – отвърна Биан. – Ако глупостта на Даниълс излезе наяве, това ще съсипе войната. Ще станем посмешница за света. Цялата коалиция ще се разбяга от Ирак. И всички напразни жертви... Не искам това да ми тежи на съвестта.

Филис стана и пристъпи към мен. Почука с пръст часовника си и рече:

– Каза си думата. Чака ни много работа, а времето не стига. Излез, ако обичаш.

Завъртях се и тръгнах към вратата. В никакъв случай не бих се замесил в това. Казах си думата и съвестта ми бе чиста. Действията ми щяха да изглеждат разумни пред бъдещото разследване, до което неминуемо щеше да доведе тази глупава идея.

Пак се обърнах и седнах.

Биан се вгледа в мен.

– Не ми трябва рицарските ти чувства.

– А глупостта ми?

– Сериозно говоря, Шон. Не съм някаква безпомощна девица, чакаща да я спаси рицар на бял кон.

– Не го правя заради теб.

– Тогава...

Посочих Филис.

– Ще я държа под око.

Филис се усмихна. Знаех, че е очаквала този финал; мразя да съм толкова предсказуем и реших да я лиша от удоволствието да разбере колко много ме е ядосала. Усмихнах се на свой ред.

Тя очевидно бе обмислила всичко и каза:

– И тъй, ето какво ще направим. Дръмънд, ти хващаш нашия човек във Фалуджа. Биан, ти използваш езиковите си познания и уменията за водене на разпит, за да разбереш какво знае.

Погледнах Филис.

– А ти тук с какво ще се занимаваш?

– Все някой трябва да измисли какво да нравим с Шараби.

– Значи това е морковът – казах аз.

– Докато вие сте там, можем да убием с един куршум два заека.

Пътуванията до военни зони обикновено са предшествани от дълга и старателна работа, месеци изтощителни тренировки, подготовка на оборудване и персонал, запознаване с района, писане на завещания и тъй нататък.

Погледнато от положителната страна, това ти дава необходимите за оцеляването познания, душевна настройка и специализирано обучение – плюс възможността шефовете да си измият ръцете, ако не се завърнеш. Откъм отрицателната страна такъв подход те обрича на дълги месеци, пълни с безсъница, страхове и студена пот.

За това донякъде бях доволен, че разполагаме само със седем часа; от друга страна, бих предпочел да са поне пет-шест години. Бързината обаче бе изключително важна. Бин Паша можеше да се окаже параноик, който всяка нощ сменя убежището си, или напротив – да се почувства в безопасност и да свали гарда. Залагахме на второто и се надявахме да не грешим.

И тъй, Филис щедро ми отпусна пет часа за отскачане до апартамента, почивка, душ, преобличане в бойна униформа и събиране на малко багаж, а после се върнах в кабинета за два часа бърз инструктаж. В общи линии инструктажът представляваше запознаване с грубо нахвърлян план, който по думите на Филис „все още се разработва и усъвършенства“, плюс обещание след пристигането да получим окончателен вариант.

Обмислих това и отговорих:

– С други думи скачам от самолета без парашут и се надявам, докато падам, земята да изчезне.

– Не бой се. Само добрите умират млади.

– Значи ти ще живееш вечно.

Тя се усмихна едва доловимо. После поясни:

– След като пристигнете в страната, не можем да рискуваме с връзка по телефона. Нямаш представа колко подслушвателни системи действат напоследък в Ирак и около него. Естествено, за нас това е разузнавателен обект номер едно и нашите приятели от Агенцията за национална сигурност имат толкова шанс да засекат съобщенията ви, колкото и врагът. Влезете ли в страната, разчитате само на себе си.

Аз и сега не разчитах на нея, но предпочетох да премълча.

Трябва да спомена, че Биан нито се появи, нито ми прати писъмце с пожелание за успешен лов, добър път, приятно погребение или нещо от сорта. Всъщност нямаше значение, понеже според плана трябваше след ден-два да се срещнем в Ирак, ако междуременно не я прихванеше пристъп на благоразумие.

Добродушен стар доктор от ЦРУ ми би три инжекции срещу болести, за които не бях чувал, даде ми шишенце хапчета против малария и ме посъветва да не хапвам от местната храна, което едва ли щеше да представлява трудност, тъй като вече съм казвал, че за мен дори хамбургерът с туршия е връх на чревоугодieto.

После ми пхна в ръката кутийка с двайсет и четири презерватива, а аз изумено се вторачих в тях. Не страдам от липса на самочувствие, но сякаш да остана в страната най-много три-четири дни.

– Това ли е най-големият размер? – попитах аз.

Той се разсмя и дори се престори, че чува репликата за пръв път. Шегата беше тъпа, но когато човек тръгва на самоубийствена мисия, може да му се прости това-онова.

– По дяволите, момче – рече лекарят, – не са за каквото си мислиш. Досега никой не е довялякъл трипер от там. Ползвай ги, за да си пазиш цвета на оръжието от прах и ръжда. Ха-ха.

Ха-ха. Беше много забавен. Наистина.

След това Филис ме дръпна настрана за няколко прощални думи, които бяха кратки, но тъй трогателни и сърдечни, че дори мъничко се задавих. Каза:

– Издъниш ли се, ще ти спускам задника.

Както и да е, след малко се озовахме на паркинга, където ни чакаше военен хеликоптер. Качих се на борда, излетяхме и потеглихме към Делауер. Полетът трая почти час.

Летяхме ниско и вместо да си мисля за предстоящите неприятности, аз се записвах с гледката под нас. Честна дума, Америка е изумителна и вдъхновяваща страна. Пейзажът беше осеян с големи къщи, край много от тях имаше големи басейни и барачки, които наподобяваха старинни нужници, но най-вероятно бяха летни барчета или резиденции за смахнати лели и престарели родители.

Нашето общество, както всяко друго, представлява странна смес от богатство и бедност, охолство и мизерия. И все пак си мисля, че онова, което ни отличава от другите, е възможността бедните да станат богати, а богатите – неприлично богати или да се издънят и да отидат да чистят всички онези плувни басейни. Според мен това обяснява защо досега

сме се ограничили само с една революция. Но си мисля също така, че приемаме за гарантирано след първите си двеста години Америка да оцелее още двеста и тъй нататък до безкрайност. Основите ѝ обаче не са тъй яки и неуязвими, както предполагахме, и деветнайсет безумни убийци ни го доказаха на 11 септември. Това трябваше да е зов за събуждане, предупредителен сигнал, че лошите са тук, че те владеят нощта и ние трябва да си я възвърнем чрез храброст, воля и оръжейна мощ. Ала ето че само три години след злодеянието опашките от доброволци пред наборните комисии секнаха, а печалната, но никому ненужна история на една залазваща поп звезда, обвинена в опипване на малки момченца, засенчи подвизите на нашите храбри мъже и жени в Ирак и Афганистан.

Правеше ми впечатление и че тази война не създаде примери за героизъм или поне на американското общество не му пукаше за тях – нямаше нито самоотвержени бойци, нито доблестни пълководци. Като нация ние вече не възхваляваме войната, което за едно общество навярно е полезно и мъдро. Но когато не възхваляваме и самите войници, почвам да си задавам въпроси.

Не че Шон Дръмънд си мечтаеше тайно да се завърне като герой. Първия път, когато заминах на война, получих от баща си един суров, но мъдър съвет: „Мъртвият герой си остава мъртвец. Върни се жив, синко.“

Е, досега три пъти бях изпълнявал съвета му, като последния път здравата си изпатих, което бе или предупреждение, или покана за нов живот. Но всеки път когато злоупотребяваш с късмета, неволно се питаш дали съдбата няма да си рече: „Хей, тоя смешник си мисли, че може да бие рекорда; я да вдигнем летвата.“

Не се наложи да минавам обичайните паспортни и митнически процедури; не ми поискаха виза и валиден паспорт. Вместо бордна карта представих военна книжка и фалшива, но съвсем убедителна заповед, а самолетът бе лъскав Боинг 747, нает от военното министерство и излятащ от военновъздушната база в Доувър.

На борда имаше около двеста войници и няколко морски пехотинци, повечето от тях мъже, почти всички млади, почти всички бяха изкарали по шест месеца в Ирак и след две седмици домашен отпуск се връщаха пак там. Представете си двеста души, които току-що са приключили с две седмици пиене и чукане до припадък. Определено не беше щастлив самолет.

Заех си мястото до един армейски капитан с емблеми на пехотинец и фамилия Хаузър върху нагръдния знак. През първия час той не обели

и дума – държеше на скута си дебел фотоалбум и го прелистваше неуморно, гледайки замислено снимките на красивата си млада жена и две малки близначки, чаровни като кученца.

Като няха какво друго да правя, аз надничах през рамото му. Това явно не го смущаваше, но накрая той се озърна и попита:

– Не сте ли женен, сър?

– Не.

– Може би така е по-добре.

– Може би.

– Няма за кого да се тревожите.

– Тоест няма кой да се тревожи за *мен*.

– Да.

След което капитан Хаузър се впусна в дълъг, несвързан разказ за жена си Сара и дъщерите си Линдзи и Ана и как са преминали двете им седмици заедно. Много мило. Двама пътници на дълъг международен полет убиват времето със сладки спомени и забавни случки: първите стъпки на Линдзи, първото пътешествие на Ана до гърнето – по-точно първото *успешно* пътешествие, – как Сара никога не се оплаквала от отсъствието му, не натяквала колко е самотна, не споменавала пристъпите на страх при всяко позвъняване на вратата.

Всъщност точно това бе най-характерното за този полет, точно то различаваше тия пътници от останалите петстотин хиляди, летящи над световните океани в този момент. Те не искаха да са тук, не чакаха с нетърпение да пристигнат и никой не им гарантираше завръщане у дома.

Понякога завиждам на момчета като Хаузър; те имат при кого да се приборат, имат кой да ги чака. Не знам защо, в паметта ми изплува Биан и снимката на нейния любим годеник, майор Марк Кембъл.

Инстинктът ми подсказваше, че привидно нелогичният ентусиазъм на Биан за тази мисия има нещо общо с него, може би с примес на остатъци от негодувание заради несправедливата участ на нейния баща и заради Виетнам – една война, загубена в крайна сметка, защото Америка бе престанала да вярва в каузата. Опасно е да носиш в ума и сърцето си подобни демони – обич и призраци, живи и мъртви, човека, когото обичаш днес, и войната, която ти е отнела възможността да обичаш баща си.

Както казва Тенеси Уилямс, сърцето е най-упоритият орган. За жените със сигурност е така. Колкото до мъжете, Тенеси е пропуснал един много по-упорит орган.

Кое то повдигаше въпроса какви мотиви ме бяха качили на този

самолет, за да тръгна към нещо, което инстинктът ми определяше като безумие, правната ми преценка – като нередно, а професионалният ми усет – като самоубийство.

Припомних си любимия съвет на баща ми: никога недей да подписваш чек с оная си работа. Мъдър съвет, тате – но както става с повечето мъдри съвети, малките камъчета обръщат колата.

Откровено казано, Биан Тран ме бе впечатлила. А ако трябва да бъда съвсем откровен, малко си падах по нея и може би леко ревнувах от майор Марк Кембъл. Тя бе уникална и завладяваща жена, истинско възпъщение на американската мечта. Стъпила на нашия бряг като невръстно дете, бедна, объркана, измъчвана от носталгия и болка за покойния си баща, тя бе успяла да овладее нов език и нова култура, да се труди упорито, да преодолее четири години в типично американската институция Уест Пойнт и вярвах, че ако разгърна служебното ѝ досие, ще открия само блестящи характеристики.

Накратко, имах си работа с една умна, силна и целеустремена жена. Освен това от опита си с други деца на имигранти подозирах, че Биан Тран малко прекалява с патриотичната привързаност към идеалите на своята втора родина, опиянена от чувството си за дълг и може би от готовността да се пожертва за любимите хора. Интересно. Над десет процента от американските войници в Ирак дори не бяха граждани на САЩ – просто гладни младежи, опитващи се да догонят мечтата.

Мисля, че ние, родените с право на гражданство, проявяваме често склонност да вярваме, че заслужаваме своето американско наследство, най-вече неговите блага и предимства и не чак дотам трудностите и задълженията. Но не ми се вярваше Биан да е смахната фанатичка; напротив, сигурен бях, че я движи нещо друго, нещо по-голямо – може би обич, може би вина или и двете. Не биваше да го забравям.

Освен това не вярвах на Филис. Или по-точно на ЦРУ. През няколкото месеца работа с тези хора бях разбрал, че са добри патриоти, смели и изумително надарени, вършещи почти винаги онова, което вярват, че е най-добро за Републиката. Проблемът е, че го вършат зад димна завеса, а това понякога води до лоша преценка и което е още по-зле – до калпави резултати.

Както и да е, капитан Хаузър забеляза познато лице в предната част на самолета, извини се и отиде нататък. Това явно наложи смяна на местата, защото не след дълго един здравеняк с нашивки на старши сержант тромаво се зададе към мен. На гърдите му имаше етикетче с името Джаксън. Той ме погледна и попита:

– Ще разрешите ли, полковник?

– Ако носите семеен албум, в никакъв случай.

Той се разсмя.

– Разведен. На два пъти. Да ви разкажа ли от какви усойници се отървах?

След което се настани на седалката и изпъна крака.

На лявото му рамо забелязах знака на Първа пехотна дивизия – сегашното му назначение, – а на дясното емблемата на Трета бронирана дивизия, където бе служил в някоя друга война или при предишното назначение в Ирак. Беше типичен ветеран с онова уморено, разочаровано изражение на човек, който е видял твърде много и отдавна не му се говори за това.

– От Военната прокуратура сте – каза той. Плъзна поглед към рамото ми, където нямаше емблема на поделение. – Къде сте назначен в Ирак?

– Не съм назначен.

– Тогава защо...

– Турист съм. Може би ще ми кажете някой добър хотел.

Не е зле да има басейн и спортна зала. А най-много ще се зарадвам на добре зареден бар.

Той се разсмя.

– Ама че перко!

– Аз ли? Кой отива там за втори път? Моето е краткосрочна командировка – обясних аз. – Докато кацна и вече потеглям обратно.

– Ооо!

За момент имах чувството, че е готов да ме опердаши с яките си юмруци и да ми отмъкне униформата.

– Имам среща с клиент – казах аз.

Наистина прикритието ми беше такова, потвърждаваше го и фалшивата заповед в джоба ми. Доброто прикритие винаги се основава на факти и наистина имаше обвинен затворник, макар че засега не му бе назначен адвокат. Дори бях прегледал набързо досието му – човекът нямаше никакъв шанс.

– Какви ги е надробил? – попита Джаксън.

Моментът изглеждаше подходящ за проверка на прикритието и аз отговорих:

– Малтретиране на иракски пленник.

– Напоследък са много чувствителни на тая тема.

– Така си е.

– След онази история в „Абу Гариб“.

– Аха.

– Мене ако питате, тия там бяха банда смахнати идиоти. Какво са си мислили?

– Не са мислили. Действали са.

След малко той попита:

– Наистина ли го е направил?

– И с пръст не е пипнал затворника.

– Аха...

– Но си мисля, че седмината свидетели и строшената с приклад челоуст малко ще ни затруднят в съда.

Той се разся.

– И на мен така ми се вижда.

С това знанията ми по случая се изчерпаха и аз смених темата.

– Е, как е там?

– Гадно.

Ако в зоната на военните действия срещнеш щастлив войник, трябва незабавно да го пратиш на психиатър.

– Но струва ли си?

Той ме разбра и отговори:

– Вече да.

– Защо вече!

– Знаете ли Тенисън? Алфред... английския поет. – После цитира откъс от стихотворение: – „Не питай, не се колебай. Победа или бой до край.“

– „Атаката на леката кавалерия“ – казах аз.

– Няма какво повече да се каже.

– Глупости.

Той се разся.

– Пълни глупости. – Извъртя се и ме погледна. – Преди месец изпратих две от моите момчета в ковчези, а не обичам да губя хора, по дяволите. – Мрачно сведе очи към бойните си обувки. – Сега просто трябва да си е струвало.

Погледнах към необятното синьо небе, към белите облаци под нас и зърнах в далечината реактивна следа, отправена в посоката, от която идвахме ние. Може би онзи дълъг сребрист самолет също бе пълен с войници, изкарали една година война и натоварени със спомени за дълги, тягостни дни, за ранени, осакатени или мъртви другари.

Изведнъж осъзнах, че Биан има право за едно – ние наистина

можехме да провалим тази война – и тогава някои от пътниците в този самолет щяха да ме обявят за мъж на годината, а други да ме ненавиждат.

Старши сержант Джаксън затвори очи и след трийсет секунди захърка. Време беше за работа. Отворих куфарчето си, извадих дебел сноп документи, съсредоточих се и зачетох.

Спомних си старата армейска поговорка – всеки план трае до секундата, в която бъде приведен в изпълнение. Бях открил, че в общи линии наистина е така, но според мен трябва да имаш план, насоки за действие и ако наистина си се подготвил добре – действащи варианти за в случай на провал. Тук обаче разполагахме само с глупости и измислици.

Основна идея: залавяне на военнопленник. Подобни операции винаги са рисковани, тъй като лошите момчета неизменно се мотаят из своя квартал в компанията на други лоши момчета и трябва да бъдеш много бърз, иначе се оказваш военнопленник. Понякога ролите се разменят, но се смята за лош късмет да мислиш такива неща – а няма как да не ги мислиш.

За постигане на максимална секретност, вместо да разчитаме на професионалисти от Управлението или дори на военните, които можеха да проявят любопитство към Шон Дръмънд и Али бин Паша, с най-тежката част от мисията щяха да се заемат частни лица, наети от Филис.

Тези хора бяха работили и друг път за Управлението и имаха най-важната препоръка – все още бяха живи, за да изпълнят поредната задача. Както не пропускаха да напомнят, не бяха наемници, а американски патриоти, предимно бивши военни от специалните части на армията и флота, които продължаваха да служат на родината и между другото да печелят добри пари.

А защо не? Изкарват по сто-двеста хиляди на година, имат малко по-нормално началство, с което могат да спорят, а като им писне, просто си прибират парите и напускат. Нелош вариант за една бъдеща кариера на Дръмънд.

Погледнато откъм положителната страна, те са грижливо подбрани професионалисти с богат опит и не приемат работа, ако няма да я свършат.

А, да – тревожният въпрос за доверието ми към моята шефка. Не бях безнадежден параноик, но усещах още едно голямо предимство на частниците. Те отговарят единствено пред онзи, който подписва чека и не задава въпроси. Не че очаквах куршум в тила. Все пак обаче си

струваше да имам едно наум.

Естествено, Филип никога не би ми причинила нещо подобно. Бяхме приятели. Нали така?

Както и да е, преди заминаването ми казаха кого да търся – някой си Ерик Файндър, мястото на срещата и дори паролите, които трябваше да си разменим. Страхотно, нали?

В куфарчето имаше карти и сателитни снимки на Фалуджа, където живееше Али бин Паша, няколко дебели папки с информация за града и Ахмад Фадил Назал ал Халайлах, йорданец по рождение с бойно име Заркауи, и неколцина негови съучастници. Между другото името на Али бин Паша го нямаше в списъка.

Според всеобщото убеждение Заркауи ръководеше свирепа групировка с неизвестна численост и неясен състав. Предполагаше се, че в нея има доверено ядро от фанатици, няколкостотин бойци и кандидати за самоубийствени атентати и вероятно няколко хиляди симпатизанти, които осигуряваха квартири, транспорт, снабдяване, събиране на сведения и други услуги.

Тия хора бяха смес от иракчани и чужденци; правеше впечатление, че местното сунитско население е предимно на тяхна, а не на наша страна. Всъщност местните смятаха Заркауи за нещо като Робин Худ, макар че взимаше пари от богатите, а на бедните не даваше нищо друго освен смърт. Напоследък обаче убиването на американци бе станало твърде трудно и рисковано, затова той се насочваше към безразборно изстребване на иракчани, което почваше да подкопава авторитета му.

Знаехме следното: неговата организация имаше разпокъсана клетъчна структура: малки групи с вертикална, а не хоризонтална връзка, тъй че лявата ръка да не знае какво върши дясната. Много от тези групи бяха заловени или поставени под наблюдение; досега обаче никой не бе успял да се добере до самия Заркауи, което повдигаше интересни въпроси.

За главата му даваха награда от двайсет и пет милиона долара. Това подсказваше, че Заркауи е много опитен, много страховит, много безмилостен, много голям късметлия или всичко това накуп.

Разбира се, не открих в справките нищо ново. Също като цялата мислеща американска общественост знаех за Заркауи и неговите зверски изцепки. Той обичаше да вижда по телевизията маскираната си физиономия и умееше да си вдига рейтинга, както казват нашите приятели, новинарите. Любимият му начин за привличане на внимание бе да прави любителски видеозаписи, на които собственооръчно обезглавява

безпомощни пленници, които му създаваха сериозни проблеми със западната цивилизация. Ако случайно му попаднеш в ръцете, очакваше ме славна, но много кратка артистична кариера.

Както и да е, след два часа четене и проучване си припомних, че предната – нощ съм спал само три часа. Протегнах се, прибрах документите, заключих куфарчето и след секунди заспах дълбоко.

Бих искал да кажа, че сънят ми е бил дълбок и изпълнен с приятни сънища, но когато се събудих, ето какво бях сънувал: коленичил съм върху черно килимче, до мен стоят три високи фигури с черни качулки, устата ми е покрита с лепенка, нечии ръце дръпват главата ми назад и виждам как пред гърлото ми увисва широко острие, идва по-близо... още по-близо... и...

Беше ме събудило разтърсването от сблъсъка между бетонната писта и колелата на боинга. Отворих очи, надникнах през прозорчето и за пръв път усетих, че нещо не е наред – летището. Невероятно, но то ми се стори познато и аз разбрах, че вече съм бил тук. Сетне главата ми се избистри и проумях къде се намирам – в Кувейт.

Втората тревожна подробност дойде, когато пилотът обяви със спокоен, невероятно безгрижен глас:

– Дами и господа, благодарим ви, че летяхте с Юнайтед Еърлайнс. За вашата безопасност бяхме отклонени от летище Багдад, където в момента съществува сериозна заплаха от ракети земя-въздух. Извиняваме се за причинените неудобства. След слизането от самолета ще бъдете посрещнати от представители на въоръжените сили, които ще ви насочат към конвоите, заминаващи в северна посока.

Не беше от съобщенията, които чуваш по въздушните линии в Щатите. Но човекът говореше тъй сладко, че за момент сякаш се пренесох в нормален полет, където предлагат на недоволните пътници талони за безплатна храна.

След това тонът на пилота изведнъж стана погробален и той добави:

– За нас беше чест да ви приемем на борда и... и от все сърце, от името на целия екипаж... Бог да ви благослови.

Пътниците само дето не ахнаха. Можеше спокойно да им пожелае на добър час и толкова.

Както и да е, самолетът спря наред широка и пуста поляна вдясно от пистата, където нямаше нито терминал, нито други самолети. Навън цареше непрогледен мрак, но летището беше добре осветено и аз забелязах наоколо да обикалят американски военни камиони.

Погледнах часовника си, който вече бях нагласил на местното време – четири след полунощ. Докараха стълба, слязохме и зачакахме вкупом, докато персоналът разтоварваше багажа ни.

Неколцина надути типове с превръзки на военни полицаи над лактите и списъци и фенерчета в ръцете почнаха да делят войниците на групи и гръмогласно да ги упътват към различни места за чакане в зависимост от военните им части и местоназначенията в Ирак. Армията се слави с ефикасност, но тази слава рядко е заслужена и оттам идва

неофициалният армейски девиз „Бързай и чакай“. Истинска ефикасност има само когато нещо е в полза на военните – тогава най-често го свършват по инстинкт както трябва.

Със старши сержант Джаксън си стиснахме ръцете и си пожелахме късмет. Тихичко се отделих от групата, уверен, че Филис е узнала за неочакваното отклонение и предприема необходимите мерки.

Не бих доверил на Филис живота си. Но определено вярвам, че ще ме достави там, където *тя* желае да бъде.

Между другото времето беше приятно, с температура около двайсет и пет градуса и без помен от дъжд – категорично по-хубаво от октомври във Вашингтон. Но на Бермудите сигурно беше още по-хубаво.

След като поскитах насам-натам, забелязах един войник да осветява с фенерче набързо надраскана табела „ПОЛК. ДРЪМЪНД“.

Приближих се до него и си признах, че става дума за мен; в замяна той козирува небрежно и ме уведоми, че името му е Карл Смит, ефрейтор от Осемнайсти транспортен батальон, след което обясни, че ще бъде мой шофьор за пътуването до Багдад.

Отделих малко време за задълженията на старши офицер, задавайки на Смит няколко дребни въпроса, а той изпълни своите, като ми отговори кратко и неохотно. От висшестоящия се очаква да проявява личен интерес към своите подчинени, независимо колко ще продължат отношенията им. Формално погледнато, това се нарича загриженост и създаване на контакти. Но отдавна съм забелязал, че обикновено характерът на тези въпроси – семейно положение, родно място, най-близки роднини и тъй нататък – удивително съвпада с данните, които един офицер трябва да знае при съставяне на известие за смъртен случай.

Както и да е, Карл Смит имаше тъмна кожа и тъмна коса. Сподели, че е на трийсет и две, тоест доста стар за ефрейтор, разведен (и адски щастлив от това), родом от Алабама (и адски горд с това) и също като мнозина негови връстници в пристъп на яростен патриотизъм се беше втурнал към наборното бюро един ден след 11 септември – решение, което днес смяташе за адски прибързано.

За шофьор изглеждаше необичайно слаб, но навярно разполагаше с доста свободно време и го прекарваше в гимнастическия салон. На войниците е забранено да пият в зоната на военните действия, а арабските жени не си падат по християни. Когато те лишат от всичко останало, насочваш се към най-лошия порок – гимнастическите упражнения.

Карл ме поведе към един прашен джип; метнах торбата на задната седалка, настанах се отдясно и потеглихме с пълна газ. Между другото

военните джипове нямат нищо общо с онези лакоми бензинови чудовища, които напоследък са тъй модерни сред разглезените холивудски звезди. Първо, използват дизел, освен това са по-примитивни и напълно лишени от щуротии като звукоизолация, климатик или каквито и да било развлекателни системи, а седалките им напомнят инструменти на Инквизицията. Но както казват нашите китайски приятели, една голяма добродетел изкупва хиляди гафове; с облекчение забелязах единствено то удобство, имащо значение по тия места – най-модерна броня.

Излязохме от летището – Смит размаха на пропуска военното си удостоверение, – после около час карахме с максимална скорост по тесен асфалтов път и се присъединихме към военен конвой, пътуващ на север по печално известното шосе № 8.

Конвоят представляваше дълга колона от бензиновози, тежки камиони, натоварени с големи зелени сандъци, автовози за доставка на нови бронирани коли и сред всичките тия уязвими машини се мяркаха танкове и брадлитата, с които да погнем туземците.

– Ще караме най-отзад – обяви Карл. – По-добро място няма.

– Нещо ме зальгваш. Ще обираме праха и пушилката.

– Вярно... само че, като залагат бомби край пътя, избират за цел коли от челото или средата на колоната. Така става страхотно задръстване и могат да стрелят по неподвижни мишени. – Карл добави: – Прах или шрапнел? Вие сте началството.

– Кое е по-лошо?

Той се усмихна весело, после ми подхвърли очила и зелен парцал, който вързах пред носа и устата си.

За щастие Карл Смит не се оказа бърив, но, от друга страна, не спадаше и към тихите. Почти през цялото пътуване си подсвиркваше кънтри мелодии – както повечето провинциални южняци умееше да свирка шумно и пронизително, – а аз разпределях времето си между неспокойна дрямка, преглеждане на документите в куфарчето, запушване на ушите с пръсти и съжаления, че нямам пистолет, та да застрелям Карл или себе си. Мразя кънтри музиката.

Около пладне той ми подаде обяда; тъй като бях проспал вечерята в самолета, вече ми прималяваше от глад. Обядът представляваше стандартна армейска дажба и самият факт, че се смяташе годен за ядене, доказва наличието на чувство за хумор у военните.

Още след първата хапка си спомних защо не искам да бъда в бойните части.

Както и да е, пътуването трая около тринайсет часа и ако не се брои

минаването през един голям град скоро след тръгването, през повечето време пейзажът наоколо беше ужасен и монотонен – равна пустиня, съчетаваща красота и жестокост, докато не навлязохме дълбоко навътре в Ирак, където взеха да се появяват признаци на живот: палми, паянтови сгради, срутени колиби и разбити автомобили край пътя, а понякога в далечината се мяркаше село, построено навярно около кладенец, оазис или мексикански ресторант. За последното се шегувам. Но защо ли човек би се заселил в такъв пущинак?

Гледката ми напомняше за изоставените американски градчета наред пустинята Мохаве, които някога са имали причина за съществуване в ония далечни и негостоприемни места – златни мини, залежи от боракс или спирки на конната куриерска служба, – но днес са се превърнали в изпепелено мъртвило. Някои от тия призрачни градове са станали живописна гледка, в други все още живеят шепа упорити и ексцентрични хора – самотници, чудаци и отшелници – изгнаници от суматохата на американския живот или може би бегълци, търсещи укритие от полицията. Но какви бяха жителите на тия самотни иракски селца?

Не можех да проумея бездната между тези хора и типичния млад американски войник, който би изпаднал в истерия, ако го лишат от компютърната игра, мобилния телефон, чатовете, кабелната телевизия и закусвалните. Всъщност всички тия неща ги имаше и тук, във военните бази, и след като се завърнеха от дневните битки срещу бунтовниците, вечер войниците пращаха електронни послания на роднините и приятелките си, играеха компютърни игри или се ровеха из порнографските сайтове, което навярно е съвсем нормален начин да се разсееш и да забравиш преживяното през деня.

Войниците във Виетнам по времето на баща ми също поддържаха връзка с предишното си битие, с американския начин на живот, с онова, което армията свенливо нарича „човешки контакти“. Техните врагове живееха в джунгли и се хранеха с ориз и сурова риба, а в това време към американските бази летяха хеликоптери, натоварени със студена бира, броеве на „Плейбой“, пица и дългокраки момичета от естрадната трупа на Боб Хоуп, все нагледни примери за какво се сражават.

Единият начин за потушаване на бунт е да се слеееш със средата и културата – да се превърнеш в туземец – и да победиш местните жители в собствената им игра. Разбира се, американците никога не са го харесвали. Ние преобразяваме културата и средата според нашите интереси.

Някой ден край това шосе щеше да гъмжи от закусвални, търговски центрове и мотели за гладния уморен пътник със задължителен Коран

върху нощното шкафче, молитвено килимче пред леглото и стрелка, сочеща направлението към Мека. Навярно точно против това се сражаваха бунтовниците, също както Хитлер, Тоджо, Мао и Сталин преди тях. Много им здраве. Сигурно някой ден внуците им ще гледат миналото и ще се чудят за какво е била цялата връва.

От време на време насреща ни се задаваха бавно американски военни автомобили, устремени натам, откъдето идвахме, към Кувейт, а зад тях пъплеха иракски коли, автобуси и камиони, чиито шофьори несъмнено отправяха наум твърде лоши думи към окупаторите. Да изпревариш военен конвой в тази страна е също такъв риск, както да пресечеш на червено в Ню Йорк.

Ако не се брои непрестанното подсвиркване, Смит през цялото време запазваше едва ли не свръхестествена бдителност, оглеждаше като робот крайпътната ивица за всичко нередно или поне малко съмнително: мъртви животни, захвърлени варели или разбити коли – обичайните прикрития за самоделни бомби. Щом нещо не му допаднаше, той за сигурно изкарваше джипа от пътя и караше няколкостотин метра през пясъците и камънака.

Все по-често минавахме през порутени селца, където парцаливи хлапета стояха край пътя с протегнати ръце – молеха за храна, пари или дребни предмети. Явно успяваха да научат по нещо от войниците в конвоя, защото, когато идваше наш ред да минем край тях, всички ни махаха за сбогом със среден пръст.

Може да беше местен жест, един вид пожелание за успех и добро здраве. А може би не.

Е, дотук с туристическите подробности. Късно следобед почнахме да подминаваме по-големи градчета, а привечер навлязохме в покрайнините на голям град, чиито характерни черти познавах от телевизията. Озърнах се към Смит.

– Багдад?

Той се облегна назад и разкърши рамене.

– Така изглежда.

– Имам среща в Зелената зона – казах аз. – Знаеш пътя, нали?

Той кимна.

Погледнах часовника си. Бях закъснял с шестнайсет часа за срещата с Ерик Файндър, но щом Филипс ми беше уредила превоз от Кувейт, вероятно се бе погрижила и да отложи срещата.

После Карл каза:

– Само че не отиваме там. – Погледнах го и той добави: Кървав

прилив се надига.

След кратко стъписване отговорих:

– И навсякъде залива кротката невинност.

Ако ви интересува, това е ексцентричната представа на Филип за парола – откъс от поема на Йейтс. Разбирах, че донякъде този стих представлява поетична метафора за операцията и тъй нататък. Но златното правило на оперативната работа е всичко да бъде пределно просто и дори глупаво.

Така де, Карл можеше да рече „две“, а аз да отвърна „три“. Все тая. Изглежда, бяхме настроени на една вълна, защото той попита:

– Кой измисли тия тъпотии?

– Моята шефка.

Той се изблещи. Сигурно се питаше дали не е заразно.

Аз също го гледах.

– Ти ли си Ерик Файндър?

– Не. Пак съм си Карл Смит. Ще те откарам при Файндър.

– Трябва да има основателна причина да ме излъжеш и да не се представиш.

– Трябва.

– Бих желал да я чуя.

– Защото през целия път щеше да ми задаваш тъпи въпроси. – Той пак се загледа напред. – Не обичам празните приказки.

За да потвърдя опасението му, казах:

– Разкажи ми за вашата група.

– Какво по-точно?

– Колко души сте?

– Петнайсет. Но в момента участват само десет. Заповедта е да ограничим броя до минимум.

Естествено. Колкото по-малко свидетели, толкова по-добре.

– Що за хора са?

– Повечето са бивши рейнджъри или командоси от „Делта“. Двама от специалните части на морската пехота и един от ударните екипи на нийоркската полиция. Много е смешен, като се разприказва. – Той ме погледна и добави, вероятно във връзка със собствения си опит: – „Делта“. Пет години.

– Имате ли си название?

– Не. Честно казано, предпочитаме да не ни знаят. Не се занимаваме с охрана на частни лица или здания като другите групи.

– А с какво?

– С мокри поръчки.

Сподели го небрежно, сякаш бях длъжен да знам, че той и неговият екип са се специализирали да унищожават живи цели. Възшност сега малко се притеснявах, че съм го смятал за прост шофьор. Можеше да се похвали с отлична физическа форма, но освен това беше изключително съсредоточен и хладнокръвен. Обикновено мълчаливите не разсъждават много; но може би неговите мисли не бяха за пред хората.

Някога разпознавах от пръв поглед опасните личности и благодарение на това оцелях в три конфликта, макар че при последния сблъсък същите хора спечелиха няколко точки, като ми вкараха два куршума. Но онзи Шон Дръмънд беше загубил тренинг; не биваше да забравя това, ако искаше да оцелее. Попитах Смит:

– Какво знаеш за мисията?

Той се усмихна.

– Каквото трябва да знам. Защо?

– Знаеш ли за какво точно става дума?

Той поклати глава.

– Плащат ни щедро, за да не знаем.

– Колко?

– Петдесет бона на човек. Плюс разноските.

Подсвирнах.

Той се озърна към мен и настоя:

– Хей, ние не сме наемници.

– Тогава защо не свършите тая работа за сметка на заведението?

Това не му се видя забавно. След малко попита:

– А ти какво знаеш за Фалуджа?

Посочих трите дебели папки в скута си.

– Четох и запомних наизуст всяка подробност от тия справки на Управлението.

Той попита с леко съмнение:

– И какво казват?

– Че ще съм идиот, ако припаря там. Той кимна одобрително, но на глас каза:

– Друго не ти трябва да знаеш. По тия места знанието понякога става опасно. Прави каквото ти кажа и дори за миг не си въобразявай, че разбираш какво става. – Погледна ме и сподели: – Ние често ходим във Фалуджа.

– Без майтап? Откъде мога да си купя пощенски картички?

Той не обърна внимание на нервната ми ирония и поясни:

– Управлението ни наема да маркираме сгради.

– И какво означава това?

– Че се мотаем из града и дебнем за чужди наемници. Зърнем ли някого, проследяваме го до свърталището. Слагаме на сградата електронен маркер, обаждаме се и стоим наблизко да видим дали онзи тъпак няма да се изпари.

– А после?

– После... ами след около час идва Ф-16, пуска голяма ракета, тя засича сигнала на маркера и бум. Няма къща, няма тъпаци.

Работата изглеждаше интересна и ми се искаше да узная повече, но той продължи:

– Лошото е там, че тъпаците прииждат към Фалуджа. Нали са сунити... И не просто сунити, а ухабити като саудитците. Щури фанатици. Разбра ли? Не се погаждат дори с останалите сунити и самият Саддам си имаше неприятности с тоя град. Накрая рече майната му, много е сложно. И вдигна ръце от тях.

Кимнах. Макар да бе казано по-цветисто и лаконично, това съвпаднаше с историческите и социалните справки, които току-що бях зазубрил от пътеводителя на ЦРУ. Дори нашите американски градове си имат свои чудатости и особености, тъй че, когато работиш там, трябва да ги знаеш и да се приспособиш, инак биеш на око като пъпка върху носа на абитуриентка. Така де, веднъж тръгнах из Бостън с каскетче на „Янкис“ и тениска с надпис „Никсън е върхът“. Едва се отървах жив.

Доколкото разбирах, хората от Фалуджа бяха по-особен народ – просто душни, мрачни и избухливи. Не обичаха да им се месят пришълци, а най-много мразеха християни да си пъхат носа в техните дела. Спомних си, че преди седем месеца морските пехотинци предприеха масирана атака и сраженията станаха тъй свирепи, че командването им нареди спешно да се оттеглят. Нашите твърдяха, че това било, за да се избегнат цивилни жертви; противниците разправяха, че било заради тежките загуби на пехотинците.

Както и да е.

– Сега бунтовниците владеят града – продължи Смит. – Имат си собствена полиция, имат доносници и шпиони навсякъде, имат и наказателни отряди, дето те погват за част от секундата.

– Ясно.

Забелязах, че той се откъсна от колоната и напусна шосето. Отминахме центъра и навлязохме в странични улички, които в тази част на света се смятат за квартали на средната класа. По слънцето определих,

че се движим на запад, а от папките на ЦРУ си припомним, че нататък е околото на бурята – сунитска територия, ядро на недоволството и омразата към американците.

От новините знаех, че в градския център има разкошни широки булеварди с финикови палми, изискани хотели, впечатляващи правителствени сгради и великолепни дворци, родени от грандоманските мечти на Саддам да превърне Багдад в Париж на Средния изток, макар че крайният резултат приличаше по-скоро на вавилонски Лае Вегас.

Но извън лъскавата помпозност на този потъомкински център, където се движехме в момента, уличките бяха отчайващо тесни и направо мизерни. Къщите се притискаха една в друга и никъде не видях дървета, треви или храсти.

Уличното движение беше доста оживено – множество пешеходци, малки камиончета, натоварени със стоки и зеленчуци, и всевъзможни марки европейски и японски коли, повечето от които изглеждаха стари, макар че е трудно да се прецени в тая част на света, където слънцето и пясъкът състаряват преждевременно хората и автомобилите. Намалихме скоростта и след малко аз попитах Смит:

– Къде ме водиш?

Той посочи с пръст към една къща в края на улицата – тясна едноетажна сграда от бетон с бежова или мръснобяла мазилка, решетки на прозорците, оранжев керемиден покрив и грамадна сателитна чиния, шръкнала като брадавица отстрани. В Щатите биха я нарекли „средиземноморско ранчо“, както и съседните къщи, които бяха напълно еднакви по стил и размери. В този квартал нямаха повод да си завиждат на жилищата. Обикновено това поражда добросъседски отношения, но в случая едва ли беше така.

– Нелегалната ни квартира – обясни Смит.

След малко той отби към двуместен гараж, чиято двойна врата беше оставена отворена за наше улеснение. По това се досетих, че ни очакват. Отдясно беше паркирано грозно, отровнозелено пежо от осемдесетте години.

Знаех, че малко иракски къщи имат гаражи, а двойният гараж изглеждаше връх на лукса; вероятно това бе изиграло решаваща роля при избора на квартирата. Все пак военните джипове са чудовишно широки и едва след няколко предпазливи опита Смит успя да влезе в гаража, без да одраска пежото. Той паркира, изключи двигателя и каза:

– Слизай.

Докато слизах, той изтича зад колата и бързо затвори вратата на

гаража. После отиде до пежото, отвори задната врата, измъкна наръч дрехи и почна да ги разделя.

Извади черно фередже и абая – дълга, торбеста черна роба – и ми ги подхвърли.

Без повече церемонии Смит свали американската униформа и навлече черни джинси, тъмна фланела и протрити маратонки „Адидас“. С черната си коса, мургавото лице и това облекло наистина приличаше на арабин. Вдигнах роклята и я огледах отблизо.

– Първо, така ще прикрием типичната ти американска хубост – отбеляза Смит. – Второ... говориш ли арабски?

Поклатих глава.

– Е, значи това е положението. Тук никой не говори с чужда жена.

Очевидно тези хора бяха обмислили всичко. Карл Смит ми изглеждаше компетентен, предвидлив и добре запознат с местната култура; как му изглеждах аз, е съвсем друг въпрос.

Навлякох абаята и се зачудих как да си сложа фереджето. Накрая, раздразнен от неумелите ми опити, Смит се пресегна и рече:

– Ето така. – Нагласи го сърчно и ме потупа по рамото. – Запомни как се прави.

Докато той прибираше торбата и куфарчето ми в багажника на колата, аз се погледнах в страничното огледало на пежото. Както казах, Смит можеше да мине за местен жител; проблемът обаче беше в мен – дори и фереджето не можеше да прикрие напълно вида ми на чужденец. Но един наблюдател би трябвало да се вгледа отблизо, за да различи сините ми очи и гъстите мъжки вежди, а стигнеше ли се дотам, вероятно щяхме и бездруго да сме разкрити.

Смит пхна в ухото си слушалка, свързана с миниатюрен микрофон, и завъртя настройката. После изрече в микрофона:

– Тук Смит. Готови за действие.

Нямах представа с кого говори, но липсата на предисловия подсказваше, че обаждането е очаквано и че вероятно сме под наблюдение. Той изслуша какво говорят отсреща.

– Аха... добре. Да, ще внимавам.

– За какво ще внимаваш? – попитах аз.

– Не е твоя работа.

– Ако си искаш петдесетте бона, значи е моя работа.

Той се вгледа в лицето ми.

– Няма да създаваш неприятности, нали?

– За какво ще внимаваш?

Погледът му стана студен.

– Самоубиец с бомба е претрепал доста народ на едно място по предвидения маршрут. Армията блокира пътищата. Ще гледаме да заобиколим.

– Ясно.

Това бе първият, но съвсем недвусмислен сигнал, че в Ирак е гадно.

Смит продължаваше да ме гледа втренчено.

– Оттук нататък сме в бойна обстановка. Разбрано? Най-малкото своеволие, най-дребната грешка... и сме мъртви.

– Няма проблеми.

Заобиколих пежото, отворих дясната предна врата и понечих да седна.

Смит ме погледна и рече:

– Хей, приятел... Арабските жени никога не пътуват отпред.

– Ясно.

Настаних се отзад, той отвори вратата на гаража, седна зад волана и бързо потеглихме към зловещите улици на Багдад.

Пълен мрак.

Поехме на север през предградията и накрая подкарахме на запад по шосе 10, което свързва Багдад с Фалуджа.

Смит не сваляше слушалката от ухото си и от време на време проведждаше с колегите си кратки и чисто делови разговори. Доколкото можех да преценя, пред нас се движеше кола, която да засича евентуални пречки, а друга ни пазеше откъм гърба.

Това засили впечатлението ми, че тия хора знаят какво вършат. Дано, защото аз изобщо нямах представа.

Макар че Фалуджа е само на петдесет километра от Багдад, движението се оказа доста натоварено, най-вече заради бавните американски военни колони, които напълно задръстваха шосето. По някое време Смит сподели:

– Много военен транспорт има тая вечер. Странно. Повечето иракчани и дори военните предпочитат да се приберат още по светло.

Малко по-късно той посочи надясно и каза:

– Затворът „Абу Гариб“. Хей там... Виждаш ли?

Погледнах и не видях нищо освен светлините на няколко индустриални сгради. Може би шях да се върна през деня и да видя най-голямата забележителност на Ирак в цялото ѝ великолепие. А може би не.

След като излязохме от Багдад, аз забелязах, че градчетата изглеждат по-бедни, порутени, същински бордеи. А според информацията на ЦРУ в момента се движехме през по-заможната и развита част – Сунитския триъгълник, – където Саддам хвърлял пари заради своите събрата по религия, сунитите. Вероятно в шиитските области градчетата изобщо не бяха за гледане.

Погледнах часовника си – приближаваше девет.

– Кога започваме?

Видях как той ме погледна в огледалото.

– Мислех, че знаеш.

Тъй като не исках да разбере колко съм бос, отговорих:

– Искам да знам дали няма промени.

– Тази нощ.

Тази нощ?

– Исках да кажа... по кое време?

– Обикновено е най-добре около два след полунощ.

Мислех, че разбирам, но все пак попитах:

– Защо?

– Защото по това време повечето бунтовници спят. Ако стане нещо, ще са доста замаяни. Така разполагаме с един час за влизане, час за отвлечането и час за измъкване. Може би трийсет минути по-малко, ако стане гаф. Разбра ли? – А ако се забавим?

– Ако до пет сутринта не сме се измъкнали, най-добре е да се покрием до утре вечер. Бунтовниците разполагат постове за засичане на американски шпиони. – Той добави: – Не се бой. Имаме нелегални квартири във Фалуджа.

След кратко мълчание Смит ме уведоми:

– Обектът може да се премести всеки момент. Някои от тия хора не остават да спят по два пъти на едно място. – Погледна ме в огледалото. – Чакахме те преди петнайсет часа. Това време беше предвидено за инструктаж и подготовка. Ще се справиш ли?

– Имам ли избор? – отвърнах аз. – А може онзи да се е изнесъл вчера.

– Може.

– Донякъде се надявах в пристъп на угризения да се предаде, преди да пристигна.

Смит се усмихна насила.

– Е, знае ли човек... Двама наши наблюдават сградата.

– И какво виждат?

– Там наистина има бунтовници. Поне петима. Може би повече. Не се събират на големи групи. Някой май засича скривалищата им и ги бомбардира, затова сега гледат да се разпръскват. Няма начин да разберам дали точно твоят човек е там.

Няколко минути по-късно Смит отби надясно от шосето и пътувахме още пет минути, преди да изключи фаровете. Нататък продължихме в пълна тъмнина. Излязохме на черен път, друсрахме се стотина метра и накрая той спря и изключи двигателя.

Завъртя се и ме погледна.

– Другите ще пристигнат след няколко часа. Опитай се да поспиш.

Надяна очила за нощно виждане, слезе от колата и бавно се завъртя, оглеждайки околностите.

След като очите ми привикнаха с мрака, видях наоколо равно поле без никаква растителност. На три-четири километра от нас се мержелееха няколко зле осветени селца. Общо взето, добър сборен пункт. Смит

можеше да види кой идва още от два километра, което надхвърля прицелната далекост и на най-добрия снайперист. Затворих очи и се замислих какво следва. Ако проникнем във Фалуджа живи и здрави, ако Бин Паша беше в сградата и ако наистина го хванем – с което трикратно нарушавах армейското правило, че само глупаците предполагат, – пак оставаше досадният въпрос какво да правим с човека, след като ни падне в ръцете. По план Смит и неговите хора трябваше да ни върнат в Багдад, където щях да се срещна с Биан. Ако всичко вървеше по разписание, тя вече ме чакаше със специално нает самолет на багдадското летище.

Щеше да я придружава лекар от Управлението – напълно излишна предпазна мярка, увери ме Филип, макар че никога не е зле да предвиждаш най-лошото. Като знаех каква е Филип, докторът сигурно щеше да се казва Менгеле и да си носи в чантата серум на истината, електрошок, клещи, клечки за под ноктите и тъй нататък. Но може би само си фантазирах. Или пък наистина познавах Филип.

Така или иначе, Биан имаше прикритие като моето – че трябва да откара до Щатите американски военнопленник заедно с адвокатата му. Разбира се, пътникът щеше да е Бин Паша, името на адвокатата е ясно, а целта нямаше да е Америка – където Бин Паша би попаднал под закрилата на закона, – а място, където няма да има права и това би му помогнало да пропее за колегите си.

Оставаше главният въпрос: а след това. Не ми се вярваше Бин Паша да е от приказливите. Имахме работа със закоравели терористи – хора, които на драго сърце забиват коли, натоварени с експлозиви, в цивилни тълпи или военни колони.

Това не ме засягаше – моята работа беше да доставя пленника на Биан; от нея се искаше да му развърже езика. Но се надявах двете с Филип да са измислили нещо по-добро от вариантите, които ги чух да обсъждат, преди да потегля. С тази успокояваща мисъл аз се унесох в дрямка.

Сякаш само след миг някой затропа по предното стъкло. Сигурно съм подскочил, защото Смит каза:

– Спокойно. Това е Файндър.

Задната врата се отвори и аз излязох. Погледнах часовника си и видях, че съм спал дълго – беше един и петнайсет. Не виждах, но усещах как Файндър ме оглежда в тъмното. После той каза:

– Добре дошъл в Ирак, полковник. Дълъг път си минал.

– А ти си си избрал калпав занаят.

- Не се заблуждавай. Парите са адски добри.
- Но, разбира се, не го правиш заради парите.
- Той се разсея.
- Глупости. За какво друго?

Въпреки тъмнината успях донякъде да го разгледам: нисък, около метър и шейсет и пет; възраст малко над трийсет и пет; кожа черна; стройна фигура и невероятно изящни черти на лицето. Разбира се, на бойното поле ръстът няма значение – важен е размерът на пушката. Гласът му обаче беше плътен и властен.

– Твоята партньорка те изпревари – съобщи той. – Свърза се с мен преди пет часа.

- Партньорка?
- Да, Гран. Майор Гран. Партньорка ти е, нали? Сега е в колата ми.
- Преди да се опомня, гласът на Биан изрече от тъмното:
- Промяна на плановете, Шон. Идвам с теб.

Погледнах към нея.

- Не, връщаш се в самолета.
- И аз се радвам да те видя.
- След седем-осем часа още повече ще се радваш. В Багдад, както предвиждахме.

– След като ти потегли, разговаряхме с Филис. И решихме...

– Аз ли командвам акцията или вече не?

– Ами... да. Това няма нищо...

– Добре. – Погледнах Файндър. – Дамата иска да се върне в Багдад.

Незабавно.

Тя също погледна Ерик Файндър и твърдо заяви:

– Дамата не иска нищо подобно. – После се завъртя към мен и отсече още по-решително, но не толкова любезно: – Трябва да си поговорим насаме.

Не можех да различа изражението на Файндър, но и без това си представях какво мисли: *Захванал съм се с опасна и трудна мисия, а онези глупаци от Вашингтон ми пращат двойка смешници.*

Хванах Биан за ръката и я дръпнах на петнайсетина метра от Файндър. Завъртях я към себе си и казах:

- Няма да стане.
- Прав си, с тая роля нищо няма да стане. Изглеждаш смешен.

Тук трябва да отбележа, че тя също беше с абая и фередже и изглеждаше много добре, дори страхотно. Имаше много красиви очи. Тайнствени.

– Биан, не съм в настроение. Разбра ли? Аз...

– Как изглеждам? – прекъсна ме тя.

– Ще кажа на Файндър...

– Чудя се как жените носят по цял ден тия неща – грозни, запарващи и неудобни. От друга страна обаче, не трябва да си бръснеш краката, да обуваш чорапи или да си правиш прическа. И ако лепнеш два-три килограма отгоре, никой не забелязва. Може пък да са по-умни от нас.

– Престани да си правиш оглушки.

– Започни да се държиш любезно. Може и да те изслушам.

Дълбоко въздъхнах и се опитах да си възвърна обичайната безгрижност. Усмихнах се мило и казах:

– Дрехата ти отива.

– Благодаря.

– Как мина пътуването? – попитах аз.

– По-добре от твоето. Ще видиш на връщане. Частен реактивен самолет, удобни кресла, добре зареден бюфет. – Тя се усмихна и добави: – Въмъкнах тайно на борда шест бири „Молсън“. За теб.

Замълчах.

– В хладилника са – продължи тя. – Приятно студени. Мисли си за мен, когато ги пиеш.

– В момента си мисля дали да не те удуша.

– Видя ли? Нямах капка признателност.

– Престани.

– А ти как пътува?

– Ядох армейска дажба с пясък, а шофьорът през цялото време си подсвиркуваше кьнтри. Мразя кьнтри.

– Можеше да налетиш и на рапър.

– Хей... права си. Пътувах чудесно.

– Няколко пъти съм влизала по шосе 8. Първия път и на мен не ми допадна шумът. Стреляха по нас. Спомням си, че пътувахме не четири-найсет часа, а цели двайсет и три дни.

Знаех какво прави – напомняше ми, че е войник и ветеран, закален в битки.

– Ще ми е трудно да пазя дори себе си – казах аз.

– Сега на мъжкар ли се правиш?

– Дай да не подхващаме тая тема, Биан.

Но тя вече я беше подхванала и отговори:

– Ти си... Добре де, може да си вършил някога тия неща и може би си мислиш, че тук не е място за жена. Но времената се промениха.

Събуди се.

– За куршум в мозъка всички времена са еднакви.

– Ако човек има мозък, за разлика от теб.

Кучка.

– Биан, слушай. Това не е работа за военен полицаи, бил той мъж, жена или хермафродит. Аз съм обучен за тия неща, вършил съм ги петшест пъти и пак се чувствам в чужди води. Освен това Файндър и неговите хора са екип. Правило номер едно: екипът винаги се грижи на първо място за своите.

– Щом е тъй, радвай се, че дойдох. Аз ще ти пазя гърба. Обещавам.

След като не отговорих, тя отбеляза:

– Може би *трябва* да те наглеждам. – И предвиждайки следващата ми мисъл, добави: – Само не се опитвай да се налагаш със старшинство. Имам одобрението на Филис.

– Тъй ли? – погледнах я и попитах: – Защо? Какво се е променило?

– По принцип нищо. Трябва ти преводач.

– Имам преводач. Някои от хората на Файндър владеят отлично арабски и освен това...

– Точно така – *освен това* не желаем те да узнаят какво става.

– Това е смешно. Дори да разберат за Бин Паша, няма начин да го свържат с Шараби или Даниълс.

– Ами ако разберат точно кого сме докопали? Те са наемници и носят отговорност само пред себе си. Помисли си: за главата на Заркауи дават двайсет и пет милиона долара. Ако разберат кой е Бин Паша, могат да те зарежат и да подгонят наградата. – Тя добави: – Отиваш във Фалуджа. Идеалното място за безнаказано убийство.

– Говориш досущ като Филис. Ако не може да контролира някого, цялата се изприщва.

– Да, малко прекалява. Признавам. Но колкото по-дълго запазим в тайна отвлечането на Бин Паша, толкова по-уязвима става неговата финансова мрежа. Един час може да се окаже решаващ. Разбираш го, нали?

Наистина разбирах. Разчуеше ли се за залавянето на Бин Паша, неговите свързки в бунтовническото движение щяха да се разбягат, а финансовите му източници да изчезнат или поне да заличат следите си.

– Ако нямаш по-добър вариант, идвам и аз – уведоми ме Биан. После добави: – Знаеш ли какво, Шон? Аз трябва да съм там. Ти не.

– Отивам – уведомих я на свой ред.

– Защо? Не виждам причина да поемаш такъв риск.

Аз също не виждах. Но не бях изминал всичкия този път само за да си седя на задника. Не беше кой знае каква причина, но за мен звучеше убедително.

– Наистина не се налага. Помисли трезво.

Помислих. Лесният отговор бе, че дори да не стане както бих искал, пресичането на средствата за Заркауи можеше да съкрати войната, да спаси американски войници или поне да изкара от играта още един противник. Няма значение каква емблема носиш на петлиците, важното е, че на гърдите ти са изписани думите „Армия на САЩ“. Войникът има задача да избива лошите.

Но знаех, че има далеч по-сложен и не чак толкова благороден отговор. Две думи: Биан Тран.

Тя ме гледаше в тъмното. Не можех да разчета мислите ѝ, но знаех, че се пита: *Защо този глупак не използва шанса да скочи от дерайлирания влак?*

После Биан стори нещо, което напълно ме изненада. Приведе се напред и ме целуна. Отстъпи и двамата се погледнахме в очите.

– Ти си смахнат – каза тя.

Наистина бях смахнат. Биан ме хвана за ръка и ме поведе обратно към Файндър, който разговаряше с други двама мъже, изникнали ненадейно от нощния мрак.

До колата Смит продължаваше да се върти и да оглежда околностите. Здравата го друсаше параноята.

Файндър представи новодошлите и се ръкувахме. Те се казваха Тед и Крие и приличаха на световни шампиони по борба – грамадни, неприлично мускулести и за разлика от шефа си сякаш бяха създадени тъкмо за подобни места. Носеха тъмни цивилни дрехи, които, от една страна, им помагаша да не бъдат на очи сред местното население, а, от друга, бяха идеални за нощна акция.

Крис се усмихна и каза:

– Много ми е приятно.

Тед само изсумтя.

– Уредихте ли си... разногласията? – попита ни Файндър.

Биан предостави на мен да отговоря:

– Дребно недоразумение. Ето какво решихме, Файндър. Тръгваме заедно.

– Няма проблеми.

– Майор Тран владее добре арабски и единствено тя ще разговаря с пленниците. Кажи това на хората си.

Файндър се усмихна.

– Значи не разрешаваш да им викнем: „Хвърлете оръжията, гадини, или сте мъртви“?

– Върши ли работа?

– След няколко предупредителни изстрела в главата... да, обикновено върши.

И той се разсмя.

– Полковникът има предвид каквато и да било форма на разпит относно тяхната самоличност – уточни Биан. – След като обитателите на къщата бъдат заловени, твоите хора ще ни оставят насаме с пленниците. Налага се кратък разпит за потвърждаване на самоличността им и ще го проведа аз.

Той се позамисли.

– Добре, ще предам на момчетата. – След малко заяви: – Сега е мой ред. – Погледна ме и попита: – Наистина ли си адвокат?

– А ти наистина ли си тук доброволно?

Той поклати глава.

– Не разбирам защо си тук и няма да питам. Адвокат и военен полицаи... Трябваше да поискам по сто бона на калпак.

– Можем сами да се пазим – уведоми го Биан.

Файндър отбеляза абсурдността на твърдението с широка усмивка.

– Дайте да си говорим направо. Първата ми грижа са моите хора. Няма да позволя да ги застрашите. Ако се наложи, ще ви застрелям или ще ви оставя във Фалуджа, което е по-лошо. Разбрахме ли се?

Говореше съвършено спокойно, което правеше заплахата още по-страшна, защото личеше, че е напълно сериозен. Колкото и да е странно, започвах да го харесвам. Изглеждаше умен и делови, нямаше съмнение откъде идва и забелязах, че другите се отнасят към него почтително. При най-добрите водачи верността към началството се равнява на верността към подчинените – с други думи добрият водач мисли първо за хората си. Би било чудесно, ако бяхме част от екипа му.

Файндър ни остави да осъзнаем предупреждението, после каза:

– Не ви трябва да знаете как действаме и няма да губя време за обяснения. Ето какво трябва да знаете. Откъснете ли се, разчитайте само на себе си. Сградата е в индустриалния квартал откъм западната страна. – Той ме погледна. – Карл каза, че имаш карти. Дай ги. Градът е малък, отправяте се на изток и ако вървите бързо, достигате покрайнините след двайсетина минути. Дотогава носете арабските дрехи, но щом излезете на открито, захвърлете ги. Градът е обкръжен от морски пехотинци, те

дадоха доста жертви и са в гадно настроение. Първо стрелят, после питат. Ще е добре за здравето ви да се появите пред тях с американски униформи. Разбрано?

Погледнах Биан и тя кимна. Файндър продължи:

– Казах на Управлението, че всеки от вас трябва да има в джоба компас и хиляда долара. Покажете ги.

Показахме ги.

– Парите са вашата застраховка – обясни той. – Тукашните не са толкова подкупни като другите иракчани, но никога не се знае. Ако налетите на терорист, парите няма да помогнат; просто ще си платите за екзекуцията. Но ако е обикновен гражданин, петстотин долара могат да купят няколко минути мълчание. Настоявайте, че сте репортери – тук всички знаят тази дума – и веднага му пхнете парите в ръката.

– Това помогнало ли е на някого? – попита Биан.

Файндър се замисли.

– Не, доколкото знам. – Той се разсмя. После ни подаде американски флагчета с размерите на салфетка. – Ако видите американски войници, размахвайте ги. Помага... Моите хора поемат нападението и залавянето на пленниците. Вие оставате с огневото прикритие. Някакви възражения?

Обикновено не обичам да ми казват какво да върша, но човек трябва да бъде любезен с домакините. А, от друга страна, атакуващите винаги поемат най-големия риск.

– Никакви – отговорих аз.

– Казаха ни да заловим всички живи и точно това възнамеряваме да направим – продължи той. – Но нищо не гарантирам. Ако спят, имаме добър шанс. Ако са оставили един или двама на пост... е, ще трябва да ги премахнем. Но ако вашият човек е едра риба – иначе нямаше да сте тук, нали? – едва ли ще го сложат да пази. Тия араби много си падат по йерархията; за тях да си водач означава да почиваш повече, да се храниш по-добре и да поемаш по-малко рискове от обикновения войник.

Файндър се обърна към Карл Смит и нареди:

– Отвори багажника на колата ми. Дай им оръжие, аптечки и очила за нощно виждане. – Пак се обърна към нас. – Очилата и аптечките са стандартно армейско оборудване. Предполагам, че знаете как да ги ползвате. – Ние не възразихме и той попита: – Можете ли да стреляте с карабина М-16?

Кимнахме.

– Добре. Няма да сваляте предпазителя, докато не ви наредя. Повтарям: докато аз не ви наредя. Нямам желание случайно да гръмнете някого от моите хора... или себе си.

Очевидно щяхме да си имаме проблеми с доверието.

– Карл спомена за тайни квартири във Фалуджа – казах аз. – Защо не ми покажеш на картата къде се намират?

– Ако се стигне дотам, моите хора ще ви заведат.

С други думи, ако се откъснем или бъдехме заловени, Файндър не искаше да подлагаме неговия екип на риск. Както бях предупредил Биан, екипът заемаше първото място. Дръмънд и Тран – второто. Тоест последното.

Сега обаче идваше време да използвам властта на парите и аз казах:

– Добре, сега ме изслушай внимателно, Файндър. Ако аз и майор Тран не се завърнем заедно с пленника, няма пари. Ясно? Пленникът и ние двамата живи и здрави – това е сделката. Пазете ни, иначе само си губите времето.

Той се усмихна и подхвърли:

– Мисля, че вие ще си имате по-сериозни проблеми.

– Не и ако един от нас оцелее. Разбираш ли какво казвам?

Спогледахме се.

– Мисля, че да – отвърна той.

– Второ. Проникването и нападението са ваша работа. Ние с майор Тран няма да се месим. Но щом обектът бъде пленен, щом започнем изтеглянето, правилата се променят. Твоите съвети ще бъдат добре дошли, но командването поемам аз и ще се подчиняваш на заповедите.

– Ако не са глупави или самоубийствени.

– Няма да бъдат.

Той ме огледа, без да крие съмнението си, после каза:

– Друго?

– С майора ще се движим заедно през цялото време. Кой ще ни вози?

– Аз. Сега ще трябва да дам последни инструкции за сборни пунктове, ако се разделим, какво да правим с ранените и тъй нататък. С вас ще си поговорим в колата.

И тъй, основните правила бяха изяснени. Файндър започна да инструктира екипа по радиото и всички се разбягаха по колите. Погледнах часовника. Беше един и половина.

След още трийсет минути акцията започваше и при евентуален провал щях да си тръгна в запечатан ковчег.

Биан стисна ръката ми и прошепна:

– Благодаря.

Смит ни подаде бронезилетки, карабини с по шест пълнителя, ферчета, аптечки и очила за нощно виждане. Свалихме абайте, надянахме жилетките, закачихме аптечките на коланите си, натъпкахме джобовете на панталоните с боеприпаси и пак се облякохме.

– Ами ако нашият човек не е там? – подхвърлих аз.

– Бъди оптимист – рече Биан.

– Точно това се опитвам.

21

Колата беше червена тойота корола и ние с Биан седяхме плътно един до друг на тясната задна седалка. Отпред бяха Файндър и мускулестият Тед.

Неопитните войници и неопитните момичета реагират еднакво преди първото си бойно кръщение. Войникът изпитва естествен пристъп на страх и съответен прилив на адреналин, което го тласка към хлапашки демонстрации на мъжественост, разправяне на тъпи вицове и пресилен смях. Момичето обикновено задава нелепи въпроси от рода на „Ти наистина ли ме обичаш?“. В колата явно нямаше новаци, затова се разминахме без тъпи вицове, но тревогата и напрежението тегнеха като гъста мъгла.

Сега по пътя нямаше движение и Файндър караше с изключени фарове, използвайки очилата за нощно виждане. Пътят беше почти съвсем прав и той караше бързо и уверено; от това пътуването ставаше крайно неприятно заради безбройните дупки.

След още десет минути той започна да намалява скоростта. Право отпред грейнаха четири прожектора и осветиха колата ни. Файндър спря и остана да седи неподвижно.

Забелязах, че на трийсет метра пред нас две бронирани коли преграждат пътя. Нервен глас извика на английски:

– Шофьор... излез от колата веднага. Вдигни ръце и се отдръпни.

Биан ми прошепна:

– Нощна блокада. Нервни са. Не смей да дишаш.

Не помръднах, но все пак си позволих да дишам.

Файндър дръпна ръчната спирачка, завъртя се и ни каза:

– Морски пехотинци. Оставете на мен.

Той отвори вратата, излезе и трескаво размаха ръце над главата си.

Гласът пак извика:

– Говориш ли английски?

– Ама че тъп въпрос, по дяволите – отвърна Файндър. – Иначе щя ли да се подчиня на заповедите? Казвам се Файндър. Доведи капитан Юкнис.

Не беше като във филмите за Втората световна война, където морският пехотинец пита: „Кой спечели световното по бейзбол през четирийсет и втора?“ а японецът се издава с невежеството си и става на

дреб. Без официални пароли обаче човек трябва да импровизира, а малко простачина в разговорите е не по-лош американски символ от ябълковия пай. След дълго мълчание гласът отговори:

– Той спи.

– Дявол да те вземе, момче, събуди го. Кажу му, че Файндър е тук.

Чух как младежки гласове обсъждат дали да бъдат капитана заради нас. Изглежда, си имахме работа с част от рота на морската пехота – около сто и осемдесет късо подстригани юначаги, – а в такива части капитанът е върховен авторитет. Може и да не командва Всевишния, но каже ли нещо, Господ има едно наум.

След малко Файндър се провикна:

– За бога, няма ли да побързате? Събудете го, че ще ви скъсам задниците.

Не след дълго през лъчите на прожекторите към нас се зададе висок и мършав мъж. Когато се приближи, различих каската и бойната униформа на морски пехотинец, после го чух как изруга Файндър:

– Да те вземат мътните, Ерик, за пръв път имам мокри сънища, от както съм тук. Вдигнал съм го колкото Еверест. Дано да не си ме събудил за някоя глупост.

– Колкото Еверест ли? Бяло момче като теб? Дрън-дрън. – Файндър се разсмя. – Хей, дано оная в съня да е била жена ти.

– Много ясно. – Онзи отсреща също се разсмя. – И двете й сестри. Особено онази, едрогърдестата Елизабет.

– Свине – прошепна Биан.

– Глупости. Момчешки приказки.

Някой ме ошипа по ребрата.

Файндър обясни на капитан Юкнис:

– Тази нощ имаме работа. Връщаме се някъде между четири и пет. Ще съм ти благодарен, ако предупредиш момчетата си.

Вместо отговор капитан Юкнис викна към брониранияте коли:

– Сержант Гойнс, бъди така любезен да изгасиш тия проклетни прожектори, преди някой снайпер да ме направи на решето.

Светлините изгаснаха. Капитан Юкнис пристъпи до колата и се наведе. Видях го как ни оглежда през стъклото. После каза на Файндър:

– Кои са иракчанките?

– Не ти трябва да знаеш.

Капитанът носеше фенерче. Насочи лъча към лицата ни, вгледа се внимателно и подхвърли на Файндър:

– Тая отляво си я бива. Другата... олеле, отиде ми Еверестът.

Двамата се разсмяха.

Прошепнах на Биан:

– Права беше. Свине.

Този път тя се разсмяха.

Юкнис се завъртя към Файндър.

– За тази нощ... струва си да размислиш.

– Няма начин. Акцията не може да се отмени. Нито дори да се отложи.

– Струва си да размислиш, Ерик. Повярвай ми.

Това звучеше като зловещо, макар и мъгляво, предупреждение и Файндър наистина се замисли.

– Дай ми поне някаква идея за какво става дума.

– Не мога да говоря, разбираш ли? И без това вече...

– Поне дай някакъв час, Крие.

– Рано.

– Колко рано? Помогни ми мъничко.

Подбирайки внимателно думите, Юкнис отговори:

– Не си го чул от мен. Разбра ли? Около четири сутринта не е желателно да бъдеш във Фалуджа. – След кратко мълчание той добави: – А в три и половина не се и опитвай да излезеш от там. Схващаш ли? – Ново мълчание. – Работата ще е голяма.

Файндър се озърна към нас, после каза:

– Остави ни за малко насаме. Ако обичаш.

Капитан Юкнис отстъпи няколко крачки назад. Биан свали стъклото откъм нейната страна. Файндър пхна глава през прозореца и тихо попита:

– Разбрахте ли какво каза?

– Ясно е – уверих го аз. – Атака. Артилерийският преграден огън ще започне около три и половина.

– Да. А към три целият град ще бъде обкръжен и изолиран. Моите момчета през целия ден докладваха за засилено придвижване на военни части. Сега знаем причината, нали? Морските пехотинци са адски ядосани от онова, дето се случи с четиримата предприемачи преди няколко месеца. Аз ги познавах. Бяха добри момчета. Наистина гадно постъпиха с тях и сега е време да си платят.

Погледнах Биан. Тя заяви без колебание:

– Но не преди три и половина. Остават ни деветдесет минути. Предостатъчно време.

Файндър я погледна и навярно се питаше дали не ѝ е омръзнал

животът. Замисли се, после каза:

– Рискът току-що скочи до тавана. Затова ще ви попитам: защо държите да го направите?

Защото сме малоумни, помислих си аз. Но на глас казах:

– Не можем да си позволим да изгървем човека.

– Толкова ли е важен?

– Щом питаш – да.

Той продължаваше да я гледа.

– Ние сме частници. Но освен това сме американци, ветерани и вярваме в онова, което вършим. – Файндър приведе лице съвсем близо до нейното. – Ще попитам още веднъж и се надявам да чуя истината. *Толкова* ли е важен този тип?

– Дори не можеш да си представиш.

Той погледна към мен. Кимнах.

– Добре. Точно в три се изтегляме, независимо дали сме го хванали или не. Това не подлежи на обсъждане. Разбрано? Ако искате да останете, ваша си работа.

Той се завъртя, отиде до капитан Юкнис и двамата заговориха шепнешком. Вероятно му обясняваше какви идиоти сме, което напълно съвпаднаше с моето мнение.

След малко Файндър скочи в колата, без да ни каже нито дума. Честно казано, искахме от него повече, отколкото бяхме се договорили – или по-точно повече, отколкото знаех, когато се договаряхме. Човек си пати от добрината.

Файндър надяна очилата за нощно виждане и натисна газта. Докато караше, той уведоми хората си по радиото за новия развой на събитията. Чувах само едната страна на разговора, но не изглеждаше да има възражения. После ни уведоми:

– На три минути зад нас се движат още две коли. Юкнис обеща да ги пропусне без задръжки.

Десет минути по-късно различих в лунните лъчи очертанията на град – вероятно Фалуджа. Погледнах часовника си беше точно два – и напомних на БIAN:

– В три се изтегляме и ние. Това е заповед, майор Тран.

Тя ме потупа по ръката. Мил жест, но не беше отговор.

От инструктажа на Ерик си спомнях, че навлизаме в града откъм западната страна, отбелязана на картите като индустриален квартал. И наистина скоро попаднахме в лабиринт от тесни улички между грамадни складове и изоставени фабрики. Градът изглеждаше запустял и

призрачен, но външността често лъже, както бе в случая; според разунавателните преценки по тия улици живееха между пет и десет хиляди въоръжени същества – най-голямото сборище на терористи в света. Пълният мрак засилваше зловещото усещане; уличните лампи не светеха, само тук-там потрепваше бледо сияние от свещ или огън. От справките на ЦРУ си спомнях, че електроснабдяването и канализацията отдавна са извън строя.

Е, след няколко часа щяха да получат безплатно осветление с любезното съдействие на американската морска пехота и артилерия. Техническото название на подобна стрелба е непряк огън, защото мините и снарядите описват дъга из въздуха за разлика от обикновения куршум, който лети по права от точка А до точка Б. Артилеристите всъщност не могат да наблюдават целите си; те безпристрастно завъртат няколко колелца, за да нагласят ъгъла и посоката на оръдието, после стрелят.

Резултатът също е безпристрастен и неморален: един 155-милиметров снаряд убива всичко живо в радиус от почти сто метра и няма значение дали в кръга са попаднали вражески войници или невинни бебета... или пък лековерни тъпаци, изпълняващи заповед на шефовете си от ЦРУ.

Ерик се завъртя на седалката и ни предупреди:

– Една минута до точката на слизване.

Зачудих се дали Филис е знаела за насрочената атака, преди да ни прати тук. Никога не се знае какво знае, това е част от нейния чар и тръпката да работиш с нея. За няколко секунди се отдадох на приятното видение как я стискам за гушата, а тя задъхано моли за прошка и...

– Шон – изтръгна ме от унеса гласът на Биан. – Казах, че е време да си сложиш прибора.

– О...

Надянах очилата за нощно виждане и светът се оцвети в различни оттенъци на зеленото. Погледнах Биан, която също бе сложила своите. Като се прибавят фереджетто и торбестата абая, наистина изглеждаше много зловещо. Вероятно и аз, защото тя каза:

– Не сме ли се срещали в някой филм на ужасите?

Разсмях се.

– Аз съм чудовището от Черната лагуна. Ти си от „Война на световете“.

Ерик се обърна и рече:

– Ще ме побъркате от страх. Сложете пълнители, но не зареждайте куршум в цевта. И помнете: не сваляйте предпазителя.

Той рязко зави наляво в дълг проход между два големи склада, изключи двигателя и каза:

– Да тръгваме.

Ние с Биан го последвахме обратно към улицата, където за щастие не се мяркаше жива душа. Тед остана при колата и аз осъзнах, че задачата му е да опази транспорта за измъкване, което подсказваше колко грижливо е изпипан планът.

Ускорихме крачка. Ерик, изглежда, знаеше къде отива. Дано, защото аз нямах ни най-малка представа. Бях проучил картите на града, но нощем всичко изглежда различно, а бунтовниците бяха свалили уличните табели – знак, че очакваха идването на морските пехотинци и не желаеха да им облекчат работата.

Изминахме тичешком около четиристотин метра, което никак не беше лесно с дългата черна дреха, в която непрекъснато се препъвах. Как ли оцеляват жените? Улиците бяха пусти, но имах странното чувство, че ни наблюдават. Всъщност дори бях сигурен, че някой ни наблюдава. Но кой?

Ерик изведнъж свърна рязко към входа на голям двуетажен склад. Идвахме откъм задната страна на сградата и Ерик вече ни беше казал, че предната фасада е срещу обекта на акцията. Влязохме през огромна товарна врата, тичешком прекосихме мрачното кънтящо пространство, после по тясна метална стълбичка се изкачихме на втория етаж.

Огледах наоколо с очилата за нощно виждане и забелязах два зелени човешки силуета да се задават откъм прозореца в дъното.

– Моите момчета – каза Ерик. – Спокойно.

Двамата се приближиха и Ерик им каза кои сме, после ни ги представи като Джак и Лари.

Всички шепнехме, което беше напълно излишно. Но съм забелязал, че в такива моменти всички снишават глас с две-три октави. Дори и най-печените.

Разменихме любезности, после Лари каза:

– Последвайте ме.

Отправихме се към избития прозорец, откъдето се виждаше безпрепятствено улицата под нас и отсрещната сграда. На пода до прозореца забелязах купчинка смачкани обвивки от бонбони, шест празни тенекиеви кутийки и остатъци от храна. Вероятно това бяха наблюдателите, за които спомена Карл, и по всичко личеше, че са били тук през целия ден, може би и предната нощ и сега страдат от повишено ниво на кръвната захар.

Изглежда, старшият в групата беше Лари. Той посочи през прозореца и каза на Ерик.

– Ето там. Това е обектът.

Всички се вгледахме в двуетажния правоъгълен склад на ъгъла. Беше обърнат към нас с тясната си страна, а широката гледаше към пресечката.

Лари продължи:

– Една гадина на покрива... – ръката му леко помръдна наляво – ...ето там. Видяхте ли? А, още един дръвник се крие в предния вход. Нямахме да го усетим, нали? Само че дръвникът от време на време излиза навън да запали цигара. – Той се изкиска. – Пушенето наистина е вредно за здравето. Аз ще го поема.

Ерик внимателно огледа цялата сграда, после заговори в микрофона:

– Обектът е двуетажна постройка. Стандартна конструкция. Измазани стени от бетонни блокчета, вероятно стоманен вътрешен скелет...

И тъй нататък. Владееше удивително много архитектурни термини и аз се запитах дали не е бил строител, преди да стане унищожител. Накрая Ерик се обърна към Лари и попита:

– Други входове?

– Да... нормална врата от другия край. Дони може да очисти всеки, който изскочи от там.

– Добре. – Ерик отново заговори по микрофона: – От другата страна има изход... врата. Ти я поемаш, Дони. Излезе ли някой, стреляй в краката. – След малко Ерик инструктира бившия ми шофьор Карл: – Точно на изток от обекта има триетажна сграда. Качи се най-отгоре. Като подам сигнал, елиминирай пазача на покрива. Повтори. – Той се вслуша и продължи: – Аха... Започваме след две минути. Свърете си часовниците. Сега е два и петнайсет.

Озърна се към нас с Биан и сякаш чак сега си припомни, че не сме от екипа; без заповед не можех да предприема нищо.

Нюйоркчанинът Лари домъкна от сенките един триножник, който не бях видял досега. Оказа се стойка за снайперска пушка – някакъв непознат за мен европейски модел с дървен приклад, заглушител и нощен мерник. Тия момчета разполагаха с най-модерните играчки. Някой здравата бъркаше в джоба на Управлението.

Ерик погледна часовника си и каза на Джек:

– Време е. – Обърна се към Лари и добави: – Не изпускай от очи тия двамата, докато не ти дам сигнал.

Лари кимна. Ерик и Джак изчезнаха надолу по стълбичката.

Лари се обърна към нас и попита:

– Искате ли да гледате?

Искахме, затова предпазливо се приближихме до прозореца, а Лари се приведе над оръжието си и завъртя някаква настройка, вероятно яркостта на нощния мерник.

След малко по улицата се зададе сребриста кола с четири врати. Караше съвсем бавно, с не повече от двайсет километра в час. Спря точно пред входа и отвътре излезе мъж, който огледа околностите, без да бърза. Стъклата на колата бяха затъмнени, тъй че не се виждаше дали има и други пътници.

Продължавайки да върти настройката, Лари прошепна:

– Томи Барзани. Той е американец от кюрдски произход и говори местния диалект. Затова винаги му пробутват най-гадната работа.

Човекът приличаше на арабин и беше облечен по иракската мода – с кафяв панталон и тъмна риза с разкопчана яка; в дясната си ръка държеше автомат АК-47. Спокойно пристъпи към вратата, почука и викна нещо на арабски.

Биан преведе:

– Казва, че носи важно съобщение и моли да отворят вратата.

Надничайки през нощния мерник, Лари обясни:

– Още преди няколко месеца бунтовниците престанаха да използват клетъчни телефони и радиостанции. Знаят, че подслушваме, проследяваме източника и насочваме към него ракети. Сега се върнаха към старите методи. Вести чрез пратеник.

Той си пое дълбоко дъх и спря да диша.

След кратко изчакване вратата се отвори и някой подаде глава. Чух как пушката на Лари тихо изпука и главата избухна, после тялото, свързано с тази глава, се катурна навън, право в ръцете на Томи Барзани.

Почти незабавно от колата изскочиха двама мъже, единият с картечен пистолет, другият с полицейски таран за разбиване на врати. Сграбчиха тялото за краката, метнаха го в сградата и нахълтаха вътре.

Лари посочи с пръст слушалката си и каза:

– Току-що получих потвърждение от Карл. Пазачът на покрива е извън строя.

Божичко – тия момчета *наистина* си ги биваше.

След миг видях как два тъмни силуета, Ерик и Джак, пресякоха светкавично улицата и изчезнаха във вече неохранявания вход.

– Какво правят? – попита Биан.

– Първата група би трябвало да разчисти партера – обясних аз. – Ерик и Джек отиват горе и почват да претърсват стаите. – Обърнах се към Лари. – Нали?

– Да... в общи линии. Но вероятно преди малко застрелях единствения гад на партера. Сигурно вече и петимата са горе.

– В нюйоркската полиция ли те научиха да стреляш така? – попитах аз.

– Не те, а аз ги учех. Бях инструктор по стрелба. Десет години.

– Кой вятър те довя чак дотук?

Лари ни погледна, после отговори бавно и съвсем простичко:

– Те ми прецакаха града. Сега аз прецаквам техните.

Интересен миоглед. Интересен човек.

Той притисна с шепа ухото си.

– Какво? Да, да... добре. – Погледна ме. – Ерик каза да отидете там веднага. Аз оставам тук да прикривам района.

След минута двамата с Биан пресякохме улицата и стигнахме до входа на склада. Спряхме и притиснахме гърбове от двете страни на вратата. Прошепнах на Биан:

– Свали предпазителя.

– Ерик каза...

– Не ми пука.

– Вярно.

– Прикривай ме. – Биан приклепна с насочено оръжие и аз обявих: – Влизам.

Нахълтах вътре, търкулнах се, надигнах се на коляно и огледах партера през очилата за нощно виждане. Видях масивните очертания на металообработващи машини, значи не беше склад, а фабрика, най-вероятно за сглобяване на автомобили. Забелязах и трийсет-четирийсет снаряда едър калибър, грижливо подредени един до друг. Обикновено такива елементи не влизат в конструкцията на автомобила, освен ако не е предвиден за еднократно пътуване.

Продължих да се оглеждам. Теоретично партерът трябваше вече да е проверен от хората на Ерик и да се смята за безопасен. Но съм виждал как хора влизат в „прочистени“ стаи, а после ги изнасят на носилка.

Не забелязах нищо освен машините, снарядите и един окървавен труп с половин глава. Пристъпих към подножието на стълбището и прошепнах на Биан:

– Чисто е.

С два скока се озова зад мен и тръгнахме предпазливо по стъпалата,

насочвайки оръжията нагоре.

Нечий глас подвикна от горния етаж:

– Ти си Дръмънд, нали?

Усетих, че съм под прицел.

Изкушавах се да изкрещя „Аллах акбар“, но идеята не беше добра, а и едва ли щеше да размее някого. Вместо това попитах:

– Къде е Ерик?

– Последвайте ме.

Изкачихме се, завихме наляво и бързо закрочихме по тесен сумрачен коридор с по четири-пет врати от двете страни. Всички бяха отворени, а някои и разбити на трески, вероятно с тарана, който носеше единият от екипа. В края на коридора имаше канцелария и ние влязохме вътре.

Небрежно-съсредоточен, Ерик седеше на едно бюро и клатеше крака. Зад него двама от хората му се целеха с карточни пистолети в шестима араби, изправени до стената.

Ако се съдеше по състоянието на облеклото им, пленниците бяха изненадани в леглата. Единият беше съвсем гол, другият само по гащи – боксерки на червени рози, – а останалите четирима бяха с панталони и тениски. Нито един не носеше обувки и аз подозирах, че едва ли е съвпадение. Най-вероятно хората на Ерик ги бяха събули, за да затруднят евентуален опит за бягство.

Свалих фереджето и очилата за нощно виждане и извадих фенерче от джоба си.

Без видимо съжаление Ерик ни осведоми:

– Освен двамата външни пазачи се наложи да убием още един. Успя да се добере до оръжието си и... така стана... – След кратко мълчание той направи лаконичен обзор на положението. – Ако ви интересува, всички имаха оръжие в стаите си. Сега може и да изглеждат кротки, но определено не са ангели. Освен това прибрахме два лаптопа. Реших, че може да ви заинтересуват.

– Добра идея.

Той посочи към ъгъла на стаята, където лежеше труп с грижливо скръстени на гърдите ръце. Показалците бяха събрани на кръст. Някой имаше чувство за хумор.

Пристъпих по-близо и огледах трупа. В центъра на челото имаше малка дупка, а под тила се разливаше локвичка кръв. Ерик обясни:

– Беше настанен с онзи там.

И той посочи един по-възрастен мъж в края на редицата пленници.

Очите на мъртвеца бяха изцъклени и безметежни, сякаш искаше да покаже, че вече си няма никаква грижа на този свят. Ние обаче щяхме да имаме много сериозен проблем, ако това се окажеше Бин Паша.

Попитах Ерик:

– Сигурен ли си, че никой не е избягал през другия изход?

– Това са всичките.

Тръгнах покрай редицата от шестима пленници, като пред всекиго спирах и насочвах лъча на фенерчето към лицето му. Реакцията на токущо заловен пленник може да е много показателна. Тия шестимата навярно си бяха легнали с чувството за пълна безопасност в един град, населен с техни събратя, а сетне изведнъж ги събудиха някакви странни американци, насочващи оръжия към лицата им.

Редно бе да последват мигове на объркване, страх и недоумение. Или поне така се надявах, защото по правило именно през този кратък период е най-вероятно пленниците да проговорят, да разкрият ценни сведения или да предприемат някакъв невероятно отчаян, дори глупав ход.

И наистина четири от лицата разкриваха тъкмо такива чувства. Страх, тревога, объркване и дори безнадеждност.

Не беше обаче така с предпоследния – по-широкоплещест и мускулист, висок около метър и осемдесет и пет, с широко лице, което ме гледаше с гняв и презрение. Мислено го нарекох Костеливия орех. Освен това в очите му зърнах фанатичен блясък, което винаги е лош знак. Трябваше да го държим под око.

Последният в редицата изглеждаше по-стар от другите, които бяха на възраст между двайсет и двайсет и пет години. Имаше дълго и тясно лице. Задържах лъча върху него и забелязах, че е прорязано от белези, а едното око е млечнобяло. Иначе лицето бе доста красиво, но белезите и слабата светлина му придаваха зловещ вид. От пръв поглед се виждаше, че насилието не му е чуждо.

Той ми се хилеше по същия начин, както млада красавица се усмихва на полицаия, който я е спрял за превишена скорост, уверена, че е по-умна и по-лукава, а ако всичко друго се провали, ще уреди проблема с размера на бюста си. Огледах лицето му, той също огледа моето с мрачно безразличие. Нарекох го Хладнокръвния и си помислих, че трябва и него да държим под око.

Но тези хора не бяха обучени войници и нямаха нито правила за поведение в подобни ситуации, нито поне що-годе ясна представа как да се държат. Ако имаме късмет, бяхме попаднали на Бин Паша и

неговите телохранители, ако не – пред нас стояха шестима атентатори самоубийци, които не даваха пет пари дали ще живеят, или ще умрат; интересуваше ги само дали ние ще живеем, или ще умрем.

Докато вървах покрай редицата, Биан надничаше иззад рамото ми и също проучваше лицата на пленниците. Имах чувството, че се опитва да определи по поведението им кой ще се пречупи най-лесно, което в подобна ситуация е извънредно важно. Обърнах се към Ерик.

– Отведи хората си да изчакат долу.

– Знаеш, че не можем да измъкнем от тук шестима пленници – изтъкна той.

– А колко?

– Един.

Погледнах го втренчено.

– Двама – каза той. – Не повече.

При всеки разпит е полезно да настроиш затворниците един срещу друг. Добре, нека да бъдат двама.

Ерик посочи с пръст часовника си.

– Десет минути. Дано имаш някаква магия за откриване на нужния тип.

– А ти прахосваш безценно време.

– И... още нещо – добави той. – Претърсихме ги. Но ще е по-добре да ги държите на мушка, освен ако предпочитате да им сложим белезници.

Биан поклати глава. Не знаех защо и не бях много съгласен, но сега не бе нито времето, нито мястото за спорове. Пленниците винаги търсят слабост или разногласия сред похитителите си, а не исках да насърчавам подобни нелепи заблуди.

Освен това за разпита отговаряше тя, а както ме бе уверявала неведнъж, имаше значителен опит в това отношение. С известно закъснение осъзнах, че съм пропуснал да питам дали предишните ѝ разпити са били успешни.

Както и да е, шестимата пленници следяха разговора ни с повишено внимание, прехвърляйки погледи от лице на лице. Стандартно поведение.

Сигурен бях, че в момента из главите им се въртят три въпроса: *Първо, кои са тези тайнствени хора, които изникват посред нощ, облечени като араби, и ни заплашват с оръжие? Второ, защо се захванаха точно с нас? И, трето, след като не носят американски военни униформи, по какви правила играят, ако изобщо имат някакви правила?*

Ерик и неговите хора напуснаха канцеларията и вратата се затвори зад тях. Биан се обърна към мен, посочи няколко свещи и нареди:

– Запали ги. Веднага.

Гласът ѝ звучеше властно, дори грубо, но знаех, че това не е предназначено за мен; в момента тя разиграваше театър за шестимата до стената.

Веднага си пролича колко неприятно се изненадаха, че чуват женски глас – и то глас на жена, която ги е хванала колективно за топките. Не бяха свикнали с изпитанията, на които са подложени американските мъже.

Запалих свещите. Биан свали фереджето, после торбестата рокля и разтръска коса. Както е казал един знаменит англичанин, розата си остава роза независимо от името, а красивата жена е очарователна дори когато насочва към главата ти заредено оръжие. Може би дори най-много точно тогава.

Сега и шестимата се бяха вторачили в Биан. Двама пригладиха косата си и изпънаха рамене, а голият незабавно закри слабините си с длани. При дадената ситуация благоприличието бе най-малкият им проблем, но хората реагират странно в моменти на върховно напрежение.

Биан застана точно пред средата на групата, разкрачи нозе, сложи ръце на кръста си, изпъчи се и вирна брадичка. Тази внезапна метаморфоза от кротка жена към садистична повелителка бе малко театрална, но и много убедителна – дори аз се сепнах за миг. Но както всички останали форми на социално взаимодействие, успешният разпит трябва да взима предвид местните обичаи, вярвания и общи страхове. Очевидно Биан знаеше всичко това.

Пред нас имаше шестима арабски мъже, израсли в едно общество, където жените са низши създания, забулени под фереджета и буквално нямащи право на глас. А сега не стига че бяха позорно пленени, но отгоре на всичко някаква американка – гнусна неверница – щеше да води разпита. Биан разбираше срама и объркването им и сега вдигаше граду-са на унижението.

Тя изчака няколко напрегнати секунди, колкото пленниците да проумяят, че наистина са в нейна власт. Накрая запита с много груб глас:

– Кой говори английски?

Мълчание.

Тя огледа лицата им и заяви:

– Настоявам за отговор.

Отново мълчание.

– Поне един от вас говори английски. Знаем това. Да направи крачка напред... веднага.

Трябваша ми една-две секунди, за да проумея защо е толкова сигурна, че някой говори английски и защо това има значение. Артилерийските снаряди долу бяха предназначени за бомби – крайпътни или автомобилни; следователно някой в тази стая имаше инженерните способности да конструира подобни устройства. Това означаваше висше образование, вероятно в чуждестранен университет и вероятно човекът говореше английски. В йерархията на терористите бомбените технолози стоят веднага след финансистите и да изкараме от строя такъв тип се равняваше на втора печалба от лотарията.

Но отново нямаше никакъв отговор.

Биан се озърна към мен. Посочи голия и човека по боксерки и нареди най-хладнокръвно:

– Отдели тези двамата.

Поколебах се. Тя кресна:

– Чу ме. Веднага!

Пристъпих напред и Биан вдигна оръжието си срещу пленниците, за да ме прикрие. Сграбчих за ръката голия и го дръпнах напред, после издърпах и другия.

Застанали насред стаята, двамата изглеждаха още по-замаяни, нещастни и объркани. Питаха се с какво толкова се различават от другите и съжаляваха, че са такива.

Биан нареди:

– Отведи ги долу. Кажи на Файндър да ги екзекутира.

Изглеждаше напълно сериозна.

Задържах поглед върху нея малко по-дълго и тя усети съмненията ми, защото, без да изпуска от прицел мъжете до стената, извърна глава и ми намигна.

После пак се обърна към пленниците и заговори на арабски. Вероятно обясняваше, че приятелите им отиват за рециклиране.

С приклада на карабината изблъсках двамата мъже от канцеларията и ги поведох по дългия мрачен коридор към стълбището. Разбира се, не е редно да се заплашват пленници със смърт или нараняване; но не е редно и да прашаш атентатори самоубийци срещу невинни жертви. А в по-философски план, ако не знаеха английски, значи не разбираха заплахата и тя преставаше да бъде заплаха. Надявах се тази своеобразна логика да прозвучи пред съда също тъй убедително, както ми звучеше в момента. Бяхме стигнали до най-горното стъпало и аз за всеки случай

подвикнах:

– Дръмънд слиза с двама пленници.

Накарах ги да слязат пред мен. Крачеха покорно като овце и личеше, че си нямат представа какво ги чака.

Файндър чакаше в подножието на стълбището.

– Кои са тия? – попита той.

– Нагледен урок.

Той ме изгледа втренчено.

– В смисъл?

– Тя прилага шокова терапия. Разделяй и владей. Отдели тия двамата да бъдат разстреляни.

– Наистина ли?

– Не... само иска така да си мислят.

– Сигурен ли си? Ще го направим за сметка на заведението.

Изблещих се.

Той се разсмя.

– Майтап, Дръмънд. Гледай по-весело.

Оставих го с двамата пленници и се върнах горе. Когато влязох в канцеларията, Биан все още крещеше нещо на арабски. Пленниците я слушаха напрегнато и не ми обърнаха внимание.

Тя прекъсна монолога и ме погледна. Казах:

– За онзи, голия, трябваша три куршума. Жилав излезе, проклетият.

– След малко добавих: – През цялото време крещеше на арабски, молеше да го избавим от мъките.

Намекът беше малко тънък, но по изражението ѝ разбрах, че е схванала – и двамата не говореха английски.

Тя пак погледна пленниците и каза:

– След секунда ще ти дам още един или двама.

– Не бързай. – Аз се облегнах небрежно на стената. – Момчетата на Файндър са се заели да ги кастрират и погребат с главите на запад. На хубаво, скришно място, където никой няма да ги намери.

Естествено, грубият намек се отнасяше до мюсюлманското поверие, че за да влезе душата в рая, скоро след смъртта тялото трябва да бъде измито и погребано с глава на изток; а който умре като мъченик, ще бъде посрещнат и обслужен от цяло стадо прекрасни девиси, но без съответното оборудване всичко това си остава в сферата на празните надежди.

С крайчеца на окоето си забелязах, че по лицето на втория отляво се изписа сдържано възмущение. Той чуваше и което е по-важно,

разбираше какво говорим.

Биан също усети. Посочи го с пръст.

– Ти... крачка напред.

Той продължаваше да гледа изцъклено и не помръдваше.

Биан пристъпи напред и застана само на две педи от него. Хладнокръвния стоеше от дясната му страна и със своето безучастно спокойствие подчертаваше още по-силно страха на този тип, когото нарекох мислено Нервния.

Биан се взря в очите му и попита:

– Е?

Той сви рамене, като че не разбираше какво се иска от него. И тогава изневиделица карабината на Биан изгърмя. В тясното пространство изстрелът отекна като топовен гърмеж и мисля, че всички бяхме изненадани и зашеметени.

Пристъпих към Биан, но тя се обърна и каза:

– Ох, дявол да го вземе. Беше злополука.

– Злополука?

– Карабината... Бях махнала предпазителя и... аз... сигурно пръстът ми... Ох, по дяволите.

Нервния лежеше на пода, стискаше окървавеното си ляво коляно, гърчеше се и мъкнаше нещо на арабски. Прекрачих към него, но Биан каза:

– Шон, моля те, стореното – сторено. Остави на мен.

Изглеждаше изненадана и потресена, че го е простреляла. Наведе глава към него и изрече нещо на арабски. Но звучеше малко грубо за извинение; всъщност звучеше като заплаха и той бързо отвърна с нещо, което напомняше мучене на ранено животно.

– Каквото и да си намислила, прекрати го веднага – наредих аз.

Без да ми обръща внимание, тя подритна падналия човек. После грубо му каза нещо на арабски.

– Добре... да... да... – отвърна той. – Говоря английски. Но не много добре. Не стреляйте, моля ви.

Биан се отдръпна и попита:

– Кой от тези хора е Али бин Паша?

– Ох, ооох, коляното ми... Ох, много боли... Аз...

– Отговаряй. Кой е?

– Кой... как е името?

– Али бин Паша. Посочи го.

Стиснал коляното си, човекът се залюля насам-натам. Изглеждаше

замаян от жестоката болка. Накрая каза:

– Аз. Аз съм този човек, когото търсите... този Али бин Паша.

– Лъжец.

– Не, това е истина. Моля ви, не стреляйте пак. Моля ви...

– Ти не си Бин Паша. Ако не го посочиш, ще ти пръсна мозъка.

От една страна, трябваше незабавно да я изхвърля от стаята; от друга, исках да чуя отговора на този тип. Може би изстрелът наистина бе злополука, а понякога нещастieto е за късмет. А ако не беше случайност? Наистина ли се канеше да пръсне главата му?

Тя грубо натисна с цевта раненото му коляно. Той се стърчи и изрева от болка.

Това сложи край на колебанията ми. Бързо прекрачих към нея с намерение да ѝ отнема оръжието.

Но на Костеливия орех му бе хрумнала същата идея, а той стоеше по-близо. Хвърли се върху Биан, която не му обръщаше внимание и бе допуснала грешката да се приближи до пленниците.

Преди да направя и крачка, той сграбчи Биан изотзад и притисна карабината върху гърлото ѝ. Дърпаше нагоре с крясъци „Аллах акбар, Аллах акбар“. Краката на Биан се отлепиха от пода. Тя се бореше, риташе, но онзи бе едър и силен – подмяташе я, както бясно куче размахва парцалена кукла.

Завъртях карабината и стоварих приклада върху челото му. Раздаде се зловещ пукот и главата му отхвъркна назад, но той не разхлаби хватката. От устата на Биан вече излиташе само глухо хъркане.

Отново замахнах с приклада, ударих по-силно и разбрах, че съм улучил слабо място, защото той изпухтя шумно. Изтърва Биан и със стон рухна на колене.

Биан също се свлече на колене, кашляйки задавено.

Този път Шон Дръмънд също бе изпуснал от поглед заплахата по фланговете. Рязко се завъртях и насочих карабината срещу двамата до стената, които бавно пристъпваха към мен.

– Недейте!

Те явно разбраха – ако не мен, то карабината, защото застинаха на място.

След малко Биан се надигна от пода. Взе оръжието си и насочи очи към Костеливия орех, който вече нямаше грижа за нищо друго освен за бликащата от челото му кръв. Каза му на арабски нещо кратко и рязко. Той бавно се изправи на крака и отстъпи до стената.

– Добре ли си? – попитах я аз.

– Малко...

Тя не довърши и се загледа някъде в пространството.

– Да не би...

– Не, нищо ми няма. Малко съм замаяна... задъхана...

Преди да кажа още нещо, тя се завъртя надясно и – бам, бам, бам – двама пленници рухнаха един подир друг на пода. Гледах ту нея, ту тях. Сега двама от пленниците също като Нервния лежаха долу, стискаха коленете си, гърчеха се и виеха от болка. Третият – онзи, когото наричах Хладнокръвния – бавно се свличаше надолу и гледаше Биан с умерена изненада. Не личеше да го боли.

Аз също се втренчих в Биан. Тя извърна очи.

– Какво направи?

След като не получих отговор, отговорих си сам:

– Току-що стреля по невъоръжени пленници.

Тя се озърна към мен и за миг се почудих дали не е дошъл и моят ред.

– Предай ми оръжието си, Биан.

Вместо да подаде карабината, тя каза:

– Не ги убих.

– Оръжието. Веднага!

– Направих каквото трябваше. И успях.

Тя изправи глава и за момент сякаш се вгледа в онова, което беше извършила. Аз наблюдавах лицето ѝ и видяното не ми хареса; би трябвало да изглежда потресена или разярена, но вместо това ми се стори, че напълно владее емоциите и чувствата си. Всъщност изглеждаше едва ли не безучастна. Накрая изрече с удивително спокоен глас:

– Шон, моля те. Слез долу. Кажй на Ерик веднага да доведе хората си.

– Ти слез долу. Няма да те оставя сама с тия хора.

Без изобщо да коментира нареждането, тя каза:

– Дай ми фереджето си, ако обичаш.

Мислех, че ще го използва, за да спре кръвта от раната на някого от простреляните. Подадох ѝ го, като стъпвах предпазливо и не изпусках от поглед оръжието ѝ. Тя обаче се наведе и запуши устата на Нервния, който хленчеше и изглеждаше готов да напълни гашите.

После вратата се отвори с трясък и въпросът кой от нас да слезе долу автоматично отпадна. Ерик и двама от хората му нахълтаха в канцеларията с насочени към нас карабини.

– Няма страшно – извиках аз, преди някой да допусне грешка. –

Владеем положението.

Ерик отпусна оръжието и огледа телата на пода.

– Какво става, по дяволите? – попита той. Не очакваше отговор и продължи с яростен тон: – Не ви ли казах да си държите оръжието на предпазител? Мамка му – тия изстрели се чуха из половината град.

Погледнах го, после погледнах Биан и изведнъж разбрах какво бе направила... и което е по-важно, *защо*. В посланието на Шараби до Даниълс се споменаваше, че Али бин Паша е загубил левия си крак и затова Биан бе стреляла в коленете им. Прост и ефективен начин да определи чий крак е истински и чий не.

Обърнах се към Ерик и казах:

– Превържете ги, сложете им белезници и запушете устата на всички.

– Не си познал! Тия изстрели ще вдигнат на крак всички бунтовници в околността. Време е да изчезваме – незабавно.

– Направи го. – Посочих Нервния и после Хладнокръвния, тоест Али бин Паша, който ме зяпаше от пода с пресметлив поглед. – Това са щастливците, които ще пътуват на наши разноски.

– Да не си се побъркал? Слушай, след около две минути целият град ще ни погне.

Погледнах го втренчено. Той отвърна със същия поглед. После поклати глава и се обърна към хората си.

– Добре. Побързайте.

Но Али бин Паша имаше други идеи. Той изведнъж скочи на крака и се хвърли върху Биан, която дотолкова се бе увлякла в нашия разговор, че стоеше с гръб към него.

Издърпа карабината от ръцете ѝ и се завъртя. Всичко стана тъй ненадейно, че преди да помръдна, зърнах пред себе си дулото на оръжието.

В този кратък миг видях, че безразличието е изчезнало от лицето на Али бин Паша; устните му се кривяха в злобна усмивка, а тъмните му очи пламтяха от люта ненавист.

Здраво стиснах клепачи, чух гърмеж и се смаях, че не усещам как мозъкът ми изхвърква от черепа.

Когато отворих очи, Бин Паша бе навел оръжието към пода и ме гледаше също тъй смаяно. После се свлече на колене и изтърва карабината.

– Не стреляйте! – изкрещях аз. – По дяволите... не стреляйте по него.

Късно. Ерик вече го бе прострелял.

Пристъпих напред и ритнах карабината настрани от коленичилия Бин Паша. Той се олюляваше. Погледна ме, после сведе очи към корема си, където от малка дупчица в ризата му бликаше тъмна кръв. Изглеждаше леко изненадан и силно раздразнен.

Повалих го по гръб, коленичих и силно притиснах раната с длан. После изрекох, без да се обръщам конкретно към някого:

– Дайте превръзка. Веднага.

Биан ми подаде превръзка и попита:

– Зле ли е?

– Не знам. Кърви равномерно, нали? Значи няма засегната артерия. Това е добре. Но може да е разкъсан някой от важните органи.

Разкъсах тениската му и огледах раната. Той беше изпаднал в шок и мънкаше нещо неясно – може би проклетия или молитви.

Дупката се намираше на седем-осем сантиметра вляво от пъпа. Опитах да си припомня гимназиалните уроци по анатомия. Какви важни органи се намираха там? Бъбреци? Далак. Със сигурност имаше черва, а това означаваше риск от инфекция. И от личен опит си спомнях, че една рана там много боли.

Пъхнах ръка под него и опипах. Нямаше изходна рана. Значи добрата новина беше, че има само една външна рана, през която да губи кръв. Лошата – че така или иначе пак я губи, само че вътре.

Притиснах марления тампон върху дупката на корема му, преметнах връзките отзад и ги стегнах здраво.

В това време Ерик и хората му запушиха устата на пленниците с парцали, превързаха ги и стегнаха китките им с найлонови ремъци, каквито употребяват полицаите. След по-малко от минута всички бяха обездвижени и вече нямаше риск да умрат от загуба на кръв, което щеше да ни спести поне едно обвинение пред евентуален международен съд.

Озърнах се към Биан. Тя също ме погледна и кимна. Не беше нито времето, нито мястото да го обсъждаме, но и двамата знаехме, че токущо отношенията ни са се променили.

Хората на Ерик метнаха на гръб Нервния и Али бин Паша и ги изнесоха от стаята. Ние тръгнахме плътно след тях, оставяйки зад себе си един труп, двама ранени и лош спомен.

Очевидно Ерик вече бе предупредил хората си, че е време за оттегляне, защото две коли – сребристият седан и червената корола – чакаха с включени двигатели до тротоара.

Метнаха грубо Нервния в багажника на сребрилата кола, а аз помогнах да настанят Бин Паша отзад в королата, където можех да следя състоянието му.

Всички се качихме в колите и Ерик даде газ. Беше си сложил очилата за нощно виждане и караше без фарове. Движеше се поне с шейсет километра в час по тесните улички с остри завой, където и трийсет бяха опасна скорост. Не знаех кое е по-опасно – банда разядени бунтовници или неговото шофиране. После си спомних какво правят тук с пленниците и казах:

– По-бързо.

Ние с Биан седяхме от двете страни на Бин Паша и при всеки завой той се подмяташе между нас като парцалена кукла.

След по-малко от три минути сградите оредяха и отново се озовахме в покрайнините на града. Обикновено добре помня откъде съм минал, но не видях нищо познато, значи не излизахме по същия път – вероятно Ерик се придържаше към благоразумния принцип да променя маршрута. Чух го да разговаря с хората си и доколкото разбрах, още една или две групи ни следваха, за да ни пазят гърба и да гарантират, че ще се измъкнем с ценния товар.

Биан не казваше нито дума. Нямах желание да ѝ обяснявам как се чувствам. Бях ядосан и тя го знаеше. Не само простреля пленниците, но и утежни греховете си с недопустима небрежност, като позволи на два пъти да я нападнат. Втория път едва не ми пръснаха черепа, а такова нещо трудно се прощава. Освен това нашият скъпоценен пленник можеше да не доживее до разпита, цялото пътешествие можеше да се окаже напразно и да ми докара дълъг и неприятен разговор с Филис.

Както и да е, вече бяхме напуснали застроената зона, друсахме се по същия черен път, който ни доведе в града, и аз осъзнах, че Ерик е открил начин да ни върне обратно през позициите на капитан Юкнис и неговата рота. Погледнах часовника. Три и двайсет. Поотпуснах се. Добре, Али бин Паша можеше и да издъхне, преди да се доберем до Багдад, но иначе най-лошото бе отминало. Какво повече можеше да се обърка?

Е, човек не бива да изкушава съдбата, защото изведнъж ни обля ослепителна светлина и Ерик натисна спирачката тъй рязко, че Бин Паша политна напред и заби глава в облегалката.

Светлината изгасна също тъй внезапно, както бе пламнала, и нечий глас извика на английски:

– Шофьор, излез от колата. Ръцете на главата.

Ерик отново излезе. Този път обаче вместо високия мършав силуе

на капитан Юкнис през мрака се зададе ниска, набита фигура. Човекът се движеше с подчертано каубойско клатушкаме като същински Джон Уейн, а от двете му страни крачеха двама едри морски пехотинци, насочили карабините си срещу Ерик.

Свалих стъклото и чух как Ерик и офицерът разговарят, или по-точно спорят. Мина около минута, но положението не се промени. Ерик повишаваше глас, а тонът на другия ставаше все по-злобен и повелителен.

Разкошно. Намирах се тук, защото коварната ми шефка ме надхитри, партньорката ми извърши военно престъпление, пленникът ми вероятно умираше от кръвоизлив и... е, схващате картинката.

Трябваше да си го изкарам на някого и тази ситуация – по-скоро този нещастник – ми даваше идеална възможност.

Рязко отворих вратата.

– Шон, недей... – опита се да ме спре Биан. – Моля те, остави на Ерик.

– Млъквай.

Излязох от колата и тръгнах към Ерик. Чух как наблизко изсракаха затворите на карабини и чак сега си припомних, че съм облечен като арабин. Спрях, бръкнах в джоба си, извадих американското знаменце и трескаво го размахвах, докато бавно и предпазливо смъквах абаята през главата си.

Офицерът крещеше в лицето на Ерик:

– Не ми пука за кого се *представяш* или с кого *твърдиш*, че имаш уговорка. Аз...

– С капитан Юкнис, казах ти.

– Юкнис беше повикан на заседание в Тактическия оперативен център. Сега аз командвам и те арестувам заедно с колата. И пак повтарям, ще я претърся. Обяснявай историята си, когато намерят време да пратят някого от разузнаването.

– Колата не бива да бъде претърсвана.

И пак отначало.

Приблизих се до офицера и насочих лъча на фенерчето първо към гърдите, после към петлиците му. На значката с името пишеше „Бери“, а черната ивица на старши лейтенант подсказваше, че е пръв заместник на Юкнис.

После вдигнах лъча нагоре и се изненадах от съвсем младичкото, почти детско лице на лейтенанта. Колкото по-дълго служа в армията, толкова по-млади стават лейтенантите. Но младшият офицер в армията е странно същество, надарено с власт и отговорности, далеч

надхвърлящи скромните му запаси от житейски опит и мъдрост. Някои реагират на това с благоразумна скромност, други със самоубийствена липса на самочувствие, а трети с нелепата илюзия, че всичко им се полага по право. За в случай, че още не съм се досетил към коя категория спада, лейтенант Бери кресна:

– Махни проклетата светлина от очите ми.

Добродушно отвърнах:

– Добро утро, лейтенант Бери. Чудесен ден, не смятате ли?

– Кой си ти? – попита той заплашително.

– Вие изпълнявате длъжността командир на тази рота, нали?

– Кой си ти, мътните да те вземат? – повтори той.

– Не смятате ли, че щях да отговоря още първия път, ако ви влизаше в работа?

– Аха... умник – каза той, проявявайки учудваща прозорливост.

След малко нареди: – Вдигни ръце.

– И защо да го правя?

– Защото ти заповядвам.

– Смешна причина.

– Тъй ли? Ще заповядам да те застрелят. И *това* ли е смешно?

След като отново не вдигнах ръце, той се озърна през рамо и заповяда на двамата пехотинци:

– Претърсете това говедо и му сложете белезници. Ако окаже съпротива, употребете сила.

Преди пехотинците да помръднат, аз казах на лейтенант Бери:

– Сега е време да тракнеш с токове. – Насочих гъча на фенерчето към собствения си ревер.

Видях как цялата самоувереност се изцеди от лицето му, докато осъзнаваше, че си има работа с полковник. За момент изглеждаше объркан и неуверен какво да предприеме, сетне като всеки дребен тиранин инстинктивно премина в другата крайност – изпъна се мирно и козирува със замах.

Не отвърнах на поздрава.

– Лейтенант, току-що оскърби и заплаши със смърт старши офицер. – Завъртях се към Ерик. – Ти си свидетел, нали?

– И още как. Ругаеше те. Дори искаше да те убие.

– Да, не му мърдат десет-петнайсет години в „Левънуърт“.

– Сър, аз не знаех кой сте... не разбрах, че...

– Не, боя се, че това не оправдава поведението ти.

– Едно искрено войнишко извинение ще свърши ли работа, сър?

– Ни най-малко.

– Ами... аз...

– Лейтенант, запознат ли си с параграф 834?

Той погледна първо мен, после Ерик. Обясних:

– Възпрепятстване, осуetyаване или застрашаване на важна военна операция. Във военна наказателния кодекс заема второ място след държавната измяна и се наказва с доживотен затвор.

– Но... аз не знаех...

– Незнанието не е оправдание, лейтенант. Имаш ли радио?

– Да, сър.

– Къде?

– В командирската кола.

Сега гласът му определено трепереше. Явно лейтенант Бери почваше да осъзнава, че на бойното поле има и други заплахи освен куршумите.

– Свържи се със своята част – наредих аз. – Предай им, че ще минат три цивилни автомобила. Да не им пречат по никакъв начин. – След съвсем кратка пауза добавих: – Искам да козируват при преминаването на всяка кола.

– Но, сър, аз дори не знам кой сте.

– Аз съм човекът, който може да ти съсипе живота. Имаш две секунди. Решавай.

Лейтенант Бери използва напълно двете секунди, после се втурна към бронираната кола да даде заповеди на морските пехотинци, а ние с Ерик се върнахме в нашата. Ерик включи на скорост и бързо потеглихме през позициите на ротата. Забелязах, че всички войници са взели за почест.

Ерик се изкиска.

– Наистина ли си юрист?

– Защо питаш?

– Параграф 834. Няма такъв параграф.

– Сигурен ли си?

– Да, сигурен... О...

И двамата се разсмяхме.

След малко Биан подкани Ерик:

– Побързай. Дишането на пленника отслабва.

Точно в този момент зад нас избухна поредица от мощни експлозии и в небето сякаш лумна гръмотевична буря, пратена от някакъв много сърдит Бог, макар че това бе само встъпление, предчувствие за

Идващото тепърва.

Останалата част от пътуването до летището отне четирийсет минути, през които Бин Паша изпадна в безсъзнание и дишането му стана неравномерно. На входа на летището минахме през още един контролен пункт, обслужван от разтревожени цивилни охранители, които ни пунаха да минем без затруднения.

После Биан упъти Ерик към един закрит хангар, където ни чакаше голям лъскав реактивен самолет. Вратата беше отворена, а стълбичката спусната, значи навярно вътре имаше някого. Изкачих се и влязох, за да потърся лекаря. Беше горещо и задушно, а от екипажа нямаше и следа.

Отдясно имаше просторен салон с дървена ламперия, разкошен син килим, голям видеоекран, стъклена заседателна маса, удобни кресла около нея и грамаден кръгъл диван с плюшена тапицерия. Минах по-назад и попаднах в също тъй екстравагантна столова с дълга махагонова маса, махагонови столове и впечатляващ свещник, който приличаше на кристален, но всъщност се оказа от пластмаса. Следваше кабинет с голямо бюро и всевъзможни чудеса на електрониката.

Не можех да си представя за какво му е на Управлението подобен летящ дворец, а още по-малко как е убедило Конгреса да подпише сметката. Е, всъщност имах идея: споразумение под сурдинка с някои членове на Комисията по разузнаването, че могат да ползват самолета за дълги задгранични командировки – разбира се, в интерес на националната сигурност.

Както и да е, самолетът изглеждаше пуст и оставаха само две неотворени врати, и двете в дъното.

Отворих дясната и прекрачих в нещо като частен апартамент с тапети в стил рококо, огледална стена и малко барче, което за мое съжаление се оказа празно. Върху двойното легло дремеше непознат господин по бельо. Дръпнах го за крака.

Той отвори очи и ме погледна, примигвайки.

Изглеждаше интелигентен: дебели очила, замислени очи и прочие.

– Вие ли сте лекарят в тая къща? – попитах аз.

– Не е къща, а самолет.

След такъв педантичен отговор нямаше смисъл да питам повече.

– А, да... – потвърди все пак той, после разтърка очи и протегна ръка. – Боб Ензенауър.

- Какъв лекар сте по-точно?
- Ами... какъв пациент ми водите?
- С огнестрелна рана в корема.
- Лоша работа. – Той се надигна. – Дайте ми минутка и идвам.

Оставих го и през лабиринта от авиационен разкош се върнах в хангара.

Бин Паша лежеше проснат на цимента, а Ерик и Биан се бяха навели над него. Сребристият седан също беше пристигнал и Нервния седеше на цимента, още по-жалък и объркан, отколкото когато Ерик се целеше в него.

Биан бе коленичила и мереше пулса на Бин Паша. От мадам Дьо Сад изведнъж се превръщаше във Флорънс Найтингейл – тази жена си сменяше ролите по-бързо, отколкото аз белъото.

Тя вдигна очи към мен и каза угрижено:

– Пулсът му отслабва. Не е добре. Сигурно има вътрешен кръвоизлив.

Ерик погледна нея, после мен и каза:

- Май трябва да приключваме сделката час по-скоро.
- Уговорката беше да се достави жив.

Подадох му двете карабини и забелязах, че на пода до Бин Паша са подредени спретнато двата лаптопа, моето куфарче и торбата ми.

Ерик сведе очи към пленника.

– Ако е само за рапорта, изпълнихме я. На мен ми се вижда жив. А на теб?

Имайки предвид грозната алтернатива – съвършено здрав Бин Паша и една стена във Фалуджа, украсена с останки от мозъка ми, – не исках да проявявам неблагодарност към човека, който ми спаси живота.

– Разбрахме се. – Погледнах го и добавих: – Ако обичаш, предай моите поздрави на хората си.

– Непременно.

– Съвършихте великолепна работа – казах аз съвсем искрено. Стиснахме си ръцете. – Удвоявам заплащането.

– Можеш ли?

Филис щеше да побеснее.

– Току-що го направих.

Той се усмихна и ме потупа по рамото.

– Между другото – казах аз. – За Филис... знаеш ли, че има неограничен бюджет?

– Не... аз...

– Черни пари. Напълно безотчетни. Може да харчи като пиян моряк.

– Наистина ли?

– Споменавам го само защото... ами, преди да пристигна, тя ми каза... всъщност похвали се, че всички други взимали двойно повече от вас.

– Сериозно?

– Между нас да си остане. Имай го предвид другия път.

Погледнахме се. Той сякаш искаше да каже нещо, но се въздържа. Накрая аз наруших мълчанието.

– Ерик, щом спечелиш колкото трябва, прибирай се у дома.

– Добър съвет.

Той се завъртя, цялата група се качи по колите и потегли.

Доктор Ензенауър вече се бе навел над Бин Паша и му слагаше везозна система. Погледна ме и посочи Нервния.

– Ами онзи?

– Нищо сериозно, рана в коляното. – Кимнах към Бин Паша. – Това ви е задача номер едно. Не го оставяйте да умре. В никакъв случай.

Той ме изгледа строго.

– Май изтъквам очевидното? – попитах аз.

– В салона за почивка на екипажа има сгъваемо легло. Първата врата вдясно. Ако искате да помогнете, донесете го.

Биан ме последва. Щом влязохме в самолета, тя ме дръпна за ръката и каза:

– Трябва да поговорим.

– Не сега.

– Откакто напуснахме фабриката, не си ми казал една дума.

– Не е вярно. Казах ти да млъкваш. Заповедта остава в сила до второ нареждане. – Погледнах я в очите. – В момента не ми е до приказки.

Това обаче не й попречи да попита:

– Няма ли да ме попиташ защо?

– Ти стреля по невъоръжени пленници. Какво да те питам? И изобщо какво ме интересува? Всъщност каквото кажеш сега, може и най-вероятно ще бъде използвано срещу теб пред военния съд.

– Не заслужавам такова отношение.

– Тъй ли?

– Искам да знаеш *защо*. Важно е за мен, Шон. Истината – готов ли си да я чуеш?

Не отговорих и тя продължи:

– Бяха ни останали две минути. Знаех, че Бин Паша е без ляв крак, и предполагам, че носи протеза. Помниш писмото, нали? Затова... затова прострелях краката на всички. Получи се, нали?

Вече се бях досетил за това.

– Не ти ли хрумна, че трябва само да им запретиш крачолите?

– Да, но...

– Но беше по-лесно да ги простреляш.

– Не, аз... това беше... една от най-трудните постъпки в живота ми.

– Но се погрижи да *изглежда* толкова лесно.

– Освен това осъзнах, че ако оставим тия хора невредими, те ще могат и напред да се бият с морските пехотинци. Те са опасни типове, закоравели терористи, убийци.

– Приключи ли?

– Не още. Не казвам, че постъпката ми беше законна. Не беше. Знаем. И все пак вярвам, че постъпих правилно. Ако така съм спасила живота на един-единствен американски войник...

– Точно затова армията се е погрижила във военните съдилища да има и офицери с боен опит.

– Какво говориш?

– Те разбират невероятното напрежение, възникващо в битката, познават причините за погрешна преценка и изкушенията да оправдаеш спорното поведение. – Отворих една врата, но това се оказа кухнята. – Запази си приказките за тях.

– Шон, казвам ти истината. – Тя помълча и попита: – Според теб защо го направих?

– Може би не си издържала. Може би имаш натрапчиви лоши спомени от предишното идване тук, омраза към арабите, психическа умора... Възможности колкото шеш. Всъщност не знам. И не ме интересува.

Продължих към пилотската кабина и спрях пред първата врата отдясно. Отворих я и влязох.

– Знаеш ли какво си мисля? – попита Биан и упорито ме последва в новото помещение, вероятно салонът за екипажа. – Това не е твоя война. Как го каза? Поправи ме, ако цитирам погрешно. Просто новина, забутана между прогнозата за времето и спорта. И не описваше само реакцията на американското общество, но и своята.

Нямаше сгъваеми легла, но видях една врата, зад която трябваше да има килер.

Биан продължаваше:

– Ти си просто случаен минувач, безпристрастен наблюдател, турист по неволя, без емоционално обвързване. За мен не е така. Както и за всичките сто и петдесет хиляди войници и морски пехотинци, пратени да се сражават. Това е живот, това е смърт и така трябва да се играе.

– Глупости.

– Ти дори не искаше да дойдеш. Тук си само защото двете с Филип те накарахме да се засрамиш.

Вярно. И точно затова ми беше мъничко *по-лесно* да дам вярна оценка. Бях минал през *свои* войни, *свои* сражения – Панама, първата война в Залива, Могодишу – и както казваше баща ми за неговите войни, това бяха последните *истински* войни. Да, няхах емоционална обвързаност със сегашната – например симпатия или антипатия; разбирах я, просто не го показвах. Без да поглеждам Биан, аз отворих вратата и наистина открих съвсем легло.

– Погледни ме, Шон – каза Биан.

Погледнах я.

– Ако бях някаква развалина със скапана психика, щях да убия онези хора. Не можех... и не го направих. Преднамерено ги прострелях. Не можех да го обясня. Ако беше бойна ярост или тлееща расова омраза, сега онези нямаше да са просто ранени, а да лежат в гроба.

Сграбчих съвсем легло и се опитах да го измъкна. Беше твърде голямо и неудобно за носене.

– Помогни ми – помолих аз.

– Каж ми какво смяташ да правиш.

– Ще те докладвам.

– На кого?

– Когато реша, ще узнаеш първа.

– Арестувана ли съм?

– Засега не. Но се смятай за поставена под стража.

– Искам да довърша това... аз... трябва да го довърша.

– Не мога да ти поверя пленници, Биан. Едва ли е нужно да ти обяснявам защо.

– Значи не разсъждаваш нормално. Няма да се справиш без мен. Знаеш го.

– Така ли?

– Да. Колко живота ще спасим, ако накараме Бин Паша да проговори? Ти... Това е много важно за мен. Хайде де, вече постигнахме толкова много. – Тя усети, че се колебае, и каза: – Ще постъпваш по съвест, след като свършим, става ли? Мисията на първо място, нали така?

Помниш ли поговорката за бебето и мръсната вода? Какво повече мога да направя?

– Изчерпа ли си запаса от шаблони?

– Знаеш, че не съм.

Погледнах я и въпреки гласа на здравия разум казах:

– Обещай да не стреляш по никого.

Тя се усмихна и сложи ръка на сърцето си.

– Обещавам.

– Никакво малтретиране.

– И комар няма да смачкам без твое съгласие.

– Дори до тоалетната няма да ходиш без разрешение.

– Взе ми го от устата.

– Помогни ми с това легло.

Изнесохме леглото при доктор Ензенауър, който в наше отсъствие бе сложил система и на Нервния. Сега отново бе надвесен над Бин Паша. Вдигна глава и каза:

– Стабилизиран е. Но без да го отворя, не мога да определя доколко сериозни са раните. Нуждае се от спешна операция.

Вдигнахме Бин Паша за ръцете и краката и внимателно го наместихме на леглото. Биан обясни на Ензенауър:

– Това е Али бин Паша.

– Предполагах.

– Значи сте наясно с неговата важност и възможните усложнения.

Наблизо има няколко полеви болници. Но сам разбирате колко голям е рискът да се разкрие самоличността му.

– Мога да му дам успокоително, което ще го държи замаян и не би трябвало да даде вредни ефекти при слагане на упойка. – Той помълча и добави: – Но не гарантирам, че няма да се разприказва.

Биан ме погледна.

– Е?

– Първо ще го преместим. Не искам, като дойде линейката, да го свържат с този самолет.

– Не бях помислила за това.

Двамата с Ензенауър вдигнахме леглото и изнесохме Бин Паша от хангара, а Биан изтича да търси военен полицаи с радиостанция, за да повика бърза помощ от най-близката полева болница.

– Ще ви придружа – казах аз на Ензенауър. – След като го приемат обаче, оставате сам. Имахме тежка нощ. Трябва да поспя.

– Е... нали затова съм тук. – После той зададе логичния въпрос: –

Как да обясним раната? Предполагам, че не искате да се възстановява в американска военна болница. Значи ще трябва нещо, което да оправдае изписването при първа възможност.

В главата ми почваше да се оформя идея и аз отговорих:

– Кажете им, че е от саудитското кралско семейство. Прострелян от терорист, нали така? Наблегнете на роднинската връзка със саудитския крал и ще му осигурите първокласно лечение. – Озърнах се и пак погледнах Ензенауър. – А как да обясним вас?

– Лесно. Мнозина богати саудитци си наемат личен лекар от Запада. Един мой приятел работи точно това – продължи Ензенауър. – Има грамадна резиденция в Грейт Фолс. Заплатата е невероятна. – Той се изкиска. – Жена ми все ме ръчка да си намеря и аз някоя кралска особа.

– Вече имате. Вашият клиент Али ал Сауц е бил тук на делово пътуване. Не знаете точно с каква цел, защото не е ваша работа. Нали? Но ви е довел тук и е попитал дали искате да го придружите, докато разглежда местните забележителности. Както си се разхожда по улицата, непознат мъж с тъмни дрехи изскача пред него и стреля. Без никакво предупреждение. Не усложнявайте разказа. Ако питат за миналото ви, казвайте истината. Само не споменавайте ЦРУ. Най-добрите лъжи се основават на истината.

Той кимна.

– И тъй, качвате пациента си в такси, докарвате го в американската военновъздушна база и молите за помощ. На портала срещате мен... аз повиквам санитар... човек от медицинската част към базата... той осигурява система и кръвопреливане. Разбрано?

– Точно така беше.

– Гледайте да не сгафите, докторе. За измъкването му ще има грижата Филипс.

Оставихме леглото и след около три минути дотича Биан.

– Прашат ни медицински хеликоптер – съобщи тя. – Няма да се забави. Болницата е само на пет километра по права линия.

Обясних ѝ нашите намерения и тя се съгласи, че планът изглежда осъществим. Заръчах ѝ да остане в самолета, да пази Нервния и в никакъв случай да не го убива. Обещах да се върна след два часа и я помолих да се свърже с Филипс и да докладва за станалото.

Чухме пърпоренето на хеликоптер.

23

Добри новини – лоши новини.

Атентатор самоубиец се беше взривил в градския център и нашето пристигане съвпадна с потока от окървавени, замаяни хора, нахлуващ в полевата болница. Някои куцукаха, но повечето идваха на носилки. Приемащите сестри едва смогваха да притичват от човек на човек и да сортират жертвите по категории: тежко ранен, смъртоносно ранен, безнадежден случай.

Никога не бях виждал подобно нещо. Мъртви и ранени войници – да, но тук ранените бяха цивилни, предимно жени и деца, които крещяха за помощ. Видях разплакани бащи да носят ранени дечица, видях и малки деца да стоят с отчаяни изражения до обезобразените си родители. Чух някой да споменава, че това са само половината жертви; останалите били откарани в цивилни болници, но там местата не стигали и почнали да отправят ранените към американските лазарета.

Сред този кипящ казан от страдания и суматоха приемащата сестра зададе само няколко лаконични въпроса и не прояви любопитство или съмнение спрямо нашите отговори. Бин Паша бе приет в спешното отделение. Очевидно в Ирак всеки имаше изконното право да бъде ранен без причина.

Доктор Ензенауър усърдно изтъкна пред сестрата дипломатическата важност на своя пациент, а няколко минути по-късно повтори всичко дума по дума на армейския лекар и получи разрешение да влезе в операционната зала като асистент.

Намерих си чаша кафе, седнах и чаках два часа, докато най-сетне успях да се кача в една линейка, откарваща до летището пациенти за евакуация в болницата в Ландшул, Германия. Двамата пациенти лежах на носилки, единият беше в безсъзнание, другият ту се унасяше, ту идваше на себе си, но бе тъй натъпкан с обезболяващи, че почти нямаше разлика.

Заедно с тях пътуваше симпатична и любезна сестра с латиноамерикански черти. Върху табелката на гърдите ѝ пишеше „Фостър“ и аз попитах:

– Как ви е малкото име?

– Клодия.

Не забелязах халка или годежен пръстен, затова зададох въпроса,

който отправям към всички красиви жени:

– Омъжена ли сте?

– Вече пета година. Съпругът ми е в Ню Йорк. И аз съм от там.

– Това не беше ли предградие на Ню Джързи? – По киселата й усмивка разбрах, че не е харесала шегата, и побързах пак да попитам: – Липсва ли ви?

– Какво ли не бих дала за истинско севиче с риба тон. Знаете ли какво е севиче? Хондураско ястие. Сервира се в черупка от кокосов орех. Невероятно вкусно. В Ню Йорк има един ресторант, „Патриа“. Истинска латиноамериканска кухня. – Тя се разсмя. – Остават ми още четири месеца тук. Смахнатият ми мъж вече е направил резервация за деня на завръщането. Нормален ли е според вас?

Продължихме да си бъбрим; обичала мъжа си, било й мъчно за него, чакала с нетърпение да се върне и да си народят дечица.

Клодия беше от Националната гвардия и двамата със съпруга й изобщо не бяха очаквали да я пратят на фронта. По някое време попитах:

– Какво е станало с тези двамата?

Тя посочи мъжа, който лежеше в безсъзнание.

– Сержант Елби е шофьор на камион. От Националната гвардия, като мен. – Пресегна се и оправи завивката му с ненужен, но затрогващ жест. – Крайпътна бомба преди около месец. Загуби и двата си крака, единия до коляното, другия изцяло. Освен това бъбреците му не функционират и се нуждае от диализа два пъти дневно. Пораженията от тия бомби... – За момент тя се загледа настрани. – Може да остане и без ръка.

Озърнах се към сержант Елби – изглеждаше млад, на около двайсет и пет; от превръзките по лицето му се подаваше само носът, който бе посинял, ожулен и явно счупен. Лявата му ръка, също покрита със заздравяващи рани, се подаваше изпод одеялото. Забелязах на единия пръст масивна златна халка. Не можех да си представя доколко е пострадало тялото му. А и не исках.

Сестрата погали косата на другия пациент и продължи:

– Лейтенант Дони Уъркман. Завършил Уест Пойнт само преди две години. Прострелян от снайперист при атаката на Кербала. Куршумът проникнал в гръдната кухина, отклонил се и рикоширал няколко пъти, като пробил сърдечната клапа, белия дроб и стомаха. Животът му все още виси на косъм.

– Личи си колко ви вълнува съдбата им – казах аз. – Ще ги

придружите ли до Германия?

– Не... аз... – Тя се поколеба. – Ще ги предам... на бордовия екип. Те са добри, много способни медици и... рядко губят пациенти. – Преглътна с усилие и се загледа в измъчените им тела. – Не се полага да се привързваме към пациентите. Но знаете ли какво? Все пак се привързваме. Мнозина от тях дори не ни проговарят. Защото не могат, разбирате ли? Но научаваме всичко за тях от приятелите им, които идват да ги видят.

Изглежда, раздялата беше болезнена за нея и тя опитваше да се разсее с приказки. Затова попитах:

– Всичко ли? Какво например?

– Ами... ето например Анди Елби... той има две деца. Елоиз и Елбърт, на шест и седем годинки. Жена му се казва Елма. – Тя се усмихна. – И двамата са от Арканзас. Анди като цивилен е бил шофьор на камион. Обикновено момче. Влиза в Националната гвардия, за да поеме разносните около децата. Изобщо не е очаквал да го мобилизират. А още по-малко това.

Отново погледнах Анди Елби. Ако се добереше жив до болницата „Уолтър Рийд“, Елма и децата щяха да дойдат при него, да отседнат на квартира и да живеят в непрестанна тревога. Елма щеше да бъде потресена, като го види, и заедно с децата щеше да преживее истински ад, докато лекарите се мъчат да върнат организма на Анди до ниво, на което ще може да функционира самостоятелно. А след това... е, животът щеше да бъде различен. Печална история.

Клодия продължи:

– Дони... знам, знам – трябва да го наричам лейтенант Уъркман. Както и да е, Дони бил спортна звезда в Уест Пойнт. Няколко негови съкурсници наминаха да го видят. Казаха ми, че бил всеобщ любимец. И първенец на випуска. Вярвали, че ще стане генерал преди всички останали. – Тя помълча, преди да сподели шепнешком: – Не ми се вярва да прескочи трапа.

Стиснах ръката ѝ.

– Вие сте ангел. Правите всичко по силите си.

По бузите ѝ бликнаха сълзи и Клодия Фостър сподели с мен или може би с някого високо над двама ни:

– Ще ми липсват. Господи, как се надявам да оцелеят.

– Повечето успяват.

– Но не всички.

През останалата част от пътуването мълчахме. Стисках ръката на

Клодия и си мислех за тези чудесни, многообещаващи млади мъже, за жертвите от атентата, за Нервния, който правеше бомби, за да разкъсва хората на парчета, за Али бин Паша, който събираше пари и подписваше чекове на атентаторите самоубийци, за Клиф Даниълс, чиято егоистична амбиция допринасяше за това, и за Хършфийлд и Тайгърман, които държаха вратата отворена пред бесните псета на тази война.

След като минахме контролния пункт на летището, шофьорът спря и аз слязох от линейката. Направих две крачки, после се завъртях и казах на Клодия:

– Ако тези мъже можеха да говорят, щяха да ви благодарят от сърце.

Тя се усмихна измъчено и отвърна:

– Не ме разбирайте погрешно, но се надявам никога повече да не ви видя.

Пратих ѝ въздушна целувка и се отдалечих.

24

Биан ме чакаше в салона на самолета. Когато влязох, тя надигна глава и попита:

– Как мина?

– Не питай. Защо не спиш?

– Намерил се кой да го каже. Изглеждаш ужасно. – Тя се вгледа в лицето ми. – Станало ли е нещо?

– Не, нищо... Къде е пленникът?

– Вързах го на леглото в апартамента за гости. Ранила съм го в прасеца, без да засегна костта. Дезинфекцирах раната и сложих нова превръзка. – Тя помълча и отбеляза: – Не понася болка.

– Разпита ли го?

– Не, нали обещах? Спазвам поведение.

– А докладва ли на Филипс?

– Да. Стори ми се доволна. Между другото вече лети насам.

– С метлата ли?

Биан се усмихна и отвърна:

– Говоря сериозно. От Управлението ме свързаха с нейния самолет. – Погледна часовника си. – Излетяла е преди около пет часа. След още седем пристига.

– Каза ли ти защо?

– Ами... не. Но аз я попитах. Отговори ми уклончиво. Много е потайна, нали? – Биан направи кисела физиономия и добави: – Това беше добрата новина.

Усетих как главата започва да ме цепи.

– Не искам да чувам лошата.

Тя все пак ми я каза:

– Придружава я Уотърбъри.

Рухнах в най-близкото кресло. Една от приятните страни на работата с Филипс Карни – може би *единствената* приятна страна – е, че тя спада към старата школа. Тоест възлага ти задача, обикновено не се меси и ако успееш, приема го като нещо съвсем нормално; провалиш ли се – уволнява те и прави всичко възможно, за да ти съсипе кариерата.

Не е отмъстителна; просто не притежава емоционалния градус за това. Тя е остатък от една отдавна отминала епоха, живо хранилище на навици, инстинкти и методи, които се срещат днес само в учебниците

по история. А ние, по-младите, свикнали да получават всичко наготово и да пребивават в блажено неведение за личната отговорност, се чувстваме малко объркани пред началничка с такива старозаветни нрави. Струва ми се, самата Филис също разбира, че е станала въплъщение на сблъсъка между поколенията, и може би дори изпитва някакво садистично удоволствие от това. В Управлението са ѝ лепнали прякора Жената-дракон. Лично аз го намирам за обиден, отвратителен, груб и безкрайно точен.

Нейното идване тук обаче представляваше странно отклонение от обичайния ѝ начин на действие, а фактът, че я съпровождаше хер Уотърбъри, подсказваше някакви други проблеми и задачи. Но какви? Е, например, че някоя по-висока инстанция, да речем Белият дом, най-сетне е проумяла, че дечицата от Управлението си играят с кибрит върху буре барут. Може би не знаеха всичко, но в нашия случай дори и малка част от истината можеше да смени човека в Овалния кабинет.

Значи бяха викнали Филис или директора, а може би и двамата на Пенсилвания Авеню, за да им обяснят на кого дължат подчинение.

Кое то вероятно обясняваше и наличието на придружител. Марк Уотърбъри или се опитваше да избяга от потъващия кораб, или бе пратен като копой да дебне и докладва за всеки неин ход. Впрочем двете неща не са несъвместими.

А може би тълкувах нещата съвсем погрешно. Залавянето на Али бин Паша беше голяма победа в една война, която отчаяно се нуждаеше от оптимистични вести. Може би я пращаха да се погрижи за отбелязване на техните заслуги. Уотърбъри беше най-подходящият човек за подобна задача, а и на Филис нямаше да ѝ дойдат зле няколко червени точки.

Нима всичко щеше да се окаже толкова просто и безобидно? Може би да. А може би не.

Случаят ставаше все по-сложен. Бяхме започнали от мъртвец в апартамент, а сега имахме бомбаджия в спалнята, финансист на терористите в болницата и ако някой от тях се раздрънкаше, кой знае какво още можеше да ни се стовари на главите. Хората често се заблуждават, че разследването е поредица от последователни и разумни стъпки, водещи към конкретна цел, а пътеводна звезда на следователя е илюзията, че за всичко си има причина.

Но откровено казано, понякога водиш разследването ден за ден, пътуваш без карта и без видима надежда за изход. В известен смисъл този случай се бе превърнал в микрокосмос на цялата война, която отначало

изглеждаше тъй проста, а сега нашите войници затъваха в тресавището на всяка племенна, религиозна и политическа бъркотия.

Биан прелистваше списание „Таим“. Погледнах я и попитах:

– Ти каза ли *нещо* на Уотърбъри?

– Шон, моля те. – Тя надигна глава. – Не съм глупава.

– Знам. – Приведох се напред, развързах бойните си обувки и ги смъкнах. – Може просто да му е домъчняло за теб.

– По-скоро за теб – отбеляза тя и продължи да чете. – Не иска да те изпуска от поглед. – След миг пак вдигна глава. – Пфу... каква е тая отровна смрад?

– И ти не миришеш на теменужки.

Тя се разсмя.

– Навсякъде ме сърби. Забеляза ли, че в самолета има и душеве?

Два.

Изправи се и започна да разкопчава униформената блуза.

– Има ли нещо, което да липсва в този самолет?

– Ами... барчетата не са заредени. Сигурно си забелязал. – Тя се наведе и почна да развързва обувките си. – И като стана дума, дали да не ти донеса една студена бира?

Не очакваше отговор и след като не го получи, изчезна по посока на предната кухня. След малко се появи, вече само по маскировъчни панталони и спортен сутиен. Една част от мен изпита възхищение от войнишкото ѝ старание да се поддържа в отлична физическа форма, а друга част – преобладаващата – отбеляза, че пред мен се е появило осмото чудо на света, полугола жена с шест кутии студена бира в ръцете.

Тя ми подхвърли една, взе една и за себе си и в салона се раздаде божествената музика на едновременното им отваряне.

Отпих дълга глътка и въздъгнах с наслада.

Изневиделица Биан изтърси:

– Дано не ме сметнеш за прекалено любопитна, но... защо не си се оженил?

– Кой си купува крава, щом в магазина е пълно с мляко?

– Стига си се правил на грубиян. Питах сериозно. – Тя облегна гръб на стената и ме огледа с любопитните си черни очи. – Ти си красив мъж. Може би малко грубоват, но много жени биха те сметнали за привлекателен.

Реших, че ѝ дължа откровен и пряк отговор, затова казах:

– Гледай си работата.

Тя се разсмя. Отпи от бирата.

– Не ми казвай, че си от онези, дето се изприщват, щом стане дума за сериозна връзка. И като чуят за брак, веднага подават молба за преместване.

– Отивам да си взема душ.

Станах и тръгнах към спалнята в дъното на самолета. До нея имаше още една врата. Отворих я и надникнах. Кабинката беше доста широка, с плочки, имитиращи зелен мрамор, и седем-осем струйника на различни нива, изобретени от някой садист – с две думи мечтата на новобогаташа. Нямахме място за събличане, затова свалих дрехите в коридора и прекрачих вътре по бельо.

Пуснах водата, смъкнах боксерките, отпих от бирата и се облегнах на стената. Водата беше студена колкото бирата, което неприятно ме изненада, но след като попривикнах, взе да ми действа освежаващо. Сапунът се оказа френски и миришеше на дамски будоар – лично аз предпочитам миризмата на застояла пот, – но все пак го използвах, за да смъкна мръсотията. Тъкмо си изплаквах косата, когато на вратата се почука.

Чух гласа на Биан, но не разбрах какво казва. На близката закачалка висяха две големи пухкави кърпи. Омотах едната около кръста си и отворих вратата.

Биан стоеше на прага с разчорлена мокра коса и също загърната в кърпа.

– Пуснах водата... и е ледена – каза тя.

– Може би двигателят трябва да бъде включен, за да има топла вода. Знаеш ли как се пуска?

– Значи... и при теб е студена?

– Да, и при...

Преди да довърша, кърпата ѝ падна на пода и тя прекрачи до мен. С едно елегантно движение смъкна хавлията от кръста ми, придърпа ме за раменете и мимоходом затвори вратата. Пъргаво момиче!

А после... после бяхме просто мъж и жена, застанали гърди срещу гърди по адамово облекло. Биан се засмя и попита:

– Шокирах ли те?

Призовах на помощ легендарното си самообладание и извърнах очи.

Е... поогледах я, разбира се. Имаше наистина великолепно тяло, стройно и мускулесто, с широки рамене и без грам тлъстина. Кожата ѝ имаше златистокафяв оттенък на кафе мока.

– Биан... какво правиш?

– Не трябва ли да попиташ какво правим? – Тя грабна сапуна и

почна да сапунива гърдите ми. – Борба с преохлаждането, точно според армейския наричник по оцеляване. – Разсмая се. – Доктора го няма, екипажът е на задължителен отход... и... според наричника телесната топлина сгрява най-бързо.

Ръката ѝ се спусна към корема ми и по-надолу. Не си спомнях в наричника да има подобни похвати, но импровизацията явно даваше резултат, защото изведнъж пламнах цял и промърморих:

– Не знам дали е добра идея.

Тя ме сграбчи за лакътя, завъртя ме и взе да сапунива гърба ми. Беше приятно. Още по-приятно стана, когато почна да масажира мускулите ми. След малко отбеляза:

– Имаш много белези.

– Ами... другите деца не ме обичаха много.

– Не ми изглеждат толкова стари.

– Късно пораснах.

Тя се разсмая.

– Хей, не си ли малко обвързана? – напомних аз.

Тя отвърна с вълшебните думи:

– Остави тая грижа на мен. – Подаде ми сапуна и каза: – Сега е твой ред.

Е, какво можех да сторя? Нямах как да откажа – джентълменът винаги връща услугите, – тъй че я завъртях и започнах да сапунивам гърба ѝ. Тя се изви като котка. Кожата ѝ беше изумително гладка.

Известно време мълчахме и двамата. Чуваше се само плискане на вода и тежко дишане.

Тя се завъртя и пристъпи към мен.

– Сега отпред.

Погледнах сапуна, после се взрях в черните ѝ очи. Между гръб и предница има много голяма разлика, а почнехме ли веднъж...

Всъщност отдавна бяхме минали встъплението и някакъв глас настояваше в главата ми: „Хайде, Дръмънд. Само мухълъвците спират наред път. *Погледни* какъв финал те чака. Можеш, знаеш, че можеш...“

Друг глас неуверено настояваше да натисна спирачките.

Биян усети колебанието ми и се притисна до мен.

– Не се бой. Искам го.

Усмихнах се и тя се усмихна. Разтърка ме още малко.

И тъй... ето че отминавахме повратната точка.

А после... После сторих онова, което никога мъж не бива да върши. Зададох си един напълно безсмислен въпрос: защо.

Знаех, че някой психоаналитик би го обяснил като първична и дори предсказуема реакция след напрегната и опасна мисия. Човешката психика се напруга до крайност, а смъртта и насилието пораждат мисли за продължение на рода, което е свързано със секса. Методът е фрейдистки или може би френски – душевен покой чрез оргазъм.

Освен това, ако не броим някои дребни недостатъци – мъжкарското високомерие, ината и западащата ми кариера, – аз съм буквално неустойчив. В края на краищата жените си затварят очите пред много неща. Дори и брат ми, който е самодоволен егоист, никога не остава без мацка. Така де, обичам си го, макар да не знам защо.

Естествено, той е безсрамно богат, с огромна къща на Тихия океан. Това привлича жените.

Биан ме разтри още малко и каза:

– Извинявай, но мисля, че изразих намеренията си. Сега е твой ред.

Дали ставаше дума за най-обикновено плътско желание?

Може би. Но подобна импулсивност изглеждаше малко нелепа за жена, изградила живота и кариерата си върху самообладанието. Не... просто не се връзваше.

И тъй, оставаха две възможности. Или използваше тялото си, за да ме манипулира, или правеше огромна емоционална грешка, която щеше да стане и моя.

По мой личен опит сексът идва или в началото на една връзка, когато е праволинеен и необвързващ почти колкото ръкостискането – само дето никой не съжалява на сутринта за едно ръкостискане, – или е част от съзряваща обвързаност, признание за нарастващата обич, нежност и вяност. С Биан бяхме повече от обикновени познати, но все още далеч от любовта. В любовта и войната най-важното е да избереш момента; сбъркаш ли, последствията обикновено са гадни.

Дълбоко си поех дъх, отстъпих назад, вдигнах кърпата и внимателно я обвих около тялото й. Тя очевидно се изненада.

– Шегуваш се, нали?

Спогледахме се.

– Ще повярваш ли, ако ти кажа, че държа твърде много на теб, за да продължа? – попитах аз.

– Това е... най-голямата глупост, която съм чувала.

– Вярно.

Тя извърна очи за момент.

– Много е унижително. Хвърлям ти се на врата. Мисля, че ми дължиш по-добро обяснение.

– Добре де, дължа ти го – съгласих се аз, опитвайки се да го измисля.

– Слушам.

– Струва ми се неправилно. Не му е времето тук и сега. Ти си сгодена и никак не ми допада идеята да спя с момичето на войник. Мисля, че си емоционално объркана, но чрез мен няма да разрешиш проблемите – само ще ги усложниш още повече.

– Може би прекалено задълбаваш.

Това бе ново за мен; обикновено приемам тия неща повърхностно.

– Може би.

– Аз...

Сложих пръст върху устните ѝ.

– Биан, недей да говориш, изслушай ме. В момента и двамата сме объркани. Ти си красива и съблазнителна. Привличаш ме много силно и... – Помълчах, сетне казах: – Когато всичко свърши, ще трябва да поговориш с годеника си. Да изясним положението. Как ти се струва? – И за да бъда в тон с мократа обстановка, добавих: – Първо да видим дали ще вали, пък тогава да вадим чадъра.

Тя ме замери с кърпата.

– Никак не ти отива да се правиш на благороден.

– Вече съжалявам.

Тя помълча, после каза:

– Трябва да се изплакна. Защо не излезеш, след като си такъв джентълмен?

– Ако чуеш гърмеж, да знаеш, че съм си пръснал мозъка.

Тя се усмихна.

– О, моля те, недей.

Аз също се усмихнах.

Усмивката ѝ изчезна.

– Предпочитам аз да дръпна спусъка.

25

Избръснах се и облякох чиста бойна униформа. Когато излязох от спалнята, Биан седеше в салона и съсредоточено четеше „Таим“.

Винаги е малко деликатно да общуваш с някого, след като сте били голи един пред друг, особено ако магията се е провалила по твоя вина. Нуждаех се от време, за да избира правилния подход. Затова казах на Биан:

– Време е за разпит на пленника. Да вървим.

Тя продължи да се взира в списанието.

– Хайде, Биан. Трябва да приключим, преди да цъфнат Филипс и Уотърбъри.

– Добре – съгласи се тя, но не спря да чете.

– Освен това той навярно познава Бин Паша. Някое допълнително сведение ще ни бъде от полза при разпита. Логично, нали?

– Както кажеш.

– Ти се опитай да разбереш какво знае за бъдещите атентати и на кого дава експлозивите. Тия неща ги умееш по-добре от мен.

– Вероятно.

Носът ѝ оставаше забоден в списанието.

– Добро ченге – лошо ченге. Ти ще си лошото.

– Естествено.

Пристъпих към нея и приведох лице на сантиметри от нейното.

– Остави личните чувства настрана. Мисията преди всичко, майоре.

Тя спокойно остави списанието и се изправи.

– Не ти се сърдя – разбра ли? Обмислих го. И знаеш ли какво? Прав беше. Щеше да бъде огромна грешка.

Леле, колко се радвах, че си поговорихме откровено и изяснихме въпроса.

– Ела – казах аз.

Щом влязохме в апартамента за гости, Нервния подскочи и се изблещи насреща ни. Пристъпих към него и отпусих устата му.

За мен щеше да си остане Нервния, но все пак попитах:

– Как ти е името?

– Моля ви... господине... кракът ме боли. Много боли.

Повторих въпроса.

– Моля ви... нямате ли... не знам, може би аспирин?

Биан го погледна и подхвърли към мен:

– На умрял човек аспирин не му трябва.

Разбира се, това не беше заплаха, която би представлявала сериозно нарушение на Женевската конвенция; Биан просто съобщаваше един всеизвестен факт.

Онзи обаче навярно я разбра погрешно, защото отвърна с учудваща готовност:

– Казвам се Абдул Алмири.

– Откъде си? – попита Биан.

– Моля ви... много съм гладен, господине. Днес не съм ял. Според закона трябва да дадете храна на Абдул. Така е, нали?

Кимнах на Биан, която излезе да види какво може да изрови от кухнята. Лишаването от храна също е забранено според Женевската конвенция и Абдул явно знаеше това. Зад тия изплашени очи обаче освен страха и тревогата се криеше пресметливост. Абдул проверяваше докъде може да стигне.

Дръпнах стол, седнах до него и споделих:

– Ще ти предложи един безплатен съвет. Много внимавай с онази жена.

– Да... аз...

– Абдул, слушай – този съвет може да ти спаси живота. Тя е малко изперкала.

– Аз... не разбирам тази дума.

– Луда, откачена. Побеснява изневиделица. Снощи я видя във Фалуджа. Нали? Както изглеждаше съвсем нормална и уравновесена... изведнъж...

Щракнах с пръсти и той трепна.

Сега Абдул ме гледаше с облещени очи.

– Но вие сте войници, нали? – каза той. – Виждам, че сте войници и тя носи американска униформа. Женевската конвенция не разрешава тия неща.

– Огледай се, Абдул. – Той и без това шареше с очи насам-натам, но сега ги завъртя още по-усърдно. – Това прилича ли ти на военен самолет? Ами тези униформи? Те не са истински.

– Не разбирам, господине.

– Аз съм от ЦРУ. Тя е от Мосад, израелското разузнаване. Виетнамска еврейка. – Той ме изгледа с недоумение, затова обясних: – Дори колегите им в Мосад се боят от тях. Вечно се престарават, нали трябва да

докажат, че са истински евреи. – Докато Абдул се мъчеше да намести в досегашните си представи екзотичната новина, аз добавих: – А трябва ли да ти обяснявам какво е Мосад? Те не играят по правилата. Додето мигнеш, и вече си мъртъв.

Естествено, нито един закон не забранява да лъжеш военнопленници, а в случая арабите сами са си създали страшилището. Разказват си толкова много измислици за Мосад, че накрая почват да вярват в тях.

– За нея това е спорт. Има една отвратителна игра – опитва се да провери колко куршума може да вкара в човека, преди да го убие. – Оставих го да поразмисли над това интригуващо хоби. – Двеста и осем.

– Аз... Какво е това число?

– Нейният рекорд. Поне тя *твърди* така. Но според мен лъже безобожно. Веднъж я видях как надупчи един човек седемдесет и три пъти, а той беше истински здравеняк и пак умря. Загуба на кръв... или сърцето не издържа на болката... кой знае? Но двеста и осем куршума? Според мен си е чиста измислица. Ти как смяташ?

– Аз... господине, Абдул не знае.

Мислех, че знае, но реших да му помогна.

– Нали я видя снощи? Спомни си. Пусна на всички по един куршум в левия крак, нали така? Ето, да вземем теб – само те одраска. Нарича го „изстрел по периферията“. Не питай какъв е „точният изстрел“. Да речем, че е най-лошото, което може да сполети един мъж.

Абдул облиза устни и се втренчи в мен.

– Да, но вие сте добър и почтен човек. Спомням си... вие не й позволихте да извърши с нас тия ужасни неща. – Той се усмихна плахо, разкривайки един липсващ зъб, навярно избит още в детството. – Много съм ви благодарен за това, господине.

– А, нищо. – Погледнах го в очите. – Просто нямахме време. Пет пари не давах какво ще направи с вас, но като се започне веднъж... – Облегнах се назад и спокойно го уведомих: – Ти си майстор на бомби. Вече те проверихме.

– Не... Аз дори не познавам онези хора... хората, които пленихте...

– Така ли?

– Да. Аз... как да го кажа? Просто търсех къде да спя. Такъв е нашият обичай... аз съм мюсюлманин. Коранът повелява правоверните да си оказват гостоприемство.

Биан влезе с поднос, върху който имаше сандвич с фъстъчено масло и желе и четири-пет пакетчета с ядки.

Абдул огледа подноса, преди пак да върне очи към лицето ми,

опитвайки да прецени дали съм чак такъв идиот, че да му повярвам.

– Има две непреодолими пречки – обясних аз. – Първо, намерихме артилерийските снаряди на партера. Второ, Али бин Паша ни каза за теб съвсем други неща по пътя за болницата.

– Но това не е истина. Аз... аз не знам защо този човек ще клевети Абдул.

– Той ни каза, че си майстор в правенето на бомби от артилерийски снаряди.

– Не познавам този човек.

– Той те познаваше.

– Абдул не знае как се правят тези неща... тези бомби. Кълна ви се.

Биан разбра накъде вървят работите и се обърна към мен.

– Нашите хора проверяват за отпечатъци инструментите, които намерихме във фабриката. Резултатите ще пристигнат всеки момент. Ако отпечатъците съвпадат с неговите, остави го на мен.

Привикнал с живота из пущинаците, Абдул не бе очаквал подобен развой и по физиономията му пролича колко неприятно е изненадан. Там, откъдето идваше, криминалистиката се изчерпваше с бой по топките до припадък.

Хвърлих на Биан недоволен поглед.

– Хей... може в Мосад да сте свикнали на такива методи. Но в ЦРУ предпочитаме да ги запазим живи... поне докато проговорят. Не може непрекъснато да ги екзекутираш.

Тя се престори на отегчена.

– За предишните нищо не каза.

– Те бяха други. Този може да знае нещо важно.

– *Той?* Я го виж. Тъпо нищожество. Дребните риби стават само за пържене. Уморена съм и искам да спя. Дай да приключваме.

– Добре де... поне дай на човека шанс да докаже, че греша. Може пък да знае нещо. Писна ми все аз да имам грижата за труповете.

– Я стига. Метни го при другите на градското бунище. Както винаги, ще го припишат на терористите.

Абдул очевидно не хареса новата насока на разговора и реши да се намеси.

– Йордания – съобщи той. – Аман, Йордания. От този град е Абдул.

– А откога Абдул... откога е в Ирак? – попитах аз, заразен от неговия стил на говорене.

– Една година. Може би малко повече, господине.

– А преди това? – намеси се Биан.

– Аз бях... – Той млъкна насред изречението и ме погледна. – Господине, моля ви... аз... ако ви кажа тия неща... аз... Тези хора ще преследват Абдул. Не можете да си представите какво правят с предателите.

– Ето, видя ли – заяви Биан. – А сега, ако обичаш, остави го на мен.

– Не, чакай... – Помълчах, после попитах Абдул: – Чувал ли си за програмата за защита на свидетели?

– Във... да, мисля, че съм гледал нещо такова в холивудските филми.

– Точно така. Ще те преселим някъде под фалшиво име. Ще имаш съвсем нов живот. Сигурно предпочиташ да е някъде на топло. Прав ли съм? Южна Калифорния или може би Флорида. Мацки, плажове и джамии. – Усмихнах се насърчително. – Купуваме ти голяма къща на плажа, даваме ти един милион плюс тлъста месечна сума за разноски. Кое не ти харесва?

Абдул прояви жив интерес към темата и зададе няколко въпроса, на които отговорих изчерпателно, макар и с леки преувеличения. Накрая го уверих:

– Бегълците от мафията страшно харесват тая програма. Кълнат се, че ако са знаели, нямало да се занимават с мошеничества, а от самото начало щели да станат свидетели. Бил ли си в Америка, Абдул?

– Да... бил съм. Една година. Като ученик в гимназия. В Мичиган... Но онова място не се харесваше на Абдул. Много студено.

– Ясно. Значи на топло. Сега слушай внимателно, защото предлагам само веднъж. Казваш ни цялата истина, това е първото правило. Никакви лъжи, фантазии и преувеличения. Правило второ – отговаряш на всички въпроси. Разбрано? Ще проверим каквото ни кажеш, а по-късно вероятно ще минеш и през детектор на лъжата. Никакви лъжи, Абдул.

– Значи ми казвате, че съм в тази програма?

– Имаш думата на ЦРУ – казах и му се усмихнах.

Той също ми се усмихна.

Биан го остави да се порадва на късмета си, после попита:

– Къде беше преди Ирак?

– В Афганистан. Живеех в лагер. Преподавах.

Биан ме погледна. И двамата бяхме наясно за какво става дума.

– Какво преподаваше? – попитах аз.

– Трябва да разберете, господине, че бях... бях обикновен учител.

– Разбирам – кимнах аз. И наистина разбирах.

– Бях обикновен...

– Какво? Какво преподаваше, Абдул?

– Аз... учех ги как се правят... бомби.

– Инженер ли си?

– Не... но две години съм изучавал в университет тази специалност. В Йордания. Само че направих голямата грешка да се сблiza с лоши хора. Побъркани фундаменталисти. – Той плахо погледна кръвожадната Биан от Мосад и обясни: – Трябва да разберете, аз самият не съм много набожен. И не изпитвам силна омраза към Израел. Но йорданската полиция ме обвини... Как беше американската дума? – Той помълча, после изрече въпросително: – Съчастие, да?

Кимнах. Той продължи:

– И заради това ме принуди да напусна университета.

– Значи тогава влезе в Ал Кайда? – попита Биан.

– Разберете ме, аз бях... много разгневен. И...

– И влезе в Ал Кайда?

– И бях... объркан. Разбирате ли, родителите ми искаха...

– Да или не? – повиших глас аз.

– Да.

Той продължи в същия дух още малко и след няколко допълнителни въпроса узнахме как оценили способностите му в изработката на бомби, как учил хората да правят други хора на парчета, как избягал, след като племена от Северен Афганистан нападнали лагера, как се добрал до Ирак, намерил познати от Ал Кайда и се захванал със стария занаят.

Разказът бе интересен, но в същото време скучен, банален и разочароващ. Превръщането на този тип в терорист не носеше и следа от драматизъм. Нямаше пареща скръб, неудържим психичен импулс, смазваща бедност или жестока социална неправда. Просто един малко по-умен младеж от средната класа се сприятелил с някакви религиозни фанатици, това му докарало неприятности с властите и додето се осъзнае, вече правел взривни устройства за Ал Кайда.

Под повърхността на разказа му долавях самоненавист, смесена с отчуждение, скука и може би криза на самоличността. Но всъщност неговите разсъждения и пътят му към тероризма не се различаваха особено от съдбата на някое объркано американско хлапе, което бяга от натиска на родителите си и стига до наркотиците просто за да си има компания и защото го смята за „яко“. Но имаше и една голяма разлика: Абдул не съсипваше собствения си мозък, а пръскаше чуждите.

– Откога познаваш Али бин Паша? – попитах аз.

– Ами... аз... не много отдавна. Той не беше в Афганистан. И в Ал

Кайда не беше. Освен това неговите задължения към движението изискват... много често да напуска Ирак. Трябва да се среща с хората, които ни дават пари.

Повторих въпроса.

– Може би... Мисля, че може да са два или три месеца. Моля ви, господине, трябва да разберете, че ние сме непрестанно в движение. Дори във Фалуджа има хора... хора като вас, които... ни преследват...

Той нямаше представа, че във Фалуджа сега се води окончателното преследване, а аз не виждах смисъл да му обяснявам.

– Разкажи ни за него – нареди Биан.

Той се замисли. Отново ме погледна и каза:

– Али бин Паша е корав, много фанатичен човек. Погледнахте го в очите, нали? Той е... не искам Али да ме сметне за враг. Той няма ни страх, ни съвест. Така се казва, нали?

– Женен ли е? – попита Биан. – Има ли деца?

– Това не мога да знам. Не е прието да споделяме тия неща. Някои споделят. Али не.

– Как е загубил крака си?

– Мисля, че в Мogaдишу преди десет години. Един от вашите големи хеликоптери изстрелял ракета. Сега Али много мрази Америка.

Както споменах, аз също съм служил в Мogaдишу и ми бе интересно да узная, че с Бин Паша сме били там по едно и също време. Спомних си тогавашните доклади на разузнаването, описващи арабски бойци – включително един негодник на име Осама бин Ладен, – които подкрепяха, съветваха, а понякога и се биеха заедно с Мохамед Айид, сомалийския феодал, който имаше основен принос за глада, унищожил милиони негови сънародници, и който тогава бе насочил вниманието си към една цел: да избие нашите умиротворители, включително и мен.

По всичко личеше, че Али бин Паша е бил един от тия съветници, следователно имахме работа с човек, посветил целия си съзнателен живот на убийствата на американци.

– Той е от Саудитска Арабия, нали? – попитах аз.

– Да, господине. Семейството му е богато. И... тъъ...

Абдул се обърна към Биан и обясни нещо на арабски.

– С дебели връзки – преведе тя. – Много влиятелен във финансовите среди.

Абдул кимна, после се замисли какво още може да предложи. След малко каза:

– Али е много образован... Разправят, че е учил в Оксфорд. Отделя

много време на книгите.

– Значи говори английски?

– Да, дори по-добре от Абдул.

– Какви книги?

– Той има много от вашите американски военни наричници. Много е умен и ги изучава най-старателно. Чете и дебели книги за финансите.

– А Корана? – попита Биан.

– Тъж... не. Мисля, че Али не е много набожен. Само че той... смятам, че за него джихатът е политически. – Той обмисли думите си и се поправи: – Може да е личен джихат, заради омразата.

Обърнах се към Биан и казах:

– Абдул иска да ти разкаже за бомбите. Повикай ме, като свършите.

– Помълчах, после добавих: – Не е зле да го заваря жив и здрав.

– Нищо не обещавам.

Абдул изглеждаше много натъжен от перспективата да остане насамен с лудата от Израел, но аз бях гладен. Отидох до кухнята, където открих бурканчета със засъхнало фъстъчено масло и сладко от ягоди, пакет нарязан хляб и студена кока-кола. Направих си четири сандвича с почвечко сладко и седнах да хапна.

От опит знам, че щом задържаният веднъж се престаши да пропее, след това става неудържим в старанието си да те впечатли с новата си роля на примерен гражданин. Във всеки случай не чувах вой или удари, затова предположих, че Абдул се държи прилично и разказва наред. Не чух и изстрели, значи Биан също спазваше поведение.

Докато се хранех, обмислях какво вършим и докъде ще стигнем.

И друг път бях разследвал случаи, които стават все по-сложни и по-сложни покрай разплитането на верига от свързани и несвързани подробности. В криминалистиката се смята за правило, че който веднъж извърши сериозно престъпление, обикновено престава да уважава каквито и да било закони. Тъй че, когато задълбаеш, често се натъкваш на истински гъсталак от престъпно поведение, допълнителни престъпления и съучастници. В такива случаи продължаваш да напредваш стъпка по стъпка и накрая всичко се проявява или се превръща в пълна безсмислица, което само по себе си също може да бъде важно разкритие.

Но сегашният случай се бе оказал нещо като руска матрьошка, разкритията следваха едно подир друго. Имаше ли зависимост между тях? Имаше ли поне частична връзка?

Сега си имахме работа с Абдул Алмири и Али бин Паша, или както ги бе нарекла Филис, зрелия плод, който по съвсем очевидни причини

трябва да бъде откъснат и изцеден. Но в същото време те ни отклоняваха от първоначалното разследване и си струваше да поразмишлявам дали това е случайност или съзнателно търсен резултат. Така де, винаги съществуваше възможност Филис да не е била съвсем искрена относно мотивите си да ни изпрати насам.

Сигурност и секретност, подчертаваше тя. Да, напълно разбирах, че ние с Биан отговаряме на тия изисквания като добри, дискретни и изпълнителни войници. Освен това притежавахме още едно качество, силно ценено във Вашингтон: всяка наша дума можеше да бъде отхвърлена. А и самите ние можехме да бъдем отхвърлени – никой не би обърнал внимание на още двама мъртви войници в Ирак.

И още нещо: ако Филис и нейният шеф станеха единствени пазители на Голямата тайна, щяха да си имат собствени спални в лятната резиденция на президента и запазени места на трибуната при встъпването му в длъжност. Нещо повече, именно те щяха да решат кой точно да встъпи в длъжност. Звучеше логично. Ако бях на мястото на Филис, най-напред щях да се отърва от Шон Дръмънд и Биан Тран.

Погледнато от друг ъгъл, може би Филис само се опитваше да ни разкара от хоризонта. Защо? Е, например за да спечели време. Но за какво ѝ трябваше време?

Дали пък не ставах болезнено подозрителен? Когато работиш за хора, в чиито служебни задължения влиза да бъдат коварни, потайни и лукави, неминуемо те хваща параноята. Изведнъж зад всяка врата почваш да виждаш изгладнял тигър, всяка заповед крие лъжа, а дори и най-невинната мисия заплашва да ти докара куршум в тила. Повтарям, може би само си фантазирах. Но Филис наистина *разсъждава* така.

След десет минути Биан дойде в кухнята.

– Занимавал се е само с логистика – съобщи тя. – Не е участвал в планирането и изпълнението на ударите. Просто правел бомби и ги предавал на когото трябва.

– Радвам се да чуя, че не е от най-лошите.

– И той разправя същото. Настоява, че сам той никому не е сторил зло. Представяш ли си?

– Представям си. Каза ли нещо полезно?

– Общо взето, не. Оказа се, че онзи, когото застреляха хората на Ерик, бил шеф на Абдул. Той знаел за кого са бомбите, как се доставят и тъй нататък. – Тя взе сандвич от чинията ми и го захапа. – Би трябвало да предадем Абдул на военното разузнаване. Сведенията му сигурно ще се окажат полезни за армията. Технически подробности за бомбите

например. Такива данни винаги имат значение за сапърорите. Колкото по-скоро, толкова по-добре.

Тя бе служила тук и знаеше как стоят нещата, затова кимнах. Бутнах чинията настрана и заедно се върнахме в апартамента. Когато влязохме, забелязах, че Биан е оставила сандвича на десетина сантиметра извън обсега на Абдул. Клетникът се извиваше като змиорка в напразни опити да го достигне. Изглеждаше силно раздразнен.

– Централното разузнавателно управление ти благодари за съдействието – казах му аз.

За момент той забрави сандвича, вдигна очи и се усмихна притворно.

– Колкото до предложението ни за закрила – уведомих го аз, – след дълги размисления реших къде да те пратя.

– Тъж... добре, господине. Сигурен съм, че изборът ви е правилен. Абдул може да бъде щастлив дори на студено.

– Обещах да е на топло. И ще изпълня обещанието си. – Той ме погледна с очакване и тогава нанесох удара. – Отиваш в „Абу Гариб“. Предаваме те на американските военни. Ще им съдействаш или ще разкажем на целия затвор, че си издал съратниците си. Разбра ли?

– Но, господине... вие обещахте на Абдул...

– Излъгах.

Помислих, че ще се разплаче. Погледнах го в очите.

– Преди един час бях в американската военна болница. Докараха десетки жени и деца, жестоко осакатени от бомба. Може да е била от твоите или на учениците ти. Дано се пържиш в ада.

Излязох.

Биан ме последва и тихо затвори вратата зад себе си.

Отправих се към салона, събух се, проснах се на удобния диван и след три секунди бях заспал непробудно.

26

Будилникът ме събуди в два и половина следобед. Отидох в апартамента, където Биан спеше на голямото легло, и събудих и нея.

Отскочихме до банята да си измием зъбите и да се напомним със студена вода, после минахме в кухнята. Сварихме си цяла кана кафе, сипахме в една купа фъстъци и солети и се прехвърлихме в заседателната зала, където седнахме да чакаме Филип и Адолф Уотърбъри.

Няколкото часа съм се бяха отразили добре на Биан. Дори настроението ѝ изглеждаше по-бодро, макар че все още се държеше с мен малко хладно. Известно време водихме скучен, безцелен разговор, както обикновено подхващат хората, когато не се познават добре – или не държат да се опознаят, – но накрая тя смени темата и подхвърли:

– Хареса ми подходът ти към Абдул Алмири.

Кимнах.

– Значи си видял в болницата последиците от уличен взрив? – попита тя.

– Да.

– Как ти се стори?

– Как би се сторило на когото и да е?

– Не питам за когото и да е. *Питам теб.*

Оставих кафето и отговорих:

– Тия хора са диваци. Те не водят война, а избиват невинни жертви под прикритието на някаква кауза.

– Това ли е всичко? Нищо повече?

– Добре, кажи ми какво трябва да мисля.

Тя отпи глътка кафе и се вгледа в мен.

– Не можеш да си представиш колко подобни гледки видях по време на службата си тук. Като военни полицаи често пристигахме първи на местопроизшествието. Още ме мъчат ужасни сънища.

– Сънища или спомени?

– Едното се смесва с другото.

– Разкажи ми някой от тях.

– Беше... беше ми за пръв път. Разбира се, първият случай винаги оставя впечатление. Но онзи... – Тя пак отпи от кафето. – Беше преди бомбените атентати да се превърнат във всекидневна тактика. Тъкмо отивах с джипа към един от контролните пунктове, когато от центъра

ми наредиха по радиото веднага да се насоча към един квартал в Садр Сити, шиитските бордеи в североизточната част на Багдад. Наредих на шофьора да кара натам.

Кимнах.

– Пътят отне само десетина минути... изскочихме иззад ъгъла, завихме по улицата и аз... От центъра не ме бяха предупредили, че там има взривена кола, над нея се вдигаха дим и пламъци... в уличното платно зееше огромна яма, обкръжена от черно петно. Но наоколо видях... части от тела... разхвърляни като конфети... като боклук. Парчетата човешка плът, крайници, ръце, глави... много от тях бяха съвсем дребни и аз осъзнах, че са... разкъсани деца. – Тя помълча. – Около петдесет души, ранени и осакатени, просто седяха там и чакаха някой да им помогне. Мъртвите са си мъртви... нали? Те не изпитват болка или страдание, но ранените... раните им са тъй... тъй ужасни. – След малко тя добави: – Сигурно си го видял тази сутрин.

– Видях го.

– Е, добре. Как се отрази това на представите ти за войната?

– Не искам да разсъждавам или да дрънкам празни приказки. Наистина не знам.

– Ясно. – Тя се загледа настрани и каза малко снизходително: – По-не отговори честно.

Пресегнах се през масата и стиснах ръката ѝ.

– Не знам какво искаш да чуеш. Впечатлението е грозно – толкова ужасна и противна картина, че става почти свръхестествена. Подобно нещо не бива никога да се случва, но ето че се е случило. – Погледнах я и продължих: – Ти си имала време да го преосмислиш. Не става веднага. Когато бойците ветерани говорят за потиснати спомени и ненадейни проблисъци, имат предвид точно това. Никой не забравя. Просто не се знае кога ужасяващата касапница пак ще изплува на повърхността с пълна сила.

Тя като че разбра и малко се разочарова.

– Надявах се да проумееш защо в никакъв случай не бива да губим тази война. Не можем да отстъпим пред тези хора. Не и след всичко, което извършиха...

Явно тук се бе случило нещо, засегнало дълбоко представите на Биан за войната. Разбира се, подозирах го и преди. Но сега, когато бяхме по-близо не само в пространството, но и по дух, почвах да долавям по-ясно до каква степен е обладана от тази идея.

Всъщност навярно знаех какво има предвид. Идеята да се загуби

една война представлява военна и политическа ерес. За войниците тя е знак за позор и безчестие; за нацията – стратегически провал; а за народа – мъчителен психически белег, който никога не зараства докрай.

Като Виетнам. Ето, вече трийсет години, откакто последният хеликоптер излетя над покрива на американското посолство, а ние все още не сме превъзмогнали спомена.

Прекъснаха ни гласове откъм предната част на самолета и след малко в заседателната зала влязоха Филис и Уотърбъри, придружени от трети човек – мургав арабин, облечен в искрящо бели одежди с изящна златна бродерия.

Филис беше облечена с елегантна лятна рокля в син цвят, а Уотърбъри с някакъв мръснокафяв тропически костюм, бели мокасини и бял колан, което изглеждаше страшно безвкусно дори когато беше на мода преди двайсетина години.

След размяната на кратки поздравии Филис каза:

– Добра работа свършихте.

– Благодаря – отвърна Биан, приемайки комплимента за чиста монета.

После Филис погледна към мен и натърти:

– Щях да се радвам обаче, ако не бяхте простреляли Бин Паша. Ама че бъркотия. Сега ще трябва да изчакаме с разпита, докато се възстанови. Ако е знаел къде се намира Заркауи, информацията може вече да е остаряла.

Очаквах да чуя това и все пак се раздражих. Не отговорих.

Тя си възвърна добрите маниери и каза:

– Нашият гост е шейх Турки ал Файеф от саудитското разузнаване. Присъства неофициално, за да ни дава съвети относно Бин Паша.

Ние с Биан се спогледахме изненадано. Много неща се бяха случили, откакто напуснахме Вашингтон. Значи неофициално?

Както и да е, шейхът нито се ръкува с нас, нито даде знак, че ни е забелязал. Изглеждаше отегчен и тъмните му очи шареха из самолета, сякаш чакаше всеки момент насреща му да изскочи търговец.

Уотърбъри реши, че твърде дълго е останал на втори план, и каза:

– Да сядаме. Тран и Дръмънд, мисля, че ни дължите отчет за мисията.

Шейхът веднага се настани на почетното място, което подсказваше как оценява положението си в групата.

За да не остане по-назад, Уотърбъри мина в другия край и седна срещу него.

Филис придърпа един стол в средата и седна до Биан.

Човек трябва да обръща внимание на тия неща. Явно Филис вече не командваше парада и юздите бяха в ръцете на Уотърбъри.

Естествено, той държеше час по-скоро да демонстрира това. Погледна ме и нареди с повелителен глас, който ми се стори крайно неприятен:

– Дръмънд, ти си пръв. Започни с кратко описание на мисията за сведение на шейх Ал Файеф. После бих искал да чуя всичко, което сте научили.

Преди да отговоря с нещо нецензурно, Филис се намеси:

– И, моля те... бъди кратък. Имахме дълъг и изтощителен полет.

В превод това означаваше: „Засега играй по свирката на тоя идиот и внимавай какво ще кажеш пред гостенина. И макар че не питаш, наистина беше гадно да пътувам осем хиляди километра в компанията на Марк Уотърбъри.“

Впуснах се в лаконичен и грижливо цензуриран доклад за пътуването си и операцията по залавянето на Бин Паша, обясних защо един бомбаджия дъвче коктейлни бисквити в спалнята и тъй нататък. Подходих като към изложение пред съдебните заседатели, тоест поднесох на публиката целенасочено окастрен вариант на истината. Много ме бива в това отношение. Но тъй като нямах представа какво знае техният саудитски приятел – и какво му се полага да знае, – пропуснах да спомена името Клифърд Даниълс и как сме узнали за Бин Паша.

От време на време се обръщах към Биан за потвърждение и представлението вървеше много добре – досущ като куклена пиеса на тема „Как прекарах ваканцията“.

Пропуснах епизода със стрелбата на Биан по пленниците. Тя също не сметна за необходимо да го спомене.

Не казах и за случката в банята. Защо да подсилвам убеждението на арабския шейх, че всички американки са уличници? Освен това Биан щеше да чуе, а аз държах да се прибера жив и здрав.

Не споменах и за удвоения хонорар на Ерик. Много исках да се насладя спокойно и насаме на изражението на Филис, когато чуе новината.

Уотърбъри слушаше; за моя изненада той бе странно съсредоточен и не ме прекъсна нито веднъж, макар да се мръщеше, сякаш го тормозеха хемороиди. Изглежда, полагаше големи усилия да се представи в добра светлина пред някого. Очевидно не би се хабил заради мен, Биан или Филис. Значи шейхът не бе кой да е. И едва ли идваше да ни

„съветва“. Но какво означаваше думичката „неофициално“?

Филис зададе няколко въпроса, все свързани по един или друг начин с положението във Фалуджа. Нямаха съществена връзка със сегашната ни задача и вероятно се отнасяха до някое друго от начинанията й. Постоянно жонглира с десетина топки, а поне още три крие под полата си.

Колкото до шейх Турки ал Файеф, той сякаш искаше да е където и да било, само не тук. Прозяваше се, разкършваше врат и потропваше с пръсти по масата. Изпуши една подир друга четири-пет много зловонни френски цигари и усмърдя цялата стая.

Тъй като се намирахме в американски правителствен самолет, можех само да си представям какви мисли се въртят из натъкания с уста-ви мозък на Уотърбъри. Много се изкушавах да изпрося една цигара от шейха – а аз дори не пуша.

По някое време, докато Биан бе взела думата, огледах по-внимателно нашия екзотичен приятел. Малко под петдесет, леко шишкав и бузест, с любопитни черни очи и остра козя брадичка. Кой знае защо, в главата ми изплува изразът „дяволска красота“ и това ми се стори смешно. Той наистина приличаше на дявол. Мина ми странната мисъл, че първите християни може да са използвали арабите за прототип на Сатаната. Интересно как ли изглеждаше арабският дявол? Вероятно като бледолик бузест проповедник от Кънетикът. А адът им сигурно приличаше на Ню Джързи, което всъщност не е чак толкова далече от нашата представа за ад.

Освен това подозирах, че демонстративното му безразличие е точно това – демонстрация. Под привидната хладна апатия вероятно се крие забележителен актьорски талант и ум като бръснач. Срещал съм старши офицери, които използват същия похват. Става дума за властта да изглеждаш отегчен, да се държиш невъзпитано пред подчинените. Разбира се, това е илюзия; също като властта. Както и да е, накрая приключих представлението, като препоръчах:

– Смятаме, че Абдул Алмири трябва да бъде предаден на военните, колкото се може по-скоро. – Обърнах се към Филис и отбелязах: – Багдадският ни отдел може дискретно да се заеме с това.

Преди Филис да отговори, Уотърбъри отсече:

– Аз ще се заема.

– Как? – попитах аз.

– Не е ваша работа.

– Марк, наша работа е – намеси се Филис.

– Добре де... Ще кажа, че един от моите хора е дошъл да го арестува.

Двамата с Филис се спогледахме. Тя лукаво подхвърли:

– Не смяташ ли, че ще се зачудят защо специалният отдел на Пентагона има свои хора тук? Може да провалиш цялата операция.

– Може би... Е, ще си помисля.

Всички останахме с впечатлението, че е готов да провали операцията, стига да обере лаврите за залавянето на бомбаджия. Представих си го как седи у дома с приятели, смуче грамадна пура, върти между пръстите си чаша коняк и казва нещо от сорта: „Чакайте да ви разправа как хванах най-големия и най-страшния бомбен терорист в Багдад.“

Ако беше още малко по-глупав, би се наложило да го поливат два пъти седмично.

Филис смени темата и се обърна към нас с Биан:

– Преди час ми се обади доктор Ензенауър. Раната на Али бин Паша е почистена и защитена. Възстановява се в реанимацията.

– Значи ще оздравее? – попита Биан.

– В момента има риск от вътрешна инфекция и ще трябва да го наблюдават. Но според Ензенауър след два дни ще могат да го изпишат.

Биан въздъхна с видимо облекчение. Ако Бин Паша беше издъхнал на операционната маса, би й се наложило да обяснява подробно и дълго.

Всички почнаха да се усмихват и аз реших да им разваля настроението.

– Не вярвам да изкопчим нещо от него.

– Какво означава това? – попита Филис.

Преразказах най-подробно какво бяхме научили от Абдул Алмири за Али бин Паша и завърших с едно интересно наблюдение, което бях направил, докато той се целеше в главата ми.

– Имаше един миг – казах аз, – част от секундата... когато се погледнахме в очите. Колкото и мелодраматично да звучи... сякаш надникнахме в душите си. В онзи момент видях омраза и ярост, граничеща с безумие.

Биан се усмихна и каза:

– Чудя се какво ли е видял той в твоите.

– Да не си очаквал да се усмихне, Дръмънд? – сопна се Уотърбъри.
– Другарите му са били мъртви или ранени. Самият той току-що е паднал в плен.

Всъщност много добре си спомнях, че Бин Паша се усмихна.

– Откъде знаеш? – възразих аз. – Не помня да си бил там.

Уотърбъри ме изгледа кръвнишки.

Преди нещата да загрубеят, Филис се намеси.

– Накъде биеш, Шон?

– За да бъде пречупен Бин Паша, ще трябва изобретателност, късмет и време. Месеци, може би години. Той няма да се хване на обичайните трикове, нито пък ще го подмамите да допусне елементарна грешка като обикновените престъпници. – Озърнах се към шейха и добавих: – А ако някой възнамерява да му развърже езика с бой, болката само ще подсили неговата ненавист и ярост.

– Да не би да намекваш, че Бин Паша страда от комплекса на мъченик? – попита Филис.

Зачудих се какво всъщност намеквам.

– Ами... представете си този човек като стомана. Той предпочита топлината. Тя го закалява, прави го по-силен.

Уотърбъри се вгледа в мен, после каза:

– Твърдиш, че знаеш доста за него. Но сам призна, че изобщо не сте разговаряли, и това ми се вижда... абсурдно.

Усмихнах му се.

– Имам силна интуиция. С теб например още на третата секунда усетих, че няма да си допаднаем.

Той реши, че аргументът ми заслужава сериозно възражение, и отговори:

– Да, но си поговорихме.

Защо ли си губя времето за такива хора?

Престанах да му обръщам внимание и огледах другите лица около масата. Продължавайки съдебната тактика, казах:

– Нека си преповторим какво *знаем* за Бин Паша. Бил е терорист през целия си съзнателен живот, оцелял е повече от десетилетие в един занаят, който стана крайно опасен благодарение на нашите усилия. Нещо повече, Заркауи лично го е избрал, за да представя движението му пред външните инвеститори. Това подсказва пълна увереност, че ще пази най-ценните тайни на групировката. А също така, че евентуалните спонсори ще го приемат като образец на истински терорист. Извод: неговите съратници не го подценяват, значи и ние не бива да допускаме тази грешка.

Всички се замислиха.

Биан кимна в знак на съгласие.

Шейхът мълчеше. Беше се облегнал назад и гледаше съсредоточено огънчето на цигарата си. Може би го бях надценил, може би всъщност

нямаше и грам мозък.

Уотърбъри пръв наруши мълчанието:

– От опит знам, че всеки проговаря. – Тъй като никой не отвърна, той добави: – Просто трябва да намериш верния подход.

А за какво си говорехме според него?

Шейхът най-сетне откъсна очи от цигарата и каза на изненадващо добър английски:

– Полковникът е разбрал много добре този човек. – Той размаха цигарата към Уотърбъри. – Али бин Паша е потомък на десетки поколения бедуински воители. Той не е като ония хора от Йордания, Пакистан или Сирия. Също като вашия йордански пленник те са селяни, които си играят на войници. Али бин Паша е възпитан другояче.

– Така ли? – попита Уотърбъри.

– Ние наричаме тези хора такфири. Чували ли сте тази дума? Те са по-лоши от Ал Кайда. Безкрайно фанатични, безкрайно жестоки.

– Вие сигурно знаете най-добре – отвърна Уотърбъри.

– Знам – потвърди шейхът и това ми се стори интересно, дори многозначително. – А вие ще се зарадвате, че мога да ви предложа решение.

Всички наострихмехе уши.

– Предайте Али бин Паша на мен – заяви шейхът. – Той е от нашите. Ние го разбираме.

– Имате предвид екстрадиране? – подсказа Уотърбъри.

– Добре де, не съм запознат с точната американска терминология, но знам, че се прави. – Той огледа лицата ни и добави: – Разбира се, ще имам грижата да получите всичко, което узнаем от разпитите.

Аз се приведох напред.

– Извинете.

Без да обръща внимание на възражението ми, Уотърбъри заяви:

– Превъзходна идея. – Той се позамисли и заприлича на състезателка от конкурс за красота, обясняваща на журналистите мечтата си за световен мир; дори да говори искрено, дълбокомислието е ужасяващо. Накрая каза: – Хората на шейх Ал Файеф разполагат с необходимите възможности и опит... а и... дайте да си го кажем направо... саудитците имат някои... извънредни правомощия.

Намекваше, че саудитците могат да мъчат Бин Паша с електричество, докато осъзнае, че истината може и да не го освободи, но в буквалния смисъл на думата ще му спаси задника.

Шейхът обаче се раздражни от намека.

– Вярно е, че имаме известни... възможности, а и... дайте да си го

кажем направо – някои познания за човешката култура и същност, с каквито не могат да се похвалят американците. Но не сме варвари. Не прилагаме инквизиции. Давам ви думата си, че няма да прилагаме подобни похвати към този човек.

Обърнах се към шейха и отбелязах:

– Впрочем американските закони изискват от приемащата страна писмена гаранция за хуманно отношение към затворника, преди екстрадирането да бъде осъществено.

– Така ли?

– Така.

– Нямах представа.

Погледнах към Филис, която си играеше с химикалката, сякаш спорът нямаше нищо общо с нея, а това означаваше, че е изслушала най-внимателно всяка дума. Изкушавах се да заобиколя масата, за да видя дали не са ѝ изкълчили ръката от извиване. Обожавам разговорите по сценарий.

Озърнах се към Биан. Тя също ме погледна и вдигна вежда. Едва сега осъзнавахме простата истина: големците във Вашингтон бяха решили, че Бин Паша е горещ картоф и ще е най-добре да го пробутат на нашите саудитски приятели.

Нямах време да анализирам положението. В някои отношения обаче то не изглеждаше чак толкова сложно: Бин Паша застрашаваше нечия репутация; ние с Биан не бяхме дорасли до тънкостите на играта; и Турки ал Файеф определено не присъстваше като съветник.

Както и да е, с типичната си деликатност Уотърбъри реши да пришпори нещата и заяви:

– Добре, разбрахме се. – Очевидно смятайки разговора за приключен, той стана и каза на шейха: – Щом докарате самолет, ще ви предадем пленника. Въпроси?

Филис не повдигна възражения и за да ѝ помогна, аз подхвърлих:

– Не можеш да даваш нещо, което не е твое.

– За какво говориш? – изненада се Уотърбъри.

– За Али бин Паша. Няма да го предам.

– Знаеш ли какво, Дръмънд? – отвърна Уотърбъри. – Ти си бил по-тъпо копеле, отколкото предполагах. Работиш за правителството на Съединените щати.

– Аз съм съдебен служител и Али бин Паша остава мой пленник, докато не подпише протокол за прехвърляне.

Биан отвори уста, но нямаше смисъл и втори идиот да си залага

главата. Сритах я под масата.

– Ще правиш каквото ти се нареди, Дръмънд.

– От кого?

– От мен.

– Нека повтора любимата си фраза. Не работя за теб, Уотърбъри. – Погледнах го в очите и отбелязах: – Кажи ми кой те командва и може да променя мнението си.

Лъжех, естествено.

Както очаквах, той предпочете да пренебрегне въпроса ми. Завъртя се към Филис.

– Заповядай му да предаде пленника.

Имах странното чувство, че разиграваме сцена от филма „Омагьосан ден“ и отново се връщам в началото, когато Уотърбъри нареди на Филис да ми заповяда да му предам компютъра на Даниълс. Този път обаче не вярвах чак толкова на Филис. Затова, преди тя да отвори уста, побързах да обясня на двамата:

– Вече не работя и за мис Карни.

При тази вест Филис зяпна, което ми достави голямо удоволствие.

Извадих заповедта от джоба си и я размахих пред очите на всички.

– Подчинен съм на главния военен прокурор. Защо не му се обадите да уреди въпроса с пленника?

Уотърбъри се вторачи в заповедта.

– Това е нахалство. Господи... всички знаем, че тая заповед е фалшива.

– Не знам нищо подобно.

– Писна ми от теб, Дръмънд.

Именно. И продължихме известно време в същия дух.

Шейхът въртеше глава ту към мен, ту към Уотърбъри, гладеше си брадата и се преструваше, че разбира караницата между един голям шеф и някакъв дребен подчинен. Но по личен опит със служители от – как да го изразя по-учтиво? – не съвсем демократични страни – знам, че са напълно безпомощни по всички въпроси, които не могат да бъдат решени посредством гръмогласни заплахи или посещение посред нощ. Във всеки случай вече никой не изглеждаше отегчен.

Така или иначе, време беше да проваля блъфа на Уотърбъри; за жалост той тъкмо бе подхванал дълга тирада относно моите офицерски задължения и конституционното подчинение на военните спрямо гражданските власти и очаквах всеки момент да спомене нещо за Отеца, Сина и Светия дух.

Когато млъкна, за да си поеме дъх, аз бързо вметнах:

– Ето и още една правна подробност. За екстрадиране се изисква писмена заповед от Министерството на правосъдието.

– Това е смешно.

Отвърнах с адвокатска логика:

– Да, но такъв е законът.

Уотърбъри ме огледа озадачено.

Този човек си нямаше ни най-малка представа за правните аспекти на екстрадирането, което повдигаше изкусителния въпрос от кого точно идва идеята. Имаше три възможности:

Вариант А: по неизвестна причина някой във Вашингтон желае Бин Паша да потъне навеки в саудитски затвор.

Вариант Б: някой във Вашингтон харесва идеята саудитците да пердашат пленника, докато пропее, което, макар и доста разпространено в наши дни, все пак нарушава Конвенцията на ООН против инквизициите, подписана между другото и от Съединените щати.

И вариант В: саудитците искат Бин Паша и са ни поставили пред избор: или го предайте, или в най-скоро време се гответе за преминаване на конска тяга.

И трите варианта изглеждаха убедителни. Както поотделно, така и заедно.

Извод: ако заповедта идваше от Белия дом, както подозирах, трябваше да се готвя за ново назначение, а може би и нова професия или дори нов живот. Но откровено казано, вече не ми пукаше, което винаги е твърде опасно за човека отсреща. А и не бях съвсем безпомощен. В моя полза действаше златното вашингтонско правило: който има най-много за криене, винаги държи най-слаби карти.

Знаех това. Марк Уотърбъри също го знаеше. Затова си пое дълбоко дъх и реши, че е назрял моментът за нов подход. Зарязя гръмовната тирада и се усмихна приятелски.

– Шон... Виж сега, не го решавам аз. Разбираш ли, идеята има подкрепа във Вашингтон.

– Къде по-точно?

– На високо. Нека не уточняваме.

Иска ти се.

– Добре. Покажи ми писменото съгласие на правосъдния министър.

– Аз... – За момент той се обърка. – Сигурен съм, че може да бъде убеден да подпише.

– Е, никога не се знае. Дали да не го попитаме?

За момент всички млъкнаха. После шейхът ме погледна и попита:

– Какво би ви накарало да се съгласите, полковник?

Сигурен бях, че е чул какво казах, и можех само да предполагам, че намеква за подкуп. Изкушавах се да изпробвам доколко е искрен; така де, намирахме се в страната на вълшебните лампи, а потъркаш ли лампата, изскачат всякакви чудесии. Но, от друга страна, който предлага подкуп, често е готов и на други неща. Например да те нарани. Или още по-лошо.

Затова пренебрегнах намека и отговорих:

– Нека ви обясня какъв ми е проблемът. Вие никога не споделяте.

Той се усмихна студено и ме посъветва:

– Не бива да вярвате на клеветите за моята страна, които четете във вестниците.

– Откога работите в саудитското разузнаване?

– Над двайсет години. Защо питате?

Погледнах го в очите и казах:

– През 1996 година работих по разследването в Хобар Тауърс.

По очите му разбрах, че е схванал накъде бия. След като арабски терористи взривиха американската казарма в Хобар Тауърс в Саудитска Арабия – при което загинаха деветнайсет американски военни и стотици други бяха ранени, – саудитците набързо арестуваха заподозрените и светкавично ги обезглавиха, без да допуснат до тях нито един американски следовател.

Както споменах, имах участие в това разследване и надушихме участие на Ал Кайда; но си останахме само с лошата миризма. Често се питам колко различен щеше да бъде светът днес, ако бяхме успели да разпитаем заподозрените и евентуално да узнаем повече за Ал Кайда и бъдещите ѝ планове. Би било добре както за Америка, така и за Саудитска Арабия.

Но саудитците водят собствена игра в региона, горе-долу със следните правила: ние си прикриваме задника, а ако някой напъха пиратка във вашия, не ни пука. Очевидно те имаха някакъв негласен договор с Ал Кайда, вероятно предвиждащ тайно заплащане, срещу което терористите се задължават да не им пипат къщичката, а да досаждат на хора като нас.

Никой не може да го докаже. Но обезглавяването на заподозрените по взрива в Хобар Тауърс направи невъзможно да се докаже каквото и да било, освен че смъртта на деветнайсет американски патриоти остана без възмездие. Саудитците често предпочитат да си заровят

неприятностите по-надълбоко – в буквалния смисъл на думата – и ние направихме същото.

Както можеше да се очаква, Уотърбъри бе възмутен от моето нахалство и заяви:

– Самозабравяш се, Дръмънд. Веднага се извини на шейха.

– Ако ми обясниш защо, може и да му се извиня.

– Вбесяваш ме. Шейх Ал Файеф е почетен гост и великодушно ни предложи ценната си помощ.

Дали пък не бях сбъркал с Уотърбъри? Може би не беше чак толкова лош, а *просто* глупав.

Филис се изкашля и каза:

– Тия караници няма да ни помогнат. Дайте да обмислим как да решим проблема.

Ако Уотърбъри беше тежката артилерия, то Филис явно бе пратена като корпус за бързо реагиране, защото погледна шейха, после мен и предложи:

– Може би едно алтернативно решение ще задоволи желанията и потребностите на двете страни.

Недоволен, че губи контрол над ситуацията, Уотърбъри понечи да възрази, но шейхът повдигна ръка и каза:

– Моля ви. – Той се обърна към Филис. – Опишете ми... това алтернативно решение.

Вероятно сега аз играех главната роля, защото Филис побърза да изпробва почвата и ме попита:

– Какви гаранции биха те задоволели?

Откровено казано, от самото начало знаех, че нямам шанс да спечеля. Можех да повдигам възражения, да създавам пречки и да направя нещата по-мудни и по-болезнени за всички участници. Да бъдеш досадник си има и добри страни; в крайна сметка обаче нямаше никого да накарам да си надникне в душата по простата причина, че хората, които дърпаха конците, нямат души, а само власт.

Очевидно големият шеф във Вашингтон не искаше случаят да стигне до Министерството на правосъдието, защото това би отнело време, защото сведенията от разпита на подобен пленник са малотрайна стока и най-вече защото колкото по-малко хора знаят, толкова по-малко съвести би трябвало да се откупят.

Въпреки моето предупреждение да стои настрана Биан се намеси:

– Защо екстрадирането трябва да бъде истинско?

– Млъквай – отсече Уотърбъри.

– Но...

– Казах да млъкваш.

Мисля, че вече и гостът разбираше онова, което ние си знаехме от началото: Уотърбъри отваряше уста само за да изтърси поредната глупост. Шейхът вдигна ръка и каза:

– Бих предпочел да изслушам това предложение.

Досегах се какво има предвид Биан и при сегашното положение идеята беше много хитра; съжалявах, че не е хрумнала на мен. Точно както очаквах, тя каза:

– Смятам, че не е необходимо да екстрадираме Бин Паша. Достатъчно е той да си мисли, че сме го екстрадирали.

– Да, и как ще стане това?

– Натъпкваме го с упойка. Събужда се в саудитски затвор със саудитски пазачи и саудитски следователи. Ние с Шон го обработваме предварително и обясняваме, че в момента се урежда неговото екстрадиране. Колкото и да е корав, ще напълни гаштите.

Шейхът се направи, че не е чул грубоватия комплимент за неговите системи на разпит, и кимна замислено.

Отново влязох в ролята на адвокат и бързо направих няколко добавки.

– Бин Паша остава под двустранна опека. Ние ще имаме денонощен пряк достъп до разпитите и ще задаваме половината от въпросите.

Шейх Ал Файеф поглади козята си брадичка.

– А каква полза имам аз?

– Каквото научим ние, научавате го и вие – отвърна Биан.

– Приемете го като начин да се избегне по-грозният вариант – добавих аз.

Той ме погледна.

– По-грозният вариант?

– Може цялата история да изскочи на първа страница в „Ню Йорк Таймс“. Не съм сигурен дали Бин Паша знае, че това ви плаши, не съм сигурен дали и вие го знаете. Но след единнайсети септември вашата страна си има доста проблеми с репутацията пред американците. Помислете над това.

Той се замисли само за миг и отговори:

– Ще изпълня желанието ви.

Турки ал-Файеф напусна самолета, за да се свърже с началниците си в Риад и да им съобщи за новата сделка.

Филис пожела да си поговорим на четири очи. Изоставихме Биан с шефа й, който изглеждаше малко вкиснат.

Както казах, в самолета беше горещо като в сауна и униформата ми лепнеше по тялото. Дори и Филис, която е студенокръвна като гушер, имаше ситни капчици пот по горната устна.

Не си казахме нито дума, докато напускахме самолета, пресичахме хангара и излизахме на летището, където подухваше вятър – горещ, но все пак освежаващ.

Най-сетне се отдалечихме достатъчно и аз казах, без да снишавам глас:

– Ти ни прецака и ни предаде.

– Жестоки думи. Виждаш ми се уморен. Как си?

– Не обеща ли да ми пазиш гърба?

– Тя е много привлекателна жена, не смяташ ли?

– Чудесен войник е.

– И много красива. Долавям ли нещо да разкъква между вас двамата?

– Дори не подозирах, че е жена, докато не влезе в дамската тоалетна. – Нямах да я оставя да смени темата, затова попитах: – Защо, Филипс? Защо отстъпи?

– Между другото блестящо се справи с Турки. Той е стара лисица. Блъфът ти беше отличен, макар че едва не се провали. – Тя ме изгледа втренчено и добави: – Така или иначе, успя да изкопчиш по-добра сделка, отколкото ние.

– Може би не сте го притиснали както трябва. И кои са тези „ние“?

Тя се загледа настрани.

– Големи хора. Не ти трябва да знаеш имената им, а и все едно няма да ти ги кажа.

– Тайгърман? Хършфийлд? Налучках ли?

Вместо пряк отговор тя каза:

– Само преди три години Управлението би се преборило с всички тях. Толкова много престиж, самочувствие и влияние загубихме след единайсети септември. Знаеш ли, че президентът се кани да назначи нов

директор?

– И какво? Сегашният ще трупа пари от управителни съвети, лекции и книги. Новият ще разбере, че ти си му по-необходима, отколкото той на теб. Бюрокрацията е вечна и бюрокрацията *винаги* побеждава.

– Не съм толкова сигурна. Вашингтон се променя. Задават се промени и в Управлението. Може и да са за добро.

– Кой е Турки ал Файеф? – попитах аз.

– Турки е вторият, третият или четвъртият човек в саудитското разузнаване.

– Не може ли по-точно?

– Зависи колко принцове са решили да си играят на шпиони. Познавам го от много години. Щом той е в службата, принцовете наистина правят само това – играят си. Съвсем безобидно.

– Но той не е безобиден.

– Не го упреквай. Турки върши най-доброто за страната си, както и ние за нашата.

– Тогава наемете го. Той се справя по-добре.

– Стига си се правил на наивен, Шон. Не ти отива.

– Извинявай, задето си мислех, че сме дошли да свършим каквото трябва.

– Откъде знаеш, че *не* вършим каквото трябва?

Филис не е съвсем лишена от чувство за срам, но страда от онзи досаден вашингтонски синдром – пълна неспособност да се изчервява дори и при най-наглата лъжа.

– Какво знае Али бин Паша, та всички умират от страх? – попитах аз.

– Може би нищо. Или много неща. Но той е саудитец и сънародниците му ще се справят с него по-добре от нас.

– Знам, че не вярваш в това.

По пистата се устреми тежък транспортен самолет. Тя каза нещо, но думите потънаха в рева на двигателите. Постояхме мълчаливо, гледайки как самолетът излита, и продължихме да го следим с очи, докато пилотът започваше поредица от сложни маневри, за да се предпази от евентуална ракета земя-въздух. Гадно място.

Пътниците в опашката на самолета сигурно се скъсваха от повръщане; усетих, че и на мен ми призлява.

– Ами Шараби?

– Кой?

Погледнах я.

– Не можеш да позволиш това.

– Изпълнявам заповеди. – След малко тя изтъкна. – Едва ли има смисъл да казвам, че и ти ще ги изпълняваш.

– Той ни предаде.

– Убеден ли си? Имаш подозрение, основано на несигурни косвени доказателства. Няколко имейла в компютъра на човек със сериозни психически проблеми, който може би е извършил самоубийство. Ако беше съдебен защитник, би ли допуснал да бъдат представени на съда? – И двамата знаехме, че въпросът е чисто теоретичен, защото вече нямаше да ме пуснат да припаря и на десет километра от въпросния компютър с неговите уличаващи писма. Все пак тя добави: – Нямах конкретно доказателство, че Шараби е предал някакви тайни на иранците. Той дори не е американски гражданин. А гражданството е задължително при обвинение в държавна измяна, нали?

– Заподозрян е в убийството на Клифърд Даниълс.

– Нали каза, че убиецът е жена?

– Казах още, че според мен тя е *наемен* убиец. Тоест само оръдие на убийството.

– Пак навлизаш в догадки. Мислех, че законът работи с установени факти и че всеки е невинен до доказване на противното.

В тия лукави думи долових адвокатски привкус, сякаш Филис повтаряше глупостите, съчинени от безименните големци във Вашингтон. Представете си колко обичам да ми четат правни лекции.

– Следствието винаги започва от смътни и несигурни подозрения – уведомих я аз. – Като задълбаеш малко повече, решаваеш върху кого от заподозрените негодници да се съсредоточиш. А ако толкова те интересува, презумпцията за невинност се отнася до съдебните заседатели, не и до следователите. За ченгето всеки е виновен до доказване на противното.

Тя не отговори.

– Той е заподозрян. Трябва да бъде разпитан.

– Той е иракски гражданин. Намираме се в Ирак. Нямах нито правни основания, нито власт, нито достъп до него, за да го разпиташ.

– Няма проблеми. Просто отивам в кабинета му и задавам няколко въпроса. Съвсем безобидно. По човешки. Да видим какво ще изскочи.

– Наредиха ми да ти предам три думи: забрави за него.

Кръстосахме погледи.

– Първите избори в Ирак са насрочени за януари – каза тя. – Това е извънредно важен жалон по пътя към победата в тази война,

необходима крача към връщането на нашите войски у дома. Махмуд Шараби – може би си прочел във вестниците – е сред основните претенденти за поста министър-председател.

– И *точно затова* трябва да бъде разследван. Ами ако го изберат, и се окаже, че работи за Иран? Ако убийството на Клиф Даниълс е негово дело? Няма да е добре за Америка.

– Слушай внимателно. Забранява се и на теб, и на мен да продължаваме по-нататък. – Тя заби пръст в ръката ми и изрече свещените думи: – Това е заповед.

– Какво става, Филис?

След дълго мълчание отговори:

– Този път само две думи: Мартин Лебровски.

– Кой?

– Човекът, когото познаваш под името Дон.

– Дали и Мартин ще ми е толкова неприятен, колкото Дон?

– Повече. – Тя добави: – Изтичането на сведения за иранската операция стана по негово време. Той отговаряше за всички аспекти на операцията. Особено за оперативната сигурност. Очертаваше му се сериозна криза в кариерата.

– Не е трябвало изобщо да го допускат до кариера.

– Лебровски се оказа по-хитър, отколкото предполагам. Веднага след нашата среща се обади на няколко свои приятели от Съвета за национална сигурност и Министерството на отбраната. Разкрил им какво знае. Без да навлиза в подробности, но това няма значение.

– И какво стана?

– А ти как мислиш?

Отговорът ѝ беше риторичен, също като моя въпрос. Щом е било във Вашингтон – значи са свикали съвещание. Умните момчета насядали около дълга махагонова маса в разкошна заседателна зала и колективно осъзнали, че до изборите остават броени дни и ако тайната се разчуе, опозицията вече спокойно може да ги смята за спечелени. Едно заседание винаги ражда следващо и този път Филис и нейният шеф били поканени не като гости, а като държавни служители, за да изслушат текущите заповеди.

– А с какво наградиха Мартин? – попитах аз.

– Дребна работа... сега работи в Белия дом. Към Съвета за национална сигурност. Специален сътрудник на президента.

– Много обичам добрите да побеждават.

– Мартин ни надхитри...

– Мартин надхитри *теб*. Лично аз го смятах за дръвник.

– Добре де... надхитри мен. Вече нищо не може да се направи.

Права беше, разбира се. Дори изпитвах лека вина за дребнавите упреци. Имам сили да се издигна над пошлата отмъстителност. Но, от друга страна... щом тя не го прави, защо да го правя аз?

Погледах я още малко, после казах:

– Дай да видим дали съм разбрал напълно. Али бин Паша ще бъде разпитан от своите сънародници, Лебровски получава нов кабинет в националната сигурност, Шараби носи в джоба си папска индулгенция и... какво пропуснах?

– Няколко подробности. Нищо важно.

Всъщност имаше нещо важно и то се наричаше Шон Дръмънд.

– А какво става с мен и Биан?

– О, да. Вие ще приключите тази част от разследването. Всъщност хората, които пренасочиха операцията, са силно впечатлени от вас.

– Означава ли това, че на връщане самолетът ни няма да се взриви?

Тя не обърна внимание на параноичната забележка.

– Вие заловихте голям терорист, Шон. Ако той проговори, това може да промени хода на войната. Всички сме много заинтересувани от бъдещите разкрития.

– Във Вашингтон май са по-заинтересувани как да запушат устата на Шараби.

– В този занаят рядко постигаш каквото искаш. Радвай се и на малкото. – Тя извърна очи и каза: – Има вероятност да бъдете наградени за това впечатляващо постижение.

– Нямах представа колко ме зарадва.

– Както знаеш, личните ти чувства нямат ни най-малко значение.

– Точно това имах предвид.

– Помолиха да ти напомня, че си подписал декларация за неразгласяване. Сигурно се досещаш, че и Уотърбъри обсъжда този въпрос с майор Тран в самолета.

Задълго се вгледах в нея, после казах:

– Те ни натриха носовете. И твоя също, Филипс. Това не те ли дразни?

За моя изненада тя отвърна с една от редките си прояви на човешко чувство.

– Адски си прав, дразни ме.

Една-две минути крачихме мълчаливо, преди да ми хрумне нова неприятна мисъл.

– Чакай... Как са научили саудитците за Али бин Паша? Дон си тръгна, преди да стигнем до тази част.

– Там е въпросът, нали?

Изгледах я втренчено.

– Истината ти казвам. Вчера саудитският посланик изневиделица позвънил в Белия дом. Вдигнал ужасна врява.

– В това Управление никой ли не може да пази тайна?

Явно казах нещо забавно, защото тя се разсмя.

– Много малък кръг хора бяха в течение на операцията, Филип – настоях аз. – Как са научили саудитците?

– Не мога да ти отговоря. Посланикът обаче знаеше. Не каза откъде, но знаеше. Затова заповядаха на директора и на мен да се споразумеем с Турки.

– Вчера, казваш? *Преди* да сме спипали Бин Паша?

– Точно така. Може дори да се каже, че това беше главният фактор за нашето решение.

– Не мисля, че сте взели каквото и да било решение.

Без да обръща внимание на сарказма, тя продължи:

– Бяхме наясно, че саудитското разузнаване може да предупреди хората на Бин Паша. А за в случай, че не сме се досетили, Турки деликатно ни го напомни.

Мълчах.

– Тъй че трябваше да избираме, Шон. Дали да извадим Бин Паша от играта с надеждата да узнаем нещо от него, или безвъзвратно да го загубим.

Отново закрачихме мълчаливо. Вляво от нас самотен войник по гачета и бойни обувки тичаше около една от сградите на летището. Дишаше тежко, по кафявата му тениска тъмнееха петна от пот, но продължаваше безкрайните обиколки. Филип попи с кърпичка потта от горната си устна и отбеляза:

– Ужасно горещо и объркано място за война, не смяташ ли?

– Не помня да е имало война на хубаво място.

– А аз помня по-добри войни. По-праволинейни. – Тя отново ме изненада, този път с миг на философско настроение. – Всички войни имат своята грозна страна. Хората, които водят тайните битки, никога не участват в парада, нито пък ще ги срещнеш в бара на ветераните да се хвалят с подвизите си.

За да се върнем към темата, аз подхвърлих:

– Поне сега ще знаем какво е казал Бин Паша на саудитците.

Тя се усмихна.

– При всяко положение щяхме да знаем.

– Какво?

– Да не мислиш, че само ти си умният в тая игра? Преди да зашият раната на Бин Паша, доктор Ензенауър имплантира под кожата му електронно устройство. Радио „Бин Паша“ вече води редовни предавания.

Разкритието би трябвало да ме изненада, но кой знае защо го приех като нещо нормално.

Зърнах в далечината да се развяват златисто-белите одежди на шейха. Той прекоси летището със забързана крачка и влезе в хангара, без да подозира с какви мошеници е седнал на масата.

Хванах Филис за лакътя и я поведох назад към хангара. Изкачихме се по стълбичката и точно когато Филис прекрачваше в самолета, аз казах:

– Между другото удвоих заплащането на Ерик и неговия екип.

Никога няма да забравя изражението ѝ.

Събрахме се и няколко минути обсъждахме подробности около разпитите на Али бин Паша. Разговорът вървеше забързано и някак нереално, както става обикновено, когато над масата тегне чувство за вина.

Ние с Биан имахме чувството, че ни въртят на шиш.

В замяна на „малката услуга, която ни правите“, Турки обеща да ни достави „изключително важно досие“ за Али бин Паша, с което разполагали неговите служби. От което следваше изводът, че Бин Паша отдавна е представлявал интерес за саудитците. Подозирах това отпреди, разбира се, но беше приятно да чуя потвърждение. А и когато получехме досието, то със сигурност щеше да е окастрено до неузнаваемост. Турки не спомена за това – всички си го знаехме.

Филис подхвърли, че след като Бин Паша ще остане под съвместен надзор, не е необходимо да рискуваме да го прехвърляме в Саудитска Арабия и че на юг от Багдад ЦРУ разполага с необходимите удобства за подобна задача. Предложи още „нашият стар приятел Турки“ – неин приятел, не мой – да докара пазачи и следователи, а след като Бин Паша повярва, че е в техни ръце, съвместно да решим по-нататъшната му съдба.

Приятелят Турки прие предложението без колебание. Дори ми се стори малко облекчен.

Може би не му допаднаше идеята хора от ЦРУ да се мотаят из саудитските секретни затвори. Кой знае? Току-виж, в някоя килия открием неговия сънародник Осама. С тия хора никога не се знае.

Но тъй като бяхме почнали с предложенията, аз се обадох:

– Може да мине дълго време, преди Бин Паша да се пречупи. Сигурен съм, че всички вие сте много заети. Нека ние с Биан се заемем с него и ще ви докладваме най-подробно.

Всички бяха впечатлени от моята загриженост и единодушно отхвърлиха идеята.

Но това изкара на повърхността един всеизвестен факт. Имахме сериозни проблеми с взаимното доверие. Шейхът не вярваше никому, аз не вярвах на Филис, която не вярваше на Уотърбъри, Уотърбъри си нямаше понятие що е доверие, а Биан винаги имаше скрит коз в ръкава. Разменяхме си усърдно фалшиви усмивки и уверения, но ако играехме покер, всеки щеше да държи в скута си зареден пистолет и печалбата

непременно щеше да е опръскана с кръв.

Освен това Филис и Турки ал Файеф изглеждаха леко притеснени да седят на една маса с мен и Биан. Кой може да ги упрекне? Изнасилвачите не обичат да си бърбят със своите жертви.

Уотърбъри изглеждаше както винаги – дори представа си нямаше, че цялата работа е нередна, а и в уставите липсваха указания по въпроса. Това не го правеше злодей. Но ме хващаше страх само като го погледнех.

При първа възможност Филис се оттегли да посети шефа на местния отдел по някакви – както неясно се изрази – „важни дела“.

Шейхът я последва по петите, вероятно за да открие петзвезден хотел с работещи климатици и румсървис.

Уотърбъри също си тръгна, без да ни информира къде отива. Но справка от ЦРУ категорично предупреждаваше, че в Багдад масово похищават хора за откуп, тъй че... оставаше само да стискам палци и да се надявам.

Ние с Биан получихме заповед да останем в самолета и да пазим Абдул, докато дойде военна полиция да го откара в „Абу Гариб“.

Прехвърлихме се в кухнята, където открихме в хладилника грамадно парче салам, и си направихме сандвичи; аз си сложих майонеза, тя горчица и отидохме да обядваме на голямата заседателна маса.

Взехме и последните четири бири. Не стигаха дори колкото да ни замаят, но ние вече бяхме пияни от безпомощност.

Най-сетне можехме да сравним впечатленията си насаме. Биан започна първа с въпроса:

– Натриха ли ти носа?

– Бас държа, че при теб е било по-зле.

– Уотърбъри не ме притеснява. – Тя се усмихна. – Той е въздухар. Важното е да не му се връзваш. Прави като мен – просто си представи, че го няма.

– Хей, като ти казах да не стреляш по хората, няхах предвид и него.

Тя натисна спусъка на въображаем пистолет и се разсмя.

– Дръпнаха ни килимчето изпод краката, Биан.

– Защо си толкова изненадан? Нима наистина вярваше, че ще ни оставят да доведем следствието до край?

– Колкото и да е наивно – вярвах.

– Засрами се.

– От кого го чувам?

– Признавам, че съм разстроена. Разочарована съм. Как иначе?

Просто... Виж, след като разбрахме какво става тук, след като осъзнахме мащабите и възможностите... дано да не ти прозвучи цинично, но не вярвах, че ще ни позволят да разкрием цялата истина.

– Не сме ли тук, защото ти настояваше да я разкрием?

– Имахме ли избор? Научавах, че първоначалната причина за тази война може да се окаже една голяма лъжа, че човекът, когото пратихме тук да поеме властта, може да е в малкото джобче на лошите и може би е разкрил на враговете ни безценна тайна. Разполагаш с възможност да разбереш истината и може би да направиш нещо. Ще откажеш ли? – Тя стисна ръката ми и добави: – Нямахме избор. Още от мига, когато влязохме в апартаента на Клиф Даниълс, бяхме обречени да попаднем тук, да свършим каквото трябва и да ни кажат, че не бива да продължаваме.

– И ти го приемаш?

– Аз съм войник. Изпълнявам заповеди.

– Не те питах това. Приемаш ли го?

– Добре де... потисната съм. Отчаяна съм. Отвратена съм от правителството ни. – След малко тя сподели: – Но ще ми мине. Потърси и ти начин да го преодолееш.

Това кротко мрънкане бе последното, което очаквах от свирепата Биан. В края на краищата именно нейното упорство ни доведе тук. Е, през последните дни бях допуснал цял куп погрешни преценки, а и както останалите три милиарда мъже на планетата не разбирах много добре жените.

След дълго и замислено мълчание тя попита:

– Какви бяха инструкциите на Филип относно Шараби?

– Няма никакъв Шараби. Въобразил съм си го. А Уотърбъри какво ти каза?

– Нещо подобно. Ами изтичането на информация?

– Не можеш да стигнеш до едното без другото. Освен това Филип запази всички важни електронни адреси.

– Така е. Стана ли дума да прекратим разследването за смъртта на Клиф Даниълс?

Погледнах я. Тя заяви съвършено невинно:

– Питам само защото Уотърбъри не спомена нищо подобно.

Едновременно отпихме от бирата и изведнъж чухме тътена на мощна експлозия. Полилеят над главите ни се разтърси – значи беше наблизо. Шосето от Багдад за летището носеше неофициалното име „Алея на самоубийците“ и, изглежда, някой атентатор самоубиец току-що си бе

свършил работата. С малко късмет можеше да се окаже, че е очистил Уотърбъри.

Биан мълчаливо избута секретарската уредба към средата на масата. Натиснах бутона за Вашингтон, продиктувах номера на любезната телефонистка и след няколко сигнала чух недоволния глас на детектив Бари Ендърс:

– Божичко... я виж кое време е. Ако ме будиш за някоя глупост, ще ти откъсна главата.

Представих се и казах на Ендърс, че Биан е до мен и слуша, после го уведомих:

– Обаждаме се с нови сведения за разследването.

За момент настана тишина, после Ендърс каза:

– Какво разследване?

– Бари, аз съм – отвърна Биан. После добави малко раздразнено: – Не ни будалкай.

– Кой кого будалка? Вчера пристигна цяла тайфа федерални. Взеха всичко – случая, протоколите от местопрестъплението... записките ми... лабораторните образци. Дори ми откъснаха страниците от бележника. Само не ми разправай, че си изненадана?

Спогледахме се тревожно. Нищо чудно, че Филис и Уотърбъри пропуснаха да ни дадат нареждания по въпроса. Негодници. Но хитри негодници.

Ендърс продължи:

– А сега се обаждате по никое време да сипвате сол в раната. Какво, капан ли ми залагате? Да видите дали...

– Бари – прекъснах го аз, – за пръв път чувам какво е станало.

– Да, бе!

– Кой е подписал заповедта?

– Министерството на правосъдието. Освен това ми наредиха да изпадна в амнезия. Големи гадини!

– Да, но случаят още не е приключен за теб, нали? Смърт в твоя район – не е ли твое задължение да установиш причината?

– Не става така, Дръмънд. Федералните ще ми донесат документа, аз подписвам и точка.

Разбира се, аз познавах полицейските процедури и двамата бяхме наясно, че просто опипвам почвата. Отговорът гласеше: майната ти.

– Какво те интересува? – попита Ендърс. – Ти настояваше, че е самоубийство. И знаеш ли какво? Имам странното чувство, че федералните ще установят точно това: самоубийство.

Той се изсмя.

Биан усети, че имаме проблеми с доверието, и се намеси:

– Аз го разубедих. Ти също. Сега той... всъщност и двамата вярваме, че е нещо друго. Убийство.

– Вижте, мисля, че вече...

– Ами ако ти предложи идеи защо е убит Клиф Даниълс? – попитах аз.

– Страхотно. Ще ти дам номера на специален агент Барни Становиц. Грамаден грозник с отвратителни маниери. Картичката му е в кабинета ми. Всъщност – сподели Ендърс – той ме предупреди да му позвъня, ако някой разпитва за случая.

Разчитайки на инстинктивната си преценка за Бари Ендърс, аз казах:

– Дай ми една минута, Бари. Само една минута. После реши сам как да постъпиш.

Той се поколеба. Не беше добър знак.

Кимнах на Биан, която е много по-мила от мен.

– Бари – каза тя, – ти си умен. Мисля, че знаеш какво става. Замазване на следите. Конспирация. Не знаеш защо и може би не ти пука. Но подозирам, че не си такъв.

Спогледахме се. Никакъв отговор.

– Бари, моля те – настоя Биан.

– Добре... една минута. Говори, Дръмънд.

Не беше категорично съгласие, но все пак се радвах, че не затръшна телефона.

– Може би съм те подвел за неприятностите на Даниълс – признах аз.

– Брей, наистина ли? Не са ли те учили в юридическия, че е незаконно да лъжеш ченгета?

– Стига глупости, Бари. Една минута. Ти обеща.

– Ако искаш цяла минута, говори по-ясно.

– Добре. Може би Клиф Даниълс е предал родината си. Може би е дал изключително ценна секретна информация на опасни хора в Ирак и е провалил извънредно важна операция. Ти се питаше защо военна полицайка и човек от ЦРУ идват в апартамента му. Сега знаеш – шпионаж.

Настана дълго мълчание. Накрая той каза:

– Най-големият ми син Елтън е морски пехотинец. Първа дивизия. Веднъж вече беше в Ирак. – След ново мълчание добави: – Преди да

стана полицаи, и аз изкарах четири години в морската пехота.

– Не можа ли да влезеш в армията?

– Абе, опитах. Но в комисията ми казаха, че не подхождам по два параграфа: родителите ми са женени и не изглеждам достатъчно глупав.

– Така ли? На мен ми се виждаш съвсем подходящ по втората точка.

И двамата се разсмяхме.

– Добре – каза той, – ще ти дам повече от минута. Хайде, баламосвай ме.

И аз му разказах част от историята – как Даниълс се е самозабравил и е предал на чужд агент важна информация, макар че все още не знаем каква точно, защото е закодирана с ужасно сложен шифър. Не уточних и как сме узнали всичко това.

Той обаче не беше глупав. Знаеше, че когато разговаряш с държавен служител, чуваш само една трета от истината, втората е силно разкрасена, а третата – чиста измислица. Но все пак бях казал достатъчно верни неща и полицейският му мозък запълваше празнотите. Накрая обобщих:

– Това е голямото парче от мозайката, което ти липсваше – мотивът защо някой е искал да убие Клиф Даниълс. Всъщност хората, които не са искали да го убият, се броят на пръсти. И във Вашингтон, и тук, в Багдад, мнозина биха спечелили страшно много от смъртта му. Сигурни сме, че убиецът е жена, вероятно наета за тази цел, но не изключваме и възможността да е работила за своя сметка.

Бари помълча. Трябваше му време, за да осмисли тези разкрития. Накрая зададе най-уместния въпрос:

– И какво искате от мен?

Биан очевидно бе разсъждавала по темата, защото отговори веднага:

– Сега *знаеш*, че е било убийство. Това опростява задачата ти. Съсредоточи се върху убиеца.

След като той не отговори, Биан добави:

– Дръмънд има теория, че всеки убиец допуска грешка. Тази жена може да е оставила свежи следи. Скъпата перука. Вероятно е нейна. Перуките вече не са на мода – колко магазини във Вашингтон продават днес скъпи модели? Ами онзи порнографски диск? Предполагаме, че е негов, но може да сме сгрешили. На колко места в квартала продават порно? – Погледнах навъсено Биан и тя попита Бари: – Очевидни неща ли говорях?

– Да, от това си изкарвам хляба. И пропускаш, че днес хората купуват перуки и порно по интернет. Все пак ще проверя.

Биан ме погледна да види дали имам да добавя нещо. Предложих:

– Трябва да са излизали заедно поне един-два пъти. На ресторант, на хотел или нещо подобно. Провери кредитната му карта. Виж кои места е посетил напоследък. Може някой да си я припомни.

– Стреляш напосоки. Вече знаем, че онзи тип е имал много жени, нали? Кой знае коя точно ще си припомнят хората.

– В това следствие няма точни изстрели, Бари.

– Свършиха ли ти умните идеи?

Обясних му новата си теория, че убийството е по-стилизирано, отколкото предполагахме отначало, като добавих няколко идеи за евентуалния символизъм на постановката. След това предположих:

– Струва си да помислиш над вложеното послание. Ако някой специалист по престъпната психология ти дължи услуга, обади му се. Ако разберем по-ясно как е убит, може да си изясним и останалите въпроси – защо и от кого.

– Осъзнаваш ли, че ще трябва да върша това в свободното си време?

– Дори ти го препоръчвам. И си пази гърба.

– За последното и сам се досетих. Добре, да речем, че открия нещо... как да се свържа с вас?

– Недей. Аз ще те търся.

– Ясно. Е, какво правите там, в Багдад?

– На почивка сме.

– Свързано е с убийството на Даниълс. Нали?

– Сериозно, избрахме най-модерния вид приключенски туризъм. Рекламирам го като сафари, само че влизаш в ролята на плячка. Много вълнуващо.

Той се разсмя.

– Моят Елтън разправя, че там било гадно.

– Твоят Елтън има глава на раменете.

– Да ти кажа, голямо зверче беше. Не всички деца на ченгета са ангели. В морската пехота го стегнаха. – Той се изкиска. – Когато за пръв път си оправи леглото, майка му се зачуди дали не са го подменили с робот.

– Бари, слушай. Ако не искаш Елтън да остане тук до края на кариерата си, открий нещо.

– Ще поддържахме връзка – рече той и затвори.

Ние с Биан надигнахме бирените кутии за мълчалив тост.

– Пропуснали са да затворят задната вратичка – каза тя.

– Но не са я забравили. Тези хора не са глупави, Биан. Ще я държат под око.

– Знам. Какво ще стане, ако го хванат?

– Нищо. Той е голям човек. Разбира риска.

– Сигурен ли си?

– Не е федерален служител, тъй че не могат да му отрежат заплатата или... да го преназначат тук например. Ние с теб обаче можем да си имаме сериозни проблеми.

– Майната им.

– Защо правиш това, Биан?

Изтърсих въпроса изневиделица и напрегнато изчаках да видя как ще реагира.

Тя дори не трепна.

– Много просто. Дълг, чест, родина.

– Да се подчиняваш на заповедите е част от дълга, а родината може да се тълкува по много начини. Нещо криеш, Биан. Бих искал да знам какво.

– Не е ли очевидно?

– При теб нищо не е очевидно.

– Критика ли долавям?

Хванах я за ръката и казах:

– Не, не те критикувам. Ти си много вълнуваща, непредсказуема и забавна жена. През последните дни въпреки всичко се чувствах чудесно с теб. Наистина. Но още когато те срещнах, усетих, че гониш свои собствени цели.

– За втори път казваш това. Почва да става банално. Според теб какво правя?

– Гониш нещо повече от истината, правосъдието и американския начин на живот. За теб въпросът е личен. Но не знам защо.

Тя отпи глътка бира и ме огледа любопитно.

– Говориш като лицемер. През цялото време беше с мен. Някой да те е заплашвал с оръжие?

– Ами... Али бин Паша например.

– Я не се занасяй. А ти защо предизвикваш системата? Очевидно не за да ме вкараш в леглото.

– Ей, това беше удар под кръста.

От любезност тя се усмихна на калпавата ми шега. После отвърна:

– Казах ти вече. Тук загубих приятели и войници. Моментално бих разгласила цялата работа, но скандалът ще унищожи всичко, което сме постигнали с много кръв и войнишки сълзи. Не мога да го направя. И ти също, надявам се. Но съм готова да жертвам кариерата си, ако има начин да принудя онези хора да поправят стореното. Други жертват живота си – какво е една кариера?

– Добре. Вярвам ти.

– Надявам се. И престани да ми правиш психоанализи. Притесняваш ме.

Отпих от бирата.

– Знам, че се смяташ за циничен грубиян и никога не би признал, че вършиш нещо заради другите – каза тя. – Знам също, че това е само маска, а под нея си може би дори по-голям наивник от мен и изпитваш същата необходимост да разкриеш истината. – И изневиделица добави: – Отивам да си взема още един душ. Когато бях тук, по цели седмици не се къпехме. Мразих това почти колкото да ме обстрелват. Толкова е приятно поне веднъж да се почувствам чиста в Ирак.

Последните й думи звучаха и като покана. Не бях съвсем сигурен, но имах такова чувство. Тя ме погледна малко по-дълго, отколкото трябваше, после стана и излезе.

Отворих втората бира и се загледах през прозореца. „Поне веднъж да се почувствам чиста в Ирак“ – тия думи не ми даваха покой. Тя очакваше да ги приема съвсем буквално и навярно нямаше нищо друго предвид. Но от кръстосаните разпити на хиляди престъпници и свидетели знаех, че благодарение на следователското умение и късмета понякога се натъкваш на фройдистки грешки на езика и трябва да бъдеш готов да ги изтъкуваш. Случва се да няма двоен смисъл и напразно да си блъскаш главата. Но понякога една дума се оказва лъчът, който прогонва мрака или поне озарява някое ъгълче.

Така... „Поне веднъж да се почувствам чиста в Ирак“ – какво означаваше това? Тук се бе случило нещо мъчително, за което тя не искаше да говори, но явно изпитваше чувство на вина, а може би и дълбока печал.

Не смятах Биан за нечестна; напротив, сигурен бях, че е изключително принципна. Но както знаех от личен опит, когато два принципа се сблъскат, единият трябва да отстъпи.

Освен това ми се струваше, че тя определено не е толкова наивна или ограничена, колкото се представяше понякога. Когато поглеждах назад, онова, което бях взел за доверчивост, гъвкавост и прекомерен

ентузиазъм, можеше да се окаже нещо съвсем различно.

Всички замесени в тази история си имаха някаква цел и зад всяка цел имаше съответен мотив: страст, лудост, мания, страх, интрига, приключение или нещо по-простичко като лична амбиция и прикриване на собствения задник. Но за Биан – по някаква неизвестна причина – въпросът бе личен. А когато смесиш професионалното с личното, получаваш сериозен проблем.

Чух вратата на банята да се отваря и затваря.

Тази война не беше моя, но за Биан беше лична война далеч преди да се срещнем.

Двамата с Биан седяхме на коравите болнични столове и гледахме пациента, който все още не се свестяваше. Бяха изминати три дни, от както доктор Ензенауър препоръча да изчакаме Бин Паша да се възстанови, преди да изстискаме мозъка му. Според доктора проблемите бяха свързани по-скоро с лекарствата и упойките, отколкото с травмата от операцията, и той ни изнесе дълга беседа по темата. Не питайте.

Както и да е, когато военните полицаи дойдоха да отведат Абдул Алмири в „Абу Гариб“, Биан помоли да я откарат до Багдад и остана там два дни.

Не каза какво е правила там, а аз не питах.

Предполагах обаче, че е отишла да се срещне с годеника си, Марк Великолепни, което може би обясняваше защо не покани и мен. Веднъж бе казала, че с Марк имаме много общо, от което би трябвало да се подразбира, че ще се сприятелим, но аз не бях толкова сигурен. Моите два дни минаха в самолета – поддържах връзката и следях предизборните новини по телевизията; с други думи отегчих се до смърт.

Проучванията на общественото мнение сочеха все същия застои и нарастващо безразличие на електората. Ако все още ви интересува, не чух дори да се споменава за смъртта на Клифърд Даниълс. Един мой познат биограф казва: „Когато човек умре, историята на живота му не е вече негова.“ Очевидно историята на онзи дребен нещастник бе попаднала у хора, предпочитали да работят най-вече с голямата гума. На втория ден екипажът дойде да включи двигателите. От скука ги поканих да организираме турнир по шах; за щастие те отказаха. С предложението за покер ми провървя малко повече, но пък на тях им провървя с картите и ми обраха двеста долара. Мамеха, негодниците; аз също мамех, само че тях ги биваше повече.

Както и да е, Биан се върна рано на третата сутрин, без да каже и дума къде е била или как са минали двата ѝ дни в Багдад. Усетих у нея ново настроение – спокойно задоволство и приятелска сдържаност спрямо мен. Сметнах това за знак, че е приключила с колебанията в избора между Марк и Шон. Това не ме въодушеви особено.

По някое време Биан ме побутна с лакът и каза:

– Шон, мисля, че се събужда.

Озърнах се и видях, че клепачите на Бин Паша потрепват. Тъй като

бях преживявал нещо подобно – на два пъти – знаех какво му минава през главата.

Първо си спомняш последните мигове, преди да загубиш съзнание, образите и мислите се връщат като на видеозапис – пронизан си от куршум, адски боли, усещаш как те обгръща слабост, как потъваш в мрак и си мислиш: това е краят.

Сега по нервите му кипяха неочаквани усещания. Той посегна и опипа лицето си, разтърка триденвната четина, носа, очите, за да се увери, че Али бин Паша все още не е напуснал тленното тяло, все още живее и диша.

Здравото му око се извъртя към венозната система и той осъзна обстановката, видя, че лежи на легло с бели чаршафи и някой – Биан – го наблюдава. Ако се съдеше по изражението му, бе разбрал и това, че тя не е от онези прословути девици, очакващи мъчениците в мюсюлманския рай.

После шарещото черно око откри мен.

Изкашлях се и му съобщих:

– Намираш се в американска военна болница в Багдад. Аз съм полковник Дръмънд. Това е майор Тран.

Той ме гледаше и мълчеше.

– Знаем, че работиш за Заркауи и си... по-точно беше негов ковчезник – продължих аз. – Като такъв не си военнопленник, а международен терорист и не попадаш под закрилата на Женевската конвенция. – Приведох се по-близо и попитах: – Разбираш ли?

Лицето му остана безизразно.

Биан се намеси:

– *Разбираш* какво казваме. Знаем, че говориш английски. Всъщност знаем още много неща за теб.

Това бе чистата истина благодарение на папката, която шейх Турки ал Файеф обеща и наистина ни достави предния ден, макар да личеше, че получаваме само огризки от едно внушително досие. От нея научихме много за личността на Бин Паша и почти нищо в професионален план. С други думи папката ни помогна, но не чак толкова, колкото можеше да се очаква.

Биан изчака Бин Паша да осъзнае чутото, после каза:

– Знаем, че си израснал в саудитския град Джеда. Баща ти се казва Фахд, майка ти Айда. Баща ти е забогатял от внос на луксозни автомобили. Имаш шестима братя, сестри нямаш.

Аз допълних:

– През деветдесета и деветдесет и първа си учил в оксфордския колеж „Балиъл“. В първи курс дори си написал есе за поезията на Милтън.

Той отново не даде знак, че е чул тези разкрития.

Трябваше да го пречупя, затова продължих:

– Четох го. Стори ми се незряло, високопарно и самонадеяно. Напълно погрешно тълкуваш намеренията на Милтън. Точно това очаквах от един тъп и неук камилар.

Сигурен бях, че грубата критика го подразни – такава беше целта, – но изражението му не се промени.

Сега идваше ред на Биан.

– Полковникът е загубил приятели тук – обясни тя. – Той... не е голям почитател на арабската култура.

Жените имат шесто чувство за всичко, което опъва нервите на един мъж; Биан ми подсказваше да продължавам в същия дух. Попитах:

– Хей, знаеш ли как арабите практикуват безопасен секс? – Той не се хвана на въдицата, затова си отговорих сам: – Слагат знаци на камилите, които ритат.

От устата на Бин Паша излетя задавен звук, сякаш опитваше да се прокашля или да изцеди думи от пресъхналото си гърло. Биан се приведе напред.

– О... сигурно си жаден. – Тя взе каната с вода от нощното шкафче, наля една чаша и я поднесе към устните му. – Ето. Пий.

Бин Паша отпи няколко малки глътки и се закашля. Биан пак му поднесе чашата и този път той отпи по-успешно. Завъртя очи към мен и проговори:

– Ще гориш в ада.

Е, това вече беше приказка.

– Само по милостта на Аллах все още дишаш – добави той.

– Не меси Аллах! Забави се да дръпнеш спусъка, мой човек. Всяко американско хлапе би ти избягало.

– Ако имам втора възможност, ще те убия, обещавам.

Разсмях се. Това не му се понрави и той присви очи.

– Не се хващай на тия приказки – каза му Биан. – Преживя тежка операция. Не го оставяй да те ядоса.

Без да ѝ обръща внимание, той ме уведоми:

– Не разговарям с американски курви. Не ѝ позволявай да ме докосне отново. Заповядай на невярната кучка да се махне от очите ми.

Биан се наведе към него.

– Майната ти!

Тя замахна, но аз хванах ръката ѝ, преди да го удари.

Е, дотук с играта добро ченге – лошо ченге. Сега бяхме в състав лошо ченге, лошо ченге, лош затворник. Той очевидно си имаше проблем с американките. Можеше да е на културна или религиозна основа, а може би просто имаше някакви фройдистки проблеми с майка си или си падаше по момченцата, или момичетата не отвърщаха на авансите му, защото беше убиец, терорист и гадина.

– В американските затвори е пълно с жени надзирателки – уведомих го аз. – Те ще те командват, ще гледат как клечиш на тоалетната, от време на време ще те претърсват на голо и ще ти бъркат в задника. Привиквай.

Той ме погледна.

– Сега си в арабска страна. Ще ти кажа как да постъпваш и ще се подчиняваш на обичаите ми. Отпрати я.

Трябваше да му посмачкам фасона и знаех как. Приведох се към него и казах:

– Знаеш ли, Али, двамата с теб сме били в Могадису по едно и също време. – При тази новина в очите му припламна интерес. – Хей, дали пък да не се запишем в една и съща организация на ветераните? Ще си слагаме смешни шапки и по цял ден ще си разправяме глупости за войната. Как ти се струва?

Той ме изгледа втренчено. Май не беше разбрал шегата. Продължих:

– Споменавам го само защото... нали разбираш, сетих се за една невероятна история. Светът е малък, дето се вика. Един мой приятел пилотираше хеликоптер там. Помниш ли хеликоптерите „Апачи“? Едни такива големи и грозни машини, целите натъпкани с картечници и ракети. Зачернят ти деня като едното нищо.

Интересът в очите на Бин Паша се разгаряше. Продължих:

– Както и да е, веднъж Майк – така се казва моят приятел, – та веднъж той се прибра от мисия и седнахме да пийнем по бира. Майтапехме се колко гадове е претрепал, а той се кълнеше, че откъснал с ракета крака на един арабин. Хей... дали не си бил ти?

Той отвърна с типично арабско безгрижие:

– Аллах устройва съдбините ни както желае.

– Няма Аллах, няма Маллах. Не той те осакати, мой човек, а американската армия. Няма ли да ни признаеш заслугата?

Той се вгледа в лицето ми.

– Когато кракът ми пострада, знаех, че трябва да бъде отрязан.

Заповядах на хората си да го отрежат без упойка. Слушай, американецо – исках да усетя тази болка, да се насладя на чувството, да го запомня завинаги.

– Повярвай ми, разбирам те. Ние пък пиехме топла бира. И това беше голяма мъка.

Той се усмихна.

– А дали погрешно си спомням, че прогонихме от Сомалия американските кръстоносци, че избягахте, след като избихме доста ваши войници? Може би не си струва да се хвалиш с Могадишу. – Усмивката му стана още по-широка. – Лично аз убих един американски войник и... толкова ми хареса, че реших да убия още.

Гадина.

Той се завъртя, погледна Биан и попита:

– Ти си вьетнамка, нали?

– Аз съм американски войник.

– Не, вьетнамка си. От юга, сигурен съм. Значи двойна курва. Подлагаш се на американците и служиш на американската армия, която предаде народа ти.

– Служа на американската конституция. А с кого спя, не е твоя работа.

– Разкрачваш си гадните крака за тия бели мъже, които избиваха твоя народ. Нашите арабски жени никога няма да го направят.

Усетих как Биан се напрегна до мен. Стиснах ръката ѝ.

– Изучавал съм Виетнамската война – продължи той с високомерния тон на университетски преподавател. – Милиони твои сънародници загиват. Бомбардират страната ви, отравят горите, минират оризовите полета, унищожават градовете. А когато решават, че са дали твърде много жертви, американците избягват като страхливци, изоставяйки твоя изстрадал и отчаян народ. Така ще стане и тук. *Инишаллах*. Ще видиш. – Обърна се към мен и отбеляза: – Носиш емблеми на военен юрист.

– Хей, много те бива. Чух, че си изучавал нашите военни наричници. – Посочих кръстосаните старинни пистолети върху петлиците на Биан. – Кръстосани лъжици. Тя е готвачка.

Някой ме ритна в глезена.

– Вижда ми се странно, че вашата армия праща в сражение жени и адвокати – отговори Бин Паша.

– Тъй ли? По-малко чудно ли е, че вашите хора използват еднооки инвалиди?

– Чета вашите вестници по интернет. Мисля, че армията ви вече не може да привлече младите хора. Тук нямаме проблеми с намирането на муджахидини, готови да станат мъченици на джихата. Вашите младежи са разглезени, извратени, страхливи. Играят си на компютърни войни и не желаят истински битки, където могат да умрат. – Той добави: – Вашият президент излъга и сега не намира нови войници, готови да дойдат да умрат в Ирак.

– Не вярвай на всичко, писано във вестниците – възразих аз. – Може да пращаме срещу вас готвачки и адвокати, но виж кой е пленникът.

– Не ми се вярва. Мисля, че цялата работа я свършиха наемниците.

– Кой? О, онези ли? Те са момчета от църковния хор. – Намигнах му. – Бяха тук на екскурзия и малко се отегчиха, та ги отведохме на нощно приключение.

– Ти си мръсен лъжец.

– Не, адвокат съм.

Той не схвана шегата. Така нямаше да стигнем доникъде. Само подклаждахме взаимната си омраза. Затова смених тона и темата.

– Дошли сме да те призовем за съдействие. Търсим Заркауи. Ти ще ни помогнеш да го открием.

Той се разсмя.

Според предварително уговорения план Биан се намеси и му припомни:

– За главата на Заркауи е обявена награда от двайсет и пет милиона долара. Ти си пожертвал за каузата око и крак. Няма нищо срамно сега да припечелиш. Той сигурно те смята за дребна пионка и няма да оплаква твоята загуба. Би трябвало да му отвърнеш със същото.

– Казах ти да мълчиш, курво.

Предупредих го:

– Можем да опитаме и с лошо.

– Тъй ли? – Това като че го развесели. – Разкажи ми кое е лошото. Може би „Абу Гариб“, където вашите курви ще разиграват сексуални перверзни, а войниците ще ме развеждат с качулка? Или смятате да ме пратите в Гуантанамо и да изхвърлите Корана ми в тоалетната?

– Имаш ли предпочитания?

– Не, струва ми се. Мисля, че светът знае какви гнусотии вършат вашите войници с муджахидините на тия места. Според мен по-лошо просто няма накъде.

– Нямаш представа как звучи урок по морал от устата на човек, който взривява невинни хора и реже гърлата на безпомощни пленници.

– Много добре знаеш за какво говоря.

Наистина знаех. Спокойно посегнах надолу, завъртях една малка ръчка и безцветната течност от малко шишенце почна да се влива във венозната му система.

Али бин Паша се оказа точно толкова фанатичен, колкото ни предупреждаваше Абдул. Както мнозина екстремисти, той имаше много тесен спектър от емоции, вариращи между ярост, омраза и хронична самовлюбеност. Но не беше глупав и със сигурност знаеше, че инквизициите рано или късно пречупват всекиго. Спомних си един мой бивш клиент, пребит почти до смърт от тъп южняшки шериф, за да си признае, че е банков обирджия, педофил и сериен убиец. Накрая дори направил позрителното самопризнание, че е участвал в убийството на Кенеди.

Дори и шерифът с неговия рекордно нисък интелект малко се притеснил от последното, когато узнал, че затворникът е роден едва през 1973 година. Всъщност моят клиент не беше виновен за нищо, освен че задявал жената на шерифа. Това може да се нарече престъпна глупост, но не и престъпление. Извод: признанията под натиск неминуемо предизвикват съмнения. Освен ако приложиш натиска към човек, за когото *знаеш* със сигурност, че е виновен; обикновено в подобни случаи признанията са по-полезни и правдоподобни.

Разбира се, като юрист аз съм принципен противник на мъченията при каквито и да било обстоятелства, макар че хора като Абдул Алмири и Али бин Паша сами си го просят. От по-практична гледна точка обаче разпитът в крайна сметка е просто един вид пазарлък – за да успееш, трябва да разполагаш както с морков, така и с тояга. Али бин Паша ми обясняваше недвусмислено къде да си пъхна тоягата.

– Моите другари ще разберат, че съм пленник на вашата армия – заяви той. – Те ще съобщят за залавянето ми по интернет, ще уведомят Ал Джазира и така ще узнае целият свят. Мисля, че вашата преса силно ще се заинтересува от мен.

– И какво трябва да означава това?

– Мисля, че знаеш какво означава. Малтретирате ли ме, пресата ви ще развихри още един обществен скандал – още едно срамно петно, което вашият тъп президент не може да обясни.

Армията препоръчва никога да не подценяваме противника и сегашният случай бе точно такъв. Хората на Бин Паша имаха планове за евентуалното залавяне на своя ковчезник, разбираха необходимостта да бъде предпазен от натиск и несъмнено знаеха как да постигнат това.

Откровено казано, във всеки друг ден този план можеше и да

проработи. Обърнах се към Биан.

– Тия хора са много хитри, нали?

– Така изглежда.

– Нали разбираш... забърква се една история...

– Разбирам. Само да му се възпали пъпка, целият свят ще гракне, че сме нацисти.

– Явно такава им е идеята.

– Много хитро.

– Ти би ли...

– Не. За нищо на света.

Усмивката на Бин Паша вече не изглеждала толкова самоуверена; дори май започваше да посьрва.

Биан ме хвана за ръката.

– Е, той лежа три дни в безсъзнание.

Бин Паша нямаше представа за какво говорим, но следеше нашите жестове и долавяше подигравката в гласовете ни. Погледнах го и казах:

– Кое искаш по-напред, мой човек? Лошата новина или катастрофалната новина?

Усмивката изчезна. Но може би той не разбра въпроса.

– Ами... нека да караме по реда – продължих аз. – Първо лошата новина. През нощта, когато те заловихме, армията и морските пехотинци предприеха голяма атака срещу Фалуджа. Според последното съобщение – чух го преди два часа – около триста терористи са мъртви, десетки лежат погребани под руините и кой знае колко са направени на каша от танкови и артилерийски снаряди.

За в случай, че не е схванал, Биан допълни:

– Твоите сънародници никога няма да разберат дали си бил пленен, разкъсан на парчета или просто затрупан под развалините.

Сам си го беше изпросил и сега идваше време за жестокия удар.

– Последен шанс – казах аз. – Ще съдействаш ли или не?

– Върви по дяволите.

Обърнах се към Биан.

– Поне му дадохме шанс.

– Така е. – Тя погледна Бин Паша. – Горкият.

Сега Бин Паша изглеждала много заинтересуван от тази разговор, свързан с неговата съдба.

– Готов съм да дочакам края на дните си във ваш затвор – настоя той. – Глупаци сте, ако вярвате, че това ме плаши.

– Сигурен съм, че е така – отвърнах аз. И наистина бях сигурен.

Биан бе издържала обидите на този тип със завидно търпение – е, ако изключим дребния инцидент – и изглеждаше съвсем справедливо точно тя да му поднесе най-лошата новина. Озърнах се към нея. Тя кимна и се обърна към Бин Паша:

– Предаваме те на саудитското разузнаване. Не ги бях виждала да чакат затворник с такова нетърпение.

Аз добавих:

– Твоите сънародници играят по други правила. Знаеш го. Ако те интересува, вече са арестували цялото ти семейство.

Очите му леко се разшириха, но не изглеждаше толкова разстроен, колкото се надявах. Дори ми се стори, че забелязах лека усмивка. Тоя тип имаше по-раздуто самочувствие от армейски рейнджър, а с рейнджърите малцина могат да се мерят в това отношение.

– Един прощален съвет – обади се Биан. Може да беше невярна кучка, но сега разполагаше с цялото му внимание. – Не прекалявай с упорството. Виждала съм затворници, които се опитваха да мълчат. Бяха загубили части от телата си... или роднини. И знаеш ли какво? Всички проговориха.

– И ти ще проговориш – уверих го аз.

Биан добави:

– Колко болка, колко роднини и братя струват няколко часа или няколко дни мълчание?

Клепачите на Бин Паша потрепваха. Виждах, че се бори Да запази съзнание, но вълшебната смес на доктор Ензенауър вече напредваше с кръвта право към злия му мозък.

Той се опита да каже нещо, но само измънка нечленоразделно. За да го изпратя достойно, аз казах:

– Али, прибираш се у дома.

Той затвори очи.

С конвой, ескортиран от взвод военни полицаи, пътувахме над един час от полевата болница до входа на малка военна база. Надписът на металната табелка до входа гласеше: *Челна оперативна база „Алфа“*.

Базата бе заградена изцяло с триметрова бетонна стена и намотки бодлива тел, а ако някой беше забравил, че се намира във военна зона, тази зловеща външност напомняше, че тук съществуват два свята: от една страна, опасният и коварен свят извън портите, а, от друга – тези укрепени военни бази, досущ като фортовете на кавалерията в Дивия запад.

На пътното платно пред портала имаше пет големи гърбици и сложен лабиринт от петролни варели, запълнени с пясък или бетон, който принуждаваше колите да пъплят по десетината остри завоя. Имаше и две шестметрови бетонни кули, откъдето застрашително ни следяха дулата на тежки картечници.

Както казах, крепостта ми напомняше стар кавалерийски форт, макар че не се полагаше окупацията на Ирак да изглежда така. Спомнях си какви истории разправяше дядо ми за *неговата* окупация след капитулацията на Германия – заоблени немски госпожици, бирени вечери в гостилниците и страхотни печалби на черния пазар от продажба на цигари и копринени чорапи. И което е най-хубаво, местните жители приемали поражението си. Окупацията се смята за най-забавната част от войната, но подозирах, че никой няма да запази хубави спомени от сегашната.

Двама войници предпазливо се приближиха до предния джип и Филс се справи успешно с формалностите. Каквото и да им каза, те се изпънаха мирно и козируваха със замах, което обикновено е знак за уважение... но не и във военна зона. Все едно й лепнаха етикет с огромен надпис, обявяващ на вражеските снайперисти: НЕ ПО МЕН, ИДИОТ – СТРЕЛЯЙ ПО НЕЯ!

По време на собствената ми служба по подобни места непременно козирувахме на най-неприятните офицери. Това ни се струваше много смешно – те изглеждаха силно разтревожени. Но за да разберете, вероятно трябва да сте били там.

Както и да е, часовите ни направиха знак да влизаме. Конвойът бавно мина през гърбиците, после през лабиринта и прекоси портала.

Аз пътувах в челната кола, военна линейка, заедно с Бин Паша, който оставаше в безсъзнание, а до мен доктор Ензенауър следеше жизнените му показатели, грижеше се за венозната система и вършеше други лекарски работи.

Докато прекосявахме базата, надникнах през стъклото и видях каквото можеше да се очаква – временен лагер в непосредствена близост до неприятеля. Разбира се, в Ирак всяка американска база отговаря на това определение. А оръжейните дула, стърчащи иззад торбите пясък около всяка сграда, напълно прогонваха всяка илюзия, че става дума за обикновена казарма.

Тук бойците изглеждаха малко по-възрастни, носеха най-новите бронезилетки, разполагаха с най-модерно въоръжение и определено се перчеха повече от средностатистическите редници, които най-често приличат на смотани гимназисти с торбести униформи.

Значи това беше базата за специални операции. Съвсем логично. ЦРУ и Специалните части винаги са били близки, а след 11 септември станаха като дупе и гащи.

След около половин километър спряхме пред малък вътрешен сектор, обграден отново с намотки бодлива тел. Зад оградата имаше пет неголеми правоъгълни сгради с неизмазани железобетонни стени. Не забелязах нито прозорци, нито усмихнати хора, застанали на прага да ни приветстват.

Военните са манияци на тема символи – самата им униформа е като табло за обяви, – следователно това тук не беше армейско учреждение, а липсата на прозорци подсказваше, че тия задушни бърлози са или складове за боеприпаси, или затвор. Ако случайно се двоумите, само идиот би сложил склада за боеприпаси наред базата.

Докато слизах от линейката, Биан се приближи и каза:

– Когато служех в Ирак, чувах разни слухове за това място.

– Разкажи ми ги.

– Щом залавяхме важни пленници, докладвахме нагоре по веригата. Често се случваше още същата нощ да пристигнат мрачни хора със заповед за прехвърляне на затворниците. На шега наричахме тяхната служба Министерство на истината.

Докато Биан обясняваше, аз следях с крайчеца на околото си Филис, която водеше шейха и Уотърбъри право към първата сграда отвъд телените заграждения. Тя отвори вратата и цялата група изчезна вътре. Изглеждаше добре запозната с обстановката, а нещо в движенията на шейха подсказваше, че и той не идва за пръв път. Защо ли не бях изненадан?

– Център на ЦРУ? – обърнах се аз към Биан.

– Мисля, че има и хора от ФБР.

– Зад решетките ли?

Тя се разсмя.

Огледах се наоколо, после казах:

– Бас държа, че в някое от тия здания има бар.

– Знаеш ли какво, Шон? Държиш се като закъсал пътник в пустинята. Само че тук няма оазис, а във военната зона алкохолът е забранен. Привиквай.

– Искаш ли да се обзаложим? На първото питие Колкото и да беше умна, Биан не разбираше някои неща.

Хората от Управлението играят по свои правила, а не си ги предствах да изкарат някъде цяла година на сухо.

– Дадено – отвърна тя.

Стиснахме си ръцете.

Пак се огледах наоколо и попитах:

– Виждала ли си някой затворник да излезе от „Алфа“?

– Това е част от играта. Попаднеш ли тук, изчезваш безследно. С изключение на Саддам. Разправят, че доста време останал в „Алфа“, додето изцедят всичко от него. Чак после го прехвърлиха в багдадски затвор. Мисля, че повечето затворници или отиват от тук в Гуантанамо, или биват екстрадирани в собствените си държави.

Теоретично пленниците от Ирак не подлежат на екстрадиране. Но както узнах от случая с Бин Паша, допускаха се изключения, особено ако има надежда никой да не забележи.

Освен това сградите не изглеждаха толкова големи, че да подслонят повече от няколко пленници всяка. Не видях гробище или крематориум, значи Биан навярно бе права.

– По-добре да влезем, преди Филис да ги е уговорила да ни пхнат зад решетките – казах аз.

Минахме по пътеката между телените заграждения, влязохме в същата сграда и се озовахме в тясна правоъгълна стаичка без други мебели освен сиво метално бюро, зад което седеше дежурен. И най-загадъчното – нямаше и следа от Филис и нейните спътници. Озърнах се за друга врата, но не видях. Зачудих се дали не сме попаднали в тайното леговище на някой злодей от историите за Джеймс Бонд и дали коварният тип зад бюрото няма с едно натискане на невидим бутон да ни прати в яма с гладни алигатори.

Дежурният не изглеждаше особено демоничен, но знае ли човек.

Всъщност изглеждаше приятен и сериозен на вид, с бяла лятна риза и без вратовръзка.

– С какво мога да ви бъда полезен? – любезно попита той.

Съобщих му кои сме, размахах удостоверението от ЦРУ и добавих, че придружаваме мис Карни.

Той не ни прати при алигаторите, а само се усмихна.

– А, добре. Тя заръча да я изчакате тук. Ще се качи след малко.

Подпряхме се на стената и зачакахме. Въздухът в стаята беше горещ и застоял, изпълнен с острия неприятен мирис на влажна земя. Дежурният бе казал „ще се качи“, следователно имаше скрито стълбище или асансьор към подземните помещения, а отварянето вероятно се осъществяваше от контролно устройство на бюрото му. И със сигурност под бюрото имаше пистолет за нежеланите посетители. Усмихнах му се и положих усилие да изглеждам желан.

Сега всичко се изясняваше – подземен затвор. Звучеше логично. Отгоре не се вижда нищо, пръстта заглушава звуците, бягството или нахлуването в подземните помещения е почти невъзможно и което е най-хубавото – те са недостъпни за бомби. По ирония на съдбата затворниците вероятно се намираха на най-безопасното място в една страна, направена тъкмо от тях невероятно опасна.

Подхвърлих на Биан:

– Обзалагам се, че в онази лампа има скрита камера.

Тя намести един кичур от косата си и отвърна:

– Усмихни се на публиката.

Защо не? Усмихнах се. Като страничен продукт от сенчестата война срещу тероризма се появиха тези нелегални учреждения за задържане и разпит. Отношението ми към тях е противоречиво. Като адвокат ги смятам за гавра с всичко, на което държи американската правна система – прозрачност, права на обвиняемия, своевременно представяне на обвинение, честен съдебен процес и тъй нататък. А войнишкото ми сърце няма абсолютно нищо против тях.

Истината е, че хората в тия тайни затвори не са обикновени престъпници; всъщност изобщо не са престъпници. Според мен не са и военнопленници, защото тероризмът не е война, а безразборно избиване на невинни хора. Не, тези злодеи са нещо съвсем различно – заговорници и убийци без правила, непризнаващи морални или географски граници в една епоха, която им дава възможността за масови разрушения. Нови игри, нови залози – нови правила.

Нали разбирате, никой не възрази, когато рамките на закона бяха

разширени, за да се справим с мафията, която в сравнение с терористите е просто банда немощни шишковци, които така и не успяха да се откажат от златните ланци и крещящото облекло. Те поне имат някакви принципи и знаят, че могат да се колят взаимно както си искат, но посягнат ли на ченгета или невинни граждани, ще им се стъжни. За терориста именно невинните са главната цел и единственото, което може да го възпре, е откриването на по-удобна мишена.

Не ние наложихме начина, по който да се води тази война; те го наложиха, а в подобен конфликт победата или загубата се решава от разпознаването. Както казваше Биан, това не е битка за вражеската столица, за стратегическа позиция или за пленяване на противниковите знамена – традиционните измерения за победа във войната, както я знаем; това е борба да откриеш и отстраниш най-големите гадове, после да влезеш в главите им и да разбереш кои са техните приятели и какви зловещи планове разработват, преди да го узнаеш от вечерните новини.

Това не означава, че тъмничарите имат право да вършат каквото им хрумне, но малко изолация, секретност и изобретателен психологически натиск се изплащат с живота на стотици спасени хора.

Както и да е, отново влязох в ролята на адвокат, усмихнах се към лампата и размахвах среден пръст. Биан се разсмя.

– Извинете – обърнах се аз към младежа, – има ли бар в това заведение?

Той вдигна глава и ми съобщи най-добрата новина за деня:

– Да.

Усмихнах се на Биан. Тя ми показа среден пръст и рече:

– Потресена съм.

– А аз обичам скоч. – Пак се завъртях към дежурния и попитах: – Къде?

– През две сгради от тук.

След малко уточних:

– Лично аз не пия. Но дамата си пада по чашката.

Усмивката му стана още по-широка.

– Е, там входът е забранен за военни. Лоша работа, нали?

В крайна сметка приятният младеж се оказваше не чак толкова приятен.

– Мама знае ли, че си тук? – попитах го аз.

Той ме изгледа втренчено.

– Мога да ви пусна долу, но не съм длъжен да ви пусна обратно.

И се разсмя. Понякога е полезно да бъдеш учтив, затова и аз се

присъединих към смеха.

– Какво има долу? – попита Биан.

– Най-модерен център за разпити и лишаване от свобода. Построен веднага след войната. Затворниците го наричат „тъмницата“. Ние му викаме „тоалетната“. – Той пак се разсмя. – Схващате ли? Тук пускаме най-големите боклуци в канализацията.

Схващаш. И бях готов да се обзаложа, че не говори така с посетители от Червения кръст. Телефонът му иззвъня и той го вдигна.

– Да... добре, тук са. – Пауза. – Разбира се, ще им кажа.

Докосна с левия си показалец един панел върху бюрото си, вратата се затвори и започнахме слизането към тоалетната. След около десет секунди вратата пак се отвори и прекрачихме в малък оперативен център, истински лабиринт от канцеларски килийки, където трийсетина души вършеха най-различни отговорни дейности: едни си седяха на задниците, други дремеха на бюрата, трети си протриваха панталоните – все неща, които можеха да вършат не по-малко успешно и в Щатите.

Чакаше ни цивилен мъж на средна възраст, който се представи с името Джим Тайри. Беше типичен спретнат американец със сериозни очи и здраво, делово ръкостискане.

– Това ще ти е последният неприличен жест пред камерата – каза той. – Разбра ли?

– Сигурно сте от ФБР – установих аз.

– Сигурно – отвърна спокойно Тайри. – Специален агент и отговорник за страната. Последвайте ме.

Последвахме го по къс коридор и завихме наляво по много по-дълъг коридор, завършващ със заседателна зала. Въздухът беше студен и влажен, а жълтите луминесцентни лампи – разположени нарядко, сякаш строителят бе пропуснал някои места. Вероятно всичко се захранваше с генератори и пестяха енергията, но от това обстановката ставаше доста зловеща.

Самата заседателна зала беше задушна и малка, около три на четири метра, с протъркана и надраскана махагонова маса, тапицирани метални столове и огромен плазмен екран на стената, разперил като октопод снопчета кабели към озвучителната система. Миришеше на цигари и застояла пот, безсилие и отчаяние. Всъщност последното си го измислих; миришеше на лимонов препарат за почистване. Но на екрана се виждаше тясна затворническа килия, обзаведена единствено с тоалетна чиния и метално легло без чаршафи и завивки.

Моите приятели от ЦРУ наричат това стая за наблюдение, а

приятелите ми от флота – обзорна палуба. На практика е едно и също, макар че има огромна разлика в отношението.

Филис и шейхът стояха пред плазмения екран и пиеха кафе от пластмасови чашки. Уотърбъри се подпираше на стената в дъното и когато влязох, тъкмо разправяше как някога е бил военен полицаи. Доколкото разбрах, излизаше, че собственоръчно е разчистил най-големите боклуци в армията.

Филис го бе търпяла през цялото пътуване насам и сега зърнах на лицето ѝ изражение, каквото придобива само пред най-непоносимите досадници. Затова побързах да се намеся и посочих екрана.

– Хубава стая. За мен ли е?

Тя се усмихна.

– Не ме изкушавай.

Тайри реши, че въпросът се отнася до него, и каза:

– Виждате еднопосочен кабелен сигнал от килията на Бин Паша. Агентите от службата на Турки вече са готови за действие. Единствените хора, знаещи самоличността на задържания, са в тази стая или в килиите. Това е. Пълна изолация. Същата процедура използвахме и когато ни гостува Саддам.

Тайри изчака да види имаме ли въпроси. Нямахме. Той посочи екрана и продължи:

– Цялото затворническо крило е изолирано заедно със стаята за разпити. В двете съседни килии са затворени агенти от саудитското разузнаване, които ще се правят на пленници, за да изкопчат нещо от него. Стар, но надежден трик. Носи успех много по-често, отколкото бихте допуснали. Пазачите в отделението са пак саудитски агенти. – Тайри погледна шейх Ал Файеф и добави: – Поради деликатността на разследването, видеосигналът от тази килия – всъщност от цялото отделение – е пренасочен към тази зала вместо към главния контролен център. Само от тук може да се подслушват и наблюдават разпитите.

И той продължи да обяснява как ще бъде хранен затворникът, как ще получава медицинска помощ, как ще се къпе и тъй нататък.

Тия хора май наистина си знаеха работата – страхотна легенда, пълен комплект най-модерна електроника и денонощно наблюдение на обекта. Как да не ги харесваш?

Прекъснах беседата и попитах:

– Има ли американци в отделението?

– Не. Защо?

– Защо няма?

Всички се изкискаха на тъпия въпрос и това леко ме подразни.

– Много от нашите сътрудници говорят арабски – обясни Тайри, – но никой не е родом от Саудитска Арабия. Казват, че тамошният диалект е характерен и... Вижте, недейте да се тревожите. Всичко в това отделение се вижда и чува от тази стая. Муха да бръмне, ще чуем.

Шейхът кимна одобрително. Не изглеждаше изненадан. Както винаги от устата му висеше запалена френска цигара и от движението пепелта се изръси върху бялата дреха.

– Разговаряхте ли с Бин Паша в болницата? – попита ме той.

– Да. Ние с майор Тран го обработихме.

Биан се намеси.

– Той ще помисли, че се е свестил в саудитски затвор.

– Да, да, това е важно.

За момент шейхът се вгледа в очите ми. Въпреки предишното ни сблъскване, а може би точно заради него му се струвах интересен.

– И какво мислите за него, след като разговаряхте? – попита той.

– Коров тип. Обича работата си, мрази Америка и не се бои да остане в затвора до края на дните си. – След малко отбелязах: – Не бих желал кариерата ми да зависи от това дали ще проговори.

– Значи не вярвате, че ще признае откъде идват парите?

– Не вярвам.

Кръстосахме погледи, но не успях да разбера какво си мисли.

Биан услужливо го осведоми:

– Шест месеца разпитвах заподозрени и пленени муджахидини. По правило високопоставените терористи са великолепно обучени и подготвени да издържат на разпити. Мнозина се пречупиха извънредно трудно. С някои не успяхме.

– Така ли?

– Е, случвах се и такива, които пропаят още от първата минута. Но има други, например затворниците в Гуантанамо, които изискват повече от година изтощителна работа. За някои от тях подозираме, че след толкова труд са ни подали дезинформация.

Той се усмихна леко.

– Ние никога не сме имали подобни проблеми.

– Ето го! – обяви Уотърбъри.

Всички се завъртяхме към екрана. Появи се доктор Ензенауър, а след него двама цивилни внесоха Бин Паша в килията. Внимателно го повдигнаха от носилката и го прехвърлиха на металното легло. После Ензенауър се наведе и сръчно изтегли системата от ръката му –

необходима предпазна мярка срещу самоубийство.

Ензенауър се изправи и погледна нагоре към камерата, която очевидно също беше монтирана в осветлението. След малко попита колебливо:

– Чувате ли ме?

Говорителите бяха на максимум и гласът му прогърмя като от мегафон; връзката обаче бе едностранна и той не получи отговор. След дълго колебание ни уведоми:

– Би трябвало да остане в безсъзнание още около час.

После неловко се загледа в камерата като артист, който си е забравил репликата и се чуди кога ще падне завесата.

След малко Ензенауър и двамата мъже излязоха заднишком от килията и заключиха вратата. Известно време всички гледахме неподвижното тяло върху леглото, споделяйки една и съща мисъл: в този череп се криеха знания, които можеха да променят хода на войната, да ни отведат до организатора на безброй убийства, да разкрият имената на хора и групи, които финансираха тоталното унищожение на едно общество. Отключехме ли тези тайни, в ръцете ни щяха да попаднат безценни сведения.

Биан ми прошепна:

– Осъзнаваш ли, че всичко, което ще сме постигнали тук, зависи от това дали ще проговори?

– И ще си струва труда – отвърнах шепнешком аз.

Тя кимна и между нас се установи безмълвно съгласие: прибрахме се с празни ръце.

31

Филис и компания отскочиха да вечерят в столовата, оставяйки мен и Биан да наблюдаваме Бин Паша.

От скука известно време си бърбихме за дреболии, но накрая деликатно насочих разговора към онова, което наистина ме интересуваше. Попитах:

– Е, как беше в Багдад?

– И ти беше в Багдад.

– Летищата не са част от държавите. Намират се в зоната на здрача.

Тя се усмихна.

– Багдад беше чудесен. Бунтовниците си бяха дали почивка. Много малко бомби и почти не се чуваха изстрели.

Аз също се усмихнах.

– А видя ли се с Марк?

– Защо питаш?

– Недискретен ли съм?

– Ами... – След дълго мълчание тя отговори: – Да.

– Какво да? Недискретен съм или си се видяла с Марк?

– Да... видяхме се. Взехме си стая в казармата за гостуващи офицери в Зелената зона. Прекарахме два чудесни дни заедно.

– Добре... радвам се... наистина... Хей, гледахте ли мача на „Редскинс“?

– Искаш ли да говорим за това или не?

– Аз...

Не искам.

Биан ме гледаше.

Понечих да кажа нещо, но тя ме изпревари.

– Стана притеснително и за двама ни. Сърдиш ли ми се, че те подведох? Не отговаряй. Знам, че вината е моя... и че съм длъжна да изясня всичко. Затова просто ще ти го кажа – обичам Марк и винаги ще го обичам. Дадох си сметка още щом го видях. Съжалявам, че се бях объркала. – Тя тихо добави: – А още повече съжалявам, че обърках и теб.

– Разбирам.

Тя се усмихна тъжно.

– Добре. Защото аз не разбирам.

– Биан, онова, което се случува... Тук е военна зона, измъчват те

лоши спомени, разследването подгръва емоциите ти и...

– Добре де, схванах. Онова, което извърших под душа... било е случайна грешка, разбираема глупост.

– Ами...

– Аз... Зле прозвуча, нали? Не исках да кажа точно това, Шон. Сериозно. Невероятно съм привързана към теб. – Тя се помъчи да открие верните думи и накрая каза: – Ако на света има мъж, с когото бих изневерила на Марк, това си ти.

– Малко е...

– Ясно. Пак обърках конците. Не знам какво да кажа. За пръв път ми се случва.

– Дано. – Погледнах я и попитах: – Каза ли на Марк за нас двамата?

– Не. Какво има за казване? Всъщност не се случи нищо, нали? Благодарение на теб. Малко мъже биха... нали разбираш.

– Не ми напомняй.

Тя се усмихна.

– Ако щеш вярвай, но наистина съм ти благодарна.

За щастие нашият епизод от евтин сапунен сериал внезапно свърши, защото вратата се отвори и в залата влезе специалният агент от ФБР Джим Тайри. Нали разбирате, по професионална линия мога да разговарям свободно и интелигентно със закоравели убийци, озлобени съдии и скептични съдебни заседатели, но когато се стигне до задушевни беседи с жени...

Както и да е, десетина секунди Тайри гледа разсеяно Бин Паша на екрана, после ни уведоми:

– След малко започваме обработката. Нашият поздравителен концерт за новодошлите. Реших, че ще е добре да ви предупредя. – Той се завъртя, погледна ни и чак сега се сети да попита: – Може ли да ви правя компания?

Биан отвърна:

– Разбира се, заповядай... ъъ...

– Джим, ако обичаш. – Той пристъпи до масата, седна срещу нас и се намести удобно. – Казаха ми, че сте отишли във Фалуджа да го арестувате.

Биан кимна.

Тайри поклати глава.

– Това е... невероятно храбро. Същата сутрин, когато започна атаката, нали?

– Някой забрави да ни предупреди – отбелязах аз съвсем искрено.

– Радвам се, че го каза. – Той се усмихна. – Боях се да не излезете пълни откачалки.

Биан ме посочи и отбеляза:

– Той беше казал, че ще ме води в Лае Вегас. Представи си колко се изненадах, когато...

Джим се изкиска. Разсмяхме се всички. Ха-ха. Багдадски хумор.

– Е, за ваше сведение, струвало си е – каза той. – Оттук минава доста народ от стария режим и техните показания и изповеди ще бъдат полезни, когато иракчаните се заемат да съдят Саддам и старата гвардия. Но в момента стойността им е чисто историческа. Стара работа. Запознатите с текущите операции са по-редки и определено по-интересни.

Не ми се говореше за това и за да сменя темата, подхвърлих:

– Не подозирах, че участва и ФБР.

– Американската общественост не знае, че сме тук.

Обикновено рекламната машина на ФБР вдига толкова шум, че тия думи ме изненадаха.

– Защо сте тук?

Той запали цигара и се замисли над отговора.

– За какво ли не. Обучаваме иракските полицаи на следствени процедури. Когато става дума за особено важно разследване – например особено гаден атентат или убийство на видна личност, – поемаме най-тънката работа като събиране на доказателства, технически анализ и тъй нататък. Освен това тук има доста американски фирми – понякога разследваме и тях. – Той се усмихна. – Ако щете вярвайте, но се вършат сумата ти мошеничества. Чичо Сам харчи над милиард долара месечно и това пробужда най-долни инстинкти. Рушвети, надписване, подкупи, с две думи обичайните забавления. – Той престана да се усмихва. – Моят отдел не е чак толкова голям, тъй че понякога просто осъществяваме връзката с лабораториите в Куонтико или със справочните отдели на други държавни организации.

– Назначението сигурно е много полезно за кариерата.

Той се усмихна насила.

– И още как. Стига да оцелееш. Но в Бюрото наистина гледат с добро око на трудните назначения в чужбина. Ако те интересува, всички сме доброволци. Тук се върши истинската работа – страхотно обучение, страхотен опит и страхотни данъчни облекчения.

Звучеше досущ като стандартните рекламни текстове за набиране на бойци в армията и също като тях пропускаше една важна подробност – шанса за преждевременно погребение.

Но, честно казано, беше ми трудно да си представя как момчета и момичета със сини костюми и безупречни бели ризи търчат из Багдад. Тайри навярно прочете мислите ми, защото се навъси и отбеляза:

– Не се свиква лесно. Работното време е гадно. А условията са направо неопишуеми. Освен това тукашните ченгета са жива подигравка. Лениви, подкупни, дрогирани, свързани с бунтовниците или наплашени до смърт от тях.

– Може би донякъде се дължи на факта, че бунтовниците ги имат за главна мишена.

– Аз ли не го знам? Въпросът е, че не може да им се вярва. Унищожават доказателства, замърсяват местопрестъпленията и ни пращат за зелен хайвер. По-рано си мислех, че щатските ченгета са големи досадници. Знаеш ли какво? С нетърпение чакам пак да работя с нийоркската полиция.

Можех да му кажа, че много от чуждите армии, с които работим, са още по-лоши, но само кимнах. Той продължи:

– През последните десет години Бюрото създаде много задгранични централи. Някога Ню Йорк беше най-доброто място за бързо издигане. Сега служебният растеж минава през затънтени дупки като тази тук.

Той поклати глава.

Да, светът наистина се променяше и ФБР също като армията се мъчеше да си намери място в него, а хората, обучени да се борят с американски престъпници в американски градове, сега трябваше да се учат на нови трикове и правила.

– Може би ще ви е интересно да чуете, че докарахме екип специалисти по финансови престъпления – каза Тайри. – Ако Бин Паша пропее, те ще проследят парите.

Биан тъкмо се канеше да отговори, когато изведнъж ужасяващи писъци заглушиха разговора. Озвучителната система беше включена на пълна мощност и имах чувството, че слушам концерт на живо от Ада на Данте. Едва се удържах на място, а Биан направо подскочи от стола и сграбчи ръката ми.

По устните на Джим прочетох, че казва „Спокойно“. Той стана, отиде до екрана, натисна един бутон на дистанционното и последва тишина. Погледна ни и се усмихна.

– Опитях се да ви предупредя. И не се стягайте. Това е запис. Предкилията на Бин Паша са монтирани говорители. Музика за добро настроение на новите затворници.

На екрана видяхме как очите на Бин Паша се отвориха. Той

подскочи и набързо огледа новото си обкръжение. Доктор Ензенауър ни беше предупредил, че след упойката и обезболяващите ще е изтощен и замаян за ден-два. Но по лицето му не видях следи от объркване – той знаеше, че е попаднал в най-гадната дупка на вселената.

Джим очевидно бе гледал същия филм и друг път, затова не прояви интерес към повторението. Запаля си нова цигара и ни погледна през струйките дим.

– Как разбрахте, че Бин Паша е във Фалуджа? – попита той. – И кой ви каза *къде* да го намерите?

Признавам, не можех да не се възхитя на умението му неусетно да ни подведе към въпроса. Наистина много го биваше. Естествено, не беше негова работа. Но когато кажеш това на полицаи, той хвърля всички усилия работата да стане негова. Биан без колебание отговори:

– От информатор. Ако щеш вярвай, но имаме човек в мрежата му.

– Вътрешен информатор? Охо!

– Знам. Почти невероятно. – Тя помълча и добави: – Иронията ще ти хареса. Без да искат, хората на Заркауи убили семейството на своя човек с кола-бомба. Сега им отмъщава.

За мен прозвуча убедително, но Тайри възрази:

– И какви са шансовете за това?

Аз гледах ту Тайри и Биан, ту екрана. Видях как Бин Паша се изправи на крака. Отначало залиташе напред-назад като пиан, но постепенно си възвърна равновесието. Рязко завъртя глава към вратата и тръгна нататък, влачейки изкуствения си крак.

Биан обясняваше на Тайри:

– В курсовете по вероятности и статистика в Уест Пойнт изучавахме подобни случаи. Представи си страна с двайсет и три милиона население и десет хиляди терористи, които имат петдесет хиляди преки роднини и взривяват безразборно две хиляди бомби. Какъв е шансът да убият свой близък?

Прекалено задълбаваше, а в разговор с ченге или адвокат това е като да си порежеш ръката в басейн, пълен с акули.

– Интересен подход към въпроса – отбеляза Тайри. Засмука цигарата и продължи: – Е, има и още една любопитна подробност. Казаха ми, че сте долетели тук за операцията. Защо? С какво не ви допадат местните таланти?

Не само беше лукав, но и умен.

На екрана видях Бин Паша да размахва ръце. Тъй като камерата беше отгоре, не виждах дали устните му се движат, но *определено*

изглеждаше, че разговаря с някого. Сега съжалявах, че не изслушах внимателно обясненията на Ензенауър за остатъчните ефекти на упойката и обезболяващите. Може да бе споменал за халюцинации, докато не го слушах – тоест почти през целия разговор. Не ми плащат толкова, че да търпя и медицински беседи.

– Не го тълкувай погрешно – обясняваше Биан на Тайри. – Нашият източник все още е между бунтовниците. Знаеш правилото: извънреден източник, извънредни предпазни мерки.

Бин Паша бе пресякъл килията и се подпираше на вратата. Сега не се съмнявах, че разговаря с някого.

Прекъснах разговора им:

– Али бин Паша е буден. Изглежда, че говори. Може би трябва да включим звука.

Но Тайри бе съсредоточен в разговора и вероятно подозираще, че искам да го разсея, което си беше чистата истина. Очевидно Биан го бе подценила и сега сама си дълбаеше – казано на адвокатски жаргон – „ямата на лъжеца“.

Но същевременно аз наистина исках да разбера с кого и за какво разговаря Бин Паша. Повторих и този път Тайри отговори:

– След малко. – После пак се обърна към Биан. – Не исках да ви се меся в работата. – Само че точно това искаше и се приведе по-близо до лицето й. – Свикнал съм да се отнасят с мен като с печурка – да ме торят с боклуци и да ме държат на тъмно. Но е полезно преди разпита да знаем това-онова. Как точно узнахте къде ще бъде?

– Защо да те лъжа? – попита Биан.

Бин Паша жестикулираше енергично и с двете ръце. Каквото и да казваше, изглеждаше развълнуван и настоятелен. После притисна ухо към вратата, където навярно имаше отвор.

Тайри тъкмо говореше: „Точно това се питам и аз. Защо...“, когато видях на екрана как от черепа на Бин Паша изригна червен облак. В същия миг главата му рязко отхвъркна назад, последвана от тялото, което се сгромоляса на пода.

– Мамка му! – изревах аз.

Тайри и Биан ме погледнаха, после се завъртяха към екрана и очите им се разшириха, когато видяха Бин Паша да лежи проснат върху бетонния под, опръскан с дъга от червени и сиви петна. Между другото плазменият екран имаше невероятно добра картина; виждаше се и най-дребната пръска кръв по отсрещната стена.

– Господи! – викна Тайри. – Какво, по дяволите...

Нямаше време за обяснения. Скочих, втурнах се към вратата и извиках в движение:

– Къде е килията?

Той ме последва с изваден пистолет, Биан тичаше до него. Изминахме дългия коридор за десетина секунди и за щастие асансьорът ни чакаше. Влязохме, Тайри натисна един бутон, вратата се затвори и започнахме да слизаме.

Тайри дълбоко си пое дъх и попита:

– Сега ми кажи – какво стана долу, по дяволите?

– Той говореше с някого. През вратата на килията, струва ми се. Доближи ухо – трябва да има отвор, нали? – и му пръснаха мозъка.

– По дяволите.

Нямаше начин да го ободрим, тъй че не се и опитахме. Очевидно специален агент Тайри вече разбираше, че е било голяма грешка да остави саудитците да контролират отделението. Не бях сигурен кой командва парада – той или Филис. Но ако нещата зависеха от него, картинката на екрана всъщност показваше как кариерата му отива на кино.

Вратата се отвори, ние изскочихме навън, завихме наляво и се втурнахме по дълъг коридор. Пак завихме наляво и попаднахме в зле осветено затворническо отделение с врати от двете страни.

В дъното на коридора петима въоръжени мъже със саудитски униформи пушеха и си бъбреха, сякаш нищо не се беше случило. Тайри незабавно вдигна пистолета и нареди:

– Хвърлете оръжието. Горе ръцете.

Деляха ни по-малко от петнайсет метра; те имаха пет пистолета, ние само един. Пространството беше тясно и стояхме като мишени на стрелбище.

Никой от саудитците не отговори, но и никой не направи заплашителен жест, което донякъде ме успокои.

– Нека опитам аз – предложи Биан.

Тя скорострелно заговори на арабски и петимата се вторачиха в нея, без да отговарят. Биан повтори същото, по-високо, по-бавно и по-натъртено. Единият саудитец отговори на арабски и последва кратък, отривист разговор, но никой не остави оръжието.

Биан ни уведоми:

– Човекът казва да се успокоим. Казва, че те са от добрите. Че сме от една и съща страна на барикадата.

– *Не сме* от една и съща страна – казах аз.

– Я виж ти.

– Кажим им, че са арестувани.

– Недей – възрази Тайри. – Те не са американски граждани. Нямам законното право да ги арестувам. – После прошепна настоятелно: – За бога, не ги притискай до стената. Те са повече от нас.

Добре казано. Но аз не обичам безизходницата, освен ако сам съм я причинил и има полза от нея. Човекът, с когото говори Биан, вероятно бе шеф на групата и аз се приближих към него, показвайки празните си ръце. Бях убили моя затворник. Ние с Биан рискувахме живота си, за да го доведем, а сега се оказваше, че е било напразно. Бях ядосан, но нямах оръжие, а както изтъкна Тайри, те бяха повече от нас. Очевидно моментът изискваше дипломатически умения.

Човекът ме гледаше как се приближавам и отстъпи няколко крачки назад, към групата. Спрях на малко повече от половин метър – достатъчно близо, за да усетя в дъха му мирис на ментолови цигари и да мога да го сграбча, преди да натисне спусъка. Усмихнах се дружелюбно. Той отвърна с усмивка. Приятелски сложих ръка на рамото му и стиснах съвсем лекичко. Той се поотпусна. С всичка сила забих юмрук в слънчевия му възел; той изхърка, изпусна оръжието и падна на колене, дишайки като риба на сухо – преди дипломатическите усилия смятах за необходимо да уточня, че не сме от една и съща страна.

Отстъпих назад, огледах лицата на другите и забелязах, че са стигнали до същия извод, защото сега четири пистолета ме държаха на мушка. Е... дотук с дипломацията.

– Пуснете оръжието – наредих аз. – Веднага!

Това се нарича напрегнат момент. Само една грешна преценка би провалила всичко, а като огледах лицата им, засякох поне двама със склонност към грешки.

Но в този момент иззад ъгъла изскочиха петима американци с насочени пистолети. Навярно на идване бяхме минали край алармен бутон и Тайри предвидливо го бе натиснал.

– Кажим им, че всичко свърши – каза той на Биан с облекчение, после нареди на своите хора: – Обезоръжете ги и им сложете белезници.

Биан каза нещо на арабски, саудитците разбраха, че забавата е приключила, и един по един оставиха пистолетите си на пода. Това беше много добре, защото всички се целеха в мен.

Но очевидно секретността на операцията бе провалена. След броеци минути всички наоколо щяха да узнаят за Али бин Паша, а смъртта му щеше да се разисква със седмици. Лоша работа е убийството – проваля и най-добрите планове.

– Къде е килията на Бин Паша? – попита Биан.

– Натам.

Втурнахме се към килията, макар че всъщност нямаше смисъл да бързаме. Тайри натисна бутон за автоматично отключване на вратата и я отвори. Докато влизахме в тясната стаичка, забелязах на вратата мъничък отвор с решетка – явно през него бяха пръснали черепа на Бин Паша. Острият металически мирис на прясна кръв изпълваше въздуха и ноздрите ни.

В слепочиюето на Бин Паша зееше тъмна дупка и когато се озърнах към петната от кръв и мозък по пода, първият ми импулс бе да повикам бърза помощ, макар че един чистач би свършил по-добра работа.

Първата реакция на Биан бе да се наведе, да провери за пулс и да изрече очевидното.

– Мъртъв е. Тия мръсници го убиха. Не искаха да чуем какво ще каже.

Без да откъсва очи от трупа на Бин Паша, Тайри отбеляза:

– Това... това споразумение със саудитците... беше... сами знаете, беше идея на ЦРУ. – Погледна ме и изведнъж осъзна, че и аз съм от шпионското братство. – То... то дойде от вашите хора. Аз... аз само изпълнявах заповеди и...

Той не довърши и се отдръпна в ъгъла на килията.

Първият му инстинкт беше да си предпази задника и същевременно да предпази от упреци любимото си Бюро. Някой щеше да отговаря за станалото – или ЦРУ или ФБР – и ранното пиле бързаше да пропее.

Всъщност той изглеждаше жестоко потресен – не го упреквах, – за това се приближих, хванах го за рамото и му напомних:

– Това е местопрестъпление. Знаеш как трябва да действаш.

Той измънка нещо неясно и огледа килията, опитвайки се да реши какво ще прави сега.

– Има ли запис от убийството? – попитах аз.

Той ме гледаше мълчаливо. Повторих въпроса.

– Тъж... не. Както казах, видеосигналът от килията беше пренасочен и не минаваше през контролния център. Възнамерявахме да записваме само разпитите.

Изглеждаше много нещастен да признае това, а аз бях още по-нещастен да го чуя.

– Добре – казах. – Изстрелът е от упор, нали? Вероятно по оръжието има кървави пръски, по спусъка отпечатъци и определено ще има барутни следи по ръката на стрелеца. – Пак стиснах рамото му. – Джим,

намери убиеца.

Той ме погледна и като типичен фебереец изплака:

– Аз... Това ще е много деликатно. Нямам законни права да разследвам саудитците.

– Наистина ли си мислиш, че подготвяме обвинение за американски съд? Майната им на правните тънкости. – Посочих трупа на Бин Паша. – Те първи започнаха.

– Да, добре. – Той се измъкна в коридора и взе да раздава заповеди на хората си да разделят арестуваните. После прати човек горе да донесе комплект за разследване.

Биан понечи да каже нещо, но аз сложих пръст на устните ѝ. Посочих към лампата.

След малко отдръпнах пръст. Тя дълбоко въздъхна.

– Беше напразно, Шон. Всичко... напразно.

Ето един печален факт за страната, където насилствената смърт е всекидневие. Следователската машина действа с потресаваща ефикасност.

Тялото на Бин Паша бе прибрано в чувал с етикетче и отнесено в моргата на базата – дълга метална скара в хладилен фургон, реквизиран от столовата. Оръжията на саудитците бяха събрани и проверени за отпечатъци и барутни следи. Петимата саудитски пазачи и двамата провокатори от килиите бяха разпитани, проверени за барутни следи и затворени в отделни килии.

Всичко това е стандартна процедура, но в случая представляваше чиста загуба на време, усилия и място в килиите. Можехме да сме сигурни, че става дума за заговор, организиран от специалисти; следователно саудитците бяха отрепетирали показанията си много преди да им видим очите. Но все пак след голям провал всички отделят голямо внимание на процедурните правила, които е трябвало да спазват преди това. Какво да се прави, човешка природа. И аз не съм по-различен.

Колкото до мен, в течение на около четирийсет минути хората на Тайри ме караха да повтарям и преповтарям какво съм видял. Пак стандартна процедура – докато свидетелят повтаря, да търсиш грешки, отклонения, пропуски и изобщо всякакви признаци, че не е надежден или пропуска някаква важна подробност. Нямаше отклонения – Бин Паша беше мъртъв, бяха ни хванали по бели гащи и сега всички отчаяно се мъчеха да съобразят как и защо. Но истинският въпрос беше не кой е извършил престъплението, а върху кого ще падне вината.

В края на краищата да се разреши класическата загадка на заключената стая – особено при наличие на изобилни улики – не е голяма философия. Но конкретното посочване на убица щеше да изглежда добре, поне на хартия. Всички бяха сконфузени, притеснени и напрегнати. Ценен затворник беше претрепан под носа им, в техния собствен свръхсекретен затвор. Такива неща не бива да се случват.

Когато федералните най-сетне се отегчиха от показанията ми, Тайри ме уведоми, че Филип иска да ме види в стаята за наблюдение.

Влязох, затворих вратата зад себе си и заварих Филип и Биан да седят една до друга край заседателната маса. Пиеха слаб иракски чай и водеха задушевна беседа, чиято тема не бе нито Бин Паша, нито

сегашният случай, нито дори Ирак. Когато влязох, Филис тъкмо осведомяваше Биан:

– ... невероятна разпродажба на обувки в „Нордстром“ два пъти годишно. Най-добрите марки. Обикновено на половин цена.

На което Биан отговори:

– Непременно ще го имам предвид.

Това е положението. Често забравяш, че извън армията и шпионирането те са жени с всекидневни женски интереси като пазаруване, готвене, плетене. Иде ми да се гръмна.

– Извинете ме – казах аз, преди да почнат да си разменят готварски рецепти и отзиви за последния роман на Даниел Стийл.

Филис ми хвърли поглед, изпълнен с досада.

– След малко. – Тя подаде на Биан малка снимка. – Благодаря ти, че сподели с мен. Много привлекателен млад офицер.

Разбира се, снимката изобразяваше Марк Великолепни. Биан внимателно я прибра в портмонето си и се усмихна на Филис.

– Той е страхотен. Голям късмет имах, че го срещнах.

Изкашлях се.

– В неудобен момент ли идвам? Нали разбирате, пленникът ни току-що беше убит, случаят е напълно провален и искам да се прибирам.

Филис разтри слепоочията си.

– Всички сме разстроени, Шон. Грубостта ти няма да помогне.

– А кое ще помогне? Чифт нови обувки?

– Чакахме те и решихме да използваме възможността да се опознаем.

– Освен това няма нищо сложно – каза Биан. – Ал Файеф ни смята за идиоти.

– Такива сме си.

Филис ме изгледа строго, вероятно съжалявайки, че е допуснала в кадровата си политика такова петно като мен. Макар да бе загубила вероятно най-ценния военнопленник в тази война след Саддам, изглеждаше бодра и свежа – просто поредният служебен ден, поредната провалена операция. Но в края на краищата от 10 септември 2001 година насам Управлението бе претърпяло толкова много позорни провали, че вероятно имаше само две възможности: или да реагираш с подчертано безразличие, или да си теглиш куршума.

– Не сме идиоти – каза тя много тихо. – Но като погледна назад... да, може би трябваше да сме нащрек, когато той с такава готовност се

отказа от екстрадирането.

Никакво „може би“.

Тя ме погледна и каза:

– Ти единствен попита защо в отделението няма американци. Очакваше ли нещо подобно?

Пропусна да добави: „Защото всички бяхме слепи за тази възможност, включително и някой си Шон Дръмънд.“ Но това се подразбираше.

– Не – призна аз. – Просто не вярвам на саудитците.

– Всички отпуснахме гарда – отбеляза Биан. – Според мен всички се оставихме да ни измамят... и споделяме отговорността.

Правилно. Но анкетната комисия нямаше да разсъждава така – когато почне играта „сръчкай магарето“, остентът е само един и го мушкат само в един задник. Но защо да повдигам въпроса?

За нейна чест Филип отсече:

– Отговорността е моя.

– Ти ли си най-старшият служител тук? – попитах аз.

– На теория би трябвало да е Тайри. Но операцията беше моя.

– Мислех, че Уотърбъри командва. И като стана дума, къде е нашето златно момче?

– Няма го. – Тя се усмихна измъчено. – Няколко минути след като застрелях Бин Паша, той си спомни, че има важна среща в Багдад.

И аз се усмигнах. С други думи, щом работата се размърдя, той си е плюл на петите. Сигурен бях, че вече звъни на приятелчетата си във Вашингтон, за да накисне Филип. Да се греша наистина е човешко, но да изтъкваш чуждите грешки е белег на възходящите политици.

Но всички знаехме, че истинската вина е на едрите риби от Вашингтон, които наредиха на Филип да си сътрудничи със саудитците и на практика задвижиха цялата поредица от събития. Ако обаче вярвате, че до техните висини ще достигне дори един упрек, значи никога не сте работили за правителството.

Естествено, най-виновен беше човекът, уведоми саудитците за предстоящото залавяне на Бин Паша. Той беше подписал смъртната присъда на пленника и точно него исках да срещна.

– Каква тайна искаше да опази от нас Ал Файеф? – попитах аз.

Биан погледна Филип и предположи:

– Може би Бин Паша и Заркауи са имали споразумение с неговата разузнавателна служба? Може би той защитава Заркауи?

Филип се зае да обсъди идеята, но като цяло не я прие, защото

Заркауи вече беше свързан с Ал Кайда, а Осамата бе включил саудитското кралско семейство в списъка на хората, с които да се заяжда. Аз не бях чак толкова сигурен, но тя привърши със следното заключение:

– Саудитците може някога да са си въобразявали, че могат да опитомят Бин Ладен, но сега знаят, че той им е смъртен враг. И със сигурност са съобразили, че след като Заркауи си свърши работата в Ирак, ще подгони тях.

Звучеше логично, но кой знае? В Ирак се бяха замесили толкова много играчи, че навярно някои от тях дори не подозираха за участието си. Като някаква масова оргия в тъмна стая, където не можеш да разбереш кой с кого се чука, кой на кого го начуква и кой с кого иска да се изучука – но така или иначе няма значение, защото обстановката се променя едва ли не всяка минута.

За да върна разговора към по-достъпна тема, аз попитах Филип:

– Установиха ли кой е убиецът?

– Да. Сержант от секретните служби на име Абу Хабиби. Действал е сам.

– И петимата вдигнаха оръжие срещу нас. Не беше сам.

– Кажете ми нещо, което не знам.

– Там е проблемът. Нямам представа какво не знаеш.

Тя се усмихна, но очите ѝ си останаха студени.

– Надявам се, че си притиснала Ал Файеф – казах аз.

– Поговорихме си.

– И какво?

– Беше потресен. Заяви, че нищо не знаел. Кълнеше се, че изобщо не е очаквал да се случи нещо подобно.

– Лъже.

– Знаем, че лъже. Поне имаше доброто възпитание да поднесе добре съчинена лъжа.

– В какъв смисъл?

– Обади се в службата си да проверят сержант Хабиби. Оказа се, че преди около шест месеца родителите му били загинали при уличен взрив, организиран от Ал Кайда. Това му дава убедителен мотив за убийството – отмъщение.

Ние с Биан се спогледахме смаяно. Точно същата измислица бяхме пробутали на Тайри само преди час. Тогава лъжата не мина, а сега звучеше още по-неубедително.

– Какво съвпадение – подметна Биан.

Без да обръща внимание на иронията, Филип отговори:

– Обадих се на шефа на нашето бюро в Джеда. Саудитските вестници са писали за тази история. Родителите на Хабиби отишли да пазаруват, паркирали на погрешното място в погрешния момент и останките от телата им се разхвърчали в радиус от две пресечки.

– Дори и наистина да е така – възрази Биан, – това само обяснява защо са го избрали за екзекутор.

Филис се усмихна.

– Ето че почваш да разбираш. – Тя погледна към мен. – Разкажи ми какво видя. *Всичко.*

Имах чувството, че гледам „Военнополева болница“. Но мислено превъртях лентата назад и разказах всичко – от събуждането на Бин Паша до облака червена мъгла, излятел от главата му.

След като свърших, Филис се позамисли и попита:

– Разговор? *Сигурен* ли си?

Кимнах.

– Сигурен съм. Може и да си е приказвал сам, но изглеждаше, че разговаря с някого. Както знаеш, звукът беше изключен. Запис няма.

Тя се обърна към Биан и нареди без обяснения:

– Моля те, доведи Ензенауър. Ще го намериш в линейката. Кажу ми да донесе специалното оборудване.

Биан излезе. През следващите пет минути ние с Филис седяхме, без да се поглеждаме. Аз не бях доволен от нея, нито тя от мен. Какво да му обсъждаме?

Накрая вратата се отвори и влезе Биан, следвана от Боб Ензенауър, който носеше механично устройство с неизвестно предназначение. Сложи го по средата на заседателната маса, където можах да разгледам машинката по-добре. Отначало си помислих, че Филис се бои да не получи сърдечен удар и това е дефибрилатор, но после осъзнах, че стърчачата метална пръчка не е проводник за токов удар, а антена.

Съвсем бях забравил за имплантирания предавател в корема на Бин Паша. Значи това странно устройство беше приемникът и може би все още имаше надежда. Може би.

Филис му се усмихна сърдечно и каза:

– Сядай, Боб.

Той седна и за момент огледа лицата ни, които навярно му се сториха угрижени, защото попита:

– Станало ли е нещо?

– И още как – отговори Филис. – Али бин Паша е мъртъв.

По лицето му се изписа искрена тревога – явно смяташе, че е

станало по негова вина.

Вярна на професионалните си навици, Филис го остави да се пържи в собствен сос около десет секунди, преди да уточни:

– Убит е. От саудитските пазачи.

– А...

Филис продължи:

– За жалост нашите приятели от Бюрото пропуснаха да запишат събитията в килията. Затова имам към теб два въпроса: работеше ли предавателят и имаме ли запис?

Също тъй верен на професионалните си навици, Ензенауър се замисли дълбоко поне за половин минута, сякаш Филис го караше да разгадае тайните на вселената. Накрая рече:

– Ами... устройството се задейства от звук. Тъй че... – Огледа ни един по един. – Да... ако е имало звуци, значи е предавал. Колкото до това дали е записано, откровено казано, нямам представа.

Всички се загледахме с дълбок интерес в машинарията върху бюрото. Изкашлях се и попитах:

– Можеш ли да го включиш?

– Разбира се.

Ензенауър натисна няколко бутона и чухме първите оптимистични звуци на пренавиваща се лента. За пръв път през този ден *изглеждаше*, че нещо ще стане както трябва; спогледахме се недоверчиво. Лентата спря и Ензенауър натисна бутона „Старт“.

Както ни беше предупредил, предавателят се включваше от звуци, а първият звук, който чухме кристално ясно, бе как Али бин Паша пусна невероятно дълга и шумна пръдня, последвана от още няколко. Никой от нас дори не се усмихна. Настроението беше такова, че дори аз се въздържах от неприличен коментар.

Доктор Ензенауър обаче почувства необходимостта да даде медицинско обяснение, натисна паузата и каза:

– След три дни в безсъзнание е естествено тялото да се прочиства.

Този път наистина нямах сили да се удържа. Но БIAN прочете мислите ми и ме изгледа свирепо.

Докторът отново натисна бутона и чухме оглушителни човешки писъци.

Поясних за Филис и Ензенауър:

– Запис. За сплашване на новите затворници.

Филис кимна, сякаш вече знаеше.

После се чу нечий вик и леглото изскърца, докато Бин Паша се

надигаше. И тогава два различни гласа заговориха помежду си. Бин Паша беседваше на арабски с някого и аз не разбрах нито дума. Разговорът бе кратък, някъде около минута, и завърши с гърмеж.

Сетне чухме на запис гласа на Биан:

„Мъртъв е. Тия мръсници го убиха. Не искаха да чуем какво ще каже.“

Тайри: „Това... това споразумение със саудитците... беше... сами знаете, беше идея на ЦРУ. То... то дойде от вашите хора. Аз... аз само изпълнявах заповеди и...“

Аз: „Това е местопрестъпление. Знаеш как трябва да действаш.“

Неясно мънкане.

Пак аз: „Има ли запис от убийството?“

Пресегнах се и натиснах стопа. Филис отбеляза:

– Тайри не си губи времето, нали?

– Чакай да дойде официалното разследване. Това тук беше само първа репетиция. – Обърнах се към Биан. – Превеждай.

– Трябва да го прослушам отново. Всички тия писъци от говорителите...

Тя сви рамене.

Докторът пусна записа още няколко пъти, а Биан съсредоточено си водеше записки. Някои думи – по-точно имена – бяха ясни дори за мен.

Биан вдигна очи от бележника и каза на Ензенауър:

– Още веднъж, моля. Мисля... – Тя надраска нещо. – Почти съм готова.

Ензенауър пак пусна записа и Биан се заслуша, следейки текста в бележника.

– Добре – каза тя, заболоа очи в листа. – След като Бин Паша... след физиологичния шум първият глас е на пазач. Той вика: „Буден ли си вече?“ Бин Паша отговаря: „Да“, после пита пазача: „Защо са пуснали този глупав запис? Само глупци биха изпробвали тъй недоляган трик. Прилича на нещо, което биха опитали американците.“ Пазачът се смее и отвръща, че записът може да е фалшив, но много скоро болката на Бин Паша ще е съвсем истинска. – Биан ни погледна и поясни: – Горедолу такъв е смисълът. Арабският има различна структура. По-строга. Словоредът е по-различен. Превеждам по смисъл.

– Чудесно се справяш – казах аз.

Тя наведе очи към бележника и продължи:

– Бин Паша пита за името на пазача. Пазачът отговаря, че се казва Абу Хабиби. Тогава Бин Паша го предупреждава: „Правиш голяма грешка, която ще бъде вредна за твоето здраве.“ Хабиби отново се смее и пита: „Защо?“

Биан помълча.

– Бин Паша му казва, че за да получи отговора на тази гатанка, Хабиби трябва само да завърти два телефона. – Тя ни погледна и обясни: – Тъй като микрофонът се задейства от звук, разговорът върви без паузи. Но по промяната на тона им предполагам, че тук има пауза.

Като си спомних какво бях видял на екрана, аз подсказах:

– Вероятно това е моментът, когато Бин Паша върви към вратата.

– Логично – кимна тя и продължи: – Той пак казва на Абу Хабиби: „Само две телефонни обаждания – и всичко ще стане ясно. Ако не се обадиш, вече знай името ти и те чака ужасна смърт заедно с цялото ти семейство. Но ще получиш голяма награда, ако позвъниш и изпълниш каквото ти кажат онези хора.“ Хабиби отговаря: „Едва те чувам. Пречи ми шумът от записа. Ела по-близо. Каж ми какво си си наумил.“ И тогава... – Биан огледа лицата ни, после пак се наведе над бележника и продължи: – Тогава Бин Паша казва: „Обади се на принц Фауд ибн ас Сауд или принц Али ибн ал Саид. Те ще ти кажат какво да правиш.“ Хабиби отговаря: „Не те чувам.“

– Сигурна ли си? – прекъсна я Филис.

– Категорично.

– Питам за имената. Споменал е двамата принцове?

– Знам какво питаш. Прослушай сама записа. Двете имена се чуват съвсем ясно.

Филис кимна.

– Продължавай, ако обичаш.

– След това няма кой знае какво. Бин Паша диктува телефонните номера на Хабиби. Не съм сигурна, че ги чух правилно – той вече стои по-близо до вратата и шумът от говорителите заглушава всичко.

– Постарай се – казах аз.

– Ами... Хабиби също не чува добре или се преструва, защото последните му думи към Бин Паша са: „Трябва пак да чуя номерата. Ела по-насам. Приблужи глава до отвора.“ – Биан вдигна глава и добави: – После трясък от изстрела.

Всички се облегнахме назад. Никой не проговори. За разлика от другите аз имах и зрителен спомен и докато отново разигравах в ума си

цялата сцена, съчетавайки думите с действията, всичко се изясни: измяна вътре в измяната.

Сега разбирах: Али бин Паша бе сметнал, че ни разиграва; припомних си онази странна усмивка, когато в болницата му казахме, че ще го предадем на саудитците. Усмивка. Ние вярвахме, че му казваме най-страшната новина; той е вярвал, че чува гласа на спасението.

Спасението всъщност се бе оказало смъртна присъда. Само че нито той го бе разбирал, нито ние. Този човек, виновен за смъртта на безброй хора, бе помислил, че ние сами му измъкваме от ръкава скрития коз, а Хабиби на свой ред го бе придърпал с въдицата като голяма и глупава риба към най-удобното място, за да пръсне злия му мозък. Беше смешно и безкрайно печално.

Накрая погледнах Филис и попитах:

– Кои са тези принцове?

Тя поклати глава.

– Има пет-шест хиляди принцове. Мъжете от кралското семейство си взимат по няколко жени и са ужасно плодовити. Същинско национално бедствие.

Преминах към следващия въпрос, който бе по-философски.

– Защо Бин Паша знае наизуст телефонните им номера? И защо ги каза на Хабиби?

– Закрила. Очевидно е очаквал някаква намеса.

– Но *защо* им е да го защитават?

Вместо отговор тя стана и тръгна към телефона. Вдигна слушалката, набра номер и след малко нареди на някого да открие шейх Турки ал Файеф и да го доведе в заседателната зала.

Затвори и каза:

– Аз ще говоря. От вас двамата искам да мълчите любезно. Не го предизвиквайте.

– Обещавам – казах аз съвсем искрено. Можеше да му откъсна главата, но нямаше да го предизвикам.

Филис се втренчи в Биан, която с видимо колебание отговори:

– Разбирам.

Седнахме и замълчахме.

Не след дълго на вратата се почука.

Шейхът влезе забързано. Беше облечен в същата дреха, изцапана с цигарена пепел, носеше тънко куфарче от гладка кожа, а на лицето му бе застинала обичайната гримаса на самодоволство и скука.

Не забелязах обаче ни най-малък признак за съжаление, тревога, вина или боязън. С една дума човекът беше наперен – нещо, на което обикновено се възхищавам, но не и този път. Искаше ми се да го сграбча за гушата.

Филис сякаш бе потънала в мисли, но най-сетне вдигна глава и каза:

– Седни. Трябва да чуеш нещо.

Черните му очи бързо ни огледаха един по един и спряха за миг върху устройството на масата, после престанаха да му обръщат внимание. Със сигурност знаеше, че влиза в леговището на лъва, че зверовете са гладни и загадъчната машинка ще е част от гарнитурата. Хладнокръвно запали цигара, сложи куфарчето на масата и седна. Филис кимна на доктор Ензенауър, който отвърна с кимване и пусна записа.

Шейхът пушеше и слушаше. За негова чест трябва да кажа, че не трепна нито при споменаването на принцовете, нито дори когато отекна гърмежът.

Ензенауър благоразумно изключи преди монолога на Тайри.

Всичко бе казано.

Седяхме мълчаливо, неуверени кой трябва да направи следващия ход. Но за мен, Биан и доктор Ензенауър нямаше съмнение – тази игра не беше лъжица за нашите усти. Каквото и да станеше сега, щеше да бъде между началниците.

Шейхът изведнъж плесна с ръце и избухна в жизнерадостен смях.

– Ха-ха. О, Филис... мисля, че ме надхитри. Как успя... Не, чакай да позная. – Той се навъси и шеговито подръпна брадичката си. – Предавател, нали? Къде беше? Зашит в гащите му?

– В тялото му – побърза да уточни Филис.

Той се замисли.

– А... да. – Кимна одобрително към Ензенауър. – Изобретателно. – Пак се разсмя. – Превъзходна работа, докторе.

Трябва да се признае: беше не само наперен, но и чаровен. Филис обаче не се поддаваше.

- Би ли си тръгнал сега? – обърна се тя към Ензенауър.
- Очевидно това не бе просто молба и той побърза да излезе.
- Кои са принцовете? – попита тя Ал Файеф.
- Има ли значение?
- Има. Кажи ми.

– Незначителни хора. Дребни фигури от семейството. Нали ги знаеш нашите кралски особи. Плодят се като зайци.

Филис за дълго се вгледа в него, после попита:

- Но Бин Паша очакваше защита от тях. Защо?

Мисля, че до този момент Ал Файеф опипваше почвата, за да види дали е проумяла. Е, явно не само тя, но и ние всички бяхме проумели. Сега мозъкът зад лукавите черни очи трескаво търсеше подход, хитрина, блъф. Опита се да спечели още малко време с поредната порция чаровен смях и каза:

- Филис... Филис... откога се познаваме?

Лявата ноздра на Филис трепна и тя изсъска:

– Нека да сме наясно, Турки. Ти злоупотреби с моето гостоприемство и ме унижи. Дойде в моя затвор и уби мой затворник. Ти...

- Моля те – прекъсна я той. – Аз...

– Ще слушаш, докато свърша – повиши глас тя. Пое си дълбоко въздух и продължи: – В момента директорът е в Белия дом и се мъчи да обясни катастрофата. Когато му съобщи, че предсмъртните думи на Бин Паша уличават кралското семейство, ще ти се струпат проблеми, каквито дори не можеш да си представиш. Кошмар за страната ти. Кошмар за теб... лично за теб.

Той я гледаше, леко замаян. До този момент Филис и шейхът спазваха правилата за добро поведение между шпиони, според които истинският смисъл се крие зад пресилени усмивки и уклончиви приказки. Но изведнъж твърдата почва бе изчезнала изпод краката му, темата излезе наяве и ставаше дума за личната му съдба.

Филис се приведе на сантиметри от лицето му.

– Водим война, загинаха хиляда и петстотин американци, изборите висят на косъм и последното, което ти трябва сега, е да изтъкуваме погрешно позицията на твоята страна. – Тя добави малко по-заплашително: – А лично за теб последното, което би желал, е да ме имаш за личен враг.

Филис бе свалила температурата в стаята поне с десетина градуса. Дори и аз – макар че по изключение гневът ѝ не бе насочен към мен – усетих как по гърба ми пробягват студени тръпки. Яростта ѝ беше

свирепа и съвсем истинска. На мястото на шейха определено бих се замислил за щастлив живот някъде в Бразилия с фалшива самоличност след кратък престой в някоя шведска клиника за смяна на пола, защото с Филис предпазните мерки никога не са прекалени.

Ал Файеф положи усилия да запази самообладание, но не успя. Наведе глава, загледа се в масата и – може би само така ми се стори – изпуши половината цигара на едно дръпване.

– Имаш един шанс да обясниш каквото чухме на записа – каза Филис. – Само един светъл миг. Не го пропускай, Турки.

Турки вече не изглеждаше отегчен или чаровен, а само дълбоко умислен. Явно претегляше на кантар кое е по-зле – да провали една деликатна операция и да ядоса кралското семейство, или да си заключи устата и да ядоса Филис.

Моментът изглеждаше подходящ за адвокатски съвет и аз прекъснах размислите на шейха, за да го осведомя:

– Седем човека от разузнавателната ти служба са зад решетките. Обвинени са в убийство и заговор за убийство. По-нататък ще има още обвинения – шпионаж, възпрепятстване на правосъдието и още много други.

– Трябва да ми ги предадете – отвърна той. – Те са саудитски граждани. Трябва да бъдат съдени от наш съд.

– Не... За съжаление престъплението е извършено в американско държавно учреждение, те нямат дипломатически имунитет и ние сме длъжни да ги съдим според нашите закони. Имат правото на публичен съдебен процес и те уверявам, че процесът ще бъде необичайно публичен.

Разбира се, шпионските шефове са алергични към обществената разгласа, а подробното разкриване на това престъпление пред американското общество щеше да вдигне страхотен шум. Сигурен бях, че сега съжалява, задето се е отказал от екстрадирането, и същевременно почва да проумява, че да убие Бин Паша тук, в американска база, е огромна грешка – политическа, юридическа и професионална издънка, която неговите шефове никога няма да простят.

Той понечи да възрази и аз го прекъснах:

– Разбира се, ще привлечем под отговорност и теб като съзаклятник и съучастник.

– Не можете да ме арестувате. Аз имам дипломатически паспорт.

– Знам. А имаш и правото доброволно да се откажеш от имунитета. Затова по-късно ще ти пратим призовка и ще настояваме за

екстрадиране. Ако откажеш да се явиш пред американски съд, делото ще се гледа в твое отсъствие и ще излезе по първите страници на всички американски вестници. Ако бъдеш осъден, ще те чакаме да излезеш само на крачка извън Саудитска Арабия. – Кръстосахме погледи и аз отбелязах: – Ако не днес, ще те спипапе утре. Мисля, че го разбираш.

– По-добре не започвайте.

– Искаш ли да ти препоръчам добър адвокат? Братовчедка ми е страхотна. Скъпа, гадна и си струва всеки цент.

– Това е... Сериозно ще застрашите... ще съсипете дружбата между държавите ни.

– Не ми се вярва – отвърнах аз. – Нашите хора искат да купуват петрол, а вашите – да продават. Който и да се изпречи, ще бъде премазан от ваялка на алчността и търговията. – Пак се спогледахме. – Наистина ли вярваш, че саудитските кралски особи ще си пожертват почивките в Сейнт Мориц и лъскавите дворци само за да те опазят?

За да съм сигурен, че е наясно, добавих:

– Ние с теб можем да бъдем жертвани. Пише го в служебните ни характеристики.

Това го накара да проумее и той извърна глава. Когато пак се обърна, насочи поглед към Филис и каза:

– Сигурен съм, че ти разбираш. Това не е професионално, Филис. Ще бъде... сериозна грешка.

Тя изтръска някаква пращинка от рамото си и отговори:

– Според мен ще е добре да се свържеш с братовчедката на Дръмънд.

Човек с опит и образование като него би трябвало да разбере целта на дуета ни. И съм сигурен, че донякъде я разбираше. Но когато седиш на горещия стол, здравият разум изчезва най-напред. Задръжките му вече изчезваха при заплахата на Филис за личното му благополучие, моята заплаха за репутацията на страната му и неговите лични познания за кралското семейство.

– Истината няма да ви хареса – изръмжа той.

– Може би – отвърна Филис. – А на теб няма да ти харесат последствията, ако я премълчиш.

Шейхът смачка цигарата си на пода и заяви:

– Това, което се случи тук, днес, е по вина на Америка.

Реших да се отнасям с него като с враждебен свидетел – такъв си беше наистина – и отговорих:

– Нашата вина е, че ти се доверихме. Защо заповяда да го

екзекутират?

– Напротив, наша беше грешката, че ви се доверихме. Имам предвид Америка. – Той ме погледна. – Знаеш ли кой е най-големият ни враг?

– Вие самите?

Въпреки напрежението той си възвърна частица от чара и се разсмя.

– Има нещо вярно. – Но усилието му не бе посрещнато благосклонно и той престана да се усмихва. – Добре, аз ще ви кажа – шиитите. Все те, от хиляда и триста години. Вие на запад вярвате, че става дума за някакво дребно и безпочвено разногласие. Историческа сянка, която ще изчезне под слънцето на демокрацията. Не е така. Шиитите са вероотстъпници, осквернители на истинската вяра. Колко американци знаят разликата между шиити и сунити? Прав ли съм?

Той огледа лицата ни, за да прецени реакциите, и явно реши да започне от самото начало.

– Идвате тук, в нашия регион, и си мислите, че можете да преустроите всичко. Да поправите всичко. Да смесите всичко в някакъв голям и щастлив арабски омлет.

– Този път дойдохме с покана. – Погледнах го в очите и казах: – Три хиляди американци загинаха. Петнайсет от убийците бяха саудитски граждани. Вашето нещастие стана и наше нещастие.

Той не искаше да му напомням неудобната истина, затова продължи:

– Знаете, че съм учил в университета „Джордж Уошингтън“. Бакалавърска и магистърска степен. Мнозина саудитци учат във вашата страна. – Изглежда ме втръчено. – Може би ти си учил в саудитски университет?

– Не съм.

– А вашият президент, великият архитект на арабското бъдеще?

Нямаше смисъл да отговарям. Той продължи:

– Колко американци учат в Саудитска Арабия? – Направи театрална пауза, сякаш трябваше да сметнем въпроса му за сериозен, какъвто не беше. – Вие не познавате нашата култура, нашия народ, нашите обичаи. Пред истинското знание предпочитате холивудските стереотипи. И все пак вярвате, че имате лекарство за нашите болки, знаете как да оформите бъдещето ни.

Биан справедливо изтъкна:

– Ако християнин носи кръст във вашата страна, това е

престъпление. Ако жена кара кола, не закрива лицето си или покаже частица от гол крак, вашите религиозни нацисти я арестуват. Вашите училища и университети са прочути единствено с религиозна нетърпимост и шовинизъм. Ако искате американци във вашите университети, предложете им нещо.

– Когато бях във вашата страна, носех ваши дрехи. Хранех се с ваша храна и пращах децата си във ваши училища.

Аз подметнах:

– Сигурно си пил като смок, изучава си цял куп американки и не си пропуснал нито една от забавните дейности, на които не смееш да се отдадеш в родината. Какво по-хубаво от това да се държиш като американец? Запомнил си го за цял живот.

Той благоразумно премълча греховете си и настоя:

– Ако искате да живеете сред нас, бъдете като нас. За да разберете нашите обичаи, обуйте нашите обувки. Не е ли казал Исус Христос нещо подобно?

– Той е носил сандали. Какво искаш да кажеш?

– Искам да кажа, че вие започнахте тази война и забъркахте ужасна каша. Саддам беше лош човек... да, да, всички го знаехме – признавам, че нямахме нищо против да изчезне. Варварин. Петно за арабската ни репутация. Има обаче нещо по-лошо от Саддам. Ирак под властта на шиитите, марионетка или съюзник на Иран.

– Продължавай.

– Кой доведе иранските шиити на власт?

– Самите шиити?

– Не, вашият президент Джими Картер. През седемдесет и девета година той свали иранския шах Пахлави и отвори вратата за Хомейни, неговите аятоласи и шиитската им революция. Акт на морални принципи, така го нарече вашият президент. Закле се, че Америка вече няма да се опетни с подкрепа на деспоти. Заради своята чиста съвест и невежа наивност дестабилизира целия регион.

– Вероятно си е мислил, че не може да обърка нещата повече, отколкото ги обърквате вие – отвърна аз.

– Нестабилност, причинена от нас самите, е едно. Нестабилност поради чужда намеса – съвсем друго.

Докато се мъчех да проумея тази проява на арабско мислене, той продължи:

– След това дойдоха осемгодишната война между Иран и Ирак, шиитският тероризъм в Ливан и заплахата на иранците да пренесат

революцията си във всички наши страни. Милиони мъртви заради вашия президент, заради Америка. – Той ми се усмихна горчиво. – Казано на ваш жаргон, беше гадно. – Усмивката не изтрая дълго и той продължи: – Сега иранците разработват атомна бомба и ако техните шиитски съюзници в Ирак вземат властта, вие ще ни изправите пред смъртна заплата. Не го ли разбирате?

Спомних си какво бяхме узнали за Клиф Даниълс и Махмуд Шараби и изведнъж ми просветна. Озърнах се към Филис. Ако този тип узнаеше нашите подозрения за мошеническите игри на Шараби с Америка и Иран, резултатът щеше да е политическо земетресение. Погледнах Биан. В очите ѝ блесна безмълвно разбиране. Отговорих сдържано:

– Обясни.

– Защо? Вие, американците, никога не слушате. Вие сте най-безчувствените и най-самовлюбените хора на този свят.

– Е, не е лесно да бъдеш велик.

Точно както предвиждах, това го ядоса.

– Мислите си, че светът е вашето голямо игрище. Невежеството ви е ужасяващо. Има една арабска поговорка, която приблизително се превежда така: големият човек не може да погледне през очите на малкия.

– Може би големият вижда по-добре?

Той се втренчи в мен, после се обърна към Биан.

– Сигурен съм, че ти разбираш. Погледни какво причиниха на народа ти американците със своята мощ и надменност.

Биан благодарно отговори:

– Придържай се към това, което става тук и сега.

– Да... както желаете. „Тук“ ние, саудитците, отворихме страната си за вашите военни бази, дадохме ви дипломатическа подкрепа и от десетилетия утоляваме вашата ненаситна жажда за големи коли и големи къщи с евтин петрол. Което ни води към „сега“ – как ни се отплаща вашият президент за даровете, за щедростта, за дружбата?

Подозирах, че сам ще ни каже, и той не ме разочарова.

– Сега открито обявява нашето управление за неудачно. Проповядва въвеждането на демокрация в нашето кралство. След като не открихте ядрени и химически оръжия в Ирак, той сменя повода за войната – сега целта му била да разпространи демокрацията. На чие място ще я въведе този глупак? Толкова ли е сляп и глупав, та не знае, че заплашва нашето кралско семейство?

Филис явно се умори от тия политически отклонения.

– Карай по същество, Турки – прекъсна го тя.

За момент той се вторачи в нея.

– Това е точно по същество. В кралското семейство има групировки – нарастващи групировки, – които вярват, че допуснахме ужасна грешка, като се сприятелихме с Америка. Вярват още, че Америка тласка Ирак към ужасяваща катастрофа, която ще погуби и нас. Шиитите идват на власт, а вие вече сте уморени от тази война и нямате търпение да се изтеглите час по-скоро. Към кого мислите, че ще се обърнат иракските шиити за защита от сунитите?

Той бе набрал инерция, радваше се на тази възможност да поучи невежите американци и отново си отговори сам:

– Към персийците. Към Иран. Всички държави от региона на Залива – всички големи производители на петрол – ще бъдат изправени пред унищожение. Представете си над половината световен петрол в ръцете на фанатиците от Техеран. Америка извършва икономическо самоубийство. – Той помълча, после добави зловещо: – Тласкате всички ни към самоубийство.

Отегчена от коментарите му, Филис попита:

– Тези двама принцове, Али и Фауд, осигуряват ли пари и помощ на Заркауи?

Той въздъхна и каза:

– Това... не мога да кажа със сигурност.

– А какво можеш да кажеш?

– Възможно е те, а и други... да са решили, че не могат да позволят на шиитите да управляват Ирак.

Арабите рядко отговарят директно на въпроса, особено ако е неудобен. Трябва да слушаш внимателно, да прескачаш пищните отклонения и да прилагаш правилото на противоположностите: „не“ означава „да“, „да“ означава „може би“, а „може би“ означава или „може би“, или пък „не е твоя работа“.

– Други? – попита Филис.

– Може би.

– Кои са те?

– Нямам представа.

Превод: знае, но не иска да разбере.

– Кои са тези двама принцове?

Точно този въпрос не искаше да чува, но нямаше как да се измъкне. След като вече знаехме имената им, очевидно щяхме да проверим чрез свои източници. Тъй че поне веднъж шейхът отговори пряко и недвусмислено:

– Принц Фауд е трети син на министъра на отбраната. Принц Али е втори син на нефтения министър.

Той внимателно следеше реакциите ни. Преди малко бе заявил, че принципите са незначителни фигури – което можеше да е вярно, а можеше и да не е, – но татковците им бяха двама от най-могъщите и влиятелни хора в кралството, а това правеше и синовете им твърде значителни.

В отговор на нашето мълчание шейхът ни увери:

– Мога да се справя с това. И ще се справя.

Канех се да го попитам какво има предвид, когато Биан се приведе над масата и каза:

– Ти имаше разузнавателно досие за Бин Паша. Защо? Защо Бин Паша е бил под наблюдение?

Той прие въпроса й като несъществен.

– Ние наблюдаваме всички завърнали се муджахидини. В това няма нищо подозрително. Тия хора се връщат от Афганистан, Сомалия, Босна и Чечения със... странни идеи.

С други думи саудитците нямаха нищо против да изнасят терористи в чужбина, но връщането им беше голям проблем.

– Откога наблюдавате Бин Паша? – попита Биан.

– Мисля, че започнахме след завръщането му от Сомалия.

Биан потропа с пръсти по масата и каза подигравателно:

– Мислиш?

– Моето бюро се занимава с външната сигурност, не с вътрешната... затова не мога да кажа категорично. Както казах, рутинна мярка.

– Десет години?

– Може би. Не през цялото време обаче и не много задълбочено. – Без да усети иронията в собствените си думи, той добави след малко: – Видяхте досието му. Нямаше сериозни основания за тревога.

Това твърдение бе тъй нагла лъжа, че неволно се разсмях. Това не му се хареса и той ме изгледа злобно.

– И все пак – отбеляза Биан, – когато узнахте, че ще бъде арестуван, вашият посланик се втурна към Белия дом да попречи. Ако този... ако Али бин Паша не ви е интересувал, защо да си давате толкова труд?

Поредният нежелан въпрос. Всъщност не бях стигнал дотам и анализът на Биан ме изненада – не самият факт, че саудитците искат да скрият тайните на Бин Паша; имаше нещо друго. Това изненада и Ал Файеф, който мълчаливо се втренчи в нея.

След като той престана да отговаря, Биан си отговори сама:

– Знаели сте, че Бин Паша е част от терористичната мрежа и че

богати саудитци му дават пари. Докато нямаше заплаха да бъде арестуван, това не ви е вълнувало. А може би дори сте одобрявали дейността му.

– Това са фантазии. Пълен абсурд.

Тя продължи да го гледа изпитателно.

Аз също следях лицето на Ал Файеф. Той беше твърде рутиниран специалист, за да допусне някоя глупост, като например да изглежда виновен, или още по-голяма – да си признае. Но на няколко пъти облиза устни, с трепереща ръка измъкна цигара и я запали.

Обърна се към Филис:

– Нямам какво повече да кажа. Сега ти ми кажи какво смяташ да предприемеш.

Всъщност той ни бе казал абсолютния минимум: грижливо забъркана смес от очевидното, от онова, което можехме да узнаем сами, и от онова, което всеки що-годе разумен експерт по региона би извлякъл от фактите. Истинският проблем за нас – и най-вече за него – се криеше в премълчаното, но Биан току-що бе извадила отговора на бял свят.

Колкото до Филис, както винаги очите ѝ изразяваха едно чувство, устните друго, а в главата ѝ вероятно се криеше трето. Сигурен бях, че е гневна, разочарована и тревожна. Но при Филис емоциите и логиката никога не влизат в конфликт; просто не ѝ е хрумвало, че има и друго освен разума или че чувствата трябва да предизвикат действие. Както очаквах, тя решително заяви:

– Стореното – сторено. Продължаваме напред.

– Какво означава това? – попита Биан.

– Означава каквото казах.

– А възмездието?

– За кого? – попита Филис.

– За войниците, които се бият. За мъртвите. За техните близки, за любимите им. За Америка.

– За мъртвите войници няма възмездие. Те не са жертви на убийство – загинали са в сражение.

– Саудитците са доставяли пари, хора и кой знае още какво на техните убийци. Сега разполагаме с имената на принцовете. – Биан се озърна към Ал Файеф и добави: – Изглежда, че има още имена, а може и саудитското правителство да е замесено. Не можеш да си затвориш очите пред подобна гадост.

Грешеше. Филис се обърна към Ал Файеф и каза:

– Не е в наш интерес да подлагаме кралското семейство на...

притеснения.

Той се усмихна, но в очите му не видях веселие или поне задоволство. Единствено облекчение.

– Добър избор. Сама знаеш, това би било катастрофа и за двете ни страни. – Огледа ни един по един и кимна любезно. – В края на краищата войната продължава. Трябва да останем приятели. Добри съюзници.

След всичко, което бе казал за Америка, за нашето високомерие, за некадърността ни, бях смаян, че не го удари мълния. Явно без ние с Биан да усетим тънките нотки, шейхът и Филис бяха подхванали нова песен от рода на „Карай да върви“.

И наистина Филис леко кимна на арабския си приятел.

– Разбирам обаче, че ви създадохме известни затруднения – каза той и описа с цигарата няколко кръгчета из въздуха. – Притеснения. Неудобства.

– Високо цена своята загриженост.

Той се облегна назад и пусна дълга струя дим.

– Две имена, Филис. Само това съм упълномощен да предложа.

Филис прехвърли едната си ръка върху другата и отговори съдържано:

– Ако са *верните* имена.

– Да, да... разбира се. – Той се вгледа в нея. – В Сирия има един човек, който урежда прехвърлянето на оръжия и бойци в Ирак. Изключително умел и хитър контрабандист. – Филис не изглеждаше впечатлена и шейхът побърза да подчертае: – Работи на едро. Много на едро. Може би една трета от муджахидините влизат в Ирак по неговите канали.

Филис се взря в него, после кимна.

– Минахме половината път.

– И съм чувал за още един човек, саудитски емигрант, който набира бойци в Йордания. Той...

Филис го прекъсна:

– Зарежи. Вербовчици се заменят лесно.

– А... – За момент по лицето на шейха се мярна измъчено изражение. Той се поколеба. – Има още един човек, в Ирак, който определя целите за удар на муджахидините в град Кербала.

Филис напрегнато се приведе напред.

– Уви, той също е саудитец от известно семейство... баща му е мой скъп приятел от години и... предавам го с голяма болка.

Тоя тип беше изключителен играч и вероятно вмъкна това, за да се почувстваме по-добре. След малко Филис отбеляза:

– Сам знаеш, че имена без адреси са безполезни.

– А ти знаеш, че моите хора си тръгват заедно с мен. Както и тази адска машина. – Той посочи апаратурата с уличаващия запис, после бързо добави: – А човека в Йордания ще ти дам безплатно. На нас не ни трябва.

– Записът и пазачите са твои. Не ми трябва.

Както казах, ние с Биан не знаехме правилата на играта, но пазарлъкът явно бе свършил, защото шейхът се надигна от стола и почна небрежно да изтръсква пепел от бялата си дреха. Смукна за последен път вонящата цигара и я смачка с крак. След около три секунди отвори куфарчето си, порови вътре, извади три папки и грубо ги хвърли на масата.

– Имената им и къде могат да бъдат намерени – обясни той на Филис. – Освен това биографични данни, които със сигурност ще ви бъдат полезни, когато ги разпитвате.

Филис придърпа папките и прегледа съдържанието, докато шейхът взимаше касетофона и проверяваше дали записът още е вътре. Бяха си продали душите един на друг, но пак не си вярваха.

– Предай на директора най-искрените ми извинения – каза шейхът на Филис. Настана неловка пауза, после той направи измъчена физиономия и сподели: – Нямах избор, Филис. Ако не го бях направил, щях да си загубя работата.

Тя кимна.

– Някой друг щеше да го направи вместо мен.

– Сигурна съм.

Той погледна Биан и каза:

– Беше ми приятно да се запознаем. – Завъртя се към мен и не успя да скрие усмивката си. – Желая ти по-добър късмет следващия път, полковник.

– Непременно.

Знаех какво ще каже Биан и тя не ме изненада.

– Върви по дяволите.

И на мен това ми беше на устата.

Шейхът сви рамене, излезе и внимателно затвори вратата след себе си.

Филис кротко четеше досиетата и се стараше да не ни обръща внимание. Не искаше да спори и може би тайничко се надяваше проблемът – тоест ние – да се изпари.

Но ние не се изпарихме, затова накрая тя вдигна глава и попита:

– Какво очаквахте?

– Нищо не сме очаквали – отговорих аз. – Не и това във всеки случай. Предварително ли уговорихте сценката?

– В какъв смисъл?

– В смисъл, че той дойде с папките, а ти го пусна да си излезе с всичко, което искаше.

– Така е в нашия занаят. Турки е професионалист, а професионалистите идват подготвени. – Тя погледна Биан. – Може и да не ти харесва, но така се играе.

– Не ми харесва – потвърди Биан.

– Така ли? Е... опитай се да помислиш кое ще спаси живота на повече американци, кое ще помогне да спечелим тази война. Компромисите са необходимо зло.

– Та за какво друго да мисля?

Филис се вгледа в лицето ѝ, после каза:

– Той обясни кои са двамата принцове. Каквото и да са направили, няма значение – все едно, не можем да ги докопаме. – Тя добави: – А и не е в наш интерес да се караме със саудитците. Нуждаем се от тях по съвсем очевидни причини.

– Сметките не ме притесняват – каза Биан. – Но онова, което извърши току-що... то не се различаваше от договора на Клиф Даниълс с Шараби, срещу който също не правим нищо. На виновните им се разминава, само и само да избегнем скандала. Ето, това не приемам.

Филис потропваше с пръст по масата – не твърде тънък намек, че търпението ѝ се изчерпва. Но Биан вече не се интересуваше от това; бе изпаднала в хладна ярост и благоразумните наставления не само не пошшаваха огъня, а напротив – разпалваха го.

– Добре дошла в един свят, където всеки избор е грешен и трябва да избираме най-малко гадния – каза Филис. – Загубихме Бин Паша. Нищо не може да промени това. Но сега поне разполагаме с три имена, три нови шанса да заловим ключови фигури, да разберем какво знаят и кого познават.

Слушах какво казва Филис и на определено ниво то звучеше логично. Разбирах също така, че като военен полицай Биан е обучена да разсъждава и действа на съвсем различно ниво – добрите срещу лошите; престъпление и наказание. Умът на един полицай не е елементарен, но в морално отношение работата му не е чак толкова сложна: вина и невинност, черно и бяло без разни етични приумици. Но за един адвокат вината и невинността са разделени на много оттенъци, престъплението е

субективно, а наказанието – обикновена стока, за чиято цена се договаряш с прокурора, съдията или съдебните заседатели. Ние наричаме това правосъдие, казваме, че е еднакво за всички, и ако сте в състояние да си позволите адвокат за пет стотачки на час, може дори да го вярвате. Както казва един мой познат адвокат, в Америка получаваш цялото правосъдие, което можеш да си позволиш.

По тази причина не се изненадах особено, че същите правила важат и за шпионажа. И Биан не би трябвало да е изненадана. Но беше. А Филис, която обикновено използва по-изтънчени похвати към подчинените, този път изглеждаше удивително груба и непохватна.

Знаех, че няма да има полза, но посъветвах Биан:

– И на мен не ми харесва. Но това наистина е най-доброто, което можем да получим.

Тя отвърна:

– Този човек организира убийство, за да не стигнем до информация, която беше безценна за нас и злепоставяща за него. Същият човек току-що се спазари да отърве страната си от напълно заслужен позор. Това не е редно – всички знаем, че не е. Отречете ли, значи и вие сте като него.

Тя стана и излезе от стаята.

Филис се загледа след нея, въздъхна дълбоко, после насочи поглед към мен и каза:

– Трябва да я хванеш изкъсо.

Станах на свой ред и тръгнах към вратата, но на прага спрях и се обърнах.

– Разбирам решението ти. Наистина го разбирам, Филис. И знаеш ли какво? Ако бях на твоето място, може би щях да сключа същата сделка.

– Благодаря.

Няколко секунди мълчах. После казах:

– Но това не го прави нито морално оправдано, нито поне приемливо. Затова тя е разочарована и отвратена. Честно казано, ако ние с теб имахме души, щяхме да изпитваме същото.

Филис понечи да каже нещо, но аз продължих да говоря:

– И не е там проблемът. В началото на случая имахме много възможности да постъпим правилно. Да стигнем до истината и да разобличим Шараби. Да разобличим Даниълс и шефовете му, да разкрием кой стои зад фалшифицираните разузнавателни данни и евентуалното престъпление, а покрай другото се натъкнахме и на финансова машинация с участието на правителство, което имаме за съюзник. Вместо това се

задоволяваме с няколко доморасли терористи. Мисля, че виждаш от какво може да се отвори един добър войник.

– Тя е превъртяла на тема чест и правосъдие. Ние вършим каквото е най-добро за страната.

– Няма да споря кое е добро и кое не. Вече не знам и това ме тревожи най-много. – След дълго мълчание добавих: – Уволни ме или ме прехвърли; все ми е едно. Приключих с тази работа.

Филис не се изненада, но и не изглеждаше готова да ме уволни. Взе следващата папка.

– Ще смятам това за прибързано чувство, изразено в момент на гняв и разочарование. Няма защо да изпитваш вина или срам. Разиграхме получените карти по най-добрия възможен начин. Ако има морални дефекти, причината не е у нас.

Не отговорих.

– Утрото е по-мъдро от вечерта. – Тя заби нос в папката. – Реши утре, на свежа глава.

И продължи да чете. Аз излязох.

34

Точно когато си мислиш, че всичко е свършило, хлътваш в поредната яма.

Два въпроса трябваше да бъдат решени, преди да се приберем – и Филис даде да се разбере, че няма да мръднем от тук, докато не свършим работата. Вероятно след всичко станало трябваше на всяка цена да отбележи някоя и друга победа, преди да се върне в онова змийско гнездо. Хиляда успеха не изчистват един провал, но и не е умна идея да се явиш с празни ръце пред анкетна комисия.

Първият проблем беше да се арестува човекът, който прехвърляше оръжие и муджахидини в Ирак. Тъй като той действаше отвъд границата със Сирия, залавянето му повдигаше, както се изрази Филис, „деликатни дипломатически и законови въпроси“. Според международния протокол американският посланик в Дамаск трябваше да подаде до сирийското правителство официална молба за арест на виновника, последвана от бърз и ефикасен процес на екстрадиране. Като се има предвид сирийската неприязън към Америка, бих нарекъл този вариант „да пикаеш срещу вятъра“.

Така че под „законови“ Филис имаше предвид незаконни действия, а като казваше „дипломатически“, ставаше дума да извършим отвличане на суверенна сирийска територия. Колкото до „деликатни“ – естествено, това означаваше подмолна акция на агенти от Управлението.

Все едно, стига в списъка да не влизаше името Шон Дръмънд; лично аз си бях преизпълнил нормата за забавления, пътешествия и приключения.

За това Филис подпали телефоните в усилие да координира операцията, а мен прати да се заема с проблем номер две, тоест координатора от Кербала. Тъй като този тип действаше на иракска територия, арестуването му не изискваше нито ум, нито финес, което означаваше, че е достатъчна грубата сила на американската армия, уведомена от полковник Дръмънд и майор Гран.

Заварих Биан в столовата, където седеше сама и с унила физиономия човъркаше из чинията си. Настаних се отсреща, прокашлях се и шумно размърдах стола.

Тя отрязва парче пържола, лапна го и започна да дъвче.

Усмихнах се и попитах:

– Как е кльопачката, редник?

Изглежда, като малка я бяха учили да не говори с пълна уста.

Знаменитият чар на Дръмънд явно нямаше да помогне. Зарязях празните приказки и съобщих:

– Имаш да изпълниш една последна мисия.

– Това заповед ли е?

– Не. Изразила си доброволно желание.

Тя се разсмя. Зловещо.

– Армията получава нареждане да арестува саудитеца от Кербала. Ти си служила в разузнаването на корпуса и предполагам, че знаеш към кого да се обърнем.

Тя продължи да се храни.

– Заедно предаваме саудитската папка за този човек, после потегляме право към летището и се прибираме у дома.

– Върви по дяволите.

– Биан, погледни ме.

Тя се втренчи в пържолата.

– Насочваш гнева си не към когото трябва.

– Не мисля така.

– Недей да мразиш играта, мрази играчите.

– О... значи било игра?

– Знаеш какво имам предвид.

– И ти знаеш какво имам предвид.

Държеше се неразумно и аз отлично разбирах причината. Беше бясна на властимащите във Вашингтон, отвратена от техните решения, машинации, гадни тайни и празнодумства, и искаше да си го изкара на някого. Шон Дръмънд не носеше вина за всичко това, разбира се. Но вашингтонските идиоти не седяха отсреща, те бяха на осем хиляди километра и едва ли щяха да я изслушат по телефона. Все пак обаче почваше да ми писва.

– Приключвай с храненето – рязко наредих аз. – Отиваме до гаража да си вземем кола.

Тя бутна чинията настрана и за пръв път насочи поглед към мен.

– Прав си. Все още имам приятели в разузнаването на корпуса. Тъй че... да, знам към кого да се обърнем. Всъщност с тия въпроси се занимава точно моята бивша служба.

– Добре. Би трябвало...

– Но ако ще го правя, искам да съм сама.

– Грешка. Заедно ще...

– Сама. И ще отлети сама – продължи тя. – Всъщност бих предпочела военен полет. Компанията на истински войници ще ми дойде добре.

Много ме заболя.

– Как ще пътуваш, това си е твоя работа – отвърнах аз. – Но няма да отидеш сама в Багдад.

– Защо не? Знам пътя.

– Правилото на приятеля. То...

– Ти не си ми приятел – изтъкна тя.

– ... е неписан закон в киното. Никой не пътува през индианска територия без приятел. Освен това изпълняваме много деликатна и важна мисия. За нея ще ти трябва въоръжен телохранител.

Биан ме погледна и каза:

– Прави каквото си искаш.

– Именно.

Тя погледна часовника си.

– Знаеш ли, чака ни дълъг път и сега вероятно имаш единствения шанс да похапнеш. Давай. Ако питаш, храната е великолепа. Аз отивам да се освежа и да си събера багажа.

– Добре. Среща в гаража в един часа.

Отидох да си заредя подноса и когато се върнах на масата, Биан бе изчезнала. Между другото столовата се управляваше от цивилна фирма и обслужващият персонал беше изцяло местен, което понамирисваше на колониализъм – туземците слугуват на своите окупатори и тъй нататък. Макар, откровено казано, никой да не изглеждаше нещастен, че има работа. Ние в Щатите може и да критикуваме връзките на военните с частници, но храната наистина беше изумителна – по-добра от всичко, което съм ял в армията. Отпуснах се, отдадох дължимото на първото си прилично хапване от няколко дни насам, отскочих за допълнително, после още веднъж и се натъпках като прасе.

Дори за пръв път от години насам прелистих армейския вестник и си припомних защо бях спрял да го чета. Ако девизът на „Ню Йорк Таймс“ гласи „Всички годни за печат новини“, то армейското мото е „Лошите новини – вълн“. Особено ми допадна репортажът със заглавие „Наборни бунтове в шест щата. Президентът нарежда да се въведе лотария, чрез която да бъде определено кои от милионите нетърпеливи доброволци да бъдат приети за служба в Ирак“. Добре де, последното си го измислих.

Както и да е, петдесет минути по-късно стоях с претъпкан корем и

багаж в ръцете пред бюрото на Филис, изчаквайки да взема папката. Тя говореше по телефона и минаха още пет минути, преди да затвори и да попита:

– Е?

– Трябва ми досието.

– Вие двамата май съвсем сте се разминали.

– Какво говориш?

– Биан го взе. Преди около четирийсет минути. Каза, че имате среща в гаража.

Сигурно съм изглеждал изненадан, защото Филис попита:

– Има ли нещо?

– Не. Аз... Връщам се след минута.

Обзет от лошо предчувствие, се втурнах към гаража, където предчувствието ми се превърна в увереност. Да, майор Гран е идвала, уведоми ме дежурният сержант. Взела джип тойота, луксозния модел за спецификации, и потеглила преди около трийсет минути. Попитах го дали колата има радиостанция. Не, нямала; нито радиостанция, нито броня, нито – което беше най-лошото – Дръмънд на задната седалка.

Майор Гран обаче бе оставила бележка, която сержантът извади от джоба си с омазнени пръсти. Беше написана на ръка и гласеше: „Шон, не ми се сърди. Не те упреквам за станалото. Държах се отвратително. Извинявай. Наистина. Но трябва да обмисля нещата, а по една или друга причина ти ме разсейваш. Ще ти се обадя веднага щом пристигна. Не се тревожи. Вече знаеш, че мога да се справя. Биан.“ Сержантът ме гледаше в лицето и попита:

– Станало ли е нещо, сър?

– Какво? Не... Аз... Колко е пътят от тук до Зелената зона?

– Около час. Час и половина, ако има задръствания. По това време обикновено има.

Би трябвало да съм бесен, но не бях. Откровено казано, Биан се държеше странно след онези два дни в Багдад – или дори от по-рано, ако броим и онзи епизод под душа – и знаех, че произшествието с Бин Паша я е изкарало от релси. Когато главата не е наред, скоро идва ред и на тялото. Трябваше да я държа под око.

Върнах се в подземния затвор и уведомих Филис, че Биан е на път и ще се свърже с нас, щом пристигне. Съобщих също, че е тръгнала сама, при което тя вдигна вежда и с леден тон ми нареди да я държа в течение.

Помолих централата незабавно да ми прехвърля всяко обаждане от

майор Тран, после си намерих празно бюро и се настаних до телефона. След като минаха два часа без новини от Биан, реших да се свържа с разузнаването на корпуса в Зелената зона.

Отговори ми някакъв много любезен капитан. Изложих му накратко проблема си и крайно учтиво попитах дали майор Тран е идвала в щаба на разузнаването.

– Знам ли, сър – отвърна весело той. – Тук е голям щаб, с много кабинети на няколко етажа. – После се впусна в догадки. – Може да се е загубила или да е срещнала стар приятел по коридорите. Наблизо има пазар, може да е там. Нали ги знаете жените.

И той се разсмя. На което отговорих любезно:

– Капитан, не съм ви молил за хипотези.

– Тъж...

– Трябва да знам дали е пристигнала.

– Аха... знаете ли с кого е трябвало да се срещне?

– Ако знаех, щях ли да разговарям с вас?

Дълго мълчание.

– Ами... може да отнеме доста време. Тук има към четирийсет кабинета.

– Чудесно. Позвънете ми пак, след като ги проверите.

Дадох му номера и той обеща да позвъни. Така и не се обади, говедото.

След още един час пак отидох в импровизирания кабинет на Филис. Почуках и влязох. Докладвах за положението и добавих, че според мен Биан е твърде добър, надежден и отговорен офицер, за да има някакво безобидно обяснение. Филис обеща да завърти няколко телефона и наистина го направи; оказа се, че Биан не е пристигнала в щаба, но щом пристигне – ако изобщо пристигне, – веднага ще ни се обадят.

За жалост Багдад е голям град, а вече се смрачаваше и бе късно да предприемем нещо. Всъщност нищо не можехме да направим. В един град, където убийствата, бомбите и отвлеченията са всекидневие, някаква си закъсняла жена не би развълнувала никого.

Цяла нощ и част от следващото утро седях до телефона. Мислех, чаках и се тревожех. Хората ме заобикаляха отдалече, което напълно ме устройваше. Изпих две кани кафе и с всеки изминал час все по-силно се убеждавах, че е станало нещо ужасно. В края на краищата това бе Ирак, тъй че списъкът на страховитите възможности нямаше край, а аз ги обмислих една по една.

Обаждането, от което се опасявах, дойде в седем и половина.

Звънеше сержант от оперативния отдел на осемнайсти военно-полицейски батальон. Говореше професионално и прямо, а новината бе лоша.

На една уличка в Садр Сити в североизточната част на Багдад патрул на военната полиция открил изоставен сребрист джип тойота с американски военни номера.

На задната седалка полицаите намерили зелена торба с името и номера на майор Тран – по което се досетили, че тя е пътувала с колата, – а на предната седалка лежало кожено куфарче, в което намерили бланка с телефонния номер на база „Алфа“ и решили да се обадят, за да проверят дали наистина е идвала от тук.

Колкото до майор Тран, от нея нямало и следа.

Имало обаче шест дупки от куршуми в лявата предна врата на джипа и кървави петна по седалката и предното стъкло.

Когато военните полицаи пристигнаха, всички излязохме навън. Армейски камион влачеше сребристия джип, защото гумите му бяха надупчени от куршуми. Гледката никак не ми се понрави, но реших засега да се въздържа от заключения.

Джим Тайри изчака полицаите да откачат въжето, после се приближи към тойотата заедно с още четирима агенти. Направиха бърз външен оглед, после се вмъкнаха вътре да събират отпечатъци и кръвни проби от шофьорската седалка – този път по изключение се опитвах да установя самоличността не на извършителя, а на жертвата. Аз заобиколих отляво.

Както бе казал сержантът по телефона, в лявата предна врата наистина имаше дупки от куршуми, но не шест, а поне десетина. Стъклото беше строшено и по пода отвътре лъщяха ситни парченца. Огледах разположението на дупките; нямаше начин шофьорът да оцелее след подобна канонада.

Един сержант от военната полиция се приближи и доложи:

– Около шест сутринта я открихме паркирана на една тясна уличка. Нали разбирате, в онази част на града скъпите автомобили са рядкост.

Погледнах го, но не отговорих.

– Получихме анонимно обаждане от местен жител – продължи той. – Тук никой не си казва името. Нашият дежурен прие съобщението и ни прати натам. Мислехме си, че може да е заредена с експлозиви... нали разбирате.

Кимнах.

– Мене ако питате, стреляли са от минаваща кола – каза полицаят.

След като не откликнах на хипотезата му, той поясни:

– Из града денонощно върлуват банди. Търсят уязвими жертви. – Помълча и попита: – С униформа ли беше?

Пак кимнах.

– И то посред бял ден – навъси се неодобрително той. След малко попита: – И е била сама, нали?

– Да, сама.

– Аха. Бога ми, голяма глупост. Мене ако питате, изпросила си го е.

Завъртях се към него и казах:

– Ако още веднъж си изкажеш тъпото мнение, ще трябва поне

десет яки мъже да вадят ботуша ми от задника ти.

Той ме изгледа стреснато и се отдалечи. Продължих да се вирам в джиपा.

Усетих как някой ме хвана за ръката. Когато се завъртях, видях Филис да гледа дупките от куршуми.

– Шон, искрено съжалявам – каза тя.

Вздържах се от отговор и отдръпнах ръка. Минах зад джипа, където хората на Тайри бяха извадили торбата и куфарчето на Биан. Двама агенти преглеждаха съдържанието – резервна униформа, грим, чисто бельо и тъй нататък. Каквото и да търсеха, нямаше да го намерят в багажа на Биан.

Един военен полицаи надничаше над раменете им и съставяше списък на вещите. Знаех, че това е обичайна практика, когато военен загине или изчезне безследно. Знаех също, че следващата крачка е почетен залп над пресния гроб.

– Какво мислиш? – попита ме Тайри.

Откъснах очи от военния полицаи и го погледнах.

– Тя е жива.

– Нали видя дупките от куршуми? Ами кръвта? – попита той, заобикаляйки предпазливо веществените доказателства.

– А какво не виждаме, Джим? Не виждаме тяло, труп. Биан. Ако беше мъртва, щяха да я зарежат в колата. Труп не им трябва, нали? – Той се замисли, а аз добавих: – Освен това предните гуми са пукнати. Ако бяха стреляли от кола в движение, както предполагат военните полицаи, защо да се целят по гумите? Още нещо: дупките от куршуми по вратата са подредени по права линия, но и стъклото е разбито. Помисли малко. Ако вратата е била заключена, а са искали да заловят пленник, трябвало е да счупят прозореца.

И двамата знаехме, че смъртта на място е за предпочитане пред възможността, за която говорех. Той бавно кимна и се замисли над изводите ми. После каза:

– Сигурно си чувал, че в града има банди похитители. Понякога се обаждат и искат откуп.

– Досега отвличали ли са американски войник?

– Ами... не съм чувал. Но както всички престъпни начинания, тия хора се развиват. Например няколко чуждестранни предприемачи бяха отвлечени от такива банди.

– И какво стана с тях?

Той се поколеба.

– Не искам да давам повод за фалшив оптимизъм или песимизъм.

– Каж ми.

Той отговори, без да ме гледа в очите.

– Продадоха ги на терористите. – Продължаваше да гледа настрани.
– Знам за два подобни случая. И двете жертви бяха обезглавени от Заркауи пред видеокамера.

Цяла нощ се бях подготвял за това и ето че то наистина се случваше. Имах чувството, че съм в самолет, слизащ за аварийно кацане.

Гледах как двамата агенти ровят из багажа на Биан, а военният полицаи описва вещите. Мислех си, че може би точно сега Биан лежи в заключена стая, обкръжена от хората на Заркауи, които точат ножовете и репетират нейната смърт. Тя беше много храбра и изобретателна, но никога не си правеше илюзии; беше реалистка и би ми била благодарна, ако разкрия какво се е случило.

Оставих Тайри и се върнах при вратата на джипа. Надникнах вътре без друга причина, освен че не ми се говореше с никого. Нито с Филип и нейното гузно съчувствие, нито с военните полицаи и техните идиотски теории, и категорично не с Тайри, който вече се бе примирил.

Гледах засъхналата кръв в колата. Кръвта на Биан.

Шофьорската седалка беше зацапана с нея, пръски имаше по волана, по таблото и дори по предното стъкло. Тежък кръвоизлив. И макар да бях сигурен, че са я измъкнали жива от джипа, това не означаваше, че все още е жива.

Същински кошмар за армията и сбъдната мечта за терористите: армейски майор с образование от Уест Пойнт, красива и умна млада жена, чието обезглавяване ще се превърне в телевизионен ужас, който да се запечата като жигосан в душата на американското общество.

Терористите винаги са се стремили към потрес и преувеличение, а сега в техния извратен вариант на Холивуд наистина предстоеше да се роди звезда.

– Видяхте ли ги? – попита зад мен нечий глас.

Обърнах се. Една чернокожа военна полицайка сочеше нещо в колата.

– Какво да видя?

Тя пристъпи по-близо и отговори:

– Буквите. – Приведе се и пхна ръка в джипа. – Ето там... виждате ли? Прилича на букви... сякаш е писала нещо. И знаете ли с какво? – Тя се отдръпна и си отговори сама: – Със собствената си кръв.

Погледнах накъде сочи и забелязах върху таблото петна от

засъхнала кръв, които на пръв поглед изглеждаха хаотични, но при внимателно вглеждане придобиваха форма и очертания.

– И аз отначало не забелязах – обясняваше полицайката. – Чак когато закачихме колата за камиона, трябваше да се кача и да изключи от скорост, за да я изтеглим. Отне ми около петнайсет минути. Имах доста време за наблюдение.

Приведох се по-близо и опитах да разчета буквите.

– Първата прилича на... може би „Ш“?

– Да, сър, определено е „Ш“. И мисля, че втората е „о“ или „а“.

– А след това „р“, нали?

– Да, „р“. Тая последна буква е провлачена. Сякаш са я издърпали от колата, докато е писала. – Полицайката добави: – Казах на лейтенанта, че може все още да е жива. Но той само погледна всичката тая кръв и рече, че няма начин. – Тя се озърна. – Не им казвайте, че съм ви споменала за това. Моля ви. Нали може? Той си пада гадина. Не обича да му възразяват.

Послание ли беше това? Нарочно оставена следа? Или имаше по-просто обяснение? Възможно бе, докато Биан се е гърчила от болка, пръстите ѝ да са шарили конвулсивно по таблото.

Наведох се и погледнах по-внимателно. Не – случайността определено нямаше нищо общо. Извиках на Тайри, който дотича и пъкна глава през вратата. Посочих таблото и го попитах какво разчита и което е по-важно – как го тълкува.

Той си сложи очила, после разчете „Ш“, „О“ или „А“, после „Р“. Отстъпи назад и подхвърли:

– Прилича на послание. Така изглежда. За жалост изглежда също така, че не е имала време да довърши.

Полицайката предположи:

– Може би са първите букви от автомобилен номер. Нали знаете, колата на нападателите.

Аз неуморно прехвърлях комбинации из главата си: ШАР, ШОР, ШРО, ШРА и пак ШАР – неизвестно защо тази комбинация пак изникна в ума ми. Дали беше част от автомобилен номер, както предполагаше полицайката? Възможно. И сетне изведнъж проумях – ШАР – Шараби.

Тайри обясняваше на полицайката:

– Ако е автомобилна регистрация, няма да излезе нищо. Дори номерът да не е краден, похитителите ще го сменят и...

Докато двамата продължаваха да обсъждат безнадеждните варианти, аз се отдалечих. Видях Филип да се мотае сама до входа на сградата.

Приближих се и обясних теорията си, че Биан все още е жива и защо, после добавих с по-тих глас:

– Биан е изписала с кръв на таблото три букви: ШАР. Е, ти сещаш ли се за нечие име, което да започва с тези букви?

Тя се замисли задълго.

– Не ми е до игри.

– И на мен. Шараби – Махмуд Шараби. А фактът, че е успяла да го напише, потвърждава, че не е била мъртва, само ранена, и сега знаем кой я е отвлякъл.

– Нима? Сигурен ли си за буквите?

– Искаш да кажеш *напълно* сигурен? Не.

– А сигурен ли си, че ги е писала тя?

– Трудно се анализира почерк, когато жертвата пише със собствената си кръв – казах аз. – Буквите обаче не са арабски, а латински.

– Добре. Съгласна съм, че това е показателно.

– Недей да спориш с мен, Филис. Всичко друго е нелогично.

– Не, просто не си открил друго логично обяснение. А и това е чисто предположение.

– Тълкуването на улики винаги е предположение. Следи, отпечатащи, кожички, косми – докато не хванеш престъпника, можеш само да предполагаш какво означават и каква връзка имат с престъплението. Биан е написала нещо, което можем да изтълкуваме. Нещо, което е знаела, че ще разберем. Тя не е случайна жертва. Била е издирена и похитена.

– Обясни.

Сложих ръка на рамото ѝ и казах:

– Някой е съобщил на Шараби за разследването и Биан, а вероятно и за мен. Това не ме изненадва, не би трябвало да изненадва и теб – от самото начало изтичат сведения за всичко. – Тя потвърди печалната истина с неохотно кимване и аз продължих: – Когато вчера Биан е пресякла портала с джипа, неговите хора са чакали. Разпознали са я и са я издебнали.

– Откъде са знаели, че е тук, в „Алфа“?

– А откъде са разбрали, че разследва Шараби?

– Намекваш за вътрешен осведомител? – скептично попита тя. – И кой може да е той?

– Нямам представа.

Но и двамата знаехме, че лъжа; и двамата знаехме кои са главните претенденти: Уотърбъри, а чрез него Тайгърман и Хършфийлд. Спомнях си как предния ден Уотърбъри избяга от базата „Алфа“. Тогава

предполагам, че се измъква по-далеч от провала, но имаше и друга правдоподобна причина – като бивш полицай той знаеше много добре, че от съствието почти винаги се приема като невинност.

Clarior e tenebris – в буквален превод това означава, че околният мрак подчертава светлината. Уотгърбъри и неговите приятели се тревожеха какво знаем двамата с Биан и до каква степен ги застрашаваме. И колко сме близо до истината. Имаше само един начин да разберат: трябваше да заловят мен или Биан. Защо не? Точно тук едно отвлечане на американец не би предизвикало подозрения.

Нищо друго не звучеше логично. Но ако изкажех на глас това подозрение, Филип незабавно щеше да сложи край на разговора. Затова пренебрегнах загадката и продължих:

– Хората на Шараби са я последвали и когато е минавала през шитски квартал, те са нанесли удара.

– Ясно. А защо му е на Шараби да се интересува от нея?

– Откъде да знам?

– Налага се да знаеш, щом хвърляш обвинения с подобна тежест. – Тя се позамисли, после попита: – Знаеш ли какво си мисля?

Сигурен бях, че знам, но тя все пак ми каза:

– Вина, Шон. Тя потегли без теб и ти се чувстваш виновен. Това е колкото естествено, толкова и нередно. Тя направи глупав, безотговорен и вероятно смъртоносен избор. Вината не е твоя. И още нещо. Ти си превъртял на тема Шараби. Предупредих те на няколко пъти и това ме тревожеше от самото начало. Сега накъдето и да погледнеш, все него виждаш.

– Особено ако името му е изписано върху таблото с кръвта на Биан. Това не е моя фантазия, а веществено доказателство. Ако го представя пред непредубеден съдебен състав, гарантирам, че ще ми повярват.

– Значи намекваш, че си затварям очите?

– Отговори си сама, Филип.

Вместо отговор тя замислено се загледа в тойотата. Накрая попита:

– Ако представиш това на съдия, би ли го убедил да издаде заповед за обиск?

– Намираме се в Ирак. Окупаторът определя правилата.

– Отговори на въпроса.

– Зависи от съдията и от адвоката, който подава молбата.

Тя се обърна към мен и каза:

– Повикай Тайри.

Повиках го и след малко тримата бяхме на стотина метра от най-

близкия чифт любопитни уши. Филис погледна Тайри и каза:

– Джим, ще споделя с теб една взривоопасна история. Това вероятно е най-опасната тайна, която си чувал, и трябва да бъде опазена. Засяга много влиятелни хора и ако някой узнае за нея, няма да те унищожа. Те ще ме изпреварят.

Джим не изглеждаше стреснат от това предисловие, но определено се разтревожи. След това Филис се впусна в бърз разказ за смъртта на Клифърд Даниълс, връзката между него и Махмуд Шараби, нашето разследване, а накрая изложи предположенията за евентуална връзка с изчезването на Биан Тран.

Когато тя свърши, Тайри вече изглеждаше и стреснат, и изненадан, и дори малко изплашен. Изплашен за Биан, изплашен за случая и изплашен за себе си.

– Защо ми казваш това? – попита той.

– Мисля, че знаеш защо – отговори тя.

– Добре де... може и да знам. – Той погледна първо нея, после мен. – Разбираш, че Махмуд Шараби има много сериозен шанс да стане следващият министър-председател. Или поне един от най-важните министри в правителството. Не можем да си играем с него.

– Не се тревожи толкова за Шараби – заявих аз, – колкото за президента на Съединените щати. В момента си го хванал за топките. Ако той разбере, ще откъсне твоите.

Филис погледна Тайри и попита:

– Как ти се струват обвиненията на Дръмънд срещу Шараби?

– Интересни и убедителни. Ако бяхме в Щатите, вече щях да разговарям с федерален съдия.

– За какво?

– Да издаде заповед за обиск. Разбира се, никога не е сигурно, но когато жертвата остави толкова убедителна следа...

Той не довърши.

Филис ме погледна и зададе типично адвокатски въпрос:

– Офисът на Шараби се намира в Зелената зона. Това е международна зона, но самият офис е в американски имот. Кой може да издаде заповед за обиск?

– За армейски обиск заповедта издава командващият – отговорих аз. – Но ФБР не се подчинява на военните. Вероятно Джим има правото сам да вземе решение.

– Така е – потвърди Джим, после попита: – Не трябва ли... Виж сега... може би трябва да се свържа с централата. Да получа официално

разрешение. Или... поне да уведомя хората от посолството. Инак ще побеснеят, ако извършим каквото си мисля, че предлагате.

– В никакъв случай – възрази Филипс. – Те не са упълномощени да знаят.

Аз добавих:

– Става дума за извънредна ситуация със заложник, Джим. В момента може да инквизират Биан. Както знаем и двамата, при подобни случаи законът ти разрешава известна свобода на действие.

– Разбирам... но...

– Бързина, Джим. Дипломатите ще изпишат един тон хартия, ще проведат сто съвещания, а отговорът – ако изобщо получиш отговор – ще е и „да“, и „не“, и „може би“.

– Тогава централата на ФБР. Там не може...

– Грешка. Във Вашингтон има и други съзаклятници, някои от които може да са замесени в решението. Не знаем докъде стига техният кръг. Ако и една дума стигне до Шараби, утре трупът на Биан ще бъде изхвърлен на градското бунище.

Личеше си, че изведнъж Джим Тайри се е озовал на кръстопът. Искаше да постъпи правилно като човек – да спаси една застрашена американка, – но искаше и да постъпи правилно като бюрократ, тоест да си застрахова задника.

Филипс го хвана за ръката и каза:

– При никакви обстоятелства не бива да се разчува за този обиск. Така е най-добре и за Шараби, и за американското правителство. Шараби не желае да бъде публично унижен и съм сигурна, че ако има избор, би предпочел всичко да мине тихомълком. Посолството и Вашингтон изобщо няма да разберат. – Тя го погледна и натърти: – Мисля, че така ще е най-добре и за нас. Ти как смяташ?

Доводите като че поуспокоиха професионалните му тревоги и двамата с Филипс се захванаха да обмислят план за тайна акция в офиса на Шараби. В общи линии идеята беше Джим да подбере четирима или петима от най-верните си агенти, после да ги заплаши с професионално обезглавяване, ако споменат дори дума пред когото и да било.

– Още едно условие – казах аз. – Искам десет минути с Шараби. Насама. Аз познавам най-добре уликите срещу него, следователно имам най-добър шанс да го убедя доброволно да отговори на няколко въпроса. Освен това така ще запомни само моето име.

Идеята се хареса на Джим.

Но не бях съвсем точен, защото Филипс навярно знаеше за Шараби

повече, отколкото самият той знаеше за себе си. Тя обаче не ме поправи и дори отбеляза:

– Изглежда логично. – После добави много сериозно: – Не оставяй синини или белези.

Дадено.

Щях да го убия без синини и белези.

Дежурният в приемната беше арабин с масивно телосложение, черен костюм и тънка черна вратовръзка, който вдигна очи и се усмихна наивно, когато двамата с Тайри влязохме в офиса.

Усмивката се изпари, когато още петима агенти нахълтаха през вратата и почнаха да заемат позиции из помещението – това явно разсея недоразумението, че сме желани гости. Обзет от внезапна тревога, човекът попита:

– С какво мога да ви услужа?

Тайри спря на около педя от бюрото и размаха пред лицето му фалшив документ и истинска значка. Представи се и властно изрече:

– Имам причини да подозирам, че някой в този офис е замесен в отвлечане. Тази заповед разрешава на моите агенти да извършат претърсване.

Намирахме се в голямо и ужасно разхвърляно преддверие със седем бюра, зад всяко от които седеше арабин, облечен досущ като първия ни познайник. Миришеше на застоял цигарен дим и стари торбички от чай и приличаше на нещо средно между предизборен щаб и преуспяващо погребално бюро. Тайри уведоми дежурния:

– Предай на хората си да станат от бюрата и да се подредят до стената. Ако някой докосне нещо, ще бъде арестуван.

Очевидно всички говореха английски или си знаеха урока, защото се заеха да стават, да затварят телефоните, да изпускат химикалки и да се отдалечават от бюрата.

Попитах дежурния:

– Вътре ли е Махмуд Шараби?

Бяхме се обадили предварително и знаехме, че Шараби е в кабинета си. Но все пак беше много интересно да видя изражението на горкия човек. За разлика от своя шеф той бе живял тук под властта на Саддам и внезапната поява на въоръжени мъже, размахващи официални документи, силно го разтревожи.

– Аз... не знам това – запъна се той.

Посочих телефона на бюрото.

– Предай му, че полковник Дръмънд от американската армия иска да си поговори с него. Веднага.

Той вдигна слушалката и набра номер. Заговори на арабски, но

приказката излезе доста по-дълга от онова, което му бях казал. Знам ли – може би кабинетът на Шараби имаше пожарно стълбище и човекът съветваше шефа си да се спасява.

Време беше да действам; в дъното имаше две врати и аз бързо се отправих към тях. Отворих първата, която се оказа, че води към тоалетната, после рязко отворих втората, която водеше право в леговището на дявола. Бравата имаше резе и за да съм сигурен, че няма да ме безпокоят, аз я залостих отвътре, после се обърнах срещу неприятеля.

Кабинетът не беше нито голям, нито дори добре обзаведен – в него нямаше нищо друго освен едно обикновено бюро, метален канцеларски шкаф, мръсен килим и Махмуд Шараби, седнал зад бюрото с чаша чай в ръката. Едва ли за това бе кроил всичките си планове и машинации година подир година, но там беше цялата работа – тази стая не представляваше нищо друго освен междинен етап и ако всичко вървеше добре, следващият му кабинет щеше да бъде царски по размер и обзавеждане.

Той се вгледа в мен, остави слушалката, понечи да стане, после размисли и пак се отпусна на стола. След краткия миг колебание той прояви присъствие на духа да попита:

– Защо искате да се срещнете с мен? Нямате уговорен час.

Пристъпих към бюрото. Отпред имаше въртящ се стол, който със сигурност бе собственост на американската армия. Реших, че това ми дава право да седна, и се настаних.

– Мисля, че трябва да си вървите – предложи Шараби. След като не проявих подобно намерение, той ме уведоми: – Сега ще се оплача на американския посланик.

Вдигна слушалката и с нервни движения почна да набира номера.

Има два начина да подходиш към деликатна ситуация от този сорт. Обикновено се препоръчва дипломатичният, тъй като има очевидни предимства: избягва сблъсъците, често дава резултати и не оставя лоши чувства. А и откровено казано, човекът пред мен може би само след броени седмици щеше да стане най-могъщата фигура в тази страна и заслужаваше уважение и любезност, ако не заради самия себе си, то заради поста, който се очертаваше да заеме. Освен това имаше високопоставени приятели във Вашингтон, които можеха да ми съсипят заплатата, кариерата или нещо още по-ценно.

Аз обаче никога не съм си падал по този подход, затова наредих:

– Затвори телефона.

Той продължи да набира.

– Добре де, погребението си е твое – казах аз.

Той спря да набира. Явно бях привлякъл вниманието му.

– За какво говорите?

– Ами... за начало да си поговорим кой уби Клифърд Даниълс.

После кой каза на иранците, че сме пробили кода на разузнаването им. И накрая кой рани и отвлече един майор от американската армия. Има и още, но за начало стига. Ти как мислиш?

Бях засегнал болното място или може би няколко болни места. Лицето му пребледня.

– Аз... нямам представа за какво говорите. К-кой сте... и к-кой ви изпраща?

Без да обръщам внимание на въпросите му, казах:

– Обикновено в такъв момент бих ви прочел правата и бих ви посъветвал да си намерите адвокат. Но днес аз ще ви бъда адвокат. Днес нямате права, само варианти на избор. – Помълчах, после обясних накратко защо трябва да внимава с въпросните варианти. – Мога да ви унищожа с едно телефонно обаждане.

Между другото Махмуд Шараби беше малко под шейсет, среден на ръст и възпълен, тъй че опитът да ме сплаши със свирепа физиономия не му се удаде много добре. Имаше голо теме с венче от прошарена коса, безизразно месесто лице с провиснали бузи, малка уста с дебели устни и кафяви очички, които ме гледаха смаяно. Като цяло създаваше впечатление за закръгленост и отпуснатост; може би затова хората го подценяваха.

Говореше превъзходен английски, но с изразен акцент и леко заекване, вероятно от нерви. Честно казано, не виждах в него и следа от властност, чар или поне представителност. Приличаше по-скоро на шишкав застрахователен агент, отколкото на национален водач. Вероятно именно затова му се налагаше да си пробива път към властта с лъжи, машинации и убийства.

Отгоре на всичко също като Никсън имаше навика в моменти на напрежение машинално да преплита пръсти – сега сякаш се мъчеше да изцеди вода от камък.

За да няма съмнения, аз го уведомих:

– Разполагам с компютъра на Клифърд Даниълс. – Очите му се разшириха и за да потвърдя най-лошите му опасения, продължих: – Вие сте Кръстоносец Две. Да, Клифърд Даниълс беше не само глупав, но и немарлив. Пропусна да унищожи електронните съобщения. А те, мистър Шараби, бяха разшифровани и са много... уличаващи. Всяко едно от тях.

– Но те...

Не му дадох възможност да ме прекъсне.

– Представете си как ще изглеждат тези послания на първата страница на „Ню Йорк Таймс“. – Той заби поглед в празния бележник върху бюрото си, а аз му напомних за в случай, че не се сеща какво е писал: – Например неприятните отзиви за другите водачи в Ирак. Непрестанните ви оплаквания от американската армия и американския посланик. Как го наричахте? Срам ме е да повтора думата. Мислите ли, че ще се зарадва на прякора? И накрая най-хубавото: как с Клиф се договаряте да съобщите на иранците, че сме пробили техния код.

Тъй като той мълчеше, аз казах:

– Направо страхотия. Как ще изглежда, а?

Пребледнялото му лице започваше да става безплътно.

Не беше очаквал да чуе такива думи; вярваше, че мъртвият Даниълс е отнесъл тайните в гроба.

– Тъж... – измънка той. – К-кой... моля ви, кой сте вие?

– Няма значение. Искам майор Биан Тран незабавно да бъде доведена в този кабинет. Разполагате с десет минути. Иначе...

Той ме погледна изумено.

– Аз... аз... к-какво? Никога не съм чувал за тази... жена... майор... как я нарекохте?

Станах и се приведох над бюрото.

– По ваша заповед колата й беше нападната снощи. Тя е ранена и отвлечена. – Кръстосахме погледи. – Ако е мъртва, и вие сте мъртъв. Ще ви убия собственоръчно. – Посочих часовника си. – Девет минути.

– Казах ви истината. Не я познавам... и к-категорично... не съм я отвякъл. Ако някой ви е казал друго... з-значи безсрамно лъже.

Продължавайки да го гледам в очите, аз поясних:

– Преди да бъде извлечена от колата, майор Тран е написала вашето име с кръв върху таблото.

– О... – Той се озърна из кабинета, опита да се съвземе и лицето му донякъде си възвърна цвета. После каза с учудващо хладнокръвие: – Защо не седнете? Нека да поговорим без повече заплахи.

– Имам по-добра идея. Защо не вдигнете телефона и не наредите на хората си да доведат Тран? Времето лети.

– Защото не мога. Вие грешите. – Той дълбоко си пое дъх и каза: – Идвате в кабинета ми – в моя кабинет – и ме обвинявате в убийство и отвлечане. Не можете да ме принудите да призная тези неща, които са големи, ужасни лъжи. – Явно си бе възвърнал самообладанието, защото

нареди властно: – Седнете.

Тоя тип се нуждаеше от един юмрук в носа и аз се приведох напред, но тогава той стори нещо, което леко обърка плановете ми. Дясната му ръка изскочи изпод бюрото и в нея имаше пистолет, чието дуло увисна само на петнайсет сантиметра от слабините ми.

– Седнете – повтори той малко по-настоятелно и поканата прозвуча доста по-убедително, тъй като пистолетът застрашаваше най-важната част от тялото ми.

Не седнах, но отстъпих две-три крачки назад и казах:

– В офиса има шестима агенти на ФБР. Чуйте. – Помълчахме и през стените се чу съвсем ясно как хората на Тайри преобръщат всичко в приемната с главата надолу. – Дайте ми този пистолет и обещавам да не ви пребивам до смърт.

– Ще се въздържа. Вие нахълтахте в кабинета ми, заплахте ме, побесняхте и ме нападнахте. Самозащита – имам пълното право да ви убия.

В такива моменти винаги си задаваш въпроса дали онзи отсреща говори сериозно, или блъфира. Е, току-що бях застрашил всичко, за което се бореше Шарابي от десетилетия. Знаех, че е безмилостен, и не се съмнявах, че е способен на убийство. Освен това имаше право – когато убийството бъде извършено на четири очи, истината е монопол на оцелелия.

Но въпреки всичко той все още не стреляше – значи искаше нещо от мен. Любопитството му бе единствената причина да съм жив. Докато не го задоволише, имах някакъв шанс.

В такъв момент трябва да гледаш човека право в очите, но аз погледнах пистолета и възкликнах:

– Хей, знаете ли? Клифърд Даниълс беше застрелян със същия пистолет „Глок 17“, нали?

– Така ли? Е... за пръв път го чувам.

– Просто ми се стори... някак странно, нали разбирате. Удивително съвпадение.

– Може и да не е чак толкова странно. Купих един за мен и един за Клиф. Еднакви пистолети. Братя по оръжие. – Той се усмихна. – Уместен подарък – заради всичко, което направи за моята бедна, изстрадала страна.

– Ти даде на Америка лъжлива информация и сега над хиляда наши войници са мъртви. Даде на Клифърд подарък и той умря от него. Има ли някой, комуто да си подарил нещо, без да умре?

Той размаха пистолета.

– Няма да си жив да чуеш трета покана. *Сядай.*

Видях, че показалецът му е побелял върху спусъка. Седнах.

Без повече предисловия той попита:

– Къде е компютърът на Клиф?

Явно това бе единственото, заради което все още бях жив. Ако му кажех, че компютърът е в ЦРУ и не само аз държа ключа към политическото му оцеляване, със сигурност щеше да стреля. Трябвах му жив само докато узнаеше как да потули нещата, а аз държах да остана жив поне докато го докопам за гърлото. Затова излъгах.

– Скрит е. Ние с майор Тран... ами, като видяхме какво има на диска, просто не можахме да устоим.

– Защо?

– Защото в тия писма се споменават толкова високопоставени личности, че биха ни гарантирали генералски звания.

Той оцени по достойнство егоистичната ми логика и попита:

– Значи го скрихте?

– На сигурно място. Само ние двамата знаем.

Шараби помълча, вгледа се в мен и каза:

– Кой си ти?

– Знаеш кой съм.

Той повтори въпроса, насочвайки пистолета между очите ми. Този път добави:

– Трети път няма да питам.

– Партньорът на майор Тран. С нея разследваме смъртта на Клифърд Даниълс.

– А, сега съвсем се обърках. Казаха ми, че моят стар приятел се е самоубил. И тъй, полковник... – Както повечето политици, явно и той от суетност не носеше очила, само че му липсваше задължителната за всеки политик способност да помни имена. Приведе се да разчете табелката с името на гърдите ми. – Полковник Дръмънд... убийство или самоубийство? Кое от двете?

– Не ме ли познаваш?

– Защо? Срещали ли сме се?

Изглеждаше искрено озадачен, сякаш моето име не му говореше нищо. Но ако някой от Вашингтон го бе осведомил за Биан Тран, непременно щеше да му спомене и за мен. Стори ми се странно, че е решил да се преструва; в края на краищата той държеше пистолета. Реших да се включа в играта и отговорих на предишния му въпрос:

– Смъртта на Клиф приличаше на самоубийство. Той определено имаше мотив – гаден развод, житейски разочарования и както знаеш, призовка да се яви пред сенатска анкетна комисия. Професионално вече беше съсипан; предстоеше му обществен позор.

– Значи самоубийство?

– Беше убийство. Дело на наемен убиец... жена. Имитираше самоубийство и знаеш ли какво? Ако не бяха няколко дребни грешки и противоречия, щяхме да решим точно това.

Описах набързо грешките и той ме изслуша, но без особен интерес, сякаш повече го вълнуваха други неща.

– Ако тая жена работеше за мен – казах накрая, – бих ѝ отрязал коледната премия.

Изражението на Шараби бе станало подозрително. Той се вгледа в мен и попита:

– Носиш ли микрофон? – Без да изчака отговор, нареди: – Стани. Свали си ризата.

Не станах. Беше ми писнало. Убиец, предател, похитител – в никакъв случай нямаше да се събличам пред този човек.

– Ризата! Веднага! – кресна той и пак насочи пистолета към слабите ми. Ръката му трепереше, а пръстът бе побелял върху спусъка.

Защо пък не? Разкопчах униформената риза и я хвърлих на пода. Изправих се, свалих панталона до глезените си и бавно се завъртях, за да види, че не нося микрофон.

– Тениската също – каза Шараби.

Свалих и нея. Той ме осведоми:

– Има една чудесна кюрдска поговорка още отпреди съвременната електроника. Гол човек не лъже.

– Ако очакваш да си сваля и гащите, по-добре ме застреляй.

Той се разсмя, после рече:

– Обличай се.

Днес всички гледат полицейски филми и си въобразяват, че човек може да открие с невъоръжено око подслушвателната апаратура. Миниатюризацията обаче отдавна е постигнала чудеса в тази област. От личен опит знам, че моите приятели в Управлението имат устройство, което придава съвсем нов смисъл на изтъркания израз „Говори ми на задника“. Но откровено казано, аз не съм чак *толкова* самоотвержен. Ако носех микрофон, хората на Тайри вече щяха да са нахълтали, аз щях да държа Шараби на прицел, а той щеше да отговаря на *моите* въпроси. Всъщност понякога не е зле да си имаш микрофон в задника.

Както и да е, закопчях ризата, седнах и обмислих възможните варианти, а той стискаше пистолета и явно обмисляше своите. Да ме пусне не можеше да става и дума, но да ме застреля изглеждаше съвсем в реда на нещата. Аз имах нещо, което той искаше – информация, – а той имаше нещо, което аз исках – пистолета. Не виждах начин да се споразумеем; вероятно той също не виждаше.

Накрая Шараби каза:

– Слушай. Не съм убил Клиф – той ми беше приятел – и не съм наредил да го убият. – Приведе се по-близо и добави: – И не съм отвлякъл онази жена, за която говориш.

Понякога от гърлото ми излизат произволни звуци и сега се получи същото:

– Дрън-дрън.

Това го раздразни и той ми напомни:

– Аз имам пистолет, а ти не. Човек в моето положение не е принуден да лъже.

– Знаеш ли, прав си. Страшно се радвам, че изяснихме нещата и... ами... ти сигурно си много зает.

Станах и направих две крачки към вратата.

– Сядай! Или ще стрелям!

– Куршум в гърба няма да се отрази добре на претенциите ти за самозащита – уведомих го аз, но все пак спрях, защото не ми харесваше тонът му.

– Истинският въпрос, полковник, е как ще се отрази на здравето ти една дупка в тила.

Добре казано. Завъртях се и седнах. Той размаха пистолета.

– Не вярвам армията да те е пратила тук. За кого работиш?

Реших да му кажа истината.

– За ЦРУ.

Той обаче навярно сам се беше досетил, защото не прояви изненада.

– Чудесно се подредихме – рекох аз. – Знам, че работиш за Иран, а сега и ти знаеш за кого работя. – Усмихнах се. – Гол човек не лъже, нали?

– Но все пак служиш в армията, нали? – попита той. – Истинска ли е униформата?

– Да.

Шараби посочи с пистолета към рамото ми.

– Имаш бойна нашивка. Това означава, че си участвал в сражения,

нали?

Кимнах.

– Убивал ли си за страната си?

Не отговорих.

– Колко души си убил?

– Не съм ги броил.

– Значи си им изгубил бройката. Прав ли съм?

Въпросите не ми харесваха, затова казах:

– Накъде биеш?

– Смяташ ли се за патриот?

– Аз съм войник.

– И си убивал за страната си... за своя народ. – Той ме погледна замислено и попита: – Знаеш ли колко шиити уби Саддам Хюсеин?

– Много.

– Много ли е един милион? А два милиона? – попита подигравателно той. – Избити, полковник – с отровен газ, куршум в тила, мъчения, изнасилване, гладна смърт. Мъже, жени, деца, старци – за никого нямаше милост. А дори не включвам в бройката онези четиристотин хиляди шиити, които бяха заставени да се бият и да умрат в идиотските войни на Саддам с Иран и Америка.

– Чета вестници.

– Когато толкова много евреи умряха в нацистките лагери, целият свят осъди това. Дори му дадоха име – Холокост – сякаш масовото унищожение се отнася единствено до евреите. Защо масовото унищожение на моя народ няма име?

– Избиването на твоя народ беше трагедия. И ти знаеш, че направихме всичко възможно, за да сложим край – с храна, медицински програми и забранени за полет зони над Южен Ирак, за да не може Саддам да използва самолети срещу шиитите.

– Всичко възможно? Не ми се вярва. Спряха ли убийствата? Знаеш, че не. През най-добрите години загиваха само десетки хиляди.

– Това не беше наша война.

Той бе доказал своето, знаеше го и затова се върна към предишната тема.

– Значи си убивал за страната си. А би ли лъгал за нея? Лъжата със сигурност не е толкова срамна, колкото убийството.

– Да убиваш в защита на родината си не е грях.

Той се облегна назад и лекичко се усмихна или направи злобна гримаса – устните му бяха дебели и не успях да различа добре.

– Смятам, че и да лъжеш за спасение на народа си не е грях. Такия... позната ли ти е тази арабска дума? Тази идея?

– Мисля, че вчера ми сервираха нещо подобно. Прегорено козе месо, нали?

Без да обръща внимание на иронията, той обясни:

– Това е шиитска идея. Оправдава лъжата в името на нашата бедна преследвана вяра. Ако случайно съм предал неистини на правителството ви, ако случайно съм преувеличил някои факти, не изпитвам съжаление или угризения.

– Когато лъжеш по поръчение на иранските си шефове или за да докопаш властта, това не те прави по-благороден, Шараби. Прави те лъжец и измамник.

По лицето му се изписа изненада.

– Шефове? Нима си мислиш, че работя за Иран?

Дълго го гледах, после му каза няколко неща, които сам знаеше.

– Ти си се срещал с ирански разузнавачи, предавал си на Иран изключително важни данни и не се съмнявам, че ако се поразровим, ще открием, че си замесен в прехвърлянето на ирански оръжия и агенти в Ирак. Ако още се поразровим, подозирам, че връзките ти с Иран ще се окажат отпреди войната.

– Ровете където си щете.

– Благодаря за разрешението.

– Всъщност – каза с усмивка той, – ще ти спестя усилията. Да, прав си. – Престана да се усмихва. – Или поне отчасти прав. Разговарях с някои... приятели в Иран. Да, много преди вашето нашествие. И сега им помагам да разширят влиянието си сред шиитите в Ирак. И знаеш ли защо?

– Защото за власт би продал и собствената си майка.

Той предпочете да не отговори, затова опитах друг удар.

– Защото те искат да държат за топките човека, който управлява Ирак, и ти доброволно си ги подложи. – Погледнах го в очите и попитах: – Да? Не? Топло или студено?

Шараби разбра, че се опитвам да го ядосам, и очите му се присвиха. Но беше хитър и за да ядоса мен, не се хвана на въдицата.

– Защото това помага на мен... и на моя народ – каза той. – И защото онези, с които сега се боря за водачество на иракските шиити, на цял Ирак – духовниците Систани, Садр и другите, – отдавна имат връзка с иранците. – Той помълча и ме погледна. – Също като вашето правителство във Вашингтон Техеран не е единен. Има много възгледи, много

групировки. Не всички там са доволни от Систани или Садр. Затова подарих разузнавателни сведения с огромно значение на неколцина приятели от иранското правителство, те ги предадох на съответните хора и изведнъж – О, Аллах! – пухкавите му ръце затанцуваха из въздуха, изобразявайки измъкване на заек от шапка – ето че Махмуд Шараби си има много могъщи покровители в Техеран и тук, в Ирак.

Изумително. Излизаше, че той е намерил ирански двойници на Клиф Даниълс и сега използва тях „приятели“ по същия начин, за да пусне пипала в иранското разузнаване. А може и да не беше чак толкова изумително. Всеки мошеник си има любим номер и твърдо вярва, че щом веднъж е успял, може да продължава до безконечност. Би трябвало да кажа на новите му ирански приятели какво се случи с Клиф.

В този дух казах:

– Когато играеш за толкова много отбори, понякога забравяш къде си самият ти.

Той го прие буквално и отговори:

– Вашингтон е на десет хиляди километра. Иран е на две крачки. – Усмихна се иронично и добави: – В крайна сметка няма да има съществена разлика. Знаеш ли защо?

– Имам странното чувство, че ще ми обясниш.

– Защото няма абсолютно никакво значение. Честно казано, иранците са точно толкова безсилни пред мен, колкото и американците. Аз съм иракчанин, полковник. Дори не харесвам иранците.

– Доводът не е убедителен, Шараби. Обясни по-добре.

– Защото се боя от сунитите, които получават сериозна подкрепа от нашите сунитски съседи. Тия хора са диваци. Убийци. Десетилетия наред потискаха и избиваха моя народ, шиитите, докато те живееха царски с богатствата, които по право принадлежат на нас. Ако спасяването на моя народ изисква сътрудничество с иранците... Как беше онази безценна фраза на Чърчил за Сталин? Да спиш с дявола...

– Мисля, Шараби, че ние си легнахме с дявола. А ти би трябвало сериозно да се тревожиш какво ще стане, когато Америка узнае що за гаден предател си. Дадохме много жертви и похарчихме безумни пари, опитвайки да освободим страната ти.

– Предател? О, не бих казал, полковник. Аз просто предадох един подарък. Изборът на подаръка не беше мой, нали? Прочел си писмата. Знаеш, че Клиф направи избора. – Той поклати глава. – Според мен твоят проблем не е Махмуд Шараби, а Клиф... но ще ти е трудно да се добереш до него.

Това явно отклони мислите му в друга посока, защото след малко се оплака:

– Американците са прекалено нетърпеливи. Не обичат дългите войни или борби. Имате един непоносим навик – искате всичко веднага. – Той замислено подръпна долната си устна, после добави: – Ако вашата армия си тръгне прибързано, моят народ ще бъде избит. Това беше голяма дилема за нас, но като включих своите ирански приятели, аз я превърнах във ваш сериозен проблем. Сега не смеете да напуснете от страх, че иранците ще запълнят вакуума и цялата тази война ще се окаже подарък за тях. Ако си тръгнете, Иран ще нахлуе и моите ирански приятели ще ни спасят. И тъй, Дръмънд, твоите сънародници са в стратегическа безизходица, а моите хора, шиитите – слава на Аллах – печелят и в двата случая. Или вие ще ни спасите, или иранците, или ще го направите заедно. Чудесна позиция за нас, не мислиш ли?

Гледах го и си мислех, че е с две глави над всички във Вашингтон. Прав беше, ние страдаме от националната мания да искаме успеха веднага – бързо хранене, бърз секс, бързи победи. И никога не поглеждаме по-нататък от утрешния ден. Шараби не само ни бе подмамил в Ирак, но и бе измислил капан, за да ни задържи. Ето, това беше невероятно... и много обезпокоително.

Реших да сменя темата.

– Какво беше за теб Клифърд Даниълс?

– Приятел в нужда.

– Интересно, че го описваш така. Бас държа, че и той би се изненадал, ако можеше да те чуе. Защото сега ти си тук, а той в моргата.

И тогава стана наистина интересно. Можех да наричам този човек лъжец, мошеник, крадец и предател, но когато го обвиних, че е изневерил на приятел, искрено се засегна. Впусна се в дълъг и възмутен монолог за своя „най-скъп приятел“, като призна, че Клиф наистина е бил обикновено човешко същество с пороци и недостатъци – може би с прекомерни професионални амбиции, както и с онази негова самовлюбеност, която дразнела някои хора, – но същевременно бил благороден и целеустремен, почти светец и тъй нататък. Арабите имат рядката дарба да ръсят цветисти глупости и когато обяви Даниълс за Лафайет на Ирак, вече бях готов да повърна.

Но когато домакинът има пистолет, обикновено съм склонен да се държа примерно и да слушам. Неизвестно защо Шараби изпитваше необходимост да се оправдае за Даниълс, затова кимах одобрително. Дори го оставих да свърши, преди да кажа:

– Клиф Даниълс беше идиот. Когато това стана ясно – дори и за него, – той рухна. Самохвалко, пияница, женкар, побъркан на тема кариера.

– Не, той беше...

– Беше дребно и слабо човече с несъразмерни ламтежи. Човек със слонски амбиции и пигмейски способности, тръгнал на жалък поход за власт и слава. За беда си избра лош съдружник – теб.

– Не съм казал, че беше съвършен.

– Да, не си казал. Още от мига на първата среща си разбрал колко е глупав, суетен и уязвим. Използвал си суетата и амбициите му. Убеждавайки го да подкрепи лъжите ти за Ирак, си заблудил най-напред него, а после, когато светът му започнал да рухва, си използвал момента да го превърнеш в предател. С приятели като теб на човек не му трябват врагове.

Внезапно смутен, той измънка нещо неясно. После откри положителната страна и призна:

– За мен беше голямо облекчение да узная, че не е било самоубийство, а убийство. Чувствах се малко виновен.

– Не си се отървал. Неговото убийство беше пряко следствие от връзката помежду ви.

– Но не съм го убил аз. – Тази тема явно го мъчеше, затова я смени и попита: – Разкажи ми за онази жена, майора. Защо смяташ, че съм я отвлякъл?

Забелязах, че е оставил пистолета върху бюрото, на около три метра и половина от мен. Започнах безшумно и неусетно да избутвам стола си напред по килима.

Всъщност бях леко изненадан, че Шараби ми разкрива толкова много от замислите си. Разбира се, това не означаваше, че ми вярва или харесва компанията ми – означаваше, че съм мъртъв.

Вместо да отговоря на въпроса, попитах на свой ред:

– Клиф каза ли ти изобщо как е разбрал, че сме пробрили иранския код?

– Защо питаш?

– Това беше строго контролирана програма на ЦРУ. Не се полагаше той да знае. И сега... малко сме притеснени.

Той се разсмя.

– Откровено казано, един мой приятел здравата е загазил заради тази история – добавих аз и му намигнах. – Дълга му услуга.

– Искаш да кажеш, че вашето управление още не проумява как е

станало?

– Защо се чудиш? Това са същите хора, които не забелязаха, че Олдрич Еймс паркира под носа им в Лангли лъскав нов ягуар.

Той сякаш хареса сравнението, както и иронията, че Клиф – а следователно и самият той – е преметнал цялото Управление. Според мен още имаше зъб на ЦРУ задето бяха отхвърлили ранните му предложения за сътрудничество, а по-късно съсипаха репутацията му пред Вашингтон и пресата. Очевидно беше много самолюбив и дребнав.

– Защо пък да не ти намекна? – рече той. – Куриерът на ЦРУ за онази секретна група беше жена.

– О... значи...

Шараби кимна.

– Точно така. Не беше особено привлекателна, но както казваше Клиф, на тъмно всички жени си приличат. – Той сви рамене. – Имаха мимолетна връзка. – Усмихна се и добави: – От разказите на Клиф останах с впечатлението, че разговорите в леглото са му били по-интересни от самата дама.

Замислих се над чутото. Предвоенният кръг от експерти по Ирак беше тесен, затова нямаше нищо чудно, че Клиф и онази куриерка са се познавали. Спомних си и какво бе казала жената на Клиф: „Чукаше всичко живо, щом можеше да го догони.“ Значи в крайна сметка беше прекарал онази жена и в прекия, и в косвения смисъл на думата. Но това повдигаше един друг голям въпрос. Защо е казала на Клиф за програмата?

Но навярно не бе чак толкова трудно да се досетя. Можеше да е нещо съвсем невинно – за да оправдае честите си командировки до Багдад или пък за да се похвали колко важна работа върши; можеше да се окаже, че говори насън или че непредпазливо е споменавала по някоя дребна подробност, докато Клиф се досети сам.

Всеки от тези варианти обясняваше как е изтекла информацията, но не и как куриерката е минала през детектора на лъжата. Защото, ако Филип казваше истината, всички замесени в провала бяха проверявани толкова пъти, че Управлението би трябвало да знае с кого въпросната дама си е играла на чичо доктор в детската градина и с колко мъже е повтаряла тази игра до ден-дневен. Пари, секс, наркотици и пиене – тези пороци са в корена на повечето предателства и точно към тях проявяват неизменен и най-голям интерес инквизиторите в Управлението.

Е, не са за изпускане и самолюбието, амбицията и стремежът към власт – например при хора като Клиф или Дон, известен още като

Лебровски, – но ако почнем да гоним от служба заради тях, във Вашингтон ще останат само чистачите. А и за тях не се знае.

Шараби прекъсна мислите ми и настоя:

– Отговорих на въпросите ти. Сега ти отговаряй на моите.

– Добре. С майор Гран разследвахме всичко около Клиф Даниълс, включително шефовете му и теб. Освен това намерихме компютъра на Клиф и това се знае в Пентагона. Затова Тайгърман и Хършфийлд са се свързали с теб и са ти казали да разбереш какво знаем. Може би и да ни спреш. Ограничаване на щетите. Така е, нали?

Той се разсмя; аз мръднах още няколко сантиметра напред. Шараби изглеждаш развеселен от моята логика. Облегна се назад и каза:

– Не, не е така. Звучи много глупаво. Тайгърман и Хършфийлд престанаха да говорят с мен преди няколко месеца. Вашингтон не желае да имаме нищо общо.

И пак се разсмя.

– Добре, ако ти не си отвлякъл майор Гран, кой го е направил?

– Мисля, че това си е твой проблем, Дръмънд.

– Тъй ли? Тогава защо е изписала с кръвта си твоето име?

– Нямам представа – отвърна той и двамата се вторачихме един в друг.

Знаех, че този човек е лъжец и измамник, че не бива да вярвам на нито една негова дума. Нито на отричането да е убил Клиф Даниълс, нито на твърдението, че не е отвлякъл Биан. И все пак му вярвах. Оставаха отворени въпросите кой е убил Клиф и кой е отвлякъл Биан, но както казваше Шараби, проблемът не беше негов, а мой.

Нали разбирате, той вече бе признал, че е лъжец, че е предал вашингтонските си приятели и че доброволно сътрудничи с нашите потенциални врагове от Иран. Всъщност „признал“ не е точната дума – хвалеше се. Наслаждаваше се да гледа в очите американски офицер и да се хвали открито колко е умен, колко жестоко и лесно е прецакал могъщите Съединени щати и своите врагове от ЦРУ.

И защо не? Мислеше си, че разговаря с мъртвец. Което ме подсети да помръдна още малко към бюрото и пистолета. Но той бързо грабна оръжието и попита със студен, разсъдлив тон:

– Наистина ли си мислиш, че съм толкова глупав, та да не те забележа? Назад.

Нямаше как, отдръпнах се.

Но разговорът явно вървеше към края си, защото Шараби обобщил положението:

– И тъй, май стигнахме до кръстопът. Аз не разполагам с жената, която търсиш, а ти разполагаш с онзи компютър, който силно ме притеснява.

– Но пък имаш пистолет.

– Да, и това също. – Той се приведе към мен и попита: – Ако те попитам къде е компютърът, мога ли да разчитам, че ще ми кажеш истината?

– А аз мога ли да разчитам, че след това няма да ме застреляш?

Видях, че пръстът му отново е на спусъка. Беше твърде увлечен в собствените си мисли, за да отговори на моя въпрос – всъщност знаех отговора, – и се приведе напред, за да сподели какво го вълнува.

– Разбира се, само ти и онази изчезнала жена знаете къде се намира компютърът на Клиф. Сега тя е отвлечена, а в Ирак – извинявай, ако прозвучи жестоко – това е равносилно на смърт. – Направи съвсем кратка пауза, после каза: – Следователно... ако и ти си мъртъв, никой няма да намери компютъра.

Боях се, че ще стигне до този извод. Напълно доволен от разсъжденията си, той се прицели в гърдите ми и показалецът му трепна върху спусъка.

Бързо казах:

– Е... може и да не съм бил съвсем откровен за компютъра.

Пистолетът не се отпусна, но и не гръмна.

– Когато казах, че компютърът е у мен, имах предвид, че е в Управлението.

– Значи ме излъга. Не е скрит?

– Зависи какво разбираш под „скрит“.

Всъщност компютърът беше скрит от мен; формално бях казал чистата истина.

– А ти как го разбираш? – попита Шараби.

– В момента е у моята шефка, която работи пряко за директора. Само трима-четирима души са чели или знаят за посланията, включително и директорът.

Говорех истината, разбира се, но Шараби като че малко се изненада и усъмни.

– Щом си ме излъгал веднъж, защо да ти вярвам сега? – Без да изчаква, той си отговори сам: – Смятам просто да поема риска и да те убия.

– Мислех те за по-хитър. Знаеш например, че посланията бяха професионално шифровани. Наистина ли вярваш, че двама армейски

офицери са пробрили кода? Беше адски труден. – Опитах да си припомня техническите брътвежи на Джон и измънках: – VPN версия. Ако беше SSL, можехме да извадим късмет.

Докато Шараби размишляваше над това, аз казах:

– Убиеш ли ме, уговорката отпада.

– Не си споменал за никаква уговорка.

– Е... идеята беше да си поговорим на четири очи. Цялата история трябва да остане в пълна тайна.

Той ме гледаше много напрегнато, без да сваля пръст от спусъка.

– Защо си мислиш, че сме само двамата в тази стая? – продължих аз. – Защо заключих вратата? Попитай агентите, които претърсват офиса – казано им е, че разследват отвличане. Точка. Сега излизам навън, казвам им, че нямаш нищо общо, отиваме си и ти продължаваш да се изкачваш към властта.

– И защо ЦРУ ще смята това за добър изход?

– Смятаме го за отвратителен изход.

– Тогава...

– Ти ни надхитри, Шараби. Примирияваме се с неизбежното.

Видях, че се зарадва да чуе това.

– И кое е неизбежното? – попита той.

– Мълчанието е най-добро за теб, за нас и за Ирак – обясних аз съвсем искрено. – Управлението и администрацията вече отнесоха сума ти критики заради Ирак. В момента Вашингтон би сторил всичко, за да избегне още един обществен скандал. Особено този скандал – добавих след миг аз. – Освен ако ме убиеш.

– И ако те убия?

– Добър въпрос. Защото тогава... нали разбираш...

Защото тогава... какво имаше за разбиране? Тогава Шон Дръмънд щеше да бъде мъртъв, а на кого му пука какво ще стане после? Естествено, не казах това. Изрекох колкото се може по-убедително:

– Защото ЦРУ не обича да губи хора. В момента проблемът е професионален. Недей да го правиш личен.

Трябваше му известно време, за да преосмисли положението в тази нова светлина. Махмуд Шараби наистина беше хитрец и много по-сложна личност, отколкото ми го описваха. Както казваше Дон – наричан още Мартин Лебровски, – този човек беше талантлив комбинатор и манипулатор на хора и народи. Но Дон бе пропуснал – какво друго да очакваш от самодоволен карьерист като него? – факта, че Шараби може да оправдае пред себе си тия постъпки като необходими средства за

постигане на добрата, морална, праведна цел.

Мислех също, че Шараби искрено се смята за спасител на своя народ и от все сърце вярва, че той и само той може да изведе шиитите до Обетованата земя. Не беше първият, който смесва доблестните стремежи със собствената си жажда за слава и власт, нямаше и да е последният. В зависимост от предстоящия развой на събитията Махмуд Шараби щеше да попадне в иракските учебници по история или като национален герой, или като жалък неудачник, донесъл със своята некадърност само нови страдания и смърт на страната си.

Бе поискал война и желанието му се изпълни; сигурен бях обаче, че не такава война е очаквал или желал. Гледах лицето му, докато размишляваше как да постъпи с мен, и изведнъж проумях, че също като американците е очаквал войната да бъде кратка и победоносна, а когато Пентагонът се оттегли, Шараби вече да седи на трона. Както казват, човек планира, а Господ се смее. Сега Шараби се гърчеше, притиснат от гражданска война, предизвикана донякъде и от него, играеше ту с едната страна, ту с другата, насъскваше могъщи правителства едно срещу друго, танцуваше в земетръсната зона и тайно се молеше земята да не го погълне.

Този шишкав, неугледен мъж бе хванал прегладнял вълк за ушите. И едва ли имаше нужда да му обяснявам какво ще стане, ако вълкът се изтръгне.

Не, не можех да упрекна Махмуд Шараби за неговите измами, лъжи и машинации; упреквах обаче вашингтонските политици, които използваша неговите измами като оправдание за война и така ги превърнаха в свои измами.

Вдигнах очи и видях, че пистолетът още сочи към мен. Сякаш чувах мислите на Шараби: дали да ме убие или не. Не се съмнявах, че може да го стори без капка угризение, ако вярва, че така ще е най-добре за неговия народ... и за самия него. Също както аз бих му строшил врата, ако успееш да го докопам. Накрая той попита:

– Откъде да знам, че мога да ти вярвам?

Ако наистина беше умен, нямаше да ми вярва. Но аз реших да използвам неговата собствена логика.

– Защото всички имаме мръсни ризи, които предпочитаме да останат скрити. Защото сегашната администрация ти повярва, използва твоите лъжи като оправдание за войната и те изпрати тук да станеш министър-председател. И защото сега излиза, че си ги разигравал като лековерни идиоти, работил си и работиш с Иран, и си ни предал. В

навечерието на избори администрацията ще бъде смазана, ако обществото узнае какви безумни глупости е извършила. Партньорите ни от коалицията може да се разбягат, а американската обществена подкрепа за войната да се изпари. Ние губим и ти също губиш.

– Само че вече съм се подготвил за това.

Сега бе мой ред да се усмихна.

– На твоё място нямаше да съм толкова самодоволен.

– Какво означава това?

– Може иранските ти приятели да се намесят и да оправят нещата, но може и да пасуват, ако бушуващият в Ирак конфликт им се стори твърде голям залък. Тогава тук ще се разгори кървава гражданска война, сунитите може да победят и да издигнат нов Саддам, а в такъв случай не бих искал да съм на твоё място. – Време беше да го притисна. Изправих се и казах: – Решавай.

Това му прозвуча убедително; нямаше как иначе, защото беше вярно.

Пистолетът се отпусна и Шараби каза:

– Предай на шефовете си от ЦРУ, че разполагам с неприятни тайни и за тях. Можем взаимно да се унищожим.

– Разбирам – уверих го аз. – Те също разбират.

Станах и направих няколко крачки към вратата, а той изрече малко объркано:

– Знаеш ли, Клиф наистина бе мой скъп приятел. Харесвах го.

Обърнах се. Дълго се гледахме, после казах:

– Изглежда, че унищожавате всичко, което харесвате, мистър Шараби. Убийте Клиф тъй безпогрешно, сякаш сам дръпнахте спусъка. А със своите кроежи, лъжи и манипулации направихте същото на народа си. Сунитите продължават да го избиват и не вие ще прекратите това. Какво пък, искрено ви желая успех.

Излязох и тихо затворих вратата зад себе си. Приблжих се до Джим Тайри и му обясних, че Шараби няма нищо общо с отвличането на Биан или убийството на Клифърд Даниълс и е време да си вървим. Той ме изгледа със смесено изражение на изненада, объркване и раздразнение.

– Нали каза, че доказателствата били категорични?

– Сбърках.

– Сбъркал си?

– Той няма нищо общо с Биан или убийството на Даниълс.

Съжалявам.

– Значи съжаляваш, така ли? А откъде знаеш, че няма нищо общо?

– Защото имаше пистолет и идеално оправдание да ме убие, но още съм жив.

Той за дълго се втренчи в мен. Накрая събра агентите си и събщи:

– Получили сме невярна информация. Време е да изчезваме – веднага.

Отвори вратата и започнахме да се излизваме.

За всеобща изненада обаче в коридора ни чакаше красива руса репортерка. До нея един помощник държеше прожектор, а друг крепеше на рамото си камера.

Репортерката гледаше мен, макар да бях сигурен, че не сме се срещали. Но по очите ѝ усетих, че ме разпозна, което бе странно. Джим Тайри също забеляза това и ме изгледа втренчено.

После прожекторът грейна, красивата репортерка престана да ми обръща внимание и прекрачи напред, точно срещу Джим Тайри. Пъхна микрофона под носа му и каза:

– Вътрешни източници ни съобщиха, че Махмуд Шараби е заподозрян в предаване на американски държавни тайни на иранците. По-конкретно, че сме пробили компютърния код на тяхното разузнаване. Можете ли да коментирате какво открихте при обиска?

Тайри ме погледна и двамата споделихме една и съща неизречена мисъл. После той допусна огромната грешка да я изрече на глас:

– Ах, мамка му!

За да получат малко по-годен за излъчване материал, репортерката и Тайри опитаха още веднъж и този път той изрече напълно в духа на ФБР:

– Без коментар.

Избута микрофона настрани и с ускорена крачка се понесе по коридора към изхода.

Всички го последвахме. Вярна на професията си – да досажда по всички възможни начини, – репортерката подтичваше покрай нас и ни обсипваше с въпроси като, „Арестуван ли е Шараби?... Открихте ли улики?... Кой даде заповед за обиска?“

Не отговаряхме. Всички изглеждахме като идиоти.

Лошата вест никога не идва сама.

Всъщност първата лоша вест – че Махмуд Шараби е заподозрян в предаване на американски държавни тайни на иранците, както и неуспешният екранен дебют на Джим Тайри – дори не бе водеща във вечерните новини.

Напълно я засенчи лоша вест номер две: потресавашката история за двама саудитски принцове, посочени като финансови покровители на Заркауи, придружена от интригуващия коментар, че саудитското правителство може също да е замесено и какво може да означава това за нашата вече поразклатена дружба. Очевидно имаше ново изтичане на информация и вероятно мнозина във Вашингтон бяха крайно опечалени от това. Може и да не беше чак толкова зле американското общество да узнае истината, но новината бе изключително неприятна за принцовете, за Саудитска Арабия и за хората от американското правителство, замесени в опитите да се потули скандалът. Можеше да се окаже зле и за моя милост. Нали разбирате, ако търсех откъде е изтекла информацията, първият заподозрян щеше да се казва Шон Дръмънд.

Узнах за втората новина по един от онези досадни канали за политически предавания, когато се прибрах в общежитието за командировани офицери. Водещият интервюираше някакъв разярен и гръмогласен експерт по Близкия изток, който пък тормозеше някакъв зализан мошеник, пратен от Държавния департамент, за да се опита да обезвреди бомбата. Разговорът протичаше горе-долу така: Експертът крещи:

– Саудитците не са наши приятели. Никога не са били. Ние купуваме техния нефт, те ни пробутват и терористи.

– Не преувеличавате ли? – пита го водещият.

Човекът от Държавния департамент бърза да отговори:

– Бих казал, че определено преувеличава. Не е време за истерични припадъци. Нашите връзки със Саудитска Арабия са много сложни.

Експертът смаяно се блещи срещу камерата.

– Сложни? Ако плащаш на курва, за да ти отхапе... ъъ... интимните части... какво му е сложното? Чиста глупост и толкова!

Надutiят водещ го предупреждава:

– Моля ви... по-внимателно. Гледат ни семейни хора и...

– Не си затваряме очите – прекъсва го политикът. – Държавният

секретар обсъжда въпроса със саудитския посланик. Настояваме за незабавно екстрадиране на принцовете.

Експертът избухва в смях.

– Дрън-дрън-дрън. Знаете какво ще им каже вашият секретар. Променихме решението си. Нахлухме не където трябва – сега ще дойдем да ви донесем демокрация и пазарни реформи.

Двамата изчезват, а водещият поглежда сериозно в обектива, обяснява още малко колко сложно е положението и приключва с думите:

– Но големият въпрос е какъв ефект ще окажат тези най-нови разкрития върху рейтинга на президента в предизборната надпревара.

Кое то пък води към лоша новина номер три. Филис бе изчезнала безследно. Беше ми оставила обаче кратка бележка, която гласеше:

„Повикаха ме във Вашингтон. Приключвай и се качвай на първия самолет. Иди право в Лангли при Маркър Харви от Отдела за професионална етика, който ще ти обясни какви права имаш (никакви) и после ще те прати на долния етаж за проверка с детектора на лъжата. Caveat Emptor – на риска на купувача, т.е. грешниците са по-добри от лъжците.“

Помислих си, че от това би излязъл чудесен девиз на Управлението. След подписа имаше кратък послепис:

„P.S. Искрено съжалявам за Биан“.

Както бях споменал, човек трябва да чете между редовете. След като някой бе разгласил неприятната история с принцовете, трябваше да се намери изкупителна жертва. А тъй като Биан беше отвлечена и извън подозрение, тъй като Филис и Тайри не бяха издънили работата и тъй като саудитците не се бяха накиснали сами, чрез просто елиминиране оставаше моята скромна особа. Нямах значение дали ще докажат вината ми или не – бях виновен.

Ако да провалиш прикритието си е един от големите грехове в нацията, то да издадеш грозни тайни на пресата е смъртен грях. Нямам представа как се справя с такива случаи Управлението; знам обаче процедурата в армията, а тя е следната: не можеш ли да го убиеш, изяж го. Но може би в Управлението имаха друг подход. Може би само убиваха.

Лоша новина номер четири: все още никаква вест за съдбата на Биан Тран. Бях сторил каквото можех и вече не ми оставаха нито основателни подозрения, нито улики, нито поне идиотски догадки. Така или

иначе, нямаше значение. За Филис бях по-черен от дявола. А заради мен ФБР точеше нож срещу Джим Тайри и кариерата му вървеше стремглаво надолу.

Но след като не беше Шараби, оставаха обичайните заподозрени: терористи, търговци на заложници или доморасли идиоти, които отвличат и убиват просто за удоволствие. Може би полицайката имаше право. Може би буквите ШАР наистина бяха част от автомобилен номер. Или може би Биан, обезумяла от болка и страх, бе драскала безсмислици по таблото.

Чувствах се по-зле от когато и да било. Бях изтървал нещо – улика, блестящо разкритие, вълшебен ключ, който да отключи истината и да спаси живота ѝ. Но колкото и нелепо и суеверно да звучи, някакво чувство, някакъв първобитен инстинкт ми подсказваше, че Биан все още е жива.

Ако не можех да я спася, идваше време за онова, което ужасно не ми допадаше, но бях длъжен да го направя. Някой трябваше да уведоми близките ѝ, а такава новина най-добре се поднася от човек, изпитващ уважение и обич към нея. Затова отидох в кадровия отдел, където един сержант седеше зад тясно бюро непосредствено до вратата.

Кадровиците имат в малкия си пръст повече власт от всички армейски полковници и генерали. С едно тракване на клавиша могат да прехвърлят в Тимбукту заплатата ти или самия теб, или пък да те направят мюсюлманин, което в днешно време не е най-одобряваната религия от комисиите по повишенията. Затова се усмихнах любезно и казах:

– Добър ден, сержант. Бихте ли ми казали как да открия майор Марк Кембъл от Първа бронирана дивизия?

– По личен или служебен въпрос? – попита той. – Извинявайте, трябва да знам.

– И двете. Годеницата му беше отвлечена.

– Веднага, сър – отговори сержантът и затрака по клавиатурата, без да откъсва очи от монитора. След няколко секунди попита: – Кембъл... Кимбъл? С „е“ или с „и“?

– Според вас защо са ми сложили на униформата табелка с името? За да знам как се пише.

Шегата беше калпава, но сержантът все пак се разсмя.

– Ще опитам и двете. – Той затрака отново и след малко попита – Звание и военна част... сигурен ли сте?

– Защо?

– Ами... – Той се приведе напред и заби нос в монитора. – Тук

имам трима Кембъл и... ехе!... един Кимбъл, нали се сещате, като онзи от сериала с едноръкия... Охо... я го вижте...

Наведох се.

– Какво?

– И малкото име е същото, Ричард. Извинявайте, това ми е лично хоби. Знаете ли, че имаме двама души с името Бил Клинтън? И един Джордж Буш. Не бих искал да съм на негово място. Бас държа, че всички го плюят и... – Той видя изражението ми и каза: – Извинявайте. Отплеснах се. Във всеки случай и Кимбъл, и тримата Кембъл са редници. Няма Марк, няма майор.

– Всеобхватна ли е системата?

– Свързана е пряко с компютърните списъци на военните части, а те се актуализират всекидневно. Но може вашият човек да е върнат в Щатите – предположи той. Навъси се. – Или да е в засекретена част. Случвало ми се е и друг път. Онези специални отряди – „Делта Форс“, „Таск Форс“ и разни други – смятат, че е под тяхното достойнство да влизат в армейската база данни.

Разбирах, че това дълбоко засяга чиновническата му душа.

– Значи това са възможностите. Какво ще правим сега?

– Каквото правя винаги. – Той се изкиска. – Прехвърлям топката.

Вдигна телефонната слушалка, откри в списъка върху бюрото номера на колегата си в Първа бронирана дивизия, набра го и зачака. След малко се представи и ми подаде слушалката. Обясних на човека отсреща кого търся. Няколко секунди по-късно гласът отговори:

– В дивизията нямаме Марк Кембъл.

– Трябва да го уведомя за смъртен случай. Помогнете ми.

– Нека да поговоря с шефа си – каза човекът. – Изчакайте.

Нов глас се представи като майор Харди и попита:

– Сър, бихте ли ми казали за какво става дума?

– Както обясних на вашия сержант, трябва да уведомя за смъртен случай. Годеницата на майор Кембъл беше отвлечена вчера в Багдад.

Настана дълго мълчание. Споменеш ли за смъртен случай, дори и най-коравият военен бюрократ се превръща в човешко същество. Като военни всички ние разбираме необходимостта от бързо уведомяване – не заради войника, на когото вече нищо не може да помогне, а заради близките му. Армията е склонна да третира живите войници като боклук – може да им бави заплатите, да ги лишава от бронирани машини и защитни жилетки, да ги принуждава да служат на места, където не биха искали да живеят, да им праща омразни началници, да предлага на

семействата им смехотворни жилища и заплати, – но умреш ли, армията моментално се превръща в най-грижовната и сърдечна организация на света.

Често съм се чудил дали не би трябвало да опитат обратното – да се грижат за живите, а с мъртвите да карат по кратката процедура, – но почитта към покойниците е част от традицията и по някакъв причудлив начин утешава и живите войници.

– Знаете ли какво... – каза накрая той. – Разполагате с невярна информация.

– Така ли?

– Да. Марк Кембъл загина в сражение преди пет месеца.

– Мисля, че грешите.

– Аз пък не мисля. Тази година загубихме само двама майори. Лично се погрижих за ковчезите и на двамата. – Той добави: – Кербала. Там загина Кембъл. Куршум в сърцето.

Сигурно съм изпаднал в шок, защото по някое време осъзнах, че чувам гласа на майора:

– Сър... сър... Чувате ли ме?

– Ъъъ... да. Сигурно е административна грешка и...

Затворих и тъпо се загледах в пода. Марк Кембъл... мъртъв. От пет месеца насам... мъртъв.

Биан бе излъгала. Но защо? И още нещо, ако през онези два дни в Багдад не бе прегръщала годеника си, къде бе ходила и какво бе правила? Сержантът ме гледаше втренчено и аз събрах присъствие на духа, за да попитам къде е шабът на пехотното разузнаване.

Той ме упъти и аз се отправих почти тичешком към съседната сграда. Вратата беше затворена, но имаше звънец, който натиснах, и камера, на която се усмигнах.

Някой отвърте отключи електронната брава и аз влязох в малко, оскъдно обзаведено преддверие. Този път зад бюрото седеше жена със сержантски нашивки, която съсредоточено разглеждаше мъжко списание за фитнес – без съмнение заради статиите.

Прекъснах образователните й занимания и я уведомих, че трябва да поговоря с някой офицер, който е тук поне отпреди шест месеца и си спомня за майор Биан Тран. Тя обеща да потърси някого и излезе.

Около две минути по-късно се върна, придружена от симпатичен подполковник с емблеми на военното разузнаване върху петлиците. Представих се и той ми протегна ръка.

– Кемп Честър. С какво мога да ви помогна?

– Имате ли кабинет?

Той поклати глава.

– Само генералите имат кабинети. Аз имам бюро в общата канцелария. Върши ли работа?

– Не. Да се поразходим.

Той ме изгледа странно, но от любезност и любопитство ме последва. Излязохме от сградата и бавно тръгнахме из Зелената зона. Имаше много начини да поведе разговора, но трябваше да прикрия следите си, затова попитах направо:

– Познавахте ли майор Биан Тран?

– Да. Работихме заедно. Тя напусна преди два-три месеца. Защо?

– Аз съм един от следователите по следствие 15–6.

На армейски жаргон 15–6 означава подготовка за военен съд, нещо като цивилното предварително съдебно дирене. Видях как веждите му подскочиха и го успокоих:

– Не се вълнувайте. Тя не е обвиняема.

Той кимна с облекчение.

Продължих с най-официалния си адвокатски тон:

– В момента майор Тран работи към един от следствените отдели в Пентагона. Тя е ключов свидетел по дело, което най-вероятно ще стигне до военен съд. Въпросите, които ще ви задам, са за проверка на обстоятелствата.

Поне последното беше вярно.

– Разбирам. Е, ще ви помогнат ли няколко най-обща преценки?

– Да. Говорете, моля.

– Тя е страхотен офицер. Талантлива. Способна. Честна и работлива...

– Извинявай, Кемп, мога и сам да прочета служебната ѝ характеристика. Какво мислиш лично ти за нея?

– Ами... всички я харесваха. Ако не вярваш, попитай. Няма да чуеш и една лоша дума за Биан. А ако чуеш, обади ми се кого да напердаша.

Хората се стряскат от правни разследвания и аз нарочно не отговорих, което обикновено изнервя свидетеля и го прави по-приказлив.

След малко той каза:

– Не знам дали си я виждал. Зашеметяваща е. Невероятно тяло, разкошно лице и... – Той млъкна наред изречението и се изкашля. – Прозвуча малко грубо, нали? Исках само да кажа...

Усмигнах му се с мъжка солидарност.

– Истинска хубавица. – Разменихме си усмивки, пълни с разбиране, после аз зачетох от въображаем бележник: – На въпроса за външността ѝ подполковникът отговори без никакъв намек, че майор Тран поддържа тялото си според най-високите армейски изисквания.

– Ха, добре казано.

Дотук с приятелството. Попитах подполковник Честър:

– Какви бяха задачите на майор Тран тук?

– Беше прикрепена към един специален отдел. Част от армейското разузнаване, но не съвсем, ако разбираш какво искам да кажа.

– Деликатна информация?

– Изключително деликатна.

– Например?

Той направи такава физиономия, сякаш току-що бе узнал, че съм спал с майка му и съм се похвалил на всички в гимназията.

– Не е твоя работа.

– Освен ако имам достъп до свръхсекретни материали, каквато наистина имам. И освен ако е пряко свързано с разследването, а наистина е така. Моля, отговори на въпроса.

Подполковник Честър обаче не беше глупак и и отговори:

– След като видя писмено разрешение и след като подпишеш декларация за тайна. Не съм някакво си зелено лейтенантче, Дръмънд. Престани да ме баламосваш. И изобщо за какво е това разследване?

– Не е твоя работа.

– Типичен юрист. Само иска, а нищо не дава.

С приятелския подход не се получаваше, затова опитах изстрел напосоки, но не съвсем.

– Групата, за която говориш, се е занимавала с обработка на информация. Получавала е от ЦРУ данни за иранските ходове и дейности в Ирак. Работата на майор Тран е била да превръща тези съобщения в оперативни планове, да търси как да бъдат използвани.

Той се завъртя и ме погледна втренчено.

– Защо питаш, след като знаеш?

– За потвърждение – отговорих аз и наистина вече имах потвърждение. – Стар трик. Често използваме странични въпроси, за да проверим откровеността на свидетеля.

– И как се представям?

– Зле, Кемп. Много зле. Колко време се е занимавала с тази дейност?

– Не мога да кажа. Когато пристигнах, вече беше в групата.

Глупости.

– Подполковник, лесно мога да получа тази информация от лично-то й досие.

– Чудесно. Защо не го направиш?

Без да обръщам внимание на въпроса му, аз продължих:

– Поправи ме, ако греша. По време на нахлуването тя е била оперативен офицер на военно-полицейски батальон, после е останала на същата служба няколко месеца след падането на Багдад, а след това е прехвърлена тук, в армейското разузнаване.

– В батальона е била около пет месеца. Ако те интересува, от разузнаването са я изискали персонално. – Той обясни: – Генерал Бентсън чул, че владее отлично арабски, има оперативен опит и страхотна репутация. Беше прочистила един много размирнен сектор от Багдад, и то по време, когато останалата част от града тънеше в хаос. Великолепни препоръки.

– Но като военен полицай.

– Втората й специалност беше военно разузнаване. Виж сега, откровено казано – дано не те разтревожа, – повечето кадрови военни разузнавачи изобщо не познават това място, тези хора, този тип война. Лично аз съм специалист по тълкуване на сателитни данни и тук, на място откривам съвсем нов свят. – Той се изсмя на собствената си слабостта. – През първите месеци се чувствах като в страната на Оз – само дете нямаше щастливи, танцуващи дребосъци, а вълшебникът се оказва смахнат убиец.

Това размърда нещо в мозъка ми и аз попитах:

– Значи би казал, че майор Тран беше способен професионалист?

– Бих казал, че беше невероятна... изключителна... никоя похвала няма да бъде пресилена. Беше полицай и военен разузнавач – идеалната комбинация.

– И даваш тази преценка без лични пристрастия?

– Може би. – Той се замисли за няколко секунди, после каза: – Ако погледнеш внимателно, тероризмът е по-близък до престъпността, отколкото до войната. Типичните офицери от разузнаването могат да ти говорят с часове как се разгръща на бойното поле една иракска дивизия, но почват да гледат тъпо, ако ги помолиш да обяснят как една нелегална организация прониква в града, подбира цели и действия. – Той помълча, след това добави с нескрито възхищение: – Биан знаеше тези неща. Имаше усет, интуиция за ситуациите. Бих го нарекъл ловен инстинкт. Всяка сутрин пред бюрото й се нареждаха на опашка типове като мен да

търсят съвети.

– А и беше хубавица.

– Ами да. – Той се разсмя. – Така или иначе, като се наредиш на опашката, понякога трябваше да чакаш два-три часа, преди да получиш някоя и друга минута с нея.

Повървахме мълчаливо сред сградите на Зелената зона. Нещо не се връзваше. Всъщност много неща не се връзваха, но кои точно? Всичко, казано от Кемп Честър, потвърждаваше собствената ми висока оценка за Биан Тран: офицер за пример, умна, изобретателна, храбра... и красива. Но като поглеждах назад към хода на съвместното ни разследване, нищо казано, сторено или препоръчано от нея не изглеждаше особено проникателно, изобретателно, или според израза на самия Кемп интуитивно. Досега приписвах това на професионалните ѝ ограничения като офицер от военната полиция – по-скоро надзирател, отколкото детектив. Но ако Кемп беше прав, налагаше се да потърся друга причина. Защото в редките случаи, когато ловецът се оказва и плячка, настава сериозен сблъсък на интересите.

Спомних си колко настояваше, колко нетърпелива беше да дойде тук, в Ирак, за да преследва Бий Паша и Шараби. Е, това е нейна война, мислех си тогава. Разсъждава със сърцето, а не с главата си. Всъщност това можеше и да е вярно, но вече трябваше да допускам, че мотивите ѝ са били по-сложни и не тъй чисти, колкото предполагах. Защото съвсем не беше случайност, че идването тук ни попречи да открием убица на Клифърд Даниълс.

Засега Кемп Честър не опровергаваше нищо казано от Биан. Имаше обаче някой обезпокояващи подробности, които не ми бе казала. Например, че е участвала в групата G2. Може би просто пазеше военната тайна. Колкото и смешно да ви звучи, във военното разузнаване наистина страшно държат на тия неща. Но при цялото ми добро желание вече ставаше трудно да я оправдавам.

И, разбира се, оставаше въпросът за Марк Кембъл. Горкият покойник Марк Кембъл. Защо лъжеше Биан? Защо го пазеше в тайна? Какво бе правила през онези два дни в Багдад? И по-важно – защо трябваше да ме лъже?

Навярно се бях унесъл в разсъждения, защото Кемп Честър също успя да поразмисли и попита:

– Хей, какво общо има всичко това с 15–6? Нали уж само искаш да прецениш доколко може да ѝ се вярва като свидетел? Какво става?

Огледах го, без да бързам. Свестен мъж, разсъдлив, сладкодумен,

съобразителен. Но очевидно изпитваше силна привързаност към Биан. Разбирах го, защото и аз самият бях наполовина влюбен в нея. Той се мъчеше да я защити, което повдигаше вечния коварен въпрос: защо смята, че Биан се нуждае от защита. Както казват, няма дим без огън. Невинаги, но когато отвсякъде ти сервираш пушци и мъгли, по-добре е да провериш.

От една страна, оценявах неговата лоялност към Биан и го харесвах заради това. Налагаше се обаче да обърне другата страна, затова го изгледах строго и попитах:

– Аз казвам ли ти как да си вършиш работата?

– Не, но...

– Защото ще ти бъде адски признателен, ако ми отвърнеш със същата професионална любезност. – Изчаках го да осъзнае промяната в тона на разговора. – Може би сбърках, че подходах неофициално, приятелски. Може би трябва да си поговорим в някоя стая за разпити на военната полиция.

– Добре, добре. Не се стягай...

Вече знаех кое ме мъчи най-много и попитах:

– Когато прехвърлиха Биан от полицейския батальон в щаба, това трябваше да е за цяла година, нали?

– Нямам представа.

– Почваш сериозно да ме ядосваш.

– Добре де, за цяла година. Нейният годеник тъкмо беше пристигнал в Ирак. Биан искаше да изкара годината заедно с него.

– Но се върна в Щатите след... колко? Шест, седем, осем месеца?

– Да, някъде там.

Хвърлих му още един хладен поглед и той побърза да се поправи:

– Около седем месеца и половина. Напусна по-рано. Толкова ли е важно?

– Защо съкратиха престоя й тук?

Сега Кемп изглеждаше притеснен и дори малко измъчен.

– Защо не попиташ бившия й началник? Ние с Биан бяхме приятели и... Виж, много е неудобно.

– А ти знаеш много добре, че личните удобства или неудобства на един офицер нямат значение. Зададох ти въпрос. Отговаряй.

– Защото... ами, защото беше прехвърляне по семейни причини. Защото годеникът й умря тук, в Ирак. Тя го понесе много тежко. – Той помълча и добави: – Генералът й съчувстваше. Лично се погрижи да я прехвърлят в Щатите.

Изчаках малко, после казах:

– Кемп, тъй като сме в армията, не съм длъжен да ти искам клетвени показания, да ти чета правата и прочие глупости. Аз съм съдебен служител и вода официално разследване. За лъжливи, неточни или подвеждащи показания мога да ти търся отговорност. Недей да си утежняваш положението.

Кемп понечи да каже нещо, но аз го прекъснах:

– Вече говорим официално. Разбрахме ли се?

Той мълчаливо се вгледа в мен.

– Според устава критериите за прехвърляне или уволнение по семейни причини се отнасят само до преките родственици – казах аз. – Искаш ли да коригираш отговора си?

Той направи кисела физиономия, но отговори:

– Беше прехвърляне по здравословни причини. След смъртта на годеника ѝ тя просто рухна. Прие го много, много тежко.

И все пак не изглеждаше като нещо, станало в любимата ми армия. Нещастните или стресирани войници биват пращани при полковия капелан, или в днешните по-модерни времена – при полковия психолог. Отчита се успешно мероприятие и ги връщат на служба. В краен случай войникът получава трийсет дни отпуск за душевно възстановяване – тоест един месец пиене и чукане до припадък, – което по принцип възвръща духа на повечето войници. Ако и след тази стара, изпитана мярка нямаме стабилен войник, готов при първа команда да хукне срещу врага, следващата стъпка е уволнение – не прехвърляне – и с проблемите му вече се занимава отделът за ветераните.

Явно нямаше да ми помогнат нито увещания, нито заплахи. Както е казал един умен човек, само глупакът повтаря една и съща грешка. Трябваше ми нов подход, тоест по-голяма лъжа.

– Не разбирам защо се държиш враждебно – казах аз. – Биан Тран е наш свидетел. Не съм неин враг.

Той като че ли се замисли.

– В съдебната зала, където най-вероятно ще ѝ се наложи да бъде – продължих аз, – тя ще бъде разпитвана от злобен и придиричлив адвокат на защитата. Естествено, той ще прерови нейното лично и медицинско досие и ще постави под въпрос душевната ѝ стабилност. Винаги става така. И ако има някакви неудобни факти, както подозирам, адвокатът ще ги използва, за да я унижи в съда пред другите офицери. Не можеш да я предпазиш, Кемп. – Хванах го за ръката и предупредих: – Не се и опитвай.

Той пак се замисли.

– Добре де.

– В какъв смисъл? „Добре де, ще отговарям“? Или „Добре де, майната ти“?

– И двете.

Това вече беше приказка. Изчаках го да се поуспокои, преди да попитам:

– Какво стана с Биан Тран? Усещам, че е било нещо жестоко.

– Да, беше много жестоко. Прехвърлиха я заради психични проблеми. Биан се чувстваше отговорна. Беше смазана. Непрекъснато плачеше. Не беше в състояние нито да живее, нито да работи нормално. Тотален душевен срив.

Все още не ми звучеше логично.

– Загубила е любим човек – казах аз. – Печално, но това е война и съм сигурен, че като професионален войник е била душевно подготвена за подобен случай. Възпитаничка на Уест Пойнт, ветеран, водила е войници в бой и ги е виждала да загиват. Други ми я описаха като корава, издръжлива и хладнокръвна. Защо го прие толкова тежко, Кемп?

– Вина, Дръмънд. Чисто и просто вина. Тъй тежка, болезнена и непоносима, че я смаза. – Той извърна очи и добави: – Ако можеш, представи си какво е да бъдеш отговорен за смъртта на човека, когото обичаш.

– Защо се е чувствала отговорна?

– Не казах, че се е чувствала отговорна. Беше отговорна.

– Как? Защо?

– Куриерката на ЦРУ ни донесе съобщение за голяма пратка оръжие и инструктори, пристигащи от Иран в Кербала. Беше по време на шиитското въстание, сигурно си спомняш. Шиитската милиция на Садр бе превзела града, хората му избиваха наши войници и всички знаехме, че се налага масштабна операция, за да си възвърнем контрола. Тъй че да попречим на онези оръжия и инструктори да стигнат до хората на Садр... е, щеше да бъде голям удар. По-малко оръжие, по-малко бомби, по-малко загинали американци.

– И Биан отговаряше за операцията?

– Редът не беше такъв.

– Добре. Какъв беше?

– Биан беше анализатор и имаше за задача да планира нашата реакция. Както казах, от ЦРУ никога не споделяха какво знаят и откъде го знаят, но ни информираха, че иранските оръжия и инструктори отиват

към Кербала през сектора на Първа бронирана дивизия. Биан предаде заповед в оперативния отдел на дивизията. Описание на пратката, време на пристигане и място за залавяне.

Започваше да ми просветва.

– А дивизията възложи заповедта на нейния годеник. На батальона на Марк Кембъл.

Той заби поглед в земята и личеше, че го боли. Накрая измънка:

– Беше най-ужасното съвпадение, което съм виждал.

– Защото като оперативен офицер на батальона Марк Кембъл е решил лично да ръководи важната операция.

Той кимна.

– Казаха ми, че бил страхотен офицер. Истински фронтови командир. Многократно награждаван, обичан от хората, откъдето и да го погледнеш, чудесно момче. Но нещо се обърка трагично, стана голяма каша, загинаха трима души и един от тях беше Марк.

– Какво се обърка?

– Ако разбереш, непременно ми се обади. Пак повтарям, ония от ЦРУ ни държаха в пълно неведение относно източника на разузнавателните данни. През седмица или две някаква куриерка долиташе от Вашингтон, връчваше ни тайнствени сведения, после си тръгваше, а ние трябваше да се оправяме, както можем. – Той добави: – Нямам представа.

Замислих се. Пак не се връзваше. В края на краищата ставаше дума за професионални военни разузнавачи.

– Но имахте подозрения, нали?

След кратко мълчание той отговори:

– Естествено, че имахме подозрения. Беше съвсем ясно с какво разполага Управлението, нали? Агент в иранското разузнаване или в движението на Садр. На много високо ниво.

Добра догадка, Кемп. Но не съвсем точна.

– Това ли си мислехте? Така ли смяташе Биан?

– Всички бяхме на това мнение. Получавахме абсолютно точни данни. Безценни.

– Освен онзи път.

– Да. Нямахме оръжейна пратка. И инструктори нямаше.

Помълчах, за да обмисля следващия въпрос, и това се оказа голяма грешка. Защото изведнъж всичко се подреди – Биан буквално бе превърната в оръжие за убийството на любимия си. Кемп не знаеше подробностите, но се досещаше почти правилно. Даниълс бе информирал

своя приятел Шараби за разгадания код. Шараби бе предал това на приятелите си в Техеран, а те на свой ред бяха решили да си отмъстят, изпращайки информация, за която знаят, че ще бъде прихваната, разшифрована и прочетена – да поднесат на американците неустоима примамка; или с две думи – да ги вкарат в капан. Биан се бе озовала в края на тази дълга верига, а нейният годеник бе попаднал в ковчег.

На война често срещаш жестоки обрати и горчива ирония, но тази жестокост бе почти неразбираема. Преди да се опомня, на гърлото ми засегна буца. Горкият Марк. Горката Биан. Преглътнах няколко пъти, за да прогоня буцата, но тя упорито плъзна нагоре и опря някъде зад очите ми. Честър ме гледаше странно.

– Хей... добре ли си?

– Аз... въз... малко съм понастинал. – Изкашлях се и след малко казах: – Последен въпрос. Според теб какво се е объркало?

– Знаеш ли? Много размишлявах над това. Всички размишлявахме. Поделението на Марк попадна в добре подготвена засада. Не знам, може би източникът на ЦРУ е бил двоен агент. Или иранците са разбрали и са го използвали, за да подхвърлят фалшива информация. Както и да е... Садр и иранците знаеха, че идваме, и решиха да ни накарат да си платим.

Насреща ни се зададоха неколцина офицери с папки в ръцете и ние млъкнахме. След като се отдалечиха, Честър каза:

– Имаше разследване. След това. Но не наше, а на ЦРУ. Дори ни принудиха да минем през детектора на лъжата. И знаеш ли какво? Ако е имало някакъв провал, онези негодници така и не споделиха. – Той помълча, после мрачно добави. – Един месец след като Биан напусна, разформироваха групата.

– Ти си умен човек, Кемп. Какво предполагаш?

Той спря.

– Какво предполагам ли? Добре, дадено. – Завъртя се към мен. – Не си дошъл заради някакво си 15–6, да те вземат дяволите.

Отворих уста да отрека, но се въздържах.

– Нямам представа защо ме лъжеш, Дръмънд, или как е загазила Биан. Но ти обещавам – той ме погледна в очите, – ако я нараниш, ще те намеря, където и да си.

Дълго се гледахме. Накрая протегнах ръка.

– Нямам намерение да я наранявам, Кемп. Уверявам те.

Той се вгледа в ръката ми, но не я стисна.

– Остави я на мира. Много ѝ се струпа.

Не отвърнах „Повече, отколкото предполагаш“, макар че в момента знаех за проблемите на Биан повече, отколкото ми се искаше. Изпитвах много, много дълбока печал за нея. И същевременно в главата ми задрънча мощен алармен сигнал.

Оставих на двора разярения Кемп Честър, върнах се в кадровия отдел и заръчах на същия сержант да ми намери празен кабинет с телефон.

Набрах мобилния телефон на Филис, но тя не отговаряше, затова ѝ оставих съобщение.

Без излишни обяснения я посъветвах незабавно да по-стави под охрана Хършфийлд и Тайгърман или направо да ги изведе от града. А ако не го направи, да уреди две погребения. Оставих слушалката и се замислих над следващия си ход.

Време беше да се прибирам.

38

Джим Тайри любезно ме откара до аерогарата.

Както вече споменах, пътят от Зелената зона до летището минава по най-опасното шосе на Ирак – наричано с мрачен хумор Алея на самоубийците, – тъй че услугата на Джим не беше от голяма доброта. Искаше да ме види как се качвам в самолета и да е сто процента уверен, че ще ни разделят поне десет хиляди километра. Не го упреквах.

Пред терминала Джим отби джипа до тротоара и спря. Аз минах отзад, взех си торбата и хвърлих поглед наоколо. Свечеряваше се, но терминалът гъмжеше от войници; по радостните им изражения личеше, че не пристигат, а заминават. За пръв път виждах щастливи хора в тази изтерзана страна – може би защото само тук бяха сигурни, че утре денят ще е по-хубав.

Тайри се приближи и застана пред мен.

– Приятен полет.

– А на теб приятен Ирак.

– Хей, вече съм си събрал багажа – възрази той. – Всеки момент дългата ръка на Отдела за професионална отговорност – това е нашият вариант на Гестапо – ще ме дръпне във Вашингтон за дълъг разговор по въпроса как съм оплескал работата.

– Вашингтон е пълен с идиоти – казах аз. Той ме изгледа с недоумение, затова обясних: – Мислят си, че е наказание да те изтеглят от тук.

Той се разсмя.

По пътя си бяхме бърбили за дреболии, оглеждайки съсредоточено за евентуална кола-бомба, която би ни върнала у дома в цинкови ковчези. Между другото в Ирак никой не кара автомобил за удоволствие. Ако не съм споменал досега, мястото е гадно. Но и двамата знаехме, че имаме недовършена работа.

– Какво се чува откъм Бюрото? – попитах аз.

– Нито дума официално. Но имам приятел в кабинета на директора.

– И какво?

– Казва, че в Омаха щяло да ми хареса. Много свободно време, тишина, примерни граждани.

Кой знае защо, перспективата не го радваше, затова му поднесох в съкратен вариант Закона на Дръмънд:

– Скоро някой друг ще се издъни и ще забравят за теб.

– Хей, не съм малък. Не ми трябва...

– Сериозно. Додето се усетиш, ще те пратят на още по-гадно място.

– Не ми се вярва. – Той тъжно добави: – Онзи мой видеозапис с репортерката... пратила го в Академията на ФБР като учебно пособие за начинаещи агенти. Сега съм прочут.

Усмигнах му се и той също ми се усмигна. С леко закъснение.

После дойде най-неудобният момент. Погледнахме се в очите.

– Ти ли го направи? – попита накрая той.

– Не беше ли ти?

Той се навъси.

– Видях как те погледна репортерката. Казах и на Филис.

– Не, информацията не е изтекла от мен – казах аз. Той обаче не изглеждаше убеден, затова добавих: – Веднага щом кацна, имам уговорена среща с инквизицията – менгемета, клещи, детектор на лъжата и тъй нататък. Ще се погрижа да ти изпратят резултатите.

– Постарай се. – Той се усмигна. – Накарай ги да те питат какво мислиш за мен.

– Не ти трябва да знаеш.

– Така си и мислех.

Ръкувахме се.

– Продължавай да търсиш Тран – помолих го аз.

– Нещо повече. Ще оставя докладна записка до човека, който идва да ме замести.

– Като пристигнеш в Щатите, обади се.

Той се разсмя.

– Знаеш ли, Дръмънд, харесваш ми. Не знам защо, но наистина ми харесваш. И ако пак ми се мернеш, ще те застрелям.

Оставих го на тротоара, нарамих торбата и се насочих право към армейското гише, където млада и нахакана служителка от военновъздушните сили усърдно си пилеше ноктите.

– Добър вечер, редник Джонсън – казах аз. – Искам да ви помоля за една малка услуга.

В авиацията всички приличат по-скоро на цивилни – разпасани веселяци, чието място не е във въоръжените сили, а в някой не твърде взискателен колеж. Армейците пък са типични военни, педантични до крайност и влюбени в кратките отговори от типа на „Тъй вярно“ и „Съвсем не“. Кой знае какво си мислят авиаторите за нас. Както и да е, младата дама откъсна за миг поглед от ноктите си и ме удостои с

изкуствена лъчезарна усмивка.

– Разбира се.

– Трябваше да се срещна тук с една позната. Май сме се разминали.

– Ами... случва се.

– Името ѝ е Биан Тран. Т-Р-А-Н. Чудех се дали не е хванала по-ранен полет.

– Изчакайте. – Тя насочи вниманието си към компютъра, а аз затаих дъх, докато набираше името. После възкликна: – Ехе! Ама вие май изобщо не сте се разбрали.

Ако знаеше колко е права.

– Излетяла е сутринта в одинайсет – продължи тя. – Отдавна си е заминала.

Заминала, може би. Но не беше отвлечена. Не беше мъртва. И не беше забравена – поне от мен. Онова, което бе само подозрение, грозна теория, сега се превръщаше в утвърден факт. И не ме изненадаваше.

Сега най-правилното бе незабавно да уведомя Филип за подозрението си и да поискам инструкции. Но Шон Дръмънд не беше в настроението за това. Филип играеше своя игра и все още не знаех със сигурност каква е тя. Не ѝ вярвах и определено не исках да предам всичко в нейни ръце. Освен това с какво можеха тя или Управлението да се справят по-добре от Шон Дръмънд?

Е, да речем, общонационално издирване. Само че полицията никога не би се размърдала, без да получи ясни законови основания. А Филип не би ги дала, защото, ако разкриеше какво е вършила Биан, щеше да разкрие и с какво се е занимавало Управлението – все едно удавник да се хване за акула. В крайна сметка само акулата остава доволна.

Което водеше към вариант номер две – ликвидиране. Залогът несъмнено бе твърде висок и оправдаваше подобна мярка. А и Биан се водеше за безследно изчезнала, вероятно отвлечена от кръвожадни терористи, което бе крайно удобно за всички. Но би ли стигнала Филип дотам? Или казано с други думи – защо да не стигне? И как бих живял за напред, ако заложех на „не“, а се окажеше „да“?

Освен това нещата вече бяха станали лични. Все още няха идея какво точно става, но знаех едно: и Филип, и Биан ме бяха използвали като пионка за своите цели. В момента и двете си мислеха, че още съм Тъпия Шон, Безхаберния Шон. Грешка. Вече бях Тотално Вбесения Шон. Смятах да разчепкам историята докрай, та ако ще да умра – което съвсем не беше изключено.

Замислих се над това, което ми каза момичето преди малко. Биан бе

излетяла в единайсет. Ние с Тайри и хората му влязохме в офиса на Шараби към девет и се изнизяхме с подвити опашки трийсет минути по-късно. Час и половина след това Биан се бе качила на самолета. Съвпадение? Или, казано по друг начин, имаше ли връзка между нашата акция срещу офиса на Шараби и решението на Биан да си плюе на петите? Да си призная, не вярвам в съвпадения.

Сега трябваше да възстановя нейните действия, да се върна назад и да обмисля какво е станало; да започна от Я и да стигна в обратен ред до А. Защото единствената ми надежда да открия Биан и да я спра бе, ако разбере какво е извършила. А оттам с малко въображение щях да си отговоря и на въпросите „как“ и „защо“.

И тъй, кое да обознача с Я? Е, навярно странния поглед на репортерката, докато излизах от кабинета на Шараби. Срещяхме се за пръв път – сигурен бях в това, – значи не можеше да познава лицето ми; бе разпознала табелката с името Дръмънд, защото неизвестният информатор за нашата акция срещу Шараби е споменал, че ще присъствам.

И бях готов да се обзаложа, че ако ида да си побъбря с нея – ако успееш да разкъсам обръча на журналистическото мълчание, – щеше да потвърди, че сведенията идват от Биан Тран.

А ако се върнех още няколко часа назад, бях готов да се обзаложа, че именно на Биан принадлежи онзи загадъчен глас, който уведоми на арабски военната полиция за местонахождението на една изоставена и окървавена тойота.

И още по-рано – онзи момент в столовата, когато Биан настоя да замине сама за Багдад, а после въпреки моята заповед реши да потегли без мен.

Точно така. Трябваше да е сама, за да инсценира собственото си отвличане, а после да изчезне по уличките, които познаваше тъй добре. Тя беше военен полицаец и знаеше как се обработва изоставен американски военен автомобил. Затова нарочно бе оставила необходимите документи, за да насочи полицаята към базата „Алфа“, както и кървава улика върху таблото, която да отведе Шон Дръмънд право при Махмуд Шараби.

Запитах се дали е намерила тайно място, откъдето да гледа как влиза в офиса. Вероятно. Аз бих го направил.

Но всичко – и планът, и бягството – зависеше от успешното инсцениране на отвличането. Което навярно обясняваше какво е правила през двата дни, прекарани уж заедно с Марк в Багдад – да намери автомат, с който да надупчи вратата на джипа, да изцеди и запази малко от

собствената си кръв, с която да оплиска седалката и таблото, да избере подходящо място за изоставяне. С две думи – да разиграе сценката на изчезването и в същото време да си подготви план за бягство.

– Извинете – каза момичето. – Попитах ви има ли още нещо.

– Тъж... къде ще кацне?

– Полетът е... – тя пак погледна екрана – ... за военновъздушната база Доувър.

– Благодаря.

Взех си багажа и тръгнах към изход 6, за да се кача на самолета.

Биан не само бе хванала военен полет, но и беше използвала собственото си име. Потресаваща наглост. Но не се чувствах потресен – нали точно затова попитах. Тя беше уверена, че е измамила всички ни, и знаеше, че никой няма да търси в списъците името на войник, отбелязан като безследно изчезнал. Но това говореше не толкова за самоувереност, колкото за отчаяно бързане.

Докато военният полицаи проверяваше документите ми, аз погледнах часовника. Моята партньорка имаше десет часа преднина. Но щеше да кацне във военновъздушната база Доувър в Делауеър, откъдето й трябваша поне два, а при натовареното вашингтонско движение вероятно и три часа, за да се добере до столицата. Моят полет щеше да кацне в база „Андрюс“, само на трийсет минути път от Вашингтон.

Значи скъсявах дистанцията най-малко с два часа. Вече нямаше да подценявам Биан Тран. Все още имах само най-смътна идея какво става, тъй че не знаех какво е планирала да извърши тепърва и дали изобщо има някакви планове.

Знаех обаче къде да я търся.

Кацнахме в база „Андрюс“ без тайнствени и зловещи злополуки във въздуха. Не видях и агенти на ЦРУ, очакващи да ме придружат до Лангли. Явно Фелис губеше форма.

Въпреки присъствието на двеста нетърпеливи редници, хванах такси съвсем лесно – трябваше само да злоупотребя със служебното си положение. Щом първото такси спря пред терминала, измъкнах насила от задната седалка един нещастен редник и бързо потеглих, оставяйки зад гърба си разярена тълпа.

В самолета един услужлив стюард бе заредил телефона ми и аз проведох два бързи разговора. Първо с един човек, който потвърди предположенията ми, после с друг, който отговори на няколко прости въпроса. Тогава казах на шофьора къде да ме откара.

Щом напуснахме базата, свалих и двете странични стъкла и се облегнах назад. Вятърът беше леден, а тънката пустинна униформа изобщо не пазеше от студа. Удоволствието обаче бе неописуемо – да дишам чист въздух, американски въздух без миризма на изпражнения, да мръзна, вместо да се потя, да пътувам без страх от снайперисти и бомби. Казах ли вече, че в Ирак е гадно?

Таксиметровият шофьор ми хвърли поглед през огледалото.

– От Ирак, а?

– Кое ме издаде?

– Често го правят – отвърна той; сигурно имаше предвид моята глупост да отворя прозорците.

Виждах само тила му – човек на възраст, с петна по врата и прошарена коса, вероятно връстник на баща ми.

– Отначало ме заблудихте – призна той. – Повечето момчета се втурват към първия бар.

– Е, аз съм на принципа „първо удоволствието, после работата“.

– Да ви уредя ли с жена? – милосърдно предложи той. – Знам едно местенце в Бетесда. Много патриотични дами. Имат специални приветствени програми за ветераните, направо да се побъркаш. Какво ще кажете?

– Не, благодаря.

– Както искате.

– Бях там само няколко дни.

– Тъй ли?

– Едва не провалих цялата война – обясних аз не съвсем на шега. – Прогониха ме обратно.

– Голям късмет. Дори тен не сте хванали.

– Канцеларска работа. Късметлия съм.

– Без майтап? – попита шофьорът с леко разочарование.

– Е, не всичко беше по мед и масло. Поряхах се с хартия и на няколко пъти паднах от стола. Да си покажа ли белезите?

Той се изкиска, после каза:

– Знаете ли, наистина вярваме в онова, което вършите там.

– Затова го вършим.

– Не на мен тия. И аз съм виждал сражения. Във Виетнам през шейсет и осма и шейсет и девета.

– Лоша война.

– Има ли добра?

– Да, тази, от която се връщаш жив.

– Умно казано.

И той се впусна в дълъг монолог за своята война. Не ми се слушаше, затова по някое време го прекъснах:

– За кого ще гласувате?

– За никого. Не гласувам. Нали казах, че съм бил във Виетнам. Политиците са гадини. До един.

Той се разсмя. Продължи да говори, а аз полагах усилия да не поддържам разговора. За беда човекът си падаше по приказките и не млъкваше. Накрая каза:

– Невероятна е тая история със саудитските принцове. Нали се сещате?

– Естествено – отговорих разсеяно аз. Ако имах пистолет, щях да го гръмна. Или да се застрелям.

– Трябва и ние да им пращаме терористи. Доброто за гъската невинаги е добро за гъсока. Лорд Лимбо го е казал. Хитро, а?

– Хитро – съгласих се аз. Имах да проведя важен разговор и трябваше някак да му запуша устата. – Извинявайте, но...

Той ме прекъсна:

– Така де, ония саудитски говеда наистина ли очакват да се хванем на тъпата им лъжа за съвпаденията?

– Съвпадения?

– Да, че уж било злополука.

– Злополука?

– Не знаете ли? Онзи, първият, принц Фауд катастрофирал с кола. А другият, как беше... Али? Абдул? Няма значение, същия ден паднал от скала, както си карал ски в Швейцария. Виж ми окото. Дали са му безплатен урок по летене.

Божичко. Облегнах се назад.

– Откъде разбрахте?

– Чух по радиото. „Саудитското клане“, тъй го нарекоха коментаторите. Хей, дали пък нашите управници най-сетне не са събрали кураж да им го върнат тъпкано?

– Кураж? Нашите управници?

Той се разсмя.

– Да бе... И аз ги дрънкам едни.

– И двамата ли са мъртви? – попитах аз.

– Е, обикновено така става, когато те прегазят тежкотоварен камион или караш ски без парашут. Тия скапани саудитци обаче да твърдят, че било съвпадение. Дрън-дрън. Мислят ни за балами.

Трябваше да обмисля новината, затова отворих телефона и се прес-торих, че разговарям.

Най-напред проумях колко съм изостанал от събитията. Почти през целия полет бях разсъждавал над действията на Биан и трябваше да очаквам нещо подобно. Но не го очаквах.

С други думи физически се приближавах до Биан, но мисловно бяхме на различни планети.

Защото сега разбирах не само кой е осведомил пресата за двамата принцове, но и по-важното – защо. Саудитците никога не биха екстрадирали принцовете в Съединените щати. Но и не искаха дипломатическо напрежение или международни скандали, когато се разкрие, че хора от кралското семейство финансират убийствата на американски войници и иракски граждани. На практика разгласяването бе равносилно на смъртна присъда за принцовете.

Хрумна ми също, че Биан е в корена на още едно изтичане на информация. Спомних си как Филис, Уотърбъри и шейхът влязоха за пръв път в самолета и ни уведомиха, че някой е съобщил на саудитците за предстоящото залавяне на Али бин Паша.

Интересно – всички, включително Шон Дръмънд, предположиха, че това е дело на някоя тайнствена личност от Вашингтон. И защо да не мислим така? Нали точно от там обикновено изтичат сведения. Биан бе използвала за прикритие циничните ни предрасъдъци спрямо Вашингтон, както и поразителната неспособност на чиновниците да пазят

тайни, с която тя бе най-добре запозната. Великолепна ирония. Сигурен съм, че ѝ е харесала.

Но дали саудитската връзка бе присъствала в плана ѝ от самото начало, от точка А? Не смятах. Сигурен бях, че като всички нас Биан искрено се е изненадала от разкритието какво са предложили Шараби и иранците на Клиф Даниълс срещу неговата измяна – Али бин Паша. Но макар и не твърде опитна в сенчестата политика на арабския тероризъм, Биан бързо бе разбрала какви възможности предлага Бин Паша за нас и за нея.

В крайна сметка истинските ѝ цели бяха Даниълс и Шараби, но съдбата ѝ подхвърли многообещаваща нова възможност и тя не пропусна да я използва. Докато ние седяхме в кабинета на Филипс и си блъскахме главите над предателството на Даниълс, Биан бе разсъждавала за съвсем друго – спонтанно бе изграждала план, основан върху най-лошите ни черти. Гениален и коварен план, защото зависеше от две възможности за безчестно поведение.

Първо, тя подозираше, че саудитското разузнаване е съвсем наясно с подкрепата на високопоставени саудитски фигури за техния сънародник Али бин Паша – а следователно и за шефа му Заркауи – и че ще направи всичко възможно, за да прикрие истината. В края на краищата тя беше способен офицер от разузнаването с богат местен опит. Стават ли бели в ислямския свят, най-често са замесени саудитски пари.

Спомнях си също разговора ни в самолета, след като Филипс и Уотърбъри донесоха новата директива от Вашингтон: саудитците получават Бин Паша, а ние не бива и да припарваме до Шараби. Аз бях разярен и готов да се разбунтувам. Биан прие нещата равнодушно, с лек песимизъм и това ме изненада. Очаквах от нея гняв и разочарование, а не примирение.

Сега разбирах това. Биан бе извървяла пътя на разочарованието, пътя от идеализъм до цинизъм много по-рано – на една тясна уличка в Садр Сити.

За тази пиеса обаче нямаше предварителен сценарий. Всички артисти имаха свобода на избора, защото Биан го бе замислила точно така – да постъпваме честно и доблестно, да търсим истината и правдата. Интересно, че никой от нас не го стори.

Още преди да отлети за Багдад, тя бе направила решаващата крачка – да уведоми саудитците за предстоящото залавяне на Бин Паша. Може би още от службата си в Ирак имаше някои връзки със саудитското разузнаване или пък направо се бе обадила до саудитското посолство във

Вашингтон. Нямаше значение как им е подсказала. Важното беше, че подмами артистите да излязат на сцената.

Което водеше към предположение номер две: тя е била уверена, че Вашингтон ще отстъпи пред саудитския натиск и ще се включи в онова, което един мой познат италианец нарича *insabbiatura* – заравяне на неудобен труп или неудобно дело под купища пясък. Точно Биан предложи съвместните разпити на Али бин Паша и така успокои страховете на всички.

А елиминирайки Бин Паша, шейхът и височайшите му господари си въобразяваха, че са уредили проблема с изключение на една гадна подробност – скрития запис. Голяма неприятност за саудитците, защото разполагахме с непохватимо доказателство за заговор и убийство. Филис също не харесваше положението, но видя в него възможност да изкопчи от нашите саудитски приятели имената на още няколко терористи.

Тогава шейх Турки ал Файеф се споразумя с Филис и самодоволно напусна заседателната зала, уверен, че е опазил тайната, и много доволен, защото кралското семейство щеше да му е безкрайно задължено за спасените височайши задници.

А после дойде буйството на Биан – демонстрация на гняв, разочарование и безсилие. Фалшива, но много ефективна сцена. И сега разбирах защо. Тя даваше на Филис последен шанс – шанс да избере принципите вместо прагматизма, шанс да постъпи правилно.

И Шон Дръмънд също получи този последен избор.

Всъщност Биан бе гениална изкустителка, използваща най-лошите инстинкти и импулси на всекиго – саудитската склонност да се откупват или да се погребват неприятностите, американската склонност да правим идиотски отстъпки в името на дипломатията, петрола или политическата линия. Нямах представа как се е удържала от усмивка. Аз не бих издържал. Никой не подозираше на какви глупаци се правим.

А по-късно, съобщавайки на русата репортерка за Шараби, Биан вероятно бе споменала и саудитските принцове. За всеки случай. Този път Вашингтон нямаше избор; наложи се да поискат тяхното екстрадиране.

Саудитците имаха избор, но вече бяха опитали вариант А – да се откупят, тъй че минаха на вариант Б – погребение.

За Махмуд Шараби публичното разобличение на неговите лъжи и предателства означаваше сериозен риск за политическите му амбиции; за двамата принцове означаваше смърт.

И тъй, бях стигнал по обратен ред от Я до М. Вече знаех

достатъчно, за да правя предположения за мотива и намеренията на Биан. Но все още липсваше част от мозайката – може би най-важната част. Затова набрах един телефонен номер и отсреща отговори гласът на Бари Ендърс. След като се представих, той саркастично отвърна:

– Дръмънд? Дръмънд? Извинявай, не си спомням такъв човек.

– Бях зает, Бари. Все някой трябваше да спечели войната.

– А, значи сме спечелили? – Той се изсмя злобно. – Къде си?

– Върнах се. Нещо ново?

– Да, има известен напредък. Чакай. Трябва да се преместя. – След малко попита: – Докъде бях стигнал? А, да... телефонната справка за Даниълс. Домашният му телефон е на фирмата „Спринт“. Взех от там имената на неговите приятели и ги посетих.

– И какво?

– Първо да кажа, че без него две от дамите ще останат на сухо. Нали ме разбираш?

– Бил е великодушен кавалер.

– Да ти имам езика. Третата дама се казва Джоан Карудърс. Каза, че го подозирала в изневяра. Смятала да го зареже.

– Ревност. Става за мотив, нали?

– Има и още. В апартаментата на Даниълс нямаше мобилен телефон. Нали? В „Спринт“ също нямаше сметка на негово име за мобилен телефон, затова решихме, че не е имал такъв. Слушаш ли ме?

– Да.

– Аз обаче се замислих – в днешно време човек да работи за Пентагона и да няма мобилен телефон? Поразрових се и излезе, че е ползвал друга фирма – „Сингюлар“.

– И какво откри там?

– Още обаждания до същите три дами, но имаше и разговори с четвърта.

Знаех какво предстои и за да му спестя усилията, казах:

– Биан Тран.

Знаех също защо не намерихме мобилен телефон в апартаментата. Пак работа на Биан Тран. Задигнала е телефона, за да не разкрием нейните разговори. Умно момиче.

– Какво става, Дръмънд? – попита Ендърс.

Ставаше това, че нито можех, нито исках да позволя на Бари и на полицията да продължат разследването. Първо, както казах, въпросът вече беше личен и трябваше да го уредя сам. Освен това, ако предположенията ми се окажеха верни, всички замесени щяха здравата да си

изпатят. Макар да знаех, че няма да го приеме добре, реших да направя на Бари една голяма услуга.

– Става не каквото си мислиш – излъгах аз. – Даниълс беше заподозрян в шпионаж, казах ти. А Биан водеше разследването. Тъй че си прав, тя го познаваше отпреди. И наистина са разговаряли по телефона.

– Когато става дума за шпионаж? По открита линия? Толкова глупав ли ти изглеждам?

Всъщност Бари Ендърс изобщо не беше глупав. От всички хора, замесени в случая, той беше най-умният и стигна най-близко до истината.

Е, всъщност това го поставяше на второ място. След Биан. А Шон Дръмънд, който видя с очите си всеки неин ход, се оказа най-големият малоумник.

Защото и тук Биан бе заложила на най-лошите чиновнически инстинкти – стремежът на всяка цена да се потушават неуспехите и скандалите. А правителството не я разочарова; пратиha федералните да спрат разследването на Ендърс и Биан спечели онова, от което се нуждаеше най-много – време.

– Свършиха ли ти отговорите, Дръмънд?

Не още.

– Биан имаше задача да създаде връзка, да спечели доверието му и да се опита да узнае за дейността му – обясних аз. – Не само разговаряха по открита линия, но и няколко пъти се срещнаха на обществени места.

– Тя не ми каза, че е познавала Даниълс.

И на мен, Бари.

– Какво да ти кажа? Беше строго секретно разследване.

– Тъй значи. – Дълга пауза, изпълнена със съмнение. После Бари още веднъж потвърди високото ми мнение за него. – Проверих и нейните телефонни разпечатки, както и кредитната ѝ карта.

– И какво?

– Имали са две срещи. На 20 септември приятна вечеря в „Моргън“. Тя си поръчва омар, той пържола и някой е изпил пет уиски-та и две бутилки скъпо червено вино. На 15 октомври гледат балет в Кенеди Сентър – билетите са по две стотачки единият. И знаеш ли кое е най-интересното? Тя е направила резервацията по телефона, пак тя е платила и билетите, и вечерята. Не с кредитна карта, в брой.

– Не ми казваш нищо ново. Пише го в отчета ѝ за разходите.

– Като данъкоплатец съм възмутен. Видях другите приятелки на Даниълс. Можела е да го свали, без да похарчи и цент.

– Такава е новата, смекчена федерална политика. Гледаме да ги

вкарале зад решетките с приятни спомени. Бари, тя не е заподозряна.

Този път в гласа му прозвучаха стоманени нотки.

– Аз съм ченгето. Аз решавам кой е заподозрян и кой не. И ти казвам, че тя е заподозряна.

– Забрави за нея.

– Къде е тя?

– Там, където не можеш да я намериш. Тя...

– Не мога ли? Само гледай.

– В Ирак е и...

– С една призовка ще го уредим. Да я качат на първия...

– Млъкни и ме слушай, Бари. – Той наистина млъкна. – Преди два дни Биан беше простреляна и отвлечена от терористи.

Стана съвсем тихо.

– Терористите не приемат призовки – напомних му аз.

Той не отговори.

– Всички се чувстваме зле, Бари. Тя е сред падналите герои. Ако продължиш да натискаш, ще те изкарат пълен боклук.

Очевидно не това бе очаквал да чуе и за момент долових в тишина-та смайването му. Накрая той каза:

– Ами аз... – Не довърши и пак помълча. – Знаеш ли какво? Ако ми даваха по един долар за всяка твоя лъжа, и аз щях да вечерям в „Мортън“.

– Обади се на отдела за връзки с обществеността в Пентагона. Ще ти потвърдят, че се води безследно изчезнала.

Той обеща, или по-скоро заплаши, да направи точно това. С тази нотка на недоверие приключихме разговора.

Имаше още една нишка за разплитане и в нейния край беше Филис. Набрах номера и когато тя вдигна след втория сигнал, казах:

– Обажда се Дръмънд.

– Къде си? – попита сприваво тя.

– Върнах се – отговорих любезно аз. – И между другото благодарая, че не ми взриви самолета. Държах на него. Наистина. Получи ли съобщението ми за Хършфийлд и Тайгърман?

Филис не се впечатляваше от параноята ми, но много я дразнеха дребните нарушения на правилника.

– Знаеш много добре, че не биваше да оставяш съобщение – каза тя.

– Ами ако бях загубила телефона или не си бях проверила пощата?

– Щяха да умрат. И какво? Никога не съм ги харесвал. Ти също.

– Нямахте да си толкова нагъл, ако наистина бяха мъртви.

– Тъй ли? Такива като тях с лопата да ги ринеш. Пълно е с високомерни умници.

– Не ми харесва отношението ти.

Там беше цялата работа. Филис бе решила, че не иска да знам някои неща, а накрая излезе, че точно тях трябва да знам. Като адвокат съм свикнал клиентите да ме лъжат и да крият важни сведения, защото са виновни. Сега идваше време да узная каква е вината на Фелис.

– Каж ми защо пусна онова съобщение – каза тя. – Каква е заплата за Тайгърман и Хършфийлд?

– Не съм в настроение – отвърнах аз и смених темата. – Хей, какво ще кажеш за мъртвите принцове? Дали онзи твой приятел, шейхът, не е превъртял?

– Много е неприятно. Турки дори не приема обажданията ми. В нашия занаят подобни споразумения са свещени. – Тя добави със заплашителен тон: – От Вашингтон искат пълно разследване.

– Значи сега ще разследваме собственото си разследване. Осъзнаваш ли колко тъпо звучи? – След малко добавих: – Напомни им, че резултатите от едно разследване невинаги са приятни. Да имат едно наум.

Сега тя усети, че Шон Дръмънд е проблемен служител, с когото шега не бива. Гласът ѝ стана по-дружелюбен.

– Шон, ела веднага в Лангли. Всички те чакаме.

– Нямам такова намерение. Сега съм черната овца на професията. – Помълчах. – Нали ти казах да се отървеш от мен. Трябваше да ме послушаш.

– Не ставай глупав.

– Знам всичко, Фелис. За изтеклата информация, за убитите войници и за опитите на Управлението да замаже нещата. Не знам дали изобщо е трябвало да се крие. Но сега – в никакъв случай.

Фелис дълго мълча. Бях прехвърлил разговора от абстрактното към конкретното и тя се нуждаеше от време, за да обмисли положението. Накрая попита:

– Какво искаш?

Умница.

– Име. Куриерката на секретната група.

– Не знам за какво говориш.

Изчаках мълчаливо.

– Откъде знаеш, че е жена?

– Губиш си времето с глупави въпроси. Намирам се на три минути път от сградата на „Уошингтън Поуст“. Стига ти и една минута, за да

ми отговориш. Разбрахме ли се?

Отново дълго мълчание.

– Даян Андрюс.

– Какво стана с Даян Андрюс?

– Защо трябва да е станало нещо?

– Кой е любимият ти репортер от „Поуст“?

– Шон, моля те, нека...

– Лично аз се чудя кой заслужава повече наградата „Пулицър“ – блискоизточният отдел или националният. Ти как мислиш?

– Мъртва е.

– От какво? Сърдечен удар? Още едно фалшиво самоубийство? Скиорска злополука? От какво спря сърцето ѝ, Филис?

– Не... Беше убийство. Очевидно убийство.

– Разкажи ми.

– Преди около седем седмици излязла късно вечерта за редовния си крос в парка и някой ѝ сцепил челото с брадвичка. Няма отпечатьци, няма следи. Дори стъпките са заличени с метла. По ръцете ѝ имаше белези от опит за съпротива, а убиецът е нанесъл удара с дясната ръка.

– И очевидно не е заловен. Кой са заподозрените?

– Няма заподозрени. Само теории.

Нямало заподозрени? Замислих се над това.

– Но ти знаеш, че е било предумишлено и планирано, а убиецът е познавал достатъчно добре полицейските процедури, за да прикрие уликите. Знаеш, че жертвата не е случайна и престъплението вероятно е свързано с нейната работа.

– Да, така предположихме.

По всичко приличаше на убийството на Клиф Даниълс, освен че убиецът не бе направил опит да прикрие причината за смъртта. Но преди да направя решителния извод, трябваше да узная повече. Реших да изпробвам с изстрел налука.

– Била ли е измъчвана?

– Да... не. Два пръста бяха отсечени. Малкият и безименният на дясната ръка. Може да е било мъчение. Но може и просто да се е опитала да отблъсне удара.

– Как изглеждаше? Като външност?

– Не смятам, че има значение.

– Ей, колко хубава сграда. На две крачки съм от „Уошингтън Поуст“. Как мислиш, дали ще ме снимат? Нямах време да се избърсна.

– Престани да ме заплашваш.

– А ти започни да говориш истината.

– Добре... не беше... не беше особено привлекателна. Ниска, закръглена, тъмнокоса и... защо питаш?

Сега беше мой ред да задавам въпроси, затова пренебрегнах нейния и отново попитах:

– Значи се разтревожихте, когато узнахте, че е убита?

– Да, обезпокоихме се. Тъжно. Даян беше от нашите, Шон. Беше мил човек и всички я обичаха. Почти двайсет години върна и честна служба.

– Знаеш какво имам предвид.

– Да, обмислихме го. Как иначе? Но няхахме предпочитания към една или друга теория.

– Разкажи ми за другите теории.

– Андрюс беше работила и по други деликатни операции. Чудовищата от нашето минало често имат дълги сенки.

Още от самото начало Филис пестеше и отсяваше информацията. Ако по-рано знаех за Даян Андрюс, щях да разбера, че имаме работа с две свързани убийства. Щях да ровя под дърво и камък и може би някъде там да открия спотаената Биан. Но Филис бе поставила секретността над успеха на следствието и опазването на институцията над истината. Объркаш ли целите, получаваш калпави резултати и разярени помощници.

Не се удържах и подхвърлих:

– И като стана дума за *дължина*, познай кой е бил любовникът на Даян.

Тя обаче не бе виждала единственото достойнство на Даниълс и намекът мина покрай ушите ѝ.

– Добре, ще ти подсказва още веднъж. Тя и нейният любовник вече са завинаги заедно. В рая... или може би на другото място.

Този път Филис проумя, защото светкавично отговори:

– Нямахме никакви признаци за това. При проверка с детектор на лъжата винаги се проучват и сексуалните връзки. Не е споменавала за Клиф Даниълс.

Интересно. Но по време на полета бях обмислил задълбочено тази загадка.

– Кога я убиха? – попитах аз. – Преди или след като започнахте да разследвате изтичането на информация?

– Беше... не помня точните дати, но горе-долу по същото време. Защо?

– Обзалагам се, че връзката е започнала след последната ѝ проверка с детектора на лъжата, а до следващата проверка не е доживяла.

– Кой ти каза за връзката им?

– Има ли значение?

– Шон, престани да се държиш като параноик.

– Да *престана*? Трябваше да се държа така от самото начало.

Тя се позабави – може би за да се изкашля или да изключи записа.

– Моля те, ела, Шон. Веднага. Всички желаем едно и също.

Но не беше съвсем така. Филис и нейният шеф искаха да отърват Управлението от упреците за калпавата разузнавателна информация преди войната, да накиснат Пентагона и да останат първи сред равните точно сега, когато Конгресът обмисляше създаването на нова разузнавателна служба, която би ги изместила няколко стъпала по-надолу. Или поне това искаха най-много.

Но след като бяха узнали истинския размер на скандала, апетитът им се беше изострил. И защо не? При умел натиск президентът и неговите съветници, които от четири години насам гледаха Управлението отвисоко, биха разбрали колко зле са постъпвали. Срещу гаранцията за още четири години власт президентът щеше скромно да се покае, съветниците му да разцелуват по няколко задника в Управлението, а в замяна директорът щеше да държи в пълна тайна една скромна папка с етикет „Само за извънредни случаи“.

Или пък, ако президентът толкова беше ядосал Лангли, че да не става и дума за нов мандат, през някоя тъмна нощ при конкурента му щеше да се яви тайнствен човек с черен шлифер и куп интересни сведения, а на бала по случай встъпването си в длъжност новият президент щеше да танцува валс с Филис.

Откъдето и да го погледнеш, Управлението нямаше как да загуби. Идеално. Какво можеше да ги препъне?

Биан Тран можеше да ги препъне. Филис и нейният шеф не я бяха включили в уравнението. Бяха пропуснали онова, което обикновено се пропуска във Вашингтон – човешкия фактор.

Мислейки за това, аз казах:

– Ако двамата с теб желаехме едно и също, нямаше да стигнем дотук.

Нямаше как да затръшна слушалката, затова просто изключих телефона със среден пръст.

Сега разполагах с още едно важно сведение и трябваше да го обмисля. След смъртта на годеника си Биан се завръща от Ирак, обезумяла

от болка, скръб и вина. Обезумяла не в емоционален или преносен смисъл – истински полудяла. И както често се случва, болката ражда гняв, гневът жадува за отмъщение, а отмъщението прераства в убийство.

Но откъде да започне? Това е главният въпрос.

Кемп Честър бе казал, че според всички в разузнавателния отдел смъртта на Марк Кембъл е причинена от неверни разузнавателни данни. Пак Честър описа Биан като ловец по природа. За нея би било детска игра да открие предателя, защото за разлика от иракските муджахидини тук плячката дори нямаше да знае, че е преследвана.

И тъй, Даян Андрюс. Биан знае само това име – от него ще започне.

Както ще направи по-късно и с Клиф Даниълс, Биан проследява мис Андрюс, проучва навиците ѝ и като истински майстор изгражда убийството върху навиците и слабостите на жертвата. За Клиф Даниълс това са неговите пороци – пиенето, жените, склонността към фатални съблазнителни. По ирония на съдбата Даян става жертва на своите добродетели.

И тъй, когато една вечер пухкавата Даян излиза да потича и да смъкне някой килограм, Биан я причаква с брадвичка на уединено място. Днешно време никой не използва подобно оръжие. То е твърде грубо. Твърде жестоко. А и от чисто практична гледна точка не е желателно да се изпръкаш с мозъка и кръвта на жертвата. Като полицай Биан знае това. Но погледнато под друг ъгъл, има ли по-първобитна радост от това да разцепиш главата на врага? Като инструмент на дивата ярост брадвичката е идеално оръжие. А щом Биан се е сетила да носи метла, вероятно не е забравила да вземе фенерче, чисти дрехи, влажни кърпички и лопата, за да зарови уликите в някоя близка горичка.

Опитах да си го представя. Двете са насаме на тъмна алея. Биан обвинява, Даян отчаяно отрича. Силната, пъргава, атлетична Биан поваля Даян на земята – тряс – пада един пръст – тряс – отхвърква втори. Под надвисналото острие Даян не издържа и си признава. Разказва за пробива в компютърната система на иранците, за връзката си с Даниълс и че може би, без да иска, е разкрила тайната пред любовника си.

Биан вече знае името на следващата си жертва, Клиф Даниълс. А горката Даян е признала престъпление, за което не може да има прошка. Плюс това вече рискът е твърде голям – Даян се е срещала с Биан в Багдад, ще съобщи на полицията за ужасното нападение и Клиф Даниълс ще избегне възмездието.

Тряс – удар в челото и въпросът е уреден.

Край. Очевидно убийство.

Убедително ли звучеше? Да. А аз убеден ли бях? Не. Не съвсем.

Смущаваше ме мисълта как Биан безмилостно инквизира заподозряната. Нежната, забавна Биан Тран. Нима зад онези топли и умни очи се криеше такова бездушно чудовище?

Е, бях видял как без колебание простреля четирима терористи в краката, което също ме потресе и изненада. Но има голяма разлика между това да простреляш четирима мъже и да кълцаш отблизо ръката на жертвата.

Е, не чак толкова голяма. Знам ли?

Шофьорът неуморно бърбеше нещо за времето, за дъщеря си в колежа, за учебните такси, за живота и политиката. Престанах да му обръщам внимание, защото мислено откривах заседание на военния съд срещу Биан Тран – войник, патриот, почти моя любовница и вероятно най-дръзката и хитра убийца, която бях срещал.

Сигурно съм размишлявал дълго и напрегнато, защото изведнъж таксито спря и шофьорът каза:

– Пристигнахме.

Погледнах навън и видях, че сме под колосалната арка на международно летище „Дълес“. Платих сто и двайсет долара, добавих двайсетачка бакшиш, слязох и метнах торбата на рамо.

Време беше да се изправя пред Биан Тран и нейните чудовища.

Минах през въртящата се врата и от най-близкия монитор узнах, че пътниците за полет 837 на Юнайтед Еърлайнс трябва да се явят при изход 48 в крило В. От втория телефонен разговор в таксито бях разбрал, че това е последният днешен пряк полет за Азия – по-точно за летище „Инчон“ в Сеул, откъдето при добро желание човек можеше да хване самолет до Виетнам.

Всъщност първото ми обаждане от таксито беше до ресторант „Щастлива виетнамска кухня“. Не се изненадах, когато непознат женски глас ме уведоми, че мисис Тран не е там и никога повече няма да бъде. После жената сподели, че мисис Тран е решила да се завърне в родината си и ресторантът вече има нови собственици.

Не се изненадах, защото за Биан това бе както идеалният път за бягство, така и идеалното скривалище. Подозирах, че го е планирала от самото начало. Тя говореше виетнамски, майка ѝ тъгуваше за родината и с радост би прекарала старините си там, а никой не би могъл да открие Биан в една страна с осемдесет милиона жители, където всеки четвърти носи фамилията Тран. Освен това между Америка и Виетнам нямаше договор за екстрадиране. А и Биан обичаше риба.

Изтичах до портала за крило В, където пазачът любезно ми поиска бордната карта, каквато няхах. Вместо нея размахах пропуска си за ЦРУ и измъкнах нещо неясно, но не прекалено плашещо – за национална сигурност, за проверка на пътник и тъй нататък. Цивилните лесно се впечатляват от подобни неща и пазачът ме пусна да продължа, без дори да мина през металодетектора.

Качих се в електробуса и се промъкнах напред през група туристи, идващи от някакво тайнствено място, където всички са ниски и страдат от манията да фотографират високи мъже с мръсни, смачкани униформи. Подпрях се до прозореца и погледнах часовника си. Пет и десет. Самолетът излиташе в шест без пет и нямаше обявено закъснение, значи отвеждането на пътниците трябваше да започне около пет и половина.

Седем минути по-късно електробусът спря и аз си проправих път през тълпата към крило В – всъщност безкраен коридор, който се простираше наляво и надясно. От един надпис разбрах, че изход 48 е наляво и изтичах нататък.

Биан или щеше да бъде там, или не. Ако се появише, това щеше да

означава едно; ако не – съвсем друго. Не бях съвсем наясно кое какво означава, но усещах, че е важно.

Чувствах се раздвоен както никога през живота си. Въпреки всичко все още бях малко влюбен в Биан Тран и ужасно ревнувах от Марк Кембъл. Спомнях си как веднъж Биан каза, че обичта няма минало време. Спомнях си също как Шон Дръмънд цинично и недоверчиво сметна това за лигава и наивна фантазия. Но за Биан не беше така. Тя жертваше всичко постигнато – кариера, гражданство, може би дори живота си – заради един мъж, който дори не бе жив, за да оцени жеста. Всеки мъж би бил щастлив да е на негово място. И всяко правителство би трябвало да умира от страх пред подобна жена.

Защото, честно казано, аз одобрявах много от действията на Биан; на някои се възхищавах и дори завиждах. Вашингтон бе отнел на Биан нещо скъпо и в замяна тя също му отне нещо, което Вашингтон обичаше – арогантното убеждение, че може да заблуждава повечето хора почти винаги.

Обективно погледнато, стореното от нея беше морално двусмислено: предателство за едни, възмездие за други.

Убийство – там минаваше границата. Злото не се поправя със зло; то не връща мъртвите и не лекува болката. Можех да ѝ простя, ако беше убила в миг на ярост, а и законът признава смекчаващи вината обстоятелства, когато страстта е надделяла над разума. Но случаят не беше такъв.

Точно пред мен се появи табела с номер 48. Забавих крачка и се огледах. Биан щеше да бъде цивилна, а аз бях с униформа, тъй че ѝ давах голямо предимство. Изгубена сред тълпата, тя щеше да ме забележи отдалече. Освен това около изход 48 гъмжеше от дребни хора и аз се чувствах като Гъливер в Страната на лилипутите.

Отидох до преградната стена, зад която беше чакалнята, подпрях се небрежно и надникнах иззад ъгъла. Самолетът явно щеше да бъде препълнен и всички седалки бяха заети, някои пътници дори лежаха на пода, други се бяха струпали на групички и си бърбеха. Но от Биан нямаше и следа.

Като имах предвид колко е талантива в маскировката, огледах тълпата отново, опитвайки да си я представя като блондинка, брюнетка, ученичка, грохнала бабичка. Напразно. Повечето пътници бяха азиатци и ако беше маскирана, нямаше начин да я позная.

Напуснах скривалището си и отидох до билетното гише, където няколко души чакаха за смяна на местата и други услуги. В днешно време

хората уважават униформите, затова се пъкнах пред една стара дама, която спореше с изтощената служителка зад гишето.

– Извинете, госпожо – казах аз и се обърнах към нея. – Бихте ли проверили дали Биан Тран има запазено място за този полет?

Тя хладно отвърна:

– Информацията е поверителна.

– Естествено. Елате за малко, ако обичате.

Тя не знаеше с кого си има работа и плахо се озърна към пазача, който стоеше край изхода. Усмихнах се успокоително и казах:

– Правителствена задача. Моля ви. Само за малко.

– О... добре.

Тя дойде при мен до прозореца. Извадих удостоверението си от ЦРУ и я оставих да го разгледа. В авиолиниите напоследък изпитват съвсем разбираем ужас от терористи и преди жената да изпадне в паника, побързах да я успокоя:

– Мис Тран работи за нас.

– О...

– Надявам се да го запазите в тайна. Подозираме, че мис Тран хитрува с командировъчните и включва в сметката билета на своя приятел, който може би пътува със същия самолет. – Усмихнах се любезно и добавих: – Правителството може и да прецаква всички ни, но не обича да го прецакват.

Тя се усмихна на шегата и не попита защо човек от Управлението ходи с военна униформа. И по-добре, защото не бях си измислил обяснение.

Върнахме се на гишето, тя въведе в компютъра името на Биан и каза:

– Да, има резервирано място. 34В.

– Кой е на 34А?

Жената погледна отново.

– Мистър Артър Клайд.

– А на 34С?

– Мисис Лан Тран.

Бинго!

– Има ли потвърждение за мис Тран?

Служителката пак се вгледа в екрана и поклати глава.

– Тя има електронен билет. Не е длъжна да потвърди.

Намигнах ѝ.

– Благодаря от името на правителството.

Тя също намигна и отговори:

– Ще ви повярвам, ако ми намалите данъците. А сега извинявайте, но трябва да обявя отвеждането към самолета.

Отидох в отсрещната чакалня за изход 47 и застанах зад една дебела колона, откъдето можех да наблюдавам незабелязано. Първите пътници от полета за Сеул вече се подреждаха на опашка, стискайки документите си и бордните карти.

Макар че Биан имаше резервация, аз все още не се чувствах спокоен, защото вече имах представа как работи умът ѝ. Знаех, че е умна, хитра и адски изобретателна. Това можеше да е поредната хитрост. С други думи време беше да се замисля дали резервацията не е опит да бъде отклонен от нещо друго. Може би прекалявах с подозренията, но в никакъв случай не бих си позволил да я подценя.

На опашката за първа класа се бе подредила интересна човешка смес – предимно азиатци, стари и официално облечени; редките западнци бяха все млади и демонстрираха пълна липса на вкус в облеклото. Интересен нагледен пример за международните противоречия.

Хрумна ми още нещо. Ако Биан бе тръгнала на безумен поход за отмъщение, оставах ѝ още две жертви, наречени Тайгърман и Хършфийлд.

Макар че Клифърд Даниълс носеше пряката вина за смъртта на Марк, Тайгърман и Хършфийлд пък бяха виновни за неговата. Биан със сигурност бе разсъждавала дълго над въпроса за отговорностите, а точно тези двама служители отговаряха за веригата от събития, отвела Марк пред дулото на убиеца. Те бяха назначили един слаб и уязвим човек на място, където можеше да предизвика толкова много беди, те на сърчиха връзките му с Шараби, а после, когато лъжите на Шараби се разкриха и ги направиха за посмешище, пак те принудиха Даниълс да прибегне към глупави, истерични действия, за да закрепят поне донякъде рухващата си репутация.

Освен това наистина ми беше трудно да възприема станалото с Даян Андрюс. То изглеждаше логично почти във всяко едно отношение. Андрюс определено си заслужаваше почетно място в черния списък на Биан и по всичко личеше, че начинът на действие при нейното убийство е подобен на този, използван за Даниълс. Не еднакъв, но подобен. Нещо повече – от кого можеше да научи Биан за Клиф, ако не от Даян Андрюс?

Само че... само че имаше няколко обезпокоителни разлики. Ръката, измъчвала и убила Даян Андрюс, бе тласкана от жестокост и ярост, а

самото убийство изглеждаше бързо и механично. Убиецът на Клиф ми се струваше по-хладнокръвен и не тъй импулсивен. А интересната инсценировка подсказваше действието на по-изтънчени страсти от първобитната ярост. Но какво означаваше това? Два различни мозъка? Или един мозък, познаващ тъй добре полицейските методи, че е решил да променя почерка на убийството? Когато убиецът е опитен полицай, възникват страхотни проблеми.

Но ако две и две се равнява на пет, трябва да почнеш сметката отначало. Затова си зададох въпрос. Ако Шон Дръмънд се бе явил пръв на двете местопрестъпления, с какви впечатления би останал?

Според мен би предположил, че убиецът на Даян е мъж – самонадеян, проблемен мъжкар с лошо отношение към жените и избухлив характер. Никакъв финес, никаква изтънченост. Тряс-прас и жертвата пада. Освен това убиецът е използвал брадвичка, нетипично оръжие за жена. Ампутираните пръсти може да са доказателство за мъчение. А може би не. Защото можеше да е вярно предположението на Филипс, че Даян просто е опитала да се защити.

И сравнявайки почерците, Дръмънд би забелязал, че убийството на Даниълс е по-изкусно, по-умело режисирано и в някакъв странно сексуален план – по-отмъстително. А това би потвърдило нещо, което отдавна му е известно: опре ли до живот и смърт, мъжете са повърхностни. Жените се сещат за дребните неща – да увият коледния подарък в пъстра хартия с красива панделка или да сложат ръката на мъртвеца върху вирнатия му инструмент – онези изящни подробности, които придават чар на живота или смъртта.

Следователно, ако Биан дойдеше на летището, значи нямаше да убие Тайгърман и Хършфийлд. И може би беше убила само Клиф, но не и Даян. Имаше ли значение? Формално не. Убийството си е убийство – пише го във военнаказателния кодекс. Няма значение колко души е убила; важен е фактът на самото убийство. А като служител на закона Шон Дръмънд бе длъжен да изпълни дълга си и да помогне за залавянето на извършителката. Нали така?

Не, по дяволите. Имаше значение.

Повикаха пътниците от 50-и до 25-и ред и на опашката застанаха още хора. Вече няха добра видимост, затова напуснах скривалището си и минах напред.

И някъде на десето място в опашката с гръб към мен стоеше стара вьетнамка с провиснали рамене. Точно зад нея чакаше строен, широкоплещест млад вьетнамец с къса коса, торбести черни панталони, евина

бяла риза и червена раница, праметната небрежно през лявото рамо. В този момент старата дама се завъртя да размени няколко думи с младежа и аз я познах – беше майката на Биан.

Ако не бе този миг, никога нямаше да позная Биан. Тя стоеше като типичен мъж – с вирната глава и идеално изпънати рамене, както са я учили през първия месец в Уест Пойнт.

И тъй, сега от новия живот я делиаха само няколко души в опашката... и аз. Въздъгнах дълбоко.

Бягство или арест? Никой нямаше да узнае. Никой нямаше да разбере, че не е отвлечена от иракски терористи. Че е жива и се крие във Виетнам. И че Шон Дръмънд е поставил сърцето си над дълга.

Още трима пътници се отправиха към самолета. Биан и майка ѝ направиха още няколко малки крачки към свободата.

Може би говореше самолюбието ми, но не бях в състояние да повярвам, че Биан е безмилостна убийца. Знаех какво ще стане, ако я задържа – неминуема присъда за убийство, вероятно и за държавна измяна плюс още няколко по-дребни обвинения, добавени за всеки случай от усърдния прокурор. Едва ли щяха да я екзекутират, но със сигурност щеше да остане до края на дните си в „Левънуърт“ и да знае, че аз съм я обрещъл на тази съдба.

Можех ли да поема такава отговорност? Какво бих сторил, ако голямата ми любов загинеше само защото шепа вашингтонски бюрократи са се боричкали за кариера? Не знаех и се надявах никога да не разбера. Но ми се иска да вярвам, че бих намерил някакъв изобретателен начин да ги накарам да си платят.

Значи решено; щях да я пусна, но първо исках да си поговорим. Исках да ѝ кажа, че знам какво се е случило. Да кажа колко съжалявам за болката ѝ. И най-вече след всичко, което бяхме преживели заедно, исках да се сбoguвам.

Тъкмо прекрочвах напред, когато някой ме хвана за ръката. Завъртях се и някакъв мъж с тъмен костюм каза:

– Извинявайте, сър. Сержант детектив Джоунс. Бихте ли дошли с мен?

Костюмът изглеждаше елегантен и скъп, а човекът беше висок колкото мен, но по-едър и широкоплещест.

– Защо? – попитах аз.

– Една жена съобщи, че я е нападнал униформен войник. Отговаряте на описанието.

– Нямам представа за какво говорите.

Той се усмихна и стисна по-здраво.

– Всички казват така.

Озърнах се и видях, че пред Биан и майка ѝ има само двама пътници.

– Покажете ми значката си – казах аз.

– Разбира се. След като дойдете с мен.

– Дайте ми само минутка. Трябва да се сбoguвам с една приятелка, после ще дойда да ви обясня, че сте въздух под налягане.

– Предпочитам да ми го обясните още сега.

Тоя тип беше по-гадно копеле и от мен. Пак се озърнах. Майката на Биан подаваше бордната си карта. Опитах да се отскубна, но непознатият стисна здраво и каза:

– Не ме карай да те закопчавам. Хайде, приятел, тъй ще е по-добре и за двама ни.

– Разкарай се.

Той посочи към коридора.

– Моят партньор е с жертвата. Нека да те погледне набързо. Ако не си ти, веднага те пускам.

Вече и Биан подаваше бордната карта.

Пресегнах се, извъртях китката му и казах:

– Не се заяждай с мен, ще те заболи.

Усетих как в гърба ми опря нещо кораво и кръгло.

– Не, няма – рече той. Притисна пистолета по-силно и добави: – Не ме карай да стрелям, че ще подплашим туристите. Върви бавно... и да приключваме.

Озърнах се и видях как Биан излиза през вратата, как отива към самолета, към новия си живот и напуска завинаги моя. По дяволите.

Детективът оставаше плътно зад мен, докато вървахме към изход 20, където друг мъж с тъмен костюм разговаряше с умерено привлекателна млада жена – и тя облечена в същите тонове. Моят човек каза на дамата:

– Този ли ви нападна? Огледайте го внимателно.

Тя се вгледа в лицето ми, после раздражено отговори:

– Не, беше нисък и пълен. Нали ви казах.

Пистолетът изчезна. Завъртях се срещу детектива.

– Кой ви изпрати?

– Не се впрягай, приятел. Стават такива работи.

Кръстосахме погледи.

Младата жена се намеси.

– Казах ви, господин полицаи, не беше чак толкова зле. Може войникът да е имал лош ден. Да забравим. Не искам да повдигам обвинения.

Точно както очаквах, детективът сви рамене, обърна се към партньора си и рече:

– Е, какво да се прави?

Жената тръгна към електробусите за главния терминал.

Трябваше да разберат, че съм наясно, затова казах на двамата детективи:

– Покажете ми значките си. Искам да подам жалба.

Онзи, който бе чакал с жената, погледна моя човек. Усмихна се злорадо и отговори от името и на двамата:

– Я си гледай работата. Приятен ден.

Двамата си тръгнаха, а аз останах да гледам след тях, докато се изгубиха. Имам нюх за ченгета, а тия типове не бяха такива. И младата дама не беше никаква жертва.

Искаше ми се да беснея, но открих, че се усмихвам.

Биян Тран ме бе надхитрила за последен път.

Отключих вратата на апартамента, влязох и щракнах лампата.

Първото, което видях, беше и добро, и лошо. Никаква промяна в мое отсъствие. Цареше пълен хаос, значи чистачката не бе идвала да подреди – вероятно защото нямам чистачка.

Ако ви интересува, по принцип съм много спретнат и подреден, което май е единствената ми добродетел, но в бързината да се подготвя за полета до Ирак бях оставил жилището досущ като Берлин след нахлуването на руската армия. Ако още ви интересува, апартаментът е малък, обзаведен с евтини вехти мебели от разпродажби и грамаден, потресаващо скъп телевизор – на това му се вика ергенски шик.

Но военните водят чергарски живот, а армейските товарни превози са такава месомелачка, че само безнадеждните оптимисти купуват скъпи и хубави мебели. Колкото до телевизора – няма как, поемам си риска.

Второто, което забелязах, бе плик, пъхнат под вратата. Наведох се и го вдигнах. Обикновен бял плик без печат или обратен адрес.

Името ми беше изписано с дребен, изящен почерк, тъй че веднага се досетих не само за кого, но и от кого е писмото.

Оставих го на масата в кухнята, метнах торбата си на дивана, извадих от хладилника три бири и се отправих към банята, смъквайки в движение вмирисаната униформа. Отворих първата бира, прекрачих под душа и останах там, докато на плочките не се търкулнаха три празни шишета, а последните остатъци от иракски пясък и прах отидоха в канала. Винаги съм се придържал към девиза: „Носи си тукашна, а не тамошна мръсотия“. Е, ако и животът беше толкова лесен...

Избърсах се, навлякох чисто бельо и се върнах в кухнята. Налиях пълна чаша уиски, добавих няколко кубчета лед, седнах до масата и отворих белия плик. Вътре имаше шест гъсто изписани страници. Зачетох:

Скъпи Шон,

Няма да ти се извинявам.

Сигурно вече си разбрал. Поне донякъде.

След смъртта на Марк си мислех, че ще полудея. Всъщност наистина полудях, а минеш ли през онова мрачно място, едва ли някога го напусках напълно. Веднъж ти ме попита какво

сънувам. Сега ще ти кажа какъв съм ме преследва всяка нощ: Марк умира на грозна уличка в грозен град заради грозно деяние в една грозна война.

Генерал Бентсън вярваше, че имам най-добър шанс да се възстановя тук, близо до детските спомени, до майка ми, където ще се занимавам със спокойна и тиха работа, а най-тежкото психическо натоварване ще е да разследвам как някой пощръклял стар полковник е погнал секретарката си около бюрото. Не стана така, просто нямаше как да стане, но поне вече изкарвах по цял ден, без да плача. Виж, нощем беше друго.

Шест седмици след завръщането мис мен се свърза Даян Андрус, която работеше като куриер в ЦРУ. Бяхме се сприятелили при честите ѝ командировки в Багдад. Макар че имала заповед да пази всичко в тайна, когато узнала за Марк, тя не издържала. Показани ми на вечеря в апартамента си, разплака се над бутилка Шардоне и ми разказа за Клиф. Нямаше представа защо е започнала връзката с него, защо му е вярвала и защо е разказала за секретната група. Знаеше, че мъжете не я харесват. Била отчаяна, искала да го впечатли и постъпила глупаво. Не беше сигурна дали Клиф е виновникът за провала. Но инстинктът ѝ подсказваше, че е той.

Тя знаеше, че с кариерата ѝ е свършено, че така се полага и беше готова да постъпи както реша. Казах ѝ да поговори открито с Даниълс и тя се съгласи. Но той не отговарял на обажданията ѝ, затова една вечер тя го причакала на излизане от Пентагона. Той отрекъл всичко, тогава тя заплашила да го издаде, като си мислела, че така ще го разобличи, защото невинен човек не би се стреснал. Той побеснял. Заплашил да я убие, тя изпаднала в ужас и побягнала.

Дойде при мен и каза, че всичко е в моите ръце. Помолих я да ми даде няколко дни за размисъл. Не подозирах, че ще бъде виновна за още една смърт.

На другата сутрин, докато преглеждах вестника, видях, че Даян е била убита. Изчаках две седмици да видя дали полицаите или хората от Управлението ще разберат кой е убиецът. Не разбраха. Значи на Даниълс щеше да му се размине – и за смъртта на Марк, и за убийството на Даян.

Не можех да го допусна.

Преди да отгърна следващата страница, отпих глътка уиски. Сега всичко изглеждаше толкова очевидно – Даян сама е потърсила Биан, за да ѝ каже за Клиф Даниълс. А беше естествено като неин бивш любовник Даниълс да знае къде и кога излиза да тича. След като вече си бил продал душата заради болни амбиции, след като бил стигнал до преда-телство с Шараби, до убийството оставала само една малка крачка и Да-ниълс я направил.

Мислел си, че с убийството на Даян прикрива следите, че е излязъл от примката; всъщност сам поканил смъртта си.

Продължих да чета. На следващите две страници Биан описваше как е заложила капана на Клиф Даниълс. Първо открила кабинета му в Пентагона, после го проследила до колата, до жилището, научила къде се подстригва, къде пазарува, откъде си купува пиене и дори веднъж го проследила на среща с една от любовниците му. Около седмица по-късно седнала срещу него в едно от кафенетата на Пентагона, завързала разговор и го поканила да излязат заедно. Следваше подробно описание къде са ходили и какво са правили. Нямах представа защо бе сметнала за необходимо да включи тези подробности, но може би обяснението щеше да дойде тепърва. Интересно, никъде не споменаваше, че е спала с него – използваше по-деликатни изрази, например „вечерта завърши ро-мантично“, – но се подразбираше.

Представях си как онзи мръсник ляга с Биан и ми се искаше аз да го убия.

Стигнах до последната нощ.

Отведох го на вечеря в един местен бар, където платих сметката. В брой, както винаги. Харесваше му да плащам аз. Това гъ-деличкаше самолюбието и егоизма му. Както винаги, свинята се напи и почна да ме опишва, а аз трябваше да се преструвам, че ми харесва. Обещах му незабравима нощ. Глупакът се разсмя.

Може би вече си се досетил – защо точно тази нощ. Знаех, че на другата сутрин идва чистачката, а трябваше да съм там, когато дойде полицията. Задържах го до след полунощ – исках другите наематели в сградата да са заспали. Преди да слезем от колата, си сложих руса перука и дълги черни ръкавици. Казах, че това е част от плана ми за вечерта, и той се зарадва. Имаше извратени наклонности, но не вярвам, че би искал да знаеш подробности, а аз определено не желая да си ги спомням.

Щом се качихме, помолих го за чаша вода и докато той беше в кухнята, аз отидох в спалнята, извадих пистолета му от нощното шкафче, заредих го и завинтих заглушителя, който бях поръчала по интернет. Когато той влезе, казах му да се съблече и да легне. Беше тъй възбуден, че едва не разкъса дрехите си. Пуснах радиото, намерих лека танцова музика и започнах бавен стриптийз, който още повече го възбуди. Той лежеше, опипваше се и ме гледаше. Ненавиждах го, Шон. Непрекъснато говореше мръсотии, описваше какво щял да ми направи, а аз можех само да мисля какво ще му направя аз. Бях останала по бельо, перука и ръкавици. Повярвай ми, той беше много по-гнусен, себичен и извратен, отколкото са ти казвали. Все още не знаех с пълни подробности как е причинил смъртта на Марк, но знаех, че е виновен. Знаех и че е убил Даян – разцепил ѝ черепа и я захвърлил като боклук в гората.

Качих се върху него и той ми каза, че ме обича, а аз отговорих колко съм щастлива и в същото време посегнах към пистолета, който бях скрила под матрака. Той дори не усети как се прицелих в главата му.

Дойде мигът на истината. Мислех си, че мога да спра, че още не е късно да го предам. Но тя мисли не траяха дълго. Мислех си да му кажа всичко. Би било чудесно да го гледам в лицето, докато разказвам.

Но накрая просто казах „Сега ще умреш“ и пръснах гнусния му мозък.

Спрях да чета и се загледах в стената. Сигурен бях, че никога преди това не е убивала, макар че не личеше да я мъчи вина и това бе разбираемо. Но колкото и да ненавиждаше този човек, накрая не бе намерила сили да го подложи на изтезание. Добрите хора може да вършат лоши неща, но не са длъжни да ги харесват.

По-нататък Биан описваше накратко как се облякла, взела мобилния телефон на Даниълс, седнала и включила компютъра му – искала да узнае името на неговия съучастник, но се сблъскала с непреодолима преграда: файловете били кодирани. Тогава прибрала компютъра в куфарчето и го пхнала под леглото, тъй че въгълчето да се подава.

Писмото продължаваше:

Прибрах се, изкъпах се, облякох униформата, върнах се обратно, паркирах пред блока и зачаках да дойде чистачката, а след това и полицията. Мислех си какво съм направила и какво предстои да направя. Знаех, че с кариерата ми е свършено, и това не ме плашеше. Кариерата ми свърши още когато куршумът прониза сърцето на Марк. Знаех какво ще стане, ако ме хванат, но и това не ме плашеше. Имаше още толкова много неизяснени въпроси, толкова много виновници. И не ставаше дума само за Марк.

Вече не. Ставаше дума за всички наши войници в Ирак, които вярват, че Вашингтон ще постъпи правилно. Ето какъв беше планът ми. Да се включа в разследването, да узная кой какво е извършил и да накажа виновните. Щях да бъда ангелът на възмездията. Никой и нищо не можеше да ме спре.

На сцената излезе Шон Дръмънд. Не те харесвах. Поне отначало. Ти ме дразнеше, плашеше ме и което е най-лошо, едва не разкри истината. Божичко, беше на косъм. После неволно започнах да те харесвам. Мислех си, че съм с призрак или че може би те е пратил духът на Марк. Глупаво е, знам. Лошото, Шон, е, че щом извършиш убийство, няма връщане, а когато си изясних историите около Даниълс, вече и не исках да се връщам. Влюбвах се в теб, но за това вече бе твърде късно – твърде късно за мен, а от там и за двама ни.

Това е. Честно казано, не съжалявам. Освен за едно. За теб. Може да си имаш големи неприятности, защото бяхме партньори и защото могат да те обвинят за провалите – например за изтеклата информация. Затова ти пращам писмото – то ще е твое алиби, а и ще ти помогне да приключиш разследването. Описах всичко подробно и ще е лесно да го провериш.

Не си губи времето да ме търсиш. Няма да ме намериш. Обичам Америка, ще тъгувам за нея и винаги ще съжалявам, че изгървах шанса да видя дали би ни потръгнало заедно.

Но сега трябва да почна от нулата.

С обич, Биан

Оставих писмото, налях си още уиски и излязох на малкото балконче. Загледах се в уличното движение, в светлините на Северна Вирджиния, в моето оживено късче от Америка.

Биан Тран ми бе разкрила нещо за мен самия, а ако желаеха, и хората във Вашингтон можеха да научат нещо от нея.

Казват, че войната е продължение на политиката с други средства; но за онези, които я водят, и за техните скъпи хора, тя не минава през ума, а през сърцето.

Преди да отвориш портата пред псетата на войната, спомни си, че и те имат сърца.

Биан не започваше всичко отначало – връщаше се към началото.

Оставаше да извърша само едно, да разгадае последната тайна.

Бутнах стъклената врата и влязох в ресторанта. Седнала на една маса в дъното, Филис пиеше чай и четеше менюто.

Беше облечена консервативно, с елегантен червен вълнен костюм и пъстър шал, закрепен с лъскава брошка; аз изглеждах по-невзрачно – син блейзър, поло и избелели джинси.

Седнах отсреща и попитах:

– Често ли идвате тук?

Тя откъсна очи от менюто и възкликна:

– Боже мой, Дръмънд, нали не използваш такъв плосък номер с дамите?

– Никога – излъгах аз.

Филис махна на сервитьора – същото мършаво хлапе с лилава коса, което бе обслужило мен и Биан. Каза му нещо на вьетнамски, което ме изненада; още едно напомняне колко малко знам за нея.

Хлапето също изглеждаше изненадано, но бързо се окопоти, усмихна се и около три минути си бърбриха оживено; знам ли, може би го вербуваше да се върне във Виетнам и да свали от власт комунистите.

Неразбираемият разговор скоро ме отегчи и насочих вниманието си към менюто. Пак нямаше нито месо, нито студена бира. Страшно исках хамбургер и умирах за бира.

Днес следобед бях отскочил до Арлингтънското национално гробище да потърся гроба на Марк Кембъл. Денят беше дъждовен и ветровит. Козирувах над гроба, после коленичих и си поговорихме като стари приятели. Може би Биан бе намерила време да дойде преди бягството. Може би не. Затова казах на Марк, че трябва да се гордее с нея, разказах му какво е направила и признах колко ревнувам от него.

Хлапето се разсмя на нещо, казано от Филис, и изчезна в кухнята. Филис обясни:

– Препоръча ми сладководна бяла риба. Специалитет на заведението. – После ми напомни колко добре ме познава, като отбеляза: – Но ти не обичаш риба, нали?

– Откога знаеш? – попитах аз.

– За бялата риба ли?

– Писна ми от игрички, Филис.

– Все пак те съветвам да пробваш рибата – рече тя. – За пръв път я опитах във Виетнам. Знаеш ли, че съм бил там пет години? През войната, разбира се. Много харесах страната и най-вече хората.

Филис не си пада по празните приказки, значи подготвяше нещо и трябваше да изчакам.

Погледна ме и добави:

– Много ми се иска да кажа, че имам приятни спомени от онова време. Но не е така.

Очевидно трябваше да попитам защо. Попитах.

– Вероятно защото беше ужасна и нелепа трагедия за нашата нация. Така го виждат американците. Дадохме петдесет и осем хиляди жертви. Познавах някои от тези хора... всъщност познавах мнозина.

– Един от моите чичовци е на стената. Както и бащите на няколко мои приятели.

– Там няма много бащи. Повечето бяха съвсем млади момчета. – Тя се загледа настрани, после каза: – Ние поне успяхме да съберем мъртвите на една стена. Те загубиха два милиона, а ние изоставихме милиони южняци и ги обрекохме на истински ад. Какво да кажем за тях?

Обикновено встъпленията на Филис са по-изтънчени. Смисълът беше следният: двамата, седнали на тази маса, знаеха тайни, които можеха да тласнат сегашната война към преждевременен край. Тя нямаше да ми чете лекции за националната чест, геостратегическите интереси или моя личен дълг. Бях ѝ благодарен за това. Знаем си дълга и го изпълнявам – с дребни изключения. Така или иначе нямаше да ме впечатли.

За това казах нещо елементарно:

– Ти си знаела за Биан от самото начало.

– Знаех повече от теб.

– Тогава защо?

– Защо допуснах Биан в разследването? Защо ѝ позволих да продължи? Защо не споделих с теб? – Тя помълча, после попита: – Или защо я оставих да се измъкне?

Тя отпи глътка чай, очевидно доволна от моята съобразителност. В края на краищата никои началник не обича подчинените му да са идиоти – така и самият той изглежда глупак. Същевременно Филис ме проверяваше.

– Да започнем от това как разбра.

– Е... също като теб се зачудих какво търси офицер от военната полиция на мястото на цивилно престъпление. Когато видях как се бори за участие в следствието... Да кажем, че станах още по-любопитна.

– Защото за разлика от мен си знаела, че има още едно убийство.

Тя не отговори.

– Повод за подозрение, нали?

– Или поне повод да се поразровя – потвърди тя. – От една проверка в армейския кадрови отдел узнах за предишната ѝ работа в Багдад. Генерал Бентсън е мой стар познат. Обадих му се и той ми разказа цялата тъжна история.

– И ти вече знаеше как е загинал нейният годеник?

– Пропуснах ли да спомена, че съм натоварена и с това разследване?

– Да, май наистина пропусна.

– Е, сега го споменавам. Два месеца буксувахме, Шон. Използвахме всички възможности на Управлението и все не успяхме да разберем кой провали тази извънредно деликатна и важна операция, нито пък кой е убил Даян. Голяма мъка. И голям срам.

– Но след това беше сигурна, че разполагаш с убицеца.

– Мислех, че разполагам с перспективен заподозрян.

– Защо не арестува Биан? Аз бих го направил.

– Всички улики бяха косвени. Нищо не я свързваше с убийството на Даян, а Даниълс можеше и да се е самоубил. – Тя вдигна нещо от масата, може би влакънце. – Ти сам казваше, че прилича на самоубийство.

Всъщност казвах, че е убийство, нагласено да прилича на самоубийство. Между впрочем Филис има отлична памет. Все пак кимнах.

– Според мен един прибързан арест щеше да бъде твърде рискован. – Тя се усмихна и добави: – Адвокатите щяха да я измъкнат. Знаеш на какво е способен един добър адвокат.

Аз кимнах, макар че не беше съвсем права. В разследването на убийство най-трудното е да посочиш този, който да бъде заподозрян, както и мотивите му. Няма идеални престъпления, има само неразгадани, но понякога трябва да намериш заподозрения, за да разбереш къде е сгрешил. Всъщност дори без заподозрян и мотив детектив Бари Ендърс бе събрал достатъчно улики, с които всеки способен прокурор би вкарал Биан на топло за дълго време. Всеки следовател знае това, аз го знаех и не се съмнявах, че и Филис го знае.

– И все пак сигурно си разбираше колко е опасно да допуснеш заподозрян в убийство до разследването на същото престъпление. В края на краищата тя наистина беше виновна.

– Опитай се да разсъждаваш наопаки. Къде да скрия заподозряната, ако не под носа ти?

– Защо не в затвора?

Момчето се появи с ордьоврите – някакви лепкави мъртви твари и малки оризови топчета. Филис му каза нещо на виетнамски, хлапакът се разсмя и изтича обратно в кухнята. Личеше си, че е очарован от нея. Трябваше да му кажа две приказки.

Филис набоде с клечката едно оризово топче и го протегна към мен.

– Опитай. Мариноват ги в оцет и захар. Много са вкусни.

Отхапах. Не беше зле. Интересна комбинация от сладко и кисело, ин и ян, лесно и трудно – като самата Филис.

Тя набоде още едно, лапна го, сдъвка и преглътна.

– Включването на Биан в разследването се оказа ключът към всичко. Научихме как е изтекла информацията, кой е виновен и защо.

– Ами страничните щети?

– Те не ме тревожат – изтъкна тя. – Всъщност страната не разбира тази война. А и май не се интересува от нея. Турки ал Файеф беше прав в това отношение. Извинявай за цинизма, но нашите хора се интересуват повече от глупостите, които Том Круз дрънка пред Опра Уинфри, отколкото от това кой продава тайни на иранците. След седмица саудитските принцове ще бъдат забравени, изместени от някое природно бедствие или жестоко убийство. А ако някога Махмуд Шараби дойде във Вашингтон, ще го посрещнат с почести.

Печално. Но вероятно бе права. И все пак тя несъмнено разбираше, че рано или късно Америка може да се заинтересува. И ако нашата история попаднеше във вестникарските страници, този момент можеше да дойде още утре. Именно затова седяхме на тази маса и се преструвахме, че ни е много приятно. Филис бе пратена да ми затвори устата.

– А защо избра мен? – попитах аз.

– Вярвах, че ще постъпиш, както е редно. Все още вярвам.

– А кое е редното, Филис?

Тя не отговори. Нямахме смисъл.

– Защо не ми каза за Биан? – попитах аз.

– Исках да узнаеш истината за провала на нашата операция и за Махмуд Шараби.

– Вместо да узная, че партньорката ми е убийца.

– Да. Ние сме разузнавачи, не полицаи. Предупреждавах те още в началото, Шон. Трябваше да ме послушаш. – Тя добави малко по-топло: – Би трябвало да се гордееш с постигнатото. Аз се гордея с теб.

– Дай да зарежем празните приказки. Дошла си да провериш колко

ще струва мълчанието ми.

Тя се вгледа в клечките за хранене, после вдигна очи към мен и попита:

– Колко ще струва?

– Повече, отколкото можеш да ми предложиш. Високопоставени хора извършиха лоши и безчестни дела. Заслужават да бъдат наказани. *Трябва* да бъдат наказани.

Тя набоде още едно оризово топче и го огледа, навярно за да не гледа мен.

– Днес цял следобед аз и директорът бяхме в Белия дом. Президентът и съветникът по националната сигурност вече са напълно осведомени. – Тя остави клечките, избърса устните си със салфетка и се замисли. – На Томас Хършфийлд беше предложено престижно назначение извън Министерството на отбраната. Предупредиха го, че предложението е в сила до утре. А Албърт Тайгърман днес изведнъж проумя, че трябва да отдели повече време на семейството си. Утре сутрин президентът с дълбоко съжаление ще приеме оставката му.

Малко се изненадах от новината. Но не бях напълно доволен.

– Това ли е всичко?

– Дори и най-голямата глупост не е престъпление, Шон. Погледни го по този начин: хиляди войници отдадоха живота си, за да успеем в Ирак. Вече няма значение как стигнахме дотук или какви безумия са извършени междуременно. Важното днес – единствено важното – е как ще излезем и какво ще се случи, ако си тръгнем прибръзано.

Вече бяхме стигнали до същината на проблема. Аз нямаше да сваля картите, а Филип нямаше да ме притиска.

– Ако си помислиш – каза тя, – всички войни са политически провал на едно или друго ниво. Пърл Харбър не биваше да се случи. Атаката срещу Корея бе резултат от ужасяваща глупост във Вашингтон, а намесата на Китай – провал след провал. А след това Виетнам... – Тя стисна ръката ми. – Трябва ли да ти обяснявам?

– А какво ще получи Управлението?

– Удовлетворение от добре свършената работа.

– Моля?

– Не сме изнудвали администрацията, както вероятно намекваш. Виновниците ще бъдат наказани. Нищо друго не искахме. Доволни сме. И ти би трябвало да си доволен.

– Ама не съм – възразих аз. – И освен това забравяш нещо.

– Тъй ли?

– Много добре знаеш. Махмуд Шараби.

– А, той ли? Двайсет хиляди бунтовници в Ирак всяка нощ сънуват как го убиват. Все на някого ще му провърви. От мен да го знаеш.

Звучеше като обикновена статистика, но не ми се вярваше да е само това. И не исках да знам.

Момчето се появи с бяла риба и ориз за Филис, а на отделно блюдо имаше два големи хамбургера, пликче с картофи и две студени бири за мен. Филис се разсмя и обясни:

– Момчето те помни. Целият персонал те помни.

Захванахме се с храната. За да е по-приятно, сменихме темата, та да не се изкушавам да я сграбча за гърлото. Филис предсказа, че президентът ще спечели утрешните избори и че според нея така е редно – сам е забъркал кашата, сам да си я сърба.

Аз обаче бях задал един въпрос, на който Филис така и не отговори. Защо бе оставила Биан да се измъкне? Впрочем вече и сам се досещах.

Защото, докато пътувах от летище „Дълес“ към апартаментата си, отново събрах две и две и този път резултатът излезе верен. Детективът със скъпия костюм, неговият партньор и жертвата не работеха за Биан. Бяха хора на Филис, пратени да следят Биан още от кацането ѝ в Деллауеър и да се погрижат за нейното безпрепятствено бягство. Когато прекрарих напред и изглеждаше, че ще я спра, те се намесиха.

Но това все още не отговаряше на въпроса. А и Филис никога нямаше да ми каже; във всеки случай не и истината. Защото, макар че за нищо на света не би го признала, Филис не е тъй безчувствена и жестока, както изглежда. Но иначе кой би се плашил от нея?

Сигурен бях, че тя също съчувства на Биан, а може би и изпитва вина, че нейното Управление е допринесло за гибелта на Марк. Може би смяташе, че страната дължи на Биан шанса да раздаде правосъдие, а после да започне нов живот. Естествено, за това помогна и фактът, че желанието на Биан за лична мъст съвпадна с чисто професионалния стремеж на Филис да узнае какво се е случило.

Спомних си онзи момент в база „Алфа“, когато влязох в заседателната зала – Биан ѝ показваше снимката на Марк – и очите на Филис изглеждаха навлажнени.

Масата бе разчистена. Сервираха ни кафе. Общите приказки свършиха и Филис подхвана по същество:

– В Ирак ти ми каза, че искаш да напуснеш. Още ли си на същото мнение?

– Ето ти един намек. Днес си прибрах вещите от бюрото. Оставих

ти кратка бележка.

Тя очевидно знаеше това и каза:

– Не бива да се поддаваш на чувства, когато взимаш важно решение.

– Знаех, че ще го кажеш.

– Не бих искала да те загубя.

– Ще свикнеш.

Тя вдигна кафеника и попита:

– Още една чашка?

– Ти ме превърна в посредник, Филис. Биан също. Държахте ме на тъмно, пробутвахте ми лъжи и ме смятахте за глупак.

– Значи всичко опира до самолюбие?

– Не. Да.

– Мога ли поне да те заинтересувам с една последна мисия? Родината се нуждае от теб.

– Намери друг щастливец.

– Само няколко седмици. Нищо повече. Дължиш ми още две години. Приеми и ще ти уредя добро назначение в армията, ако все още го искаш. Честна дума.

– Ще ме освободиш още сега.

– Или какво?

– Или ти обещавам две непоносими години. Знаеш, че съм способен.

Тя се усмихна на заплахата и каза:

– Изобщо ли не си любопитен да чуеш за мисията?

– Последния път бях любопитен. Потърси си човек, който още ти вярва. С други думи – глупак.

– Няма такъв вариант, Шон.

– Защото никой не ти вярва?

– Защото никой друг няма необходимата подготовка.

– Тогава промени изискванията.

Тя се приведе и извади нещо от чантата си. Бял плик. Вгледа се в него, после небрежно го побутна през масата. Не го взех.

– Страх ли те е да погледнеш? – попита Фелис.

– На Бермудите ли е мисията?

– Не.

– Значи неподходящо място. Забрави.

– Най-обикновено вербуване – обясни тя. – Евентуален агент, който силно ни интересува. Имаме основания да смятаме, че няма да е трудно.

Не отговорих.

– През този сезон времето там е чудесно. Топли ветрове, тропически залези, симпатичен народ, разкошни плажове.

– Значи мястото е гадно.

– Не, чудесно е.

– Така каза и когато ме прати в Ирак.

– Добре де, там властва жестока диктатура и може да е малко опасно. Ще ти трябва добро прикритие и стабилна подкрепа от посолството. А ако те хванат, затворите са ужасяващи. Трябва да бъдеш много внимателен.

– Не ме изкушавай.

– Задачата е много важна. Американските корпорации проявяват изключителен интерес към страната, както и нашият военен флот. Бъдещата ѝ стратегическа стойност може да се окаже огромна.

– Филис, не ме ли чуваш? Да ти кажа ли в прав текст какво да направиш с мисията?

Търпението ѝ се изчерпа. Тя се приведе над масата и отсече със стоманени нотки в гласа:

– Дръмънд, отваряй проклетия плик. Веднага.

Защо пък не? Отворих го и видях вътре самолетен билет първа класа, кратко описание на мисията, име, текущ адрес и кратки данни за обекта на операцията.

Филис бе права. Вербовката нямаше да е трудна. А от обекта щеше да излезе страхотен агент.

Оставих плика на масата и казах:

– Мъчиш се да ме разкараш от страната за няколко седмици, додето бурята отшуми.

– Не отричам.

– А аз не приемам подкупи.

– Не ставай глупав. Всеки си има цена.

– Откъде да знам, че адресът е верен?

– Вярвай ми.

Изгледах я втренчено.

Тя бързо добави:

– Наш човек от посолството чакаше, когато Биан кацна в Сайгон, известен днес като град Хо Ши Мин. Ужасно и мрачно име, ако питаш мен. Имам толкова хубави спомени от времето, когато още беше Сайгон.

– Филис!

– Добре де. Човекът ги проследи. На този адрес има сиропиталище.
Управлява го лелята на Биан, по-малката сестра на майка й.
Прибрах билета и справката във вътрешния си джоб.

ОТ АВТОРА

Както и другите романи за Шон Дръмънд, това не е военен роман, а криминална и юридическа загадка, която просто се развива на военен фон и в случая този фон включва Ирак.

Дълго размишлявах, преди да се захвана с книга, засягаща текущ конфликт. Нито един писател – или поне нито един автор с амбиции за търговски успех – не пише политическа полемика. Политическият климат в Америка днес е богат на страстни, понякога дори истерични конфликти и според мен това е за добро. В една действаща демокрация гражданите трябва да се вълнуват, да участват, да надигат глас и войната определено трябва да предизвиква нашия интерес.

Аз влязох в армията точно когато преминавахме от големи наборни въоръжени сили към много по-малки и волнонаемни. Като оставим другите въпроси настрана, за мен и за мнозина най-тревожното бе, че американската армия вече няма да бъде отражение на нашата пъстра нация и страната вече няма да ни смята за граждани с пагон, а за най-обикновени войници. За щастие второто опасение не се сбъдна. Американците не загубиха своята обич и уникална загриженост за хората в униформа, а управляващите във Вашингтон не се изкушиха да приемат войниците като пушечно месо, като експедиционен корпус, който може да бъде по жертван и заменен с нов.

Нямах намерение да пиша роман с политически уклон и се надявам да не бъде приет като такъв.

И тъй, защо рискувах с роман за Ирак? Защото днес сме на кръстопът заради една страна – и една част от света, – за която повечето американци знаят учудващо малко. Срещал съм хиляди американци, посещавали Париж, Хонконг или дори Кения; все още очаквам да срещна такива, които ще ми разкажат за прекрасните плажове на Йемен (всъщност йеменските плажове не са чак толкова прекрасни).

През 1983 година бях капитан и работех в Ливан за Обединените началник-щабовете. Бяхме въвели в тази страна експедиционна част на морската пехота като експеримент по поддържане на мира след катастрофалното израелско нашествие. Навремето прочут като перлата на региона, Ливан вече бе само бледа сянка на предишното си великолепие – ужасяващ нагледен пример какво могат да причинят десет години свирепа гражданска война. Много преди да пристигнем, страната бе

разкъсвана от религиозни конфликти, племенни съперничества, родови вражди и нашествия на съседи, които експлоатираха насилието и подклаждаха омразата, често с помощта на тероризъм. Мястото беше много, много различно от днешен Ирак; и все пак не чак толкова различно.

Заради всеобщото вторачване в Студената война всеки военен от онова време беше специалист по съветската заплаха – или поне умееше да се представи за такъв. Но ако някой ме бе накарал да посоча еднинствена разлика между сунитите и шиитите, които днес и в обозримото бъдеще са главен източник на стълкновенията и конфликтите в арабския свят, бих отговорил с оглушително мълчание. После една сутрин терорист самоубиец заби камион с експлозиви в казармата на морските пехотинци и аз осъзнах, че капитан Хейг не е сам в невежеството си – мнозина от нашите цивилни и военни ръководители имаха само най-смътна представа в какво сме се забъркали. Отначало бе стряскащо и страховито; в крайна сметка се оказа трагично. И до ден-днешен съм убеден, че 28 чудесни морски пехотинци загубиха живота си заради нашето невежество.

И ето ни пак в една страна, за която знаехме учудващо малко, и отново техните недоволства, техните вражди и техните конфликти станаха наши. Както се изрази в навечерието на нашествието тогавашният държавен секретар Колин Пауъл пред президента: „Счупиш ли грънците, те са си твои.“ Но ние, тоест повечето американци – следователно и повечето гласоподаватели, – знаем много малко за тия късчета от строшени грънци, които нашите войници се мъчат да спелят с кръв, саможертва и храброст, за да създадат една действаща демокрация.

Така се появи „Посредникът“. Надявам се романът да бъде за вас интересен, забавен и подтикващ към размисли. Както казах, това е криминална загадка, но засяга някои от най-спорните теми относно Ирак и се надявам да разшири вашите знания и интерес към тях.

Искам също да подчертая, че всички герои са напълно измислени, макар че мнозина от вас ще разпознаят някои исторически паралели и загадки, върху които е изградена фабулата.

След като казах всичко това, дължен съм да благодаря на много хора. Най-напред заради това, че ми услужи с почтеното си и хубаво име, на подполковник Кемп Честър, чудесен приятел, блестящ офицер от разузнаването и два пъти ветеран от Ирак. Друг близък приятел, чието име използвах – Кристофър Юкнис, – служи безупречно почти трийсет години и беше един от най-умните офицери, които съм срещал. А Джим Тайри, мой скъп приятел, изпълнил безброй опасни мисии за

страната си, винаги ще остане кумир за мен. Използвах също така името на моя съкурсник от Уест Пойнт Робърт Ензенауър, който наистина е отличен лекар, офицер от запаса и с цената на много лични саможертви служи осемнайсет месеца в Афганистан и Ирак.

Що се отнася до Клодия Фостър, истинската Клодия беше в Световния търговски център на 11 септември 2001 година. Тя беше чудесна млада жена, умна, любяща и забавна. Както мнозина други, Клодия загина и остави след себе си скърбящи роднини, които ме помолиха да намеря в романа добро място за нейното име. Надявам се, че съм го намерил.

И накрая Дони Уъркман. Истинският Дони Уъркман завърши Уест Пойнт през 1966 година и беше капитан на армейския отбор по лакрос, вратар с невероятни рефлексии и стоманени нерви. Вратарите във всички спортове са специална порода; тези в отборите по лакрос обаче са несравними. Когато баща ми преподаваше в Уест Пойнт, Дони бе постоянното присъствие в нашия дом. Беше истински кумир за гимназиалните играчи на лакрос като мен, а в безброй други отношения – вдъхновение за всеки младеж. По-малко от година след като завърши военната академия, Дони стъпи върху мина във Виетнам. Човекът, когото всички смятахме за неуязвим и вярвахме, че някой ден ще стане велик генерал, изчезна за част от секундата – но не остана забравен.

Безкрайно съм благодарен на издателите и редакторите от „Уорнър“, които влагат толкова труд, за да поправят несъвършените ми писания и да продават романите ми. На моя редактор Колин Фокс, известен на всичките си автори като чаровен, забавен и изключително талантлив. На Мари Окуда, натоварена с неблагоприятната стилистична редакция и успяваща понякога да я представи като забавна въпреки всички доказателства за обратното. На Роланд Отеуел, който извършва литературна алхимия, превръщайки разпокъсаните ми ръкописи в годеи за четене текст. И на Джейми Рааб и Лари Кършбом, издателя и някогашния шеф на управителния съвет, и на Рик Хорган, бившия ми редактор, който ме насърчаваше в писането. Всички те превърнаха „Уорнър“ в издателска марка, която всеки писател би желал да види върху кориците на своите книги.

Много съм признателен на Джералд и Триш Поснър, чиято изключителна изследователска работа бе много полезна за тази книга.

А най-специалните ми благодарности са за Люк Джанклоу, мой литературен агент и приятел, който си остава ненадминат и в двете категории.

КРАЙ

© 2007 Брайън Хейг
© 2007 Любомир Николов, превод от английски

Brian Haig
Man in the Middle, 2007

Сканиране, разпознаване и редакция: ultimat, 2009

Издание:

Брайън Хейг. Посредникът
Американска. Първо издание
Обсидиан, София, 2007
Худ. оформление: Николай Пекарев
Редактор: Димитрина Кондева
Техн. редактор: Людмил Томов
Коректор: Симона Христова
ISBN 978-954-769-152-0

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/10832>]